

B Ò I A N H T Ì N

Phương
pháp

của

A. C. Kinsey

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1:

Chương 2:

Chương 3:

Chương 4:

Chương 5:

Chương 6:

Chương 7:

Chương 8:

Chương 9:

Chương 10:

Chương 11:

Chương 12:

Chương 13:

Chương 14:

Mục lục

Chương 1:
Chương 2:
Chương 3:
Chương 4:
Chương 5:
Chương 6:
Chương 7:
Chương 8:
Chương 9:
Chương 10:
Chương 11:
Chương 12:
Chương 13:
Chương 14:

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 1:

òn đó một chút hư vô, còn đó một chút phiêu du, cánh sen hồng phai bay theo làn mây bay... bay...”

Thật lạ cho một nhạc sĩ tuổi đời còn khá trẻ mà lại có thể viết nên những ca từ mang đầy hơi thở phiêu du lãng đãng đến như vậy. Và được vang lên từ chiếc cassette du lịch nhỏ, trong một buổi chiều đông Đà Lạt giá lạnh 12 độ. Gió len vào từng chân tơ kẽ tóc dưới bầu trời xám xịt với những hạt mưa phùn bay bám lên những cành lá rũ xuống làm tăng thêm vẻ mênh mông buồn của bản nhạc. Nếu chưa từng biết nhạc sĩ trẻ này thì Cường không thể nào nghĩ rằng anh ta chính là tác giả của bài hát, bởi hiểu theo lẽ thông thường, để viết được lời ca này phải là người từng trải, cuộc đời qua nhiều sóng gió truân chuyên ngọt bùi đắng cay và một ngày kia, tóc bạc, dựa cửa ngắm mây bay, chiêm nghiệm đời để mà viết. Cường lý luận như vậy mà phì cười tự giễu mình sao đạo này đa cảm quá. Cũng không hiểu sao, chỉ một lần thôi khi anh vô tình được nghe bài hát này qua giọng ca một nam ca sĩ thuộc hàng ngôi sao của một thành phố trong một quán cà phê nhạc mà anh bất chợt ghé qua trú mưa, thì từ đó, Cường luôn thấy mình bị ám ảnh bởi những lời ca phiêu lãng ấy đến tận bây giờ. Luôn luôn là một nỗi buồn dịu dàng không tên, len lén, nhoi nhói trong tim anh với những cảm giác của mơ hồ dịu ngọt mà bỗng bênh chơi với mong được bay xa, bay mãi.

Rặng thông già vươn cao, trầm ngâm suy tư, xòe tay đan vào nhau dắt hàng chạy dài dọc theo con đường đá nhỏ uốn khúc từng bậc thang cheo leo bên vách núi đá đi lên một tu viện nhỏ thuộc Đan viện Cát Minh nằm ở tận gần trên đỉnh núi. Gợi núi hay đồi cũng được bởi không cao lắm, một bên là vách đá dựng đứng, di tích những cuộc khai thác lấy đá đến vô độ của

những thập niên trước, bên này thì thoải rùng thông chạy tràn dài xuống tận phía dưới. Thông xanh muốt, vi vu vui đùa với mây gió qua bao năm tháng thăng trầm của đời người lẫn thời cuộc. Con người từ tóc xanh thành tóc bạc rồi về với cát bụi hư vô mà rừng thông thì bao nhiêu năm rồi vẫn thế. Tạo hóa mới thật vô thường làm sao, những tiếc nuối trắng trở ưu tư rồi cũng như gió mây phù du lãng đãng của trời đất. Từ một đồi thông hoang vắng thì nay nó đã trở thành một nơi thiêng liêng của Thiên Chúa. Người dân quanh đây sùng kính gọi nơi này là đồi Thánh nữ bởi sự vinh danh vị Thánh Teresa thành Avila. Cuộc đời bà là sự thánh thiện hy sinh vô biên của những đau khổ bị giày xéo và những ân sủng thần bí mà nữ thánh này chấp nhận trong quá trình cải tổ những dòng kín, với châm ngôn “Muốn không để bất cứ ai mất linh hồn, tôi sẵn sàng thí mạng tôi cả ngàn lần” mà bất kỳ con dân nào của Chúa cũng biết đến. Dọc hai bên đường từng bậc than đá đi lên, Cường để ý thấy có rất nhiều những bông hoa nhỏ bé li ti manh mảnh như những đầu ngón tay xinh xinh, không rõ tên, nhiều màu tím, vàng, đỏ, chen lẫn nhau mọc đầy dọc ven con đường đất xen kẽ, lốm đốm như thảm hoa trải dài, nhìn thật đẹp. Và đứng phía dưới, nhìn lên trên đỉnh ngọn đồi có thể thấy được “Mẹ Thiên Chúa” tức đấng “Đồng Công Cứu Chuộc” đang chấp tay hướng lên trời cao, nét mặt bình thản an nhiên một mình trong chiều tà gió lạnh với ánh mắt tràn đầy tình yêu thương đang dõi về một phương xa vô tận nào đấy. Khi lên đến nơi có thể thấy rõ Đức Mẹ Maria mặc áo dài trắng, đầu quấn khăn tẩm ba vành nhìn rất Việt Nam, cho thấy dường như tượng Đức Mẹ được dựng sau Công đồng II với quan điểm, hướng về bản sắc văn hóa của từng dân tộc có sự kết nối hài hòa giữa niềm tin Thiên Chúa và tính bản địa trong bối cảnh thời đại đang có những phát triển vượt bậc. Nhìn kỹ sẽ thấy đây là một gương mặt phụ nữ Á Đông đẹp trầm tĩnh và khó có thể biết được Mẹ của Thiên Chúa đang nghĩ gì nếu không có một niềm tin kính sâu sắc để nguyện ngẫm. Tượng nét tạc tinh xảo thể hiện rõ qua ánh mắt, làn môi lẫn nét áo dài nhìn hài hòa, sống động cho thấy những người làm tượng đã làm ra được cái thần cho tượng khiến đây xứng đáng một tác phẩm nghệ thuật đẹp có giá trị.

Phía sau tượng Đức Mẹ là một tu viện nhỏ được xây theo kiểu nhà mái đình miền Bắc xưa với mấy mái ngói cong cong đứng rúm ró nép vào nhau như tránh lạnh dưới cây Thánh giá nóc rất lớn, uy nghiêm cao ngất. Vòng quanh tu viện là tường gạch xây cao, nhìn khá kiên cố, trước cổng nhỏ ra vào là một cái biển có dòng chữ Latinh mờ nhạt ghi tên của tu viện này. Thỉnh thoảng từng cơn gió lạnh lướt qua rừng thông ào ào như mưa rơi bên mái tôn và những quả thông khô lại thi nhau rơi buông mình trở về với sâu thẳm của đất, lọt bộp trên cỏ. Xung quanh chân tường của tu viện, chao ôi hoa là hoa, nhiều vô kể, đủ loài chen nhau khoe sắc thắm màu rực rỡ. Sắc hoa làm cho khung cảnh nơi đây bớt đi vẻ lạnh lẽo cô liêu của những ngày cuối năm.

Vừa đi lên, Thương vừa cho Cường biết, đây chỉ là một tu viện nhỏ mới thành lập sau này của nhánh Cát Minh Nha Trang. Dòng Cát Minh Sài Gòn là Cát Minh đầu tiên có tại Việt Nam vào năm 1861 do Mẹ Philomène de L'Immaculée thành lập, sau đó Cát Minh Sài Gòn lập Cát Minh Hà Nội vào năm 1895 và Cát Minh Hà Nội lập Cát Minh Huế 1909, Cát Minh Bùi Chu 1923. Năm 1929 có Cát minh Thanh Hóa và là Cát Minh Nha Trang hiện nay. Mọi người còn quen gọi đây là Dòng kín Carmel hay Cát Minh đi chân đất, Cát Minh Teresa nhằm phân biệt với Cát Minh giảm chế hoặc Cát Minh lớn (OC). Chân ngôn của Dòng Cát Minh là “Tôi nhiệt thành vì vinh quang Thiên Chúa” (1V 19, 14a). Tất cả đều sống theo tinh thần cải cách của thánh Teresa Avila cải tổ từ năm 1562 tại thành Avila. Lịch sử cho biết, Dòng kín này vốn có nguồn gốc từ Cựu ước xa xưa và nhận ngôn sứ Eloa (năm 854-trước công nguyên) làm tổ phụ, đến thế kỷ XV thì Chân phước Joan Sorreth thành lập dòng nữ Cát Minh. Sau này Thánh Teresa Avila với sự cộng tác của Thánh Gioan Thánh Giá đã tiến hành cải tổ lập ra tỉnh dòng tự trị vào năm 1585. Mục đích các nữ tu Dòng Cát Minh sống theo tinh thần của Thánh Teresa Avila với nguyên tắc “Quy luật nguyên thủy” sống đời chiêm nghiệm thuần túy, chủ trương khó nghèo tuyệt đối, kiêng thịt hoàn toàn và hãm mình trong cô tịch. Dù trải qua nhiều biến đổi, nhưng đến nay thì mục tiêu chính của Dòng Cát Minh vẫn là chiêm nghiệm, hoạt động

truyền giáo và nghiên cứu thần học, riêng các nữ tu thì chú tâm đặc biệt đến việc cầu nguyện giúp, nhất là cầu nguyện cho hàng Giáo phẩm. Sống khổ hạnh, tuyệt đối không ăn thịt, giữ chay từ lễ suy tôn Thánh Giá đến Thứ bảy tuần Thánh. Cường nghe và nhún vai. Nói chung hiểu biết của anh về Thiên Chúa giáo lơ mơ lắm. Nhưng Thương thì khác, từ nhỏ nàng đã được gia đình gửi vào trường dòng Notre Dame de Langbian Đà Lạt, sau khi gia đình chuyển về Sài Gòn thì cũng chuyển về trường Regina Mundi tại Sài Gòn ăn học đến khi vào đại học thì mới trở về sống với gia đình. Đây là những trường do Dòng Nữ Kinh Sĩ thánh Augustinô sáng lập và còn có tên khác gọi là dòng Đức Bà Trường học mà người Việt Nam vẫn gọi là dòng Oiseaux. Dòng này vốn nổi tiếng với chuyện chăm lo việc giáo dục cho học sinh nữ và hát kinh Thần Vụ trọng thể. Từ bé, Thương đã sống quen theo kỷ luật của một nữ tu dòng kín và nàng là một tín đồ ngoan đạo thuần thành với niềm tin tuyệt đối hướng về Thiên Chúa. Thế còn bây giờ? Cường hỏi, và nàng tùm tùm, vẫn thế, tuy nhiên niềm tin của một cô bé tuổi lên mười ngày ấy và nay của một người đàn bà tuổi bốn mươi từng trải, từng có chồng con rồi thì đương nhiên cũng có khác chứ. Cường gật gù, là vậy, nàng nhìn anh cười, lắc lắc mái tóc ngắn nhìn nhí nhảnh như một cô bé. Từ nhỏ, Thương được nữ tu của một dòng Nữ Kinh Sĩ thánh Augustinô nhận làm mẹ đỡ đầu, và tình mẹ con kéo dài đến nay. Sau này, do tuổi cao sức yếu nên mấy năm gần đây bà bệnh tật liên tục và Mẹ bề trên Dòng đã quyết định gửi bà về tu viện nhỏ này để tịnh dưỡng chữa trị. Cũng mấy năm rồi, nhưng rồi sức khỏe bà ngày càng yếu hơn làm Thương rất lo lắng, và hôm nay nàng nhận được điện thoại cho biết bà khó ở nên vội vã tức tốc đi ngay. Trước kia mỗi khi về Đà Lạt thì nàng vẫn thường lên thăm bà, bởi đây là dòng nữ tu kín không tiếp khách nam cho nên chưa bao giờ nàng đưa Cường cùng đi, hôm nay là lần đầu tiên phá lệ. Thật ra cũng còn lý do khác, mối quan hệ giữa nàng và Cường có vẻ như bà không tán thành lắm. Theo bà, chính vì Cường mà nàng không còn ngoan đạo như xưa và đặc biệt là hai người quan hệ tình cảm thân mật kéo dài nhiều năm đã vi phạm một vài quy định giáo luật nào đó thì phải.

Lạnh canh... những tiếng chuông báo khách vang lên lạnh lạnh trong chiều vắng. Ngồi ở phòng tiếp khách bên ngoài tu viện, nhìn qua ô cửa sổ vào trong, Cường thấy dọc theo hai hành lang lợp ngói bao quanh là bóng của các nữ tu đang lướt đi âm thầm lẫn trong huyền ảo sương chiều đang bảng lảng dần dần phủ kín tu viện. Ở góc phải của sân cỏ hình chữ nhật có mấy bụi cây mimosa lớn thỉnh thoảng lại rung rinh lắc lư vì gió, chưa vào mùa hoa nở, lá bạc phếch một màu trắng nhạt của bụi phấn, phất phơ trong gió chiều nhìn xa như những bà lão đang xoa tóc hong gió. Thương có lần kể cho anh biết, bên trong tu viện của nhà dòng là một cuộc sống khép kín với nhà ăn, nhà bếp, nhà khách, lẫn nhà họp hội đồng, nhà nguyện, thư viện riêng và bệnh xá, nhà thuốc... thậm chí còn có đến mấy xưởng thủ công thủ, may... cùng các hầm kho và một ao nuôi cá. Mỗi nữ tu lớn tuổi thì có riêng một nhà nhỏ cùng bàn thờ để cầu nguyện. Nhìn chung mỗi tu viện là một thế giới riêng thu gọn để cho các nữ tu có thể yên tâm sống, cầu nguyện, chiêm nghiệm, phụng sự và vừa có thể làm việc, sinh hoạt được. Trước kia khi nghe, có lần anh đã chê cho rằng cuộc sống của các nữ tu có vẻ đơn điệu, tẻ nhạt và khắc khổ quá, Thương giải thích, bước vào dòng tu chỉ có ai biết suy tư, tin tưởng và yêu mến lời Chúa thì mới có thể làm những việc phi thường ấy và những điều đó sẽ làm cho cuộc sống của các nữ tu luôn luôn có một ý nghĩa khác, thanh cao và trong sáng hơn so với suy nghĩ và cái nhìn của con người bình thường. Bởi vậy, không ai nhận biết ý của Thiên Chúa bằng các nữ tu, những con người tận hiến với tính nhạy cảm, hướng thượng nhận ra thánh ý Chúa qua suy ngẫm, chiêm nghiệm trong Thánh kinh và qua cuộc sống đơn sơ giản dị hàng ngày. Bây giờ thì anh đồng ý với nàng điều đó và luôn giành cho các tu sĩ của bất kỳ một tôn giáo nào lòng kính trọng pha lẫn sự ngưỡng mộ không giấu giếm. Dường như đứng trước những con người thanh cao ấy, anh luôn cảm thấy mình nhỏ bé hèn, nhỏ bé bởi những dục vọng tầm thường của đời người, của những đau khổ và buồn vui lẫn sự yếu đuối mà bất kỳ một con người trần tục nào cũng ôm trọn lấy để rồi cuống quýt đau khổ, rên la, trách móc và cầu xin lẫn oán trách trời đất mỗi khi gặp sự không như ý. Kể ra con người ta nghĩ cũng ngộ thật đấy. Chỉ biết đến thần thánh khi tuyệt vọng

thiếu thốn đau khổ, còn khi sướng vui hạnh phúc thì chẳng nhớ đến ai cả, rõ là chán. Cường bật cười giấu mình.

Lạnh và buồn, thật buồn.

Khung cảnh tĩnh mịch cô liêu đến lạ. Mỗi khi làn gió lạnh phớt qua là Cường lại rùng mình. Anh kéo cao áo sát cổ.

o Lạnh quá, em có lạnh không?

Mắt sáng long lanh, má đỏ ửng, Thương lắc đầu, nhìn nàng như một cô gái nhỏ, rất đáng yêu.

o Không, em không thấy lạnh chút nào.

Mà có lẽ nàng không lạnh thật, cứ nhìn thì biết, hai gò má của nàng ửng hồng tròn căng, mồ hôi lấm tấm trên trán, toàn thân nàng như đang bốc khói nên có vẻ như nàng đang nóng nữa là khác, chả bù cho Cường lúc này đang co ro rúm ró trong chiếc áo ấm dày cộm mà vẫn thấy lạnh. Cường nhìn nàng nghi ngại, chẳng lẽ nàng muốn nói cho anh vui lòng. Liếc nhìn anh, nàng so vai.

o Anh quên mất em vốn là người Đà Lạt à.

o Ừ... thì biết vậy, nhưng không lẽ người Đà Lạt không biết lạnh.

Dù đang lo lắng cho sức khỏe của mẹ đỡ đầu nhưng nàng cũng phải phì cười trước câu trả lời nhăm nhắng kiêu hời trẻ con của anh. Thương hơn Cường mấy tuổi, chồng chết đã lâu và có một đứa con trai hơn mười tuổi, cô quen và yêu Cường nhiều năm nay. Cường chưa từng lập gia đình nhưng lại có một cô con gái lớn. Nhìn Cường thật trẻ trung so với nàng, dù Thương là người phụ nữ đang vào thời điểm nhan sắc mặn mà mất. Có những lúc anh thật gần nàng trong vòng tay ghì chặt âu yếm ân ái nồng nàn nhưng cũng có những lúc anh thật xa nàng, cứ lơ lửng ở đâu đấy.

Gã trai trác táng, có một thời gian dài đây là biệt danh bạn bè đặt cho Cường thời trai trẻ, bởi anh vốn nổi tiếng là sát gái. Là một kiến trúc sư đi nhiều, quen nhiều lại cộng thêm vẻ bề ngoài bánh trai nên lúc nào vây quanh Cường cũng là người đẹp đủ độ tuổi. Thế nên khi biết Thương yêu Cường thì nhiều người nhìn nàng tỏ ý thương hại cho rằng trước sau gì nàng cũng nằm trong bộ sưu tập nhiều màu sắc của Cường thôi. Nhưng không, chính Cường đã bị Thương thu hút chinh phục, Cường thay đổi chính bạn bè cũng phải ngỡ ngàng. Gã trai lơ ngày nào nay đã là một người đàn ông đứng đắn sống chín chu nghiêm túc. Những bóng hồng lượn quanh Cường vẫn nhiều như xưa nhưng không còn thu hút anh nữa, tất cả là vì tình yêu của Cường đã dành hết cho Thương. Mái tóc bồng bênh dọn sóng nghệ sỹ với sống mũi cao thẳng và đôi môi dày vành vạnh trên một khuôn mặt cương nghị rất đàn ông, thế nhưng Cường trong lòng Thương vẫn cứ như là một thanh niên chưa lớn hết. Vì thế tình yêu dành cho Cường, đôi lúc Thương đối xử với anh có một chút gì đó vỗ về âu yếm của một tình cảm mẫu tử nào đó mà nhiều lúc chính nàng cũng không hiểu nổi. Chàng trai tuổi bốn mươi của nàng, chao ơi, đôi lúc nàng cứ tự hỏi, làm sao mình có thể gặp và yêu Cường cho được trong khi nàng vẫn luôn tự hào về mình, một người đàn bà đầy bản lĩnh trong cuộc sống lẫn công việc, biết bao kẻ ngưỡng mộ, tôn thờ theo đuổi.

Chiều hôm nay theo kế hoạch thì Thương và Cường sẽ không đi đâu cả mà nằm ườn ở nhà để đọc báo, nghe nhạc dưỡng sức mai về Sài Gòn sớm. Thế nhưng sau bữa cơm trưa, đang ngủ ngon thì Cường bị Thương dựng dậy, nét mặt đầy âu lo. Nàng cho biết, mẹ đỡ đầu của mình trở bệnh, bà vừa điện thoại muốn gặp cả anh lẫn nàng. Rất ngạc nhiên về tin này và anh giành lái xe đưa nàng đi vì từ sáng tới giờ Thương hơi bị nhức đầu nên cầm lái không tiện.

Tu viện này tuy nằm ngoài địa phận của thành phố Đà Lạt nhưng không xa lắm.

Tới nơi, vẫn ngồi yên trên xe, nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, Cường vòng tay qua vai Thương, hôn lên mái tóc nàng, an ủi.

o Anh nghĩ chắc mẹ không bị gì đâu.

- Chàng trai tốt bụng của em - Nàng dịu đầu vào vai anh, vẻ mặt vẫn căng thẳng -Không biết mẹ của em có bị gì không, dạo này sức khỏe của bà yếu lắm. Đây là lần đầu tiên mẹ trực tiếp điện thoại cho em và nói muốn gặp cả anh nữa.

Nói rồi Thương vội vã đi vào.

Giá lúc khác thì Cường sẽ nhớ nhó khi nghe câu chàng trai của em, dù biết rằng, yêu anh lắm lên Thương mới nói câu ấy nhưng anh lại không thích, sao cứ như nói với trẻ con vậy, nhưng hôm nay thì không nữa bởi biết Thương đang lo. Cường cũng đang băn khoăn về việc bà muốn gặp anh, không rõ việc gì hay là bà nhắc đến chuyện cưới xin của hai người, có thể lắm. Là một nữ tu nên lâu nay bà vẫn tỏ ý không hài lòng với cuộc sống chung ngoài hôn nhân giữa anh và Thương.

Một lát sau thấp thoáng bóng Thương đi từ trong tu viện ra và Cường còn nhận thấy nàng đang dìu một nữ tu già, đấy là mẹ đỡ đầu của nàng, người mà Cường rất mong gặp mặt kể từ ngày anh quen Thương đến giờ.

Vị nữ tu già có một khuôn mặt nhìn rất phúc hậu với những nếp nhăn thời gian đầy trên mặt. Mấy cọng tóc bạc xõa xuống ngoài tấm khăn choàng đầu, nhìn bà rất yếu. Quả không ngoài dự đoán của anh, vẫy tay ra hiệu cho anh và Thương ngồi xuống bên cạnh, tay cầm chuỗi hạt chuỗi Mân cô, bà thông thả nói:

- Mẹ là một nữ tu và thực hiện ý Thiên Chúa là niềm vui của người tận hiến. Cuộc đời ta ngoài Thiên Chúa thì Thương là đứa con mà ta thương yêu nhất. Ta đã nuôi nấng bế bồng chăm sóc nó từ những ngày bước chân chapel chừng trong tu viện. Theo dõi nó lớn lên, nghiêm khắc dạy bảo và quả

trách nó mỗi khi lầm lỗi, chia sẻ với nó niềm vui hạnh phúc lẫn đau khổ trong đường chồng con vất vả...

Bà thở dài, lòng Cường se lại khi thấy nước mắt Thương chảy dàn dụa.

- Việc Thương quen con, nói thật là mẹ không hài lòng lắm. Ngoài chuyện con và Thương khác nhau về niềm tin thì... - Bà nướng mắt, nhìn Thương vẻ nghiêm khắc – Là tôi tớ của Chúa nhưng đã có nhiều con kiên nhẫn nhòa niềm tin vì lý do này kia, thực ra chính là vì coi thường việc suy tư và thực hành lời Chúa, do thế mà nhiều lúc ta cho rằng vì con nên Thương mới vậy.

- Dạ thưa... - Cường ấp úng. Thật lòng từ ngày quen nhau đến giờ, chưa bao giờ Cường xen vào niềm tin của Thương cũng như phản đối, ngăn cản hay nói xấu tôn giáo của nàng cả. Là một phụ nữ từng trải, đã có chồng con và nay còn đang đứng đầu một doanh nghiệp lớn, Cường luôn hiểu rằng Thương là một phụ nữ rất có bản lĩnh, chẳng điều gì có thể làm cho nàng thay đổi trừ phi nàng muốn điều đó. Huống hồ với anh, Thiên Chúa giáo là một tôn giáo mà anh kính trọng thì tại sao phải ngăn cản niềm tin của Thương.

- Dạ thưa mẹ,,, - Có lẽ hiểu được điều đó nên Thương vội lên tiếng xen vào, nhưng bà đã giơ tay ra hiệu ngắt lời cả hai.

- Thế rồi mẹ cũng hiểu rằng “Mọi sự, mọi việc, mọi ngày đều là của Chúa” thì tại sao lại trách con? – Bà nhìn Cường, se sẽ lắc đầu – Không suy tư và thấm nhuần lời Chúa thì không ai hiểu được thông điệp mà Thiên Chúa muốn gửi đến cho chúng ta, hoàn cảnh có thuận và cũng có nghịch và như thánh Phaolô tông đồ đã dạy “Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình, nhưng hãy tìm lợi ích cho người khác” (P12,4), thế nên nay trước khi về với Chúa, mẹ muốn gặp con là vì vậy/

- Mẹ!

Cả Thương và Cường đều hốt hoảng kêu lên và Thương vội vàng ôm ghì lấy bà òa khóc nức nở. Vuốt ve mái tóc nàng, bà thở dài:

- Cả cuộc đời mẹ tận hiến cho Thiên Chúa, bao nhiêu năm nay mẹ sống phục vụ lời Chúa và nay trở về trong vòng tay Ngài thì các con phải mừng vui cho ta mới phải chứ.

Nhìn Thương khóc to, Cường hiểu rằng nàng đau lòng lắm. Cả gia đình nàng đi nước ngoài đã lâu và riêng nàng ở lại Việt Nam với gia đình bên chồng, người mẹ nuôi này là người thân thiết nhất của nàng. Từ bé nàng đã sống trong vòng tay chăm sóc của bà, bà là chỗ dựa tinh thần lớn lao cho nàng nhất là sau khi chồng nàng qua đời, con trai mắc bệnh nan y. Mặc dù gia đình bên Mỹ làm giấy tờ bảo lãnh và nhiều lần Thương cứ ngần ngừ, một phần vì công việc, vì gia đình mẹ nuôi và sau này còn vì anh nữa. Thế nên nay biết bà sắp đi xa hỏi làm sao nàng không đau lòng cho được.

- Gần đây mẹ mới nhận thấy rằng, cũng vì thái độ thiếu vị tha của mẹ đối với chuyện của các con bao năm qua đã làm cho các con khó xử, suy cho cùng, mẹ đã chưa thấy hết được bài học đức ái của Chúa đã dạy – Bà thở dài, nói với Cường – Vì thế mẹ mới mời con đến để nói cho rõ và mong con hiểu mẹ.

-Thưa mẹ - Cường lắc đầu – Con hiểu và không có gì thắc mắc cả, con yêu Thương thật lòng.

-Tốt lắm – Khuôn mặt bà rạng ngời, bà cầm bàn tay Thương đặt vào bàn tay Cường, rồi nói – Hôn nhân luôn được bày tỏ trong khung cảnh màu nhiệm của Đức Kitô và của Thiên Chúa. Hôn nhân như Thiên Chúa thiết lập “khi tạo dựng con người là nam là nữ” (st 1,27), một khi tình yêu tự nguyện đến từ người nam người nữ thì nên đến hôn nhân, đó là hợp lẽ phải và ý Chúa. Mẹ nghĩ với các con cũng vậy, phải không?

Thương đã ngừng khóc, nàng đắm đắm nhìn Cường chờ đợi. Nét mặt Cường bỗng nghiêm trang hẳn, người đàn ông hít một hơi thật mạnh vào lồng ngực trong vài giây rồi nhìn hai người đàn bà, nói rõ từng tiếng.

-Thưa mẹ đúng vậy... - Và Cường quay đầu trù mếu nhìn Thương - Nếu em không phản đối, có mẹ ở đây, cho phép anh xin được ngỏ lời cưới em.

Mặt Thương bỗng nóng ran, đỏ bừng e thẹn như cô gái tuổi mười tám lần đầu tiên được ngỏ lời yêu. Nàng thoáng mỉm cười, quay mặt đi.

Mẹ nuôi nàng cười rạng rỡ.

- Chúa sẽ phù hộ cho hai con.

Bà sôi nổi hẳn lên khi nói về chuyện đám cưới của hai người, dường như kết cục đẹp của Cường và Thương đã cho bà niềm sinh khí mới. Bà đồng ý nhận lời đến dự đám cưới nếu sức khỏe cho phép. Bà đạo này rất yếu nên không thể nói chắc chắn được điều gì hay không. Tuy nhiên bà sẽ giành thời gian này để ầu nguyện cho hai người được hạnh phúc.

Trời vẻ như bớt lạnh, sương mù loãng dần ra, những bông hoa rừng rung rinh dưới nắng chiều mờ ảo, hàng thông xanh vẫn trầm ngâm dưới gió lạnh, núi đồi chập chùng xa xa.

Xác chết lỏa lồ trong tư thế nằm co quắp trên nền nhà ngay sát cạnh chân giường đôi, bên trên chăn gối nhàu nát. Mấy vết thương nứt toác phía sau gáy thâm đen bầm cho thấy nạn nhân bị hung thủ dùng vật tày cứng đánh rất mạnh vào phía sau. Cú đánh bất ngờ và khi nạn nhân gục ngã còn bị đánh bồi đến chết hẳn.

Đây là một người đàn ông tuổi trạc bốn lăm, người mập mạp. Mặt phù nề biến dạng nhìn rất khó coi, tuy nhiên cũng có thể hình dung ra khuôn

mặt tròn, môi dày, mũi to và cặp mắt ti hí. Tất cả tím ngắt, đang trương dần bốc mùi hôi thối kinh khủng, ruồi nhặng xanh vo ve bu đầy.

Căn phòng vốn nhỏ tăm tối lại càng thêm âm u bởi mùi tử khí nồng nặc khắp nơi. Có lẽ trong các loại mùi hôi thối từ xác chết của động vật nói chung thì hình như mùi người chết là hôi nồng hơn cả, một thứ mùi nặng khủng khiếp, không lẽ vì đó là con người chăng? Một điều tra viên công an chuyên làm công tác khám nghiệm hiện trường nói vậy. Đồ đạc trong nhà thật bừa bộn, lung tung mỗi thứ một nơi cho thấy chủ nhà là một người sống tuềnh toàng bừa bãi. Trên bàn ngay sát giường vẫn còn mấy ly rượu cạn chống chơ, một chai vang Pháp rót quá nửa, lẫn mấy miếng thịt nguội đã thiu của một bữa nhậu dang dở.

Nhìn xác có thể phỏng đoán nạn nhân bị giết không dưới ba ngày. Do ông ta sống một mình, ít quan hệ với hàng xóm xung quanh, nhà ở khúc quanh khuất nhất của con hẻm nhỏ, ông lại vốn hay đi về thất thường nên cũng không ai để ý. Chỉ khi có mùi nặng từ căn nhà này bay ra khắp nơi mọi người mới phát hiện và báo công an.

Các điều tra viên lập tức tiến hành những thủ tục ban đầu. Khi lấy lời khai người phát hiện đầu tiên và hàng xóm xung quanh thì được biết, mấy năm nay người đàn ông này sống một mình sau khi ly dị vợ. Hai vợ chồng họ sống ở đây khoảng hơn hai chục năm, vợ ông ta công tác tại Viện vệ sinh dịch tễ thành phố, không thấy họ có con. Hai vợ chồng này ít quan hệ với hàng xóm và chuyện vì sao họ bỏ nhau mọi người không rõ lắm, nhiều người còn bị bất ngờ khi biết tin bởi vợ chồng nhà họ vốn không bao giờ to tiếng hay xô xát lớn. Ông ta hiện làm gì, ở đâu, không ai biết. Một người lặng lẽ, cô đơn và có phần bí hiểm.

Lời khai của bà hàng xóm cách đó mấy căn nhà là đáng chú ý nhất. Sau khi bỏ vợ thì một tuần một lần ông ta thuê bà sang nhà dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ quần áo. Người vợ vốn sống rất sạch sẽ trong khi ông chồng ở bẩn kinh khủng, cứ như hai thái cực đối lập nhau và chẳng hiểu tại sao họ lại có

thế là vợ chồng được. Hình như ông ta đang làm cho một công ty bảo vệ hay thám tử gì đó và thu nhập cũng khá. Từ ngày bỏ vợ thì thỉnh thoảng cũng có đàn bà tại căn nhà này, nhưng theo bà đánh giá thì đó là gái chứ không phải người tình. Con người này lăm lỳ, ít nói, cọc cằn và sống kín đáo, cũng không thấy bạn bè hay đồng nghiệp đến bao giờ. Suốt ngày ông ta biến mất đâu đó, tối mịt mới về, người luôn sặc mùi rượu, mùi nước hoa, mùi đàn bà, cứ vậy cũng dăm năm rồi. Thời gian gần đây không biết ông ta trúng mánh gì nhưng bà biết chắc là có rất nhiều tiền, có lần hứng chí ông ta cho thêm bà tiền với lý do bà trông coi dọn dẹp nhà cửa tốt. Những lần dọn nhà cho ông ta, bà còn phát hiện những xấp tiền nhàu nát, có giá trị lớn bỏ vung vãi khắp nơi trên gối, dưới nệm. Bà rất muốn hỏi ông ta làm gì mà có nhiều tiền vậy và có tiền sao không sắm sửa gì thêm cho căn nhà, nhưng lại không dám bởi biết người đàn ông này tính rất cọc, thậm chí là thô lỗ, một khi ông ta không muốn nói thì đừng hòng cạy răng nổi.

Cũng một lần đang dọn dẹp nhà, tình cờ bà còn nghe ông ta lẩm bẩm ca vài câu ca gì đó rất lạ tai, tò mò quá bà hàng xóm đánh liều hỏi và câu trả lời cụt lùn là hò Huế, nghe rất ngộ. Chuyện này cũng mới xảy ra dăm tháng gần đây thôi chứ trước kia thì chưa bao giờ bà ta nghe ông ta ca hát gì cả, theo bà hàng xóm đó là một sự lạ không hiểu nổi.

Thời gian gần đây, theo bà hàng xóm nhận xét, con người này đã có những thay đổi là lạ, nhưng lạ như thế nào bà không thể giải thích nổi, nhưng bằng trực giác của đàn bà thì bà nhận thấy vậy.

-Bà có thể ví dụ cụ thể được không?

-Là như thế này, ông ấy ăn mặc gọn gàng hơn trước và nói chuyện với tôi nhẹ nhàng cởi mở.

Các điều tra viên nhìn nhau về ý nghĩa. Bà hàng xóm nói tiếp.

-Có những lúc ông ta ngồi thờ ngậy người ra nhìn đâu đó thật lạ. Tôi nghĩ, khi một người đàn ông thay đổi đột ngột như vậy, chỉ có tác động của tình yêu thôi. Có nghĩa, biết đâu ông ta đang có người đàn bà nào chẳng hạn và điều đó cũng là dễ hiểu.

Các điều tra viên công an phì cười khi nghe những lời nhận xét của bà hàng xóm, nhưng trong nghề điều tra, luôn luôn không được loại trừ bất kỳ chi tiết nhỏ nào dù nhỏ nhất hoặc vu vơ vô tình, bởi rất có thể nó lại là đầu mối để lần ra một vụ án.

-Tình yêu... bà đã bao giờ nghe ông ấy nhắc đến một người đàn bà nào không?

-Không – Bà hàng xóm lắc đầu - Vụ này thì ông ấy kín đáo lắm, thú thật tôi cũng tò mò lắm và có lần còn hỏi dò nhưng ông ta nín thinh không trả lời nên cũng không dám hỏi thêm.

-Thế bà có bao giờ thấy ông ấy dẫn phụ nữ về đây chưa?

-Trước kia thì có, thậm chí nhiều, nhưng thời gian gần đây không thấy nữa – Bà hàng xóm nhún vai – Nhà tôi và nhà ông không gần nhau. Các anh thấy đấy, nhà ông nằm khuất khúc quẹo trong này nên ai đến đi cũng ít thấy.

-Thế rồi... - Bà ta quơ quơ cánh tay chỉ quanh chiếc giường ngủ nằm góc trong – Các ông có thấy không?

Thấy gì, mấy điều tra viên nhìn nhau. Người đàn bà giải thích.

-Tự dưng khúc sau này ông trang hoàng cái chỗ nằm nó kỳ kỳ...

Lại những nhận xét cảm tính buồn cười của người đàn bà này, hiểu điều đó nên bà ta nhấn mạnh.

-Là vậy, ông treo mấy cành lan giả màu tím Huế lên giường, tự thay khăn trải giường, gối... tùm lum thứ hết, đều màu hồng hay màu tím gì đó, kỳ lắm – Bà ta bật cười lầm bầm - Một lần khi qua dọn nhà tôi thấy mắc cười quá, ông biết ớn què nên cất đi. Nhưng rồi lâu lâu vẫn lấy ra tự trang hoàng lấy... vậy đấy – Bà ta nhún vai vẻ không hiểu.

Người đàn bà đứng dậy đi ra rồi, nhưng vẻ băn khoăn hiện trên nét mặt nên một điều tra viên tinh ý nhận thấy gọi lại và bà ta ngập ngừng nói.

-Kể ra điều này cũng kỳ kỳ... nhưng mà tôi muốn nói thế này. Dạo này ông ta vẫn thường... thường xuyên có quan hệ với ai đó trên cái giường này.

Bà ta trở lên chiếc giường đã được dọn dẹp sạch sẽ sau khi xác nạn nhân đã được mang đi và giải thích.

-Cũng là linh cảm đàn bà thôi. Tuần tôi mới qua nhà ông đôi lần để dọn dẹp và tôi nhận ra điều đó.

Nhận ra bằng cách nào? Bằng cách nào àh, bằng những đèn cầy cháy dở trên bàn đèn tận sáng hôm sau, giường chiếu trang hoàng đẹp... và, tôi không biết, người đàn bà đi ra, bỏ lửng câu nói.

Có một thông tin mà điều tra viên công an rất chú ý, nạn nhân Nguyễn Văn Khảo từng là điều tra viên của công an quận, sau này anh ta bị tức quân tịch sa thải khỏi ngành vì tội nhận hối lộ trong khi đang điều tra một vụ án buôn lậu. Sau khi ra khỏi ngành, Khảo làm nhiều việc nhiều nơi, nhiều nghề và hiện đang làm cho công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long tại quận 11. Giám đốc công ty này vốn từng là đồng nghiệp trước kia trong ngành công an với Khảo.

Một vài giả thiết rất cũ luôn được đặt ra như nạn nhân bị giết vì thù tức cá nhân, ghen tuông tình cảm, giết người cướp của... chưa kể có nhiều dấu hiệu cho thấy nạn nhân có quan hệ tình dục với ai đó trước khi bị giết.

Đúng như bà hàng xóm mô tả, nhìn căn phòng ngủ, nhất là quanh chiếc giường được trang hoàng đẹp, treo bông lan giả... rõ ràng đã có một người đàn bà nào đó quan hệ với nạn nhân này trước khi bị giết thời gian ngắn. Chiếc tủ riêng bị cạy tung và lục kỹ, có vẻ như sau khi giết người, thủ phạm đã tìm gì đó rất lâu trong căn nhà này, cũng như cẩn thận xóa các dấu vết tội phạm. Vậy thủ phạm muốn tìm gì? Có phải chỉ đơn thuần là tiền vàng hay vật cần tìm nào đó chính là lý do dẫn đến cái chết của nạn nhân này hay không?

La lá là lá la... la... la lá là lá la...

Có tiếng hát chập chờn trong sương mù mà một cánh bướm trắng nhạt nhòa dang ra như cánh tay người đang phất phơ bay lượn trên hồ nước mênh mông. Sương mù dần phủ kín mặt hồ.

Người, hoa, cánh bướm và hư ảo, chẳng rõ đâu là giả đâu là thật giữa trời nước như thế này.

-Này người kia, là ai sao vào đây?

-Tôi... tôi là du khách...

-Du khách...

-Dạ vâng, dạ xin lỗi tôi bị lạc đường.

-Lạc đường?

Tiếng cười khanh khách vang lên giữa trời sương sớm nghe rờn rợn đến gai người.

-Lạ nhỉ, chốn này đâu phải là nơi để có người tới mà lạc.

-...

-Tới đây.

-Dạ.

Cường căng mắt dò dẫm lần từng bước từng bước đến bên mép hồ, mà, thú thật, anh cũng chẳng thể nào phân biệt nổi đâu là đất đâu là nước ở nơi này.

Cánh bướm hư ảo sà xuống bên Cường và anh nhận ra đó là gương mặt của một cô gái trẻ nhìn trắng toát, cứng đờ gương gượng bất động như một pho tượng đá. Không màu, không sắc và nhợt nhạt như một xác chết.

-Có muốn theo tôi vào trong kia không?

Đi đâu, ánh mắt Cường ngơ ngác hỏi. Người đẹp nhếch mép nở nụ cười huyền bí quyến rũ đến mê hồn.

-Chốn này là của anh, một khi đã đến đây rồi thì nó sẽ là của anh mãi mãi.

Vậy sao?

-Phải nơi này là của anh, tôi chờ anh đã lâu lắm rồi và anh sẽ là người cuối cùng mà tôi chờ đợi để cùng đi.

Hai cánh tay của người đẹp chập chờm như cánh bướm dẫn Cường lần lần từng bước xuống dần mép nước hồ. Nước cứ từ từ dâng cao dần lên đến ngang ngực thì, một cảm giác tức ngực nghẹt thở làm cho Cường thấy khó thở và anh cố vùng vẫy thoát ra khỏi. Buông tôi ra... buông tôi ra...

Những tiếng ú ớ thất và Cường giật choàng tỉnh, anh bật ngồi phắt dậy, ngơ ngác nhìn quanh. Bên cạnh anh, Thương cũng đã tỉnh, xanh mặt vì sợ, nàng ôm chặt lấy Cường hỏi gấp.

-Anh gặp ác mộng à?

-Ừ... ừ...

Cường đưa tay lau mồ hôi trán, anh thở phào. Sợ quá.

-Chuyện gì vậy anh?

-Hờ... anh mơ... mơ... thấy mình bị chết đuối.

-Trời... - Nàng tròn mắt vẻ sợ hãi. Thấy thế, Cường cười, an ủi.

-Mơ mộng ấy mà, sợ gì chứ.

-Có lẽ áp lực công việc của anh nhiều quá.

-Ừ... có lẽ vậy.

Cường gật đầu, dạo này công việc của anh ngày càng nhiều hơn.

Cả hai nằm xuống, kéo chăn chặn ngực, Cường thở phào, vuốt ve bờ vai trần của Thương, thôi em ngủ đi. Im lặng để Thương ngủ và Cường cố tìm lại giấc ngủ nhưng không được nên đành mở to mắt nhìn trần trần lên trần nhà. Nói thế thôi, cơn ác mộng lúc này nó thật quá, thật đến nỗi làm cho Cường thấy hoảng sợ. Anh như còn cảm nhận được làn nước tê lạnh từ từ bò lên người trong khoảng mênh mông trắng nhợt trên mặt hồ lúc ấy. Một cảm giác gai gai bò khắp người làm cho anh thấy như mình đang chìm vào trong những bút rút mơ hồ không yên. Nước lạnh và nụ cười lạnh lẽo ma quái chết chóc của người đẹp, nghĩ lại, Cường thấy rờn rợn. Anh lạnh toát người vì một linh cảm không lành nên cứ trăn trở mãi không ngủ được.

-Em chưa ngủ à... sao vậy? Cường ngạc nhiên hỏi khi phát hiện Thương cũng chưa ngủ.

-Hình như anh cũng không ngủ được.

- Ừ... không hiểu sao giấc mơ lúc này ám ảnh làm anh sợ quá.

Và Cường kể lại giấc mơ ấy một lần nữa. Thương ngồi dậy, bật đèn, quờ tay tìm gói thuốc và châm một điếu, rồi nói.

-Có lẽ anh mệt quá nên mơ vậy thôi – Nàng nhìn anh vẻ hối lỗi - Chắc tại vì chiều nay em bắt anh leo núi.

Cường phì cười lắc đầu, một người chơi thể thao thường xuyên như anh và chỉ leo có mấy trăm mét đường núi lấy gì mà mệt đến vậy, thật phi lý.

Nét mặt trầm ngâm đột nhiên Cường nói băng quơ:

-Anh thấy nhớ má anh quá.

Thương mỉm cười lắc đầu nhẹ, Cường của nàng là vậy đấy, đôi lúc là những buồn vui vô cớ đến khó hiểu và những yếu đuối đến nao lòng. Ngã dài trên giường, ôm Thương vào lòng, Cường lẩm bẩm:

-Cuộc sống cứ qua đi qua đi trong bận rộn, những đứa con như những cánh chim trời lao vào khoảng không mãi miết kiếm sống, đến một ngày chợt nhớ về tổ ấm ngày xưa thì mọi sự đã xa mất rồi.

Thương hiểu điều Cường đang nói, nàng biết thoảng mỗi khi buồn hoặc có chuyện gì đó anh lại hay nhớ về người mẹ quá cố của mình. Tuy sống trong một gia đình giàu có nổi tiếng ở miền Tây, nhưng Cường sống thiếu tình thương từ nhỏ. Ba anh có đến mấy bà vợ và anh chỉ là một đứa con lẻ trong bầy con đông đúc của ông, một người nổi tiếng là nghiêm khắc đến khắc nghiệt với vợ con. Thế nên Cường ít được hưởng tình thương từ cha mẹ, nhất là của người cha này và tình cảm cha con anh rất lạnh lẽo. Mười mấy tuổi đã bị cha tống lên thành phố ở với người anh hai, từ đó tình cảm cha con Cường lạt hẳn, chỉ có người mẹ lâu lâu nhớ con thì tìm lên thăm anh mà thôi. Cuộc sống qua nhanh đến khi đứa con gái lớn của anh trưởng thành, Cường mới thấm thía tình cha mẹ ơn nghĩa sinh thành, tiếc rằng bây giờ cha mẹ anh đã khuất núi, nên thỉnh thoảng anh lại bị giày vò về những cảm giác bất hiểu là vậy.

Giọng nói của Cường bỗng xa vời vợi.

-Đôi lúc anh thấy mình rất cô đơn em ạ và sợ...

Thương thoáng rung mình khi nghe vậy, để giải khuây cho Cường, nàng đứng dậy đi lại bên chiếc tủ con, mở lấy chai rượu XO ra và rót một ly nhỏ cầm lại cho anh.

-Thôi nào, làm một chút cho dễ ngủ đi anh.

Nàng ngồi bên cạnh, kéo chăn ra, âu yếm vuốt ve lưng trần vạm vỡ của Cường.

-Nào... để em mát xa một chút nào.

Những ngón tay nhỏ xoa xoa lăn tăn trên lưng cho Cường cảm giác dễ chịu, bất ngờ anh choàng tay qua cổ kéo ghì Thương xuống, trùm chặn lại. Trong bóng đêm Cường hồi hải vội tìm về chính mình, Thương nóng bỏng trong anh, chiếc giường gỗ run lên bần bật.

Đêm đang thở nhè nhẹ.

Những tiếng chuông đồng hồ dưới nhà thông thả buông từng tiếng loong boong báo hiệu. Đã 4 giờ sáng.

Sáng hôm sau theo thói quen, dù trời lạnh nhưng Cường vẫn dậy sớm tập thể dục, anh đi loanh quanh vườn hồng trước nhà, mùi hương hồng sáng sớm thơm thoang thoảng thật dễ chịu. Đà Lạt lập đông, trời lạnh, sáng sớm sương mù rất nhiều. Mây mù cứ như bay ra từ những cánh rừng thông rộng lớn và muốn níu trời đất lại gần nhau hơn. Nhìn xa chẳng thể phân biệt ranh giới trời đất bởi mây mù cuộn chặt vào rừng cây rồi.

Đi dạo trên con đường mòn từ đồi xuống phía dưới, Cường chợt lại nhớ đến giấc mơ tối qua và không hiểu sao, anh không cưỡng lại ý muốn kỳ

quắc là được quay lại hồ nước dưới chân núi tu viện một lần nữa, đến bữa ăn sáng khi nghe anh nói, Thương nhìn anh vẻ ngạc nhiên. Vốn có nghiên cứu về tâm lý nên Cường cũng có đôi chút hiểu biết về tâm lý nói chung. Anh giải thích, một khi có những ác mộng thì tốt nhất nên tìm ra căn nguyên của nó để giải quyết cho ổn thỏa. Rõ ràng hiện trong bản thân anh đang có những ẩn ức nào đó chìm sâu trong tiềm thức và đã bộc lộ qua những giấc mơ trong vô thức. Vì thế anh muốn đến tận hồ nước ấy một lần nữa trước khi về Sài Gòn. Lý luận thật lạ, Thương nhún vai, nàng không nói gì. Sống với nhau gần năm nàng biết tính anh rồi, một khi đã nói là làm, đôi lúc Cường khá cực đoan, thế nên nàng hiểu tốt nhất là đừng ngăn cản anh làm gì. Lùi xe ô tô ra khỏi gara, Cường thò đầu ra hứa với nàng là anh sẽ quay về ngay trong vòng mấy tiếng nữa để kịp về Sài Gòn, Thương cứ chuẩn bị đồ đạc sẵn, khi anh về là đi luôn. Thật bất ngờ thằng Triệu từ phía sau sấn đến, toét miệng cười hớn hở, cậu ới cho con đi với. Gương mặt ngây ngô của nó nhăn nhó năn nỉ nhìn thật tội, Cường nheo mắt nhìn Thương dò hỏi và nàng gật đầu. Nó reo ầm lên, chui tọt thật nhanh vào xe vì sợ má đổi ý, Cường bật cười.

Đường vắng xe, xe đổ đèo nên chạy khá nhanh. Trong xe thằng Triệu cứ lú lo ngóng nghịu nói chuyện một mình, thỉnh thoảng nó lại chồm từ ghế sau lên phía trước hỏi anh, đúng không đúng không hả cậu và Cường ậm ừ gật đầu, “đúng, đúng”, nó cười thích chí. Thằng bé rất mến Cường, nó là con riêng của Thương, đã 13 tuổi rồi nhưng vẫn như trẻ con. Triệu bị thiếu năng trí nhớ từ nhỏ.

Lần đầu tiên Cường về thăm nhà của Thương ở Đà Lạt. Ấn tượng mạnh nhất đối với anh chính là ngôi biệt thự rộng lớn của gia đình chồng nàng. Đó là một ngôi biệt thự biệt lập nằm tốt trên một ngọn đồi phía bắc thành phố. Một tòa nhà to lớn với những mái chóp nhô cao, xây dựng theo kiểu kiến trúc Gotich của châu Âu vào thế kỷ 18, kiêu hãnh và cô đơn đứng một mình trên đồi thông lộng gió. Đang vào mùa cúc quỳ, hoa nở vàng rực rỡ khắp nơi, những bông hoa mặt trời nhỏ này lắc lư dưới ánh nắng lạnh mọc

lan khắp chân đồi nhìn như bông bênh trôi trong gió. Từ dưới đi lên là một con đường nhỏ trải nhựa chạy thẳng đến tòa nhà, trước sân là một vườn hồng đẹp tuyệt, những bông hồng đủ màu khoe sắc hương thơm ngào ngạt, tất cả đã làm cho Cường ngây ngất vì vẻ đẹp hoang vắng cô liêu của nó. Ngôi nhà quá rộng, và vắng đến mức có thể nghe tiếng vọng của từng bước chân người đi. Quanh quần trông nom căn biệt thự là vợ chồng người quản gia già, họ ở đây từ trước giải phóng và nay hai con người già nua đó cũng đang xiêu vẹo cũ kỹ dần theo thời gian cùng với căn nhà. Rất nhiều phòng trống, buông rèm, đóng cửa, bàn ghế phủ bụi. Trời đất lạnh và từng căn buồng cũng lạnh lẽo làm sao, Cường rùng mình. Duy nhất chỉ có phòng khách, nhà bếp và phòng riêng của Thương là còn có hơi người. Không khí lạnh lẽo bao trùm, người yếu bóng vía chắc không thể ngủ nổi.

Nhìn tòa nhà, Cường lấy làm lạ là tại sao không có ai ở ngôi biệt thự này. Thương cho biết, đây vốn là nhà thờ của dòng họ bên chồng nàng. Ba chồng nàng nguyên là một bộ trưởng trong chính phủ cũ, sau đợt thay đổi nội các năm 1972 thì nghỉ hẳn chuyển qua làm ăn buôn bán và hồi ấy ông đã bỏ tiền ra mua cả ngọn đồi này, mục đích xây nhà để ở dưỡng già, quây quần con cháu lại. Sau giải phóng, chính quyền thu một phần đất đai dưới chân đồi đưa vào hợp tác xã nông nghiệp, tuy nhiên vẫn để lại ngôi biệt thự và ngọn đồi này cho gia đình vì dòng họ ông có nhiều người đi kháng chiến, có công lao. Bản thân ông khi làm ăn cũng đã từng nhiều lần góp tài chính cho Mặt trận dân tộc giải phóng miền Nam. Tuy nhiên đến nay thì đại gia đình này đã tan tác hết, đa phần là đi nước ngoài, ở lại Việt Nam chỉ còn chồng nàng và một người chị lớn lấy chồng ở Vĩnh Long, nhưng nay cũng đã mất. Riêng chồng nàng thì về thành phố làm việc, gặp nàng, lấy nhau ở luôn thành phố, ít về Đà Lạt. Sau khi cha mẹ chồng nàng qua đời thì ngôi biệt thự này gần như bỏ hoang, may mắn còn có vợ chồng người quản gia trung thành vẫn ở chăm sóc.

Nhớ đêm đầu tiên ngủ tại đây, Cường cứ trằn trọc mãi, phần vì lạ chỗ, một phần vì anh nghe hình như có những tiếng kéo lê đồ đạc loảng xoảng

lần tiếng ai đó hát hò hay la hét gì đó trên lầu. Sáng hôm sau khi Cường hỏi thì Thương nhìn anh không trả lời còn vợ chồng người quản gia thì một mực cho rằng chắc tại đêm qua anh mệt nên ngủ mơ. Đến đêm thứ hai, đang ngủ ngon, bất chợt Cường mở choàng mắt vì thấy có một thằng bé đứng ngay đầu giường mình, nó giương mắt nhìn anh chăm chặp và cái lưỡi dài cứ lè ra thụt vào đỏ hồng. Hết hồn, theo quán tính anh quờ tay mạnh vào nó, cú xô khá mạnh. Thằng bé ngã chúi xuống đất và nó vùng dậy ngay, vể cẩu kính nhảy bổ vào anh, nhe răng cắn. Hai người đang vật lộn thì Thương tỉnh, nàng kêu lên và ôm giằng thằng bé ra. Nghe tiếng động, vợ chồng người quản gia dưới nhà chạy lên. Bọn họ đưa thằng bé ra khỏi phòng vừa đi vừa xin lỗi rồi rút.

-Chuyện gì vậy? Cường tức giận hỏi khi nhìn thấy vết máu chảy trên tay. Thương vừa lấy bông băng dậm vết cắn cho anh và bấy giờ nàng mới cho anh biết một sự thật. Sau khi sinh con được hơn một năm thì vợ chồng nàng phát hiện thằng bé có vấn đề về tâm thần, chữa chạy mãi không khỏi nên phải đưa vào bệnh viện. Thế rồi chồng nàng bị tai nạn qua đời và nàng phải thay chồng tiếp quản công ty bé Triệu con nàng, theo lời khuyên của các bác sĩ nên đưa về Đà Lạt, khí hậu lạnh sẽ làm giảm bớt bệnh. Quả đúng vậy. Tuy nhiên từ đó nàng lại cực hơn vì hầu như tuần nào cũng phải tranh thủ bay về Đà Lạt thăm con, cứ vậy cho đến khi gặp Cường.

Hôm sau, mặc dù Thương và vợ chồng người quản gia cản nhưng Cường quyết định lên thăm thằng bé ở trên lầu trên vì biết hôm nay nó bị phạt vì tội tối lên ra ngoài qua phòng má làm quấy.

Phía sau cửa song sắt, thằng Triệu ngồi chơi một mình, khi nghe tiếng động, nó quay lại thì thấy Cường. Đôi mắt nhìn anh vẻ thù địch. Anh chính là nguyên nhân để cho nó bị phạt nhốt thế này, nhìn khuôn mặt khô ngò tuần tú nhưng ánh mắt mất vẻ tinh anh, Cường thở dài, thầm tiếc, tại sao lại vậy cơ chứ. Cũng phải mất mấy ngày Cường dần dần mới làm quen được với thằng Triệu. Thằng bé càng ngày càng quý anh, nó kêu anh bằng cậu,

vài ba tuần mà Cường không lên Đà Lạt thăm, nó nhớ lại gọi điện thoại về nhắc anh. Nay thì anh sắp chính thức làm cha dượng của nó rồi.

Chậm chậm dừng xe dưới chân núi, Cường dắt thẳng Triệu lên núi. Nó vừa đi vừa nhảy nhót, miệng líu lo hát những câu thiếu dấu. Anh phải la vì sợ nó ngã nhưng thằng bé cứ nhe răng cười khoái. Đến tu viện, không muốn làm phiền ai, Cường dắt thẳng Triệu men theo đường mòn quanh qua phía bên kia của tu viện để đi xuống hồ nước dưới chân núi. Hai cậu cháu vừa đi được mấy mét thì cổng tu viện mở. Có mấy nữ tu tay cầm xẻng, cuốc, chậu đi ra, họ có vẻ ngạc nhiên khi thấy Cường vì có người mới thấy anh ở đây hôm qua. Cường cúi đầu chào và hỏi họ đi đâu thì các nữ tu cho biết là đi săn sóc hoa quanh tu viện, nghe vậy thằng Triệu đòi đi theo. Được những nữ tu đồng ý, nó liền theo ngay. Yêu tâm vì có người trông thằng Triệu, Cường một mình đi xuống hồ.

Mới đến lưng chừng núi thì hồ nước đã hiện ra trước mắt anh, tròn vành vạnh, nước trong veo như có thể nhìn thấy tận đáy. Phía bên kia của hồ là rừng thông xanh ngút ngàn khuất tầm mắt, mùa đông nên mây mù bao phủ kín rừng. Phía bên này hồ, nước chảy ăn vào sát chân núi dựng đứng.

Mặt hồ nước phẳng lì như một tấm gương soi phản chiếu những cụm mây xám cuộn cuộn trên bầu trời đông giá lạnh. Không một bóng chim, không một tiếng cá quây đớp nước, thỉnh thoảng là những làn gió lạnh lẽo âm thầm lướt qua. Đứng bên một góc thông già, Cường dôi mắt nhìn khắp mặt hồ, khung cảnh hồ sáng đông tĩnh mịch vắng lặng. Anh đi đến sát bên mép nước hồ dập dờn gần quanh con đường mòn đi từ trên núi xuống và nhớ lại, hình như chỗ này, hôm qua trong giấc mơ, cô gái ấy đã dẫn anh xuống hồ, Cường thấy nỗi gai óc sợ hãi. Thế rồi tự nhiên trong anh cảm thấy một nỗi khát khao, một sức hút mãnh liệt như đang chào mời, gạ gẫm anh hãy đi, hãy đến, đến gần với hồ nước nữa, nữa, nữa... Cường thấy choáng xấp xảm mặt mày, không tự chủ được và...

-Quý khách đang ngắm hồ.

Có lời chào từ phía sau bất ngờ vang lên làm cho Cường giật choàng tỉnh và anh phát hiện một mũi giày của mình đã nhúng xuống mép nước hồ, con sóng lăn tăn đang dập dờn xung quanh.

Anh thắng thốt sợ hãi và nhảy lùi một bước về phía sau. Nếu như không có lời chào đánh động kia, liệu anh có bước hẳn xuống nước không, Cường bối rối tự hỏi.

Một khuôn mặt hiền lành nhăn nheo khó đoán nổi tuổi tác với ánh mắt mờ đục của một nữ tu già bất ngờ xuất hiện sau. Vị nữ tu mặc bộ tu phục chùng thâm bạc màu, vài chỗ có miếng vá rất khéo, đầu không đội lúp mà quàng một cái khăn lớn, tay bà cầm chuỗi hạt Mân cô dài thông xuống đất, trên vai quây một cái dây đựng những quả thông khô, một tay cầm chiếc chổi, đứng sừng sững phía bên trên gốc thông lớn.

-Dạ... kính chào xơ.

-Hình như quan khách muốn xuống hồ nước?

Cường thấy toát mồ hôi dù trời đang lạnh trước câu hỏi kỳ lạ ấy, anh cười gượng.

-Dạ không... dạ không...

-Là đàn ông không nên đến nơi này... hãy tránh xa!

Vị nữ tu ấy quay lưng bỏ đi sau khi lăm bắm những lời khó hiểu, Cường ngó người, anh vội vã chạy theo.

-Thưa xơ, xin cho tôi hỏi...

-Quan khách muốn biết điều gì?

Nữ tu già dừng bước, quay lại đối diện với anh, ánh mắt bà nhìn anh xoi mói...

-Cái hồ... cái hồ... - Và anh ập úng vì không biết hỏi gì, chẳng lẽ hỏi về lịch sử của cái hồ này hay là kể cho vị nữ tu này nghe về giấc mơ quái quỷ của anh tối qua.

-Chắc quan khách muốn hỏi về truyền thuyết ma nữ của hồ nước này?

Ma nữ? Cường giật nảy người. Không để ý đến vẻ mặt của anh, nữ tu nhếch mép cười và đưa tay chỉ về phía bên kia hồ.

-Quan khách có thấy một ngôi nhà nhỏ nằm chìm trong rừng thông ở bên kia hồ không?

-Dạ có – Sau khi nheo mắt mãi mới thấy, Cường trả lời. Đúng vậy, chìm khuất trong rừng thông phía bên kia hồ là một ngôi nhà nhỏ vẻ xiêu vẹo, cũ kỹ đổ nát. Vị nữ tu cho biết.

-Ngôi nhà ấy trước kia là của một điền chủ người Pháp, xây nghe đâu từ đầu thế kỷ 20. Hồi ấy cô ta có một cô con gái lai rất đẹp, bởi vợ ông ta là người Việt. Thế rồi cô gái này lén lút yêu một thanh niên người dân tộc Mạ, một mối tình không môn đăng hộ đối. Sau khi biết, ông chủ người Pháp rất giận nên cho lính bắt anh thanh niên kia đem đi giết, vứt xác đâu mất. Cô gái khi biết chuyện đã hóa điên vào một đêm đông đã ra trằm mình chết ở cái hồ này – Bà chậm rãi nói - Chuyện cũng lâu rồi, thực hư thế nào cũng chẳng ai biết, có lẽ chỉ là truyền thuyết hoang đường thôi, ngôi nhà ấy rồi cũng đã bỏ hoang mấy chục năm nay, từ trước giải phóng lận.

-Thế ma nữ...?

-Là thế này, có lẽ chết oan vì tình nên hồn cô ta không ta mà cứ lảng vảng lượn lờ trên hồ này mãi, dụ dỗ thanh niên nhiều lắm. Hồi trước, hầu như năm nào vùng này cũng có người chết đuối, đến nỗi sau này không ai còn dám bén mảng đến hồ này chơi nữa.

-À.

-Vì nhiều người chết đuối quá nên dân ở đây đã cho rào con đường dẫn vào hồ để không cho các thanh niên nam nữ vào đây nữa, chứ trước kia ngày nghỉ mọi người hay tới đây chơi lắm.

Cường im lặng, chẳng hiểu Thương có biết câu chuyện ma quái này không, chắc là không vì anh chưa bao giờ nghe nàng kể cả.

-Thưa... xớ biết chuyện này lâu chưa ạ?

Vị nữ tu lắc đầu, mới đây thôi.

-Đây chỉ là một nhánh tu viện nhỏ thuộc dòng chúng tôi mới lập được tầm chục năm, và tôi mới tới nên cũng mới biết thôi. Thật ra cũng chỉ là chuyện mê tín dị đoan nói nghe cho vui thôi, quan khách đừng để ý để làm gì.

Vị nữ tu già chỉ tay về một đài Đức Mẹ nhỏ nằm ngay bên phải lối mòn từ trên núi xuống mà lúc này Cường đi ngang qua không để ý.

-Theo yêu cầu của người dân địa phương nơi đây, nhà dòng đã lập đài Đức Mẹ đặt nơi này để sớm hôm đọc kinh cầu cho oan hồn của cô gái ấy mau chóng về nước Chúa, đừng chọc ghẹo gây tội lỗi.

Ánh mắt bà trở nên xa xăm.

-Thù hận thì chỉ gây tội lỗi và chỉ có tình yêu vĩnh cửu của Thiên Chúa mới hóa giải được tất cả.

Vẻ mặt nghiêm nghị, bà đưa tay làm dấu thánh và Cường tý nữa thì đưa tay làm dấu theo vị nữ tu này, thói quen của Thương vẫn thường làm, nhưng rồi anh lại dừng tay lại vì thấy mình không thật tâm nên chỉ cúi đầu chào nữ tu già, quay trở về. Đi một quãng xa thì không hiểu sao khi ngoảnh lại, anh ngạc nhiên vì không còn thấy bà ta đâu nữa, cứ tựa như bà đã tan vào không

khí vậy, xung quanh chỉ có rừng thông xào xạc. Cường thấy lạnh toát người, anh đi như chạy, không lẽ anh đã gặp ma giữa ban ngày.

Trên xe về thành phố hôm ấy, mặc dù Thương nói gì thì nói, Cường vẫn im lặng lái xe, điều ấy làm nàng lo lắng. Đạo này nàng nhận thấy Cường nhiều lúc lạ lẫm, dường như trong anh đang có điều gì đó không ổn xảy ra, nhiều lần nàng hỏi gặng nhưng Cường đều lảng tránh không trả lời.

Nhìn gương mặt chồng sắp cưới đang cúi đầu đăm chiêu, Thương thấy thương quá, quen nhau cũng cả chục năm, ăn ở với nhau một thời gian dài và cuối cùng thì nay cả hai quyết định đi đến hôn nhân. Kể như là quá muộn và nàng sợ rằng không kịp sinh cho anh một đứa con nữa nên giờ thành vội vã. Lỗi này một phần do nàng bởi công việc kinh doanh quá bận bịu, chỉ đến khi xoay tay thở phào mọi việc yên ổn thì phát hiện thời gian qua đi nhanh quá, Thương hoảng hốt. Từng là một gã đàn ông đào hoa, nhưng khi yêu nàng thì Cường bỏ tất cả các mối quan hệ khác mà kiên nhẫn chờ đợi không một lời than vãn, điều đó làm cho Thương rất cảm động, bây giờ nàng chỉ muốn thật nhanh tiến hành hôn nhân để đền bù cho anh. Hồi mới quen nhau Thương rất dè dặt và đa nghi, nàng không tin vào tình yêu của người kiến trúc sư trẻ tuổi đẹp trai này, qua tìm hiểu nàng còn được biết anh ta vốn nổi tiếng trong chốn tình trường bởi có nhiều quan hệ. Vậy anh ta đến với nàng vì tiền hay vì danh tiếng một bà chủ một doanh nghiệp lớn? Cũng mất một thời gian dài nàng dè dặt trước sự săn đón của Cường để rồi không chạy trốn được nhịp đập của trái tim và yêu người đàn ông ấy tha thiết, hạnh phúc vì biết rằng anh ta cũng yêu mình thành thật. Chỉ tiếc rằng thời điểm Cường đến với nàng cũng là lúc nàng mới thay người chồng quá cố làm kinh doanh. Công việc kinh doanh quá bận rộn đã lôi nàng đi qua năm tháng rất nhanh, Thương kinh hoàng. Cách đây mấy tháng nàng có nhắc vấn đề hôn nhân với Cường thì may làm sao hôm trên tu viện anh đã ngỏ lời trước, và dĩ nhiên là Thương sung sướng nhận lời. Thương biết anh là một người đàn ông mạnh mẽ, sống phóng khoáng và tràn đầy sinh lực. Một mái tóc dợn sóng trên gương mặt cương nghị, đôi môi dày tham lam

khi hôn lẫn ân ái. Cường của nàng là vậy, hấp dẫn, thu hút mạnh mẽ với đàn bà, nhưng trong vòng tay nàng, anh vẫn cần sự chăm sóc của nàng, gã đàn ông lớn xác mà nhiều lúc như đứa trẻ.

Thương nao lòng nhớ đến đôi mắt buồn rười rượi của con trai mình khi tiễn má và cậu Cường về thành phố. Nàng nhủ thầm, sau khi cưới nhau xong, có lẽ phải bàn với Cường cách nào đó để gần gũi chăm sóc con, tội nghiệp thằng bé, không lẽ cứ cô đơn vậy đến hết đời hay sao. Hôm trước Cường cũng đã bàn với nàng nên tìm hiểu xem ở nước ngoài có nơi nào chữa trị được để gửi nó đi chữa.

Cúc quỳ lập đông thật đẹp nhưng lại man mác một vẻ buồn hoang vắng dưới trời nắng lạnh, những thảm hoa vàng xòe cánh rung rinh dưới gió trái dài hai bên ven đường làm thành hàng cây số hoa rực rỡ.

Không khí ẩm trong căn phòng mờ tối.

-Cưng đã biết a... na... sếp... chưa?

Dù đang rất run nhưng nghe giọng hỏi nhào nhoẹt cố ý nói sai tiếng Anh của má mì Pho thì gã trai cũng suýt phì cười và cúi gằm mặt, ấp úng trả lời chưa. Cười cười, Pho ông ẹo loẹt quẹt dép lê tiến đến bên gã, mùi nước hoa Azzaro Pour Home thơm nồng phả ra đến ngọt ngào trong phòng máy lạnh âm u. Người đàn ông đứng tuổi nhưng nhìn rất điệu dàng, tóc nhuộm đủ màu lấp lánh, xịt keo lờm chờm láng o và bộ quần áo may rất khéo bó sát người với một sợi dây chuyền vàng to thông xuống trước ngực. Không hiểu sao nhìn mặt đá tím ngắt như mắt mèo lắc lư ấy gã trai thấy chóng mặt. Xung quanh là một đám trai cal boy lơ nhố kẻ đứng người ngồi hoặc nằm xoài trên bàn, ngả ngớn trong lòng nhau, vài gã còn làm động tác mút lưỡi chút chút thoải mái và tò mò nhìn tên lính mới nhập bọn. Ánh đèn màu mờ ảo, tiếng nhạc êm dịu, mùi hương thơm đến nồng nặc và những cặp mắt lúng liếng rất dễ thỏa soi mói, tất cả làm cho gã trai mất bình tĩnh đến run rẩy, mồ hôi túa ra ướt lưng.

Ngắm nghía khuôn mặt đẹp với đôi mắt ươn ướt mênh mông buồn như trời thu và một thân hình nở nang cao ráo, ba số đo khá chuẩn ngang người mẫu từ vòm ngực vồng cao đến mông nở tròn, đùi dài thẳng căng trong chiếc quần zin bó, má Pho khoanh tay chặc lưỡi, gật gù. Được lắm, làm nghề này rất cần vóc dáng bề ngoài, trước hết phải luôn là một khuôn mặt dễ nhìn sáng sủa và ba số đo rõ ràng, còn lại thì... tính sau. Nghề sẽ dạy nghề.

Pho xòe bàn tay năm ngón múp míp sơn đỏ chót đưa lên nựng nựng yêu má gã trai, nói giọng nhão nhoẹt chảy như bún thiêu buổi chiều.

-Cứng ngượng hả... không sao, rồi mấy “chị” ở đây sẽ dạy bảo thêm cho cứng. Mà má dạy nè, làm nghề này phải dạn dĩ... như thế này này...

Vừa nói bàn tay của Pho vừa chuôi thật nhanh từ trên người gã trai xuống uốn như rắn chui thật nhanh vào trong quần tây của gã, bóp bóp nắn nắn làm gã ta đỏ bừng mặt vì ngượng, bật nhảy loì choi, hất tay Pho ra.

Đám call boy đang lơ nhó đứng ngồi quanh thấy thế cười rú lên như điên làm cho gã trai càng luống cuống tợn, đưa mắt cầu cứu Nam nhưng thằng này cũng đang ré cười cùng đám bạn của nó. Gã suýt khóc, mọi thứ như nhòa đi thì đột nhiên một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía cửa.

Thôi mấy má, dờn vậy đủ rồi... tha cho em nó.

Pho cười khanh khách.

-Kìa... xã dzì à rồi hả.

Xuất hiện ở cửa một gã đàn ông tuổi trạc gần 30, có khuôn mặt vuông chữ điền, mắt xếch nhìn rất ngầu, đặc biệt là gã ta hàm ếch râu quai nón nhìn thật nam tính. Có một thứ uy lực nào đó từ ánh mắt đến lời nói của gã. Đám call boy đứng tán mát hết. Vài tiếng chào thầy lao nhao của đám trai.

Chầm chậm đến trước mặt gã trai, gã đàn ông hất hàm hỏi trống.

-Người mới hả?

-Dạ.

Gã trai lí nhí trả lời. Kéo ghế cái rột, gã đàn ông ngồi xuống bàn, phanh ngực áo, đón ly nước từ tay phục vụ, uống cạn rồi vẩy tay về phía gã trai.

-Lại đây ngồi với anh.

Gạt cái khoác tay uốn éo của Pho đang bám riết lấy vai mình, Hoàng Long, tên gã đàn ông, chầm chậm quan sát gã trai thật kỹ, ánh mắt soi mói gần như thô bạo muốn lột truồng gã ra vậy. Gã trai càng rúm ró đếm thầm hại.

Trước khi đưa gã trai đến làm, thằng bạn Nam cũng đã tranh thủ giới thiệu sơ về nơi làm việc này.

Động bà Pho là một trong gần chục động trai mại dâm bí mật tại thành phố này và Pho là một má mì khét tiếng trong giới đồng tính thành phố. Tiếng tăm ấy còn lan tỏa ra cả nước ngoài, bằng chứng, lâu lâu Pho vẫn tổ chức những tua du lịch cho đám call boy của mình đi du lịch nước này nước kia mà thực chất là đi bán dâm. Còn không thỉnh thoảng vẫn có khách nước ngoài. Á có, Âu có tìm đến động của Pho. Chưa kể Pho còn có những mối khách đặc biệt vốn là những người có vị trí, uy tín trong xã hội, là những con người nổi tiếng trên thương trường lẫn trong các lĩnh vực văn hóa nghệ thuật, thậm chí cả chính trị..., những người có gia đình và thành đạt nhưng lại có nhu cầu cần trai mà lại không thể để lộ danh tính được. Đây là loại khách hàng đặc biệt mà chỉ riêng Pho mới biết họ là ai, cần gì và đây cũng là nguồn thu sộp của Pho.

Call boy ở đây đều rất trẻ, tất cả là từ 7X trở lên đến 8 hoặc nhỏ nhất là 9X. Trai dưới tuổi vị thành niên thì Pho không dùng bởi không thích, dù đôi

lúc có khách gạ trả giá cao. Trai của Pho là hàng tuyển, hầu hết đều cao ráo, sáng sủa, đẹp trai, có học, Bắc-Trung-Nam có cả, tất cả nhằm phục vụ theo gu của từng loại khách. Pho cũng có những trai đặc biệt tức mấy người mẫu có tiếng, khi lên báo hay tivi nói như vẹt về hạnh phúc gia đình vợ con lẫn những cô người tình nhưng không bao giờ cưới, thực chất cũng là trai bán dâm, là dân đồng tính chính hiệu thứ thiệt nhưng luôn phải che đậy dưới vẻ đẹp nam tính. Chụp hình hay lên tivi thì cứ phải bạnh quai hàm, ưỡn ngực, khoanh tay gồng đầy cơ bắp trong khi cái cần có thì lại không có, còn cái có lại dùng sai mục đích, vị trí. Chưa kể dăm ba diễn viên có sao và không sao, rồi những sinh viên nghèo... Số này hầu như không xuất hiện tại quán vì để giữ tiếng và giữ bí mật thân thể, những trai này được Pho dành riêng cho những khách có nhu cầu đặc biệt. Trong sổ tay điện thoại của Pho luôn có số của những khách hàng đặc biệt và trai đặc biệt. Vì thế trong các động mại dâm nam của thành phố, nói đến động bà Pho thì ai cũng biết tiếng. Thậm chí trong một vài cuốn sách hướng dẫn du lịch của nước ngoài có nhắc đến Boy's Club tại thành phố như một địa chỉ cần phải đến đối với khách du lịch, nhất là những khách đồng tính nam.

Thực tế call boy của Pho đi khách bất kể giới nào, nam nữ, chơi tuốt, miễn có tiền. Các bà nạ dòng sồn sồn chán chồng, các quý bà cô cao sang thành đạt nhưng chưa chồng hoặc chồng đáp ứng không đủ, có ngay. Nhưng khách của Pho vẫn đa phần là người đồng tính nên nguồn thu của Pho cũng chủ yếu dựa vào chuyện bán dâm cho giới đồng tính là chủ yếu, còn khách nữ có, nhưng ít hơn. Tiền nào của nấy, khách nào bạn tình nấy, miễn tiền trả đầy đủ, trả càng hậu hĩnh thì nhu cầu phục vụ càng cao. Má mì Pho quản lý trai ăn chia theo tỷ lệ 6/4, có khi 7/3 và cũng có khi 4/6, tùy mỗi khách mà tính tiền, tùy khách ta hay khách tây, khách lạ hay khách quen cũng có những khách Pho không lấy tiền hoặc lấy bao nhiêu thì trai không được biết bởi sau đó gã chi một khoản tương ứng với giá bình thường, tuy nhiên có một thỏa thuận ngầm là riêng phần khách bo thì trai được hưởng. Pho nuôi trai, bao cơm ăn lẫn chỗ ở còn nếu trai có nhu cầu về tiền bạc, xe cộ, nữ

trang thì Pho sẵn sàng cho mượn để ăn chơi vung vít, cờ bạc... với lãi suất cực cao. Đây là một cách Pho dùng để cột chặt trai của mình.

Đang là sinh viên đại học thì Pho đăng ký đi xuất khẩu lao động ở Nhật Bản trong thập niên 1980, sau mấy năm tích cóp được một số vốn thì Pho đã trốn khỏi nơi làm và chui nhủi lang thang trên đất Nhật cả chục năm, làm đủ thứ nghề để kiếm sống. Sau khi có một khoảng tiền kha khá, Pho quyết định về Việt Nam kinh doanh mở nhà hàng. Cũng là cái tội mê trai, bao nhiêu tiền kiếm được cũng nuôi trai hết nên thua lỗ liên tục, cuối cùng Pho quyết định chuyển sang mở động bán sâm nam, một công tiện đôi việc, vừa để thỏa mãn, vừa là chỗ nghề dạy nghề. Tất nhiên nghề nào mà chẳng có cạnh tranh, nghề nuôi call boy cũng vậy thôi. Kỵ nhất là trai làm ăn lén sau lưng hoặc làm phản bỏ sang bắt tay với đối thủ của mình. Quản lý call boy là cực khó trong thời buổi điện thoại di động cầm tay và Internet toàn cầu này. Thế nên đối với từng call boy Pho luôn có cách đối xử riêng, chủ yếu là nắm được tâm tư tình cảm, sở thích cá tính của call boy để mà có cách tương ứng. Mánh lới của Pho là cứ cột chặt trai vào những khoản vay mượn tiền bạc lẫn cung ứng vật chất, đây là biện pháp bàn tay nhung và cũng sẵn sàng sử dụng biện pháp bàn tay sắt thông qua dân chợ búa giang hồ với những trai cứng đầu làm phản hoặc nợ nần trây, chưa kể sau này Pho còn sử dụng cả ma túy làm phương pháp quản trai của mình. Là một gã đồng tính có nghề, đặt dẹo sống trong giới bao nhiêu năm và không có trai nào chẳng từng thử qua từ Âu đến Á, từ lớn đến bé, già lẫn trẻ, lại có học nên Pho rất rành nắm bắt tâm lý trai để chiêu chuộng lẫn sử dụng thế nên call boy của Pho ít làm phản, không có chuyện làm ăn sau lưng Pho hay bỏ chạy theo chủ khác, trừ khi Pho thái hàng hoặc là lâu lâu giới thiệu trao đổi với những động mại sâm khác mà thực chất nhằm làm mới trai với khách. Thỉnh thoảng Pho cũng tuyển trai qua những cuộc thi người mẫu này kia, sau khi chấm được ai rồi thì gã tiến hành chài mồi. Pho tổng kết, một trăm đàn ông đã leo lên sân khấu nhảy nhót hát hò, ưỡn ẹo làm mẫu này kia thì mất 99 thằng là đồng tính và thằng còn lại có máu đồng tính trên 50 hay còn gọi là hai phai. Do vậy, nếu nắm bắt được tâm lý và tung tiền hợp lý thì trước sau

gì trai cũng đổ. Để rồi ngay dân trong giới cũng mắt tròn mắt dẹt khi thấy người mẫu A, B nổi tiếng nào đó lần diễn viên điện ảnh thời thượng tối tối đang xuất hiện trên phim ảnh trên sàn diễn hóa ra đã là trai bí mật của động bà Pho từ lúc nào rồi. Gã đặc ý tuyên bố, mời được trai thì phải có thủ thuật, đẽ trai ra giường sướng rên la thảm thiết là phải có kỹ thuật và để trai theo mình như chó dái thì là cả một nghệ thuật. Tuy vậy, đôi lúc động của Pho cũng mất trắng trai nhưng đành làm ra vẻ cao thượng chia sẻ một khi trai của mình tìm được nơi chốn yên thân, tức có kẻ đỡ đầu. Cũng đã có vài trai của Pho tìm được bạn tình chung thân, đa phần là người nước ngoài, sau những lần đến động của Pho tìm được trai ưng ý, kết bạn tình lâu dài và đưa đi nước ngoài luôn. Số này đều là hàng tuyển, trẻ đẹp, tiếc đứt ruột nhưng Pho vẫn đành làm mặt vui và chỉ yêu cầu khách bồi thường một chút tiền hoa lá đào tạo, đương nhiên là khách sẵn sàng. Thế nên đến nay trong giới, má mì Pho được tiếng là người biết điều. Pho tự nhủ, mình như thế sẽ có nhiều trai tự tìm đến xin việc, và vì vậy mà trai của động Pho sẽ luôn là hàng mới - yếu tố đầu tiên để bề câu khách tìm đến thưởng thức.

Pho đã tận dụng rất nhiều kiến thức hiểu biết lẫn kinh nghiệm từng trải của mình vào trong nghề. Trước hết việc mở động bán dâm nam này được Pho núp bóng một câu lạc bộ hát cho nhau nghe nhưng vừa là quán café nhạc có cả một bar nhỏ... nhằm tránh các cơ quan luật pháp. Call boy của Pho đều được ký hợp đồng lao động hàng tháng dưới danh nghĩa là nhân viên phục vụ quán. Ngoài số call boy chuyên nghiệp, Pho cũng nuôi một số nhân viên phục vụ nam để bán quán. Số nhân viên này nhiệm vụ chính là phục vụ quán nhưng cũng đi khách nếu có khách thích. Quán của Pho cũng có bán nước giải khát lai rai cho khách và phục vụ như các quán bình thường, còn khách đặc biệt thì sẽ được đưa vào trong. Hồi ở bên Nhật, Pho từng lê la đến khu ăn chơi nổi tiếng Kabu Kicho ở Tokyo. Nơi này trước kia truyền thống phục vụ trong các Câu lạc bộ là các Geisha nữ, một tập tục lâu đời. Thế nhưng thời hiện đại nay còn có cả các Geisha nam để phục vụ quý bà nữa, nổi tiếng nhất tại Kabu Kicho là Lady's Club với những Geisha nam tuổi từ 25 trở lên. Lady's Club mở cửa từ 22 giờ đến 5 giờ sáng ngày hôm

sau. Geisha nam ở đây nhìn rất hào hoa phong nhã, ăn nói có duyên, lúc nào cũng lịch sự trong bộ complet hiệu Versace nổi tiếng, tay đeo đồng hồ Rolex, đầu tóc bóng lộn và phục vụ khách vô điều kiện khi có yêu cầu. Bởi khách là quý bà nên yêu cầu của họ nhiều lúc cũng quái đản, một Geisha cho Pho biết, có bà chỉ yêu cầu ngồi nghe tâm sự kể lể trút nỗi sầu và khi cao trào thì thậm chí còn khóc lóc, cắn xé Geisha như thường. Có quý bà yêu cầu dẫn đi siêu thị mua sắm, có quý bà thì tỏ tình âu yếm bằng bèo má cấu véo và khi ghen bởi thấy Geisha của mình thân với khách khác hơn thì sẵn sàng thượng võ tát tai. Nguyên tắc vàng trong nghề Geisha nam là bất kỳ trường hợp nào cũng phải nhẫn nhịn mỉm cười với khách. Nguyên tắc vàng thứ hai là một Geisha được coi như thành công khi vị khách ruột của mình thốt lên anh không phải là một Geisha mà là một người bạn của tôi. Thế có khi nào mối quan hệ khách và Geisha đi quá chưa, Pho hỏi và Geisha nam này mỉm cười không trả lời. Thế... thế Pho nuốt nước bọt đánh ực mấy lần khi nhìn khuôn mặt bánh trai của Geisha nam này mà rất muốn hỏi, liệu họ có sẵn sàng đi khách với những người như Pho chẳng hạn, giá bao nhiêu Pho cũng sẵn sàng. Chả là hồi ấy tiền bạc còn rủng rỉnh, nhưng với Pho không dám hỏi. Sau này tìm hiểu kỹ Pho được biết, hầu như không có chuyện những Giesha nam lại bán dâm cho khách đồng tính, với khách là nữ thì có nhưng ít và họ thường được che đậy kín đáo dưới mối quan hệ thân tình. Nhưng Pho không tin, rất nhiều Giesha nam mà qua ngắm nghía quan sát, bằng những giác quan tinh tế nhạy cảm của một gã đồng tính, Pho khẳng định chắc rằng đây là kẻ đồng tính mà chẳng qua được che đậy giấu kỹ thôi. Gì chứ vụ này thì dân đồng tính đều vốn có nghề nhận ra nhau ngay dù giữa đám đông cả trăm người qua lại. Khó định nghĩa nổi nó là tính-thị-khứu giác hay bằng những giác quan riêng, nhưng rõ ràng một đồng tính này sẽ nhận ra một đồng tính khác ngay tức khắc dù kẻ kia che giấu khéo léo kín đáo đến thế nào. Bất kể kẻ ấy đang đi với bạn gái hay mới làm tình với vợ xong, cũng vậy. Cứ thử vào một quán bar, vũ trường hay café mà xem, người trong giới nhận ra nhau cực nhanh. Một thoáng liếc mắt, một nụ cười mỉm, đá lông nheo, hay ngoe nguẩy ngón tay, người mình cả đây mà. Phải chăng là một thứ giác quan thứ sáu đặc biệt của giới đồng tính chăng,

có lẽ vậy. Thế nên nhìn những gã đàn ông Geisha bóng mượt, đẹp trai, môi đỏ như son, da trắng ngần, tướng người cao lớn, trang phục lịch sự đắt tiền lượn lờ uốn éo quanh mấy quý bà sồn sồn thì Pho tin chắc vậy. Chẳng biết thật giả bao nhiêu phần trăm nhưng sau này thỉnh thoảng má vẫn tự hào khoe với mấy thằng con call boy của mình là, cuối cùng thì má cũng làm cho một Geisha bảnh bao nhất nhì của Lady's Club chết lên chết xuống, đến độ sau này bỏ cả công việc lương hậu hĩnh của Lady's Club để mà theo má khóc lóc xin làm bạn tình, nhưng mà má chê. Khuôn mặt và tướng tá của nó y như một siêu mẫu nổi tiếng nhất nhì hiện giờ, má Pho cười khàn khạch, nhưng hàng nhỏ như ống xịt mũi, lại hơi nách và không biết làm tình, cứ nằm đườn đườn đã thế lại nhão như cọng thun, chán bỏ mẹ. Cả lũ cười rú như lên cơn rồ. Nhân đó má lên giọng luôn, làm nghề này để cho khách mê không ngoài kỹ thuật ân ái và hàng to, đẹp, đủ chuẩn kích cỡ từ 20cm trở lên thì bảo đảm khách sẽ chi tiền như nước sau lần ái ân thỏa mãn mà thậm chí sau này còn kiếm trai ấy bao dài dài. Đời má kinh nghiệm nhiều rồi, ánh mắt của má thoáng chưa xót nghèn nghẹn giọng, bởi nói là nói vậy, cứ tưởng kinh nghiệm tình trường lẫn tình dục của má dày cả ngàn trang sách, nhưng rồi má vẫn bị sa vào lưới tình với hết trai này đến trai kia, nhiều lúc bị nó bóc lột đến đồng xu cuối cùng. Biết rằng cái miệng nó leo lẻo thề thốt là lừa dối nhưng không hiểu sao vẫn đâm đầu chui vào, mình ngu, ôi cái tình trai đồng tính vừa điên vừa dại, khó nói hết được, nhiều lúc bên ly rượu say má lè nhè tâm sự như vậy. Suy cho cùng đời trai đồng tính cũng khổ nạn quá con hủi ngoài đường thôi.

Về Việt Nam, sau mấy lần kinh doanh nhà hàng thất bại, lý do thì nhiều nhưng một trong những lý do mà Pho rút ra được đó là phải tạo bầu không khí thân tình cho khách khi đến và khi gã quyết định mở đồng trai, một câu lạc bộ như kiểu Lady's Club tại Tokyo nhưng quy mô nhỏ hơn rất nhiều. Chỉ buồn cười khi làm giấy phép kinh doanh thì bị cán bộ phòng kinh doanh quận từ chối bởi cái tên Lady's Club nghe như có gì rất nhạy cảm liên quan đến gái gú mà cái này thì pháp luật cấm. Bụng Pho như mở cờ khi xin chuyển thành tên Boy's Club và được đồng ý ngay. Boy's Club vốn là

cái tên Pho nhằm đến từ lâu khi mở động mại dâm nam trá hình này nhưng sợ không xin được vì lộ liễu quá nên mới chuyển qua thành Lady's nhưng đầu ngõ cán bộ thực thi luật pháp Việt Nam chỉ cấm những gì liên quan đến mại dâm nữ chứ nam thì chưa, nếu có cũng ít, thế là Pho toại nguyện. Sau đó Pho huấn luyện cho trai của mình cung cách phục vụ như của Lady's Club, xáo xào thôi, nhưng vẫn tạo sự phản phát một bầu không khí Nhật nào đó, từ cái khăn trải bàn đến tấm hình mấy cô gái Nhật mặc Kimono hay dãy núi Phú Sĩ xa xa và tiếng nhạc Nhật réo rắt. Thế nên từ ngày Boy's Club dựng bảng khai trương đến nay, khách vào nườm nượp mà cũng đa phần là dân đồng tính, khách nữ rất ít mà má Pho cũng không hảo loại khách này lắm. Pho đang gặp thời. Về khách thì Pho tận dụng kiến thức hiểu biết lẫn sự từng trải của mình qua mai mối, lên mạng chat, tìm trong các forum đồng tính trong nước lẫn nước ngoài để câu khách về. Chưa kể một số khách bí mật vốn nghe tiếng tăm của Pho hoặc qua bạn bè giới thiệu mà họ tìm đến, số khách đặc biệt không tên này thì chỉ riêng Pho biết họ là ai, cần gì, loại trai nào. Đôi lúc Pho nhận được những tấm séc thanh toán tiền mà ngần ngại bởi những con số trong ấy, với loại khách này, họ có nỗi khổ, khó riêng nhưng tiền thì lại không thiếu nên sẵn sàng chi thoải mái miễn tìm được cái mình cần. Pho biết điều ấy.

Cánh tay phải của Pho trong điều hành quản lý động trai này chính là Hoàng Long. Má mì Pho lo việc tài chính, kinh doanh, tuyển trai và quan hệ với khách chơi lẫn chính quyền địa phương. Hoàng Long là người chần dặt đám call boy và quản lý chúng trong việc đi khách, ngoài ra Long còn kiêm bảo vệ động này mà thực chất còn là quan hệ với đám xã hội đen để xử theo kiểu giang hồ những trai nào của động làm phản, chơi xấu, công nợ trái...

Năm nay vừa 30 tuổi, đẹp trai và nhìn Long luôn toát ra một vẻ lạnh lạnh bí hiểm nhưng mạnh mẽ nam tính nên hấp dẫn cả người khác giới lẫn đồng giới. Không ai biết lai lịch xuất thân của Long, kể cả Pho, người đang làm ăn chung với Long. Tất cả trai ở đây chỉ biết Long qua giới thiệu của má Pho rằng trước kia gã ta vốn là dân dancer tức trai nhảy vũ trường nổi

tiếng ở một số vũ trường có tên tuổi của Hà Nội. Ngày ấy quanh Long lúc nào cũng một đồng quý bà quý cô và dĩ nhiên tiền bạc đám này cung phụng Long xài không hết, nhưng thứ tiền trời ơi ấy đến đi cũng nhanh như gió thoảng. Còn má mì Pho tình cờ biết Long qua một lần cùng đám bạn đến vũ trường B.Q tại Hà Nội nhảy nhót, lần ấy ánh mắt má Pho như bị đóng đinh găm vào một gã trai có vẻ đẹp mạnh mẽ nhưng mặt lạnh cô hồn đang dìu một mệnh phụ đáng tuổi mẹ ruột mình, ôm nhau nhảy trên sàn. Mụ già cứ bám chặt lấy gã trai khi nhảy, mấy ngón tay đeo đầy nhẫn hột xoàn lâu lâu tranh thủ sờ soạn. Được biết, gã này vốn là trai bao và khách quen của vũ trường, Pho muốn khô cả họng vì thèm. Tính xấu của Pho là khi gặp trai đẹp, càng khỏe mạnh càng Man thì Pho càng muốn chết ngay tại chỗ, muốn được riêng tư một lần thôi thì bao nhiêu tiền cũng chịu. Thế nên từng bị nhiều thằng lừa rồi mà Pho vẫn chưa chừa cái tật thấy trai đẹp là mắt sáng rực chớp chớp như đèn pha ô tô tải. Sau này mỗi khi có dịp ra Hà Nội là Pho tìm đến B.Q để hòng mong được thần thờ ngồi ngắm Hoàng Long, nhưng chỉ vài lần thôi thì gã trai bao này sau đó biến mất tiêu, hỏi ai cũng không biết đi đâu làm Pho tiếc ngẩn ngơ. Thế rồi bất ngờ làm sao khi Pho mở Boy's Club tại thành phố thì không biết ai giới thiệu mà Hoàng Long lại đến xin việc. Gặp người trong mộng, Pho sướng điên và đã nói thật, việc mở câu lạc bộ chỉ là trá hình, đây là động mại dâm nam, nếu Long nhận lời làm thì sẽ cho làm quản lý và lương rất cao. Thật lòng Pho muốn giấu chuyện kinh doanh mại dâm nam nhưng nghĩ rằng, trước sau gì Long cũng biết nếu làm việc cho mình, chỉ bằng nói thật để Long liệu. Sau mấy bữa suy nghĩ thì Long gặp Pho nhận lời. Thời điểm đó hình như Long có vẻ tả tơi lắm, không còn vẻ bề ngoài hào hoa phong nhã như ngày nào, điều đó làm Pho hơi nghi ngại, nhưng rồi cái tính mê trai lớn hơn cái tật nên má cho qua và nhận Long vào làm với chức danh quản lý. Cũng mấy tháng trời ồm ờ ve vuốt đủ kiểu, một lần kia Pho được thỏa cơn thèm với Hoàng Long. Một trận sống chết mê tơi, giường chiếu run bần bật quá bão cấp 12. Đời Pho, trai qua tay phải tính là số nhân bởi số cộng thì quá ít, thế nhưng người như Long, Pho mới gặp lần đầu. Long như một liều ma túy cao cấp, gặp là phê liền. Nhìn gã trai khỏe mạnh nằm bên cạnh, ngủ ngáy o, Pho thầm sung

sống. Chưa bao giờ Pho dám nghĩ Long là người đồng tính cả, Pho biết gái theo gã ta cả đàn, thế nhưng cung cách làm tình của gã thì thật trên cả tuyệt vời. Từ những cái vuốt ve âu yếm đúng chỗ, những nụ hôn cháy bỏng đến cái rướn lưng về phía trước thở hồng hộc, gương mặt đẹp trai lấm tấm mồ hôi đầy vẻ đam mê của gã thì cho thấy Long cũng không hẳn là straight-dân thẳng (người dị tính bình thường). Nếu là một người dị tính bình thường thì không thể nào có những cảm giác sung sướng như vậy khi làm tình với người đồng giới, trong khi chẳng có điều gì bắt buộc Long phải làm điều đó. Liệu Hoàng Long thuộc bisexual-có thể quan hệ tình dục với cả hai giới, mà chắc thế, nhưng khó khăn định quá. Và đây cũng là lần duy nhất Pho được quan hệ với Long, còn sau này dù nhiều lần có gạ gẫm nhưng gã đều từ chối phắt mặc cho Pho đau khổ, thất vọng. Pho cũng biết trai của động mình thỉnh thoảng cũng có đưa được Long với, và đưa nào đưa nấy đều coi đó là một vinh dự bởi theo chúng nó thì trong chuyện ấy Long xứng đáng là sư phụ. Những ngón nghề tiểu xảo lẫn kỹ thuật của Long trên cả quá tuyệt vời. Có lẽ Long đã áp dụng từ quan hệ với đàn bà sang với đàn ông chẳng, không biết. Sau này cao hứng, có lúc Long còn chỉ dẫn thêm cho đám call boy một số kỹ thuật này kia, dù rằng, làm nghề này thì thằng nào chẳng có dăm ba tiểu xảo. Với mấy trai mới lơ ngơ vào nghề thì thoảng thương hại Long cũng huấn luyện vài kỹ năng đủ để mời chài đi khách. Trai động này đưa nào đưa nấy tôn sùng Long ra mặt và không thiếu gì đưa thương thầm trộm nhớ Long. Nhưng gã ta cứ lạnh tanh và cũng chính nhờ cái uy ấy nên Long quản bọn call boy rất được việc. Dần dà Pho ngày càng tin cậy Hoàng Long hơn, sau này gã không đơn thuần chỉ là quản lý câu lạc bộ này mà là chủ dắt đám call boy, thay Pho trong việc giao thiệp với bọn xã hội đen để xử trai mỗi khi có chuyện... Vị trí Long ngày càng cao, Long trở thành người không thể thiếu trong động này.

Quản lý Hoàng Long luôn luôn là một kẻ khó hiểu, ít gần gũi bất kỳ ai và cũng là kẻ rất kiêu lời nói.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 2:

ốp... chát... xoảng...

-Chửi nè, la nè, ông đập hết, phá hết.

-Trời ơi là trời... ngó xuống mà coi thằng chồng tui nó đang làm gì vậy nè.

Sầm sầm... loảng xoảng... Những tiếng đập phá đồ đạc ầm ầm vang lên trong căn nhà ấy lẫn tiếng gầm gừ đôi lúc học lên như cho tru của ba nó và tiếng gào thét the thé ầm ỹ của má nó, tất cả như tấu thành một bản nhạc kinh dị.

Quen rồi, quá quen là khác, hàng xóm chẳng ai buồn quan tâm. Hôm nào nhà đó không đánh chửi nhau mới là chuyện lạ. Cả khu tập thể Thương phế binh chế độ cũ này, có ai mà lạ gia đình này đâu.

Vốn là lính thủy quân lục chiến ngang tàng, từng cầm súng đi qua gần đủ cả bốn vùng chiến thuật, ngày ấy ba nó là hình ảnh ngưỡng mộ trong mắt bao nhiêu cô nữ sinh trường Gia Long cho đến khi sa vào lưới tình với một em gái Bắc kỳ nho nhỏ dân di cư 1954 là má nó. Bây giờ, người đàn bà xồ xề nặng gần 100 ký, lúc nào cũng tanh tưởi mùi thịt cá vì cả ngày ngồi ngoài chợ buôn bán. Còn ba nó, gã lính thủy ngày đó nay là một thương phế binh đi đâu cũng phải chống nạng, trước kia còn chịu khó ra đầu đường ngồi vá xe, còn nay thì suốt ngày sa vào rượu chè, đổ mà gặp ba nó một ngày tỉnh rượu thật hiếm hơn cả Sài Gòn có mùa đông. Bị thương trong mùa hè đổ lửa 1972 và được chính phủ Sài Gòn cấp nhà tại khu phế binh này, cũng có ưu đãi đôi chút cho đến khi giải phóng. Cuộc đời nhiều lúc như giấc mơ, tỉnh giấc thì bao giờ chẳng thấy phũ phàng hơn mơ là vậy. Má

buộc phải từ bỏ cuộc sống quý bà điệu dàng ngày nào nhao ra chợ buôn bán kiếm sống còn lũ anh em chúng nó mỗi đứa lê la một nơi phụ ba má. Nó, thằng con út lơ ngơ đến nỗi nhiều lúc mọi người tưởng nó có vấn đề về đầu. Lũ trẻ khu nhà phế binh này ít chơi với nó và tất cả đều gọi nó là thằng chập mạch.

Nó cô đơn với mọi người xung quanh và người bạn duy nhất chính là cái bóng của mình trên vách, cuộc đời cứ vậy lặng lẽ qua đi cho đến ngày anh dọn về khu tập thể phế binh này. Một người đàn ông xứ Thần Kinh hiền lành, ít nói, rất nhã nhặn, gặp bất kỳ ai cũng chào hỏi cẩn thận bằng giọng Huế nghe nhẹ như hát, dịu dàng như ngâm thơ, thế nên mọi người mến anh lắm. Anh cao hơn mét sáu, tướng người mảnh khảnh và có cặp kính trắng trên khuôn mặt xương xương hơi dài nhìn rất trí thức, luôn nở nụ cười bên lên trên đôi môi mỏng teng thật cởi mở.

-Răng em ngồi một mình buồn rứa?

Hồi đầu nó chẳng hiểu anh nói gì, mần răng, mi tau, mô rứa, hí, tội ghê hỉ... nghe thật là ngộ và những âm thanh giọng nói của anh lúc nào cũng ngọt như mật rót vào tim người nghe. Thật ra thì thoảng anh mới nói đặc trưng tiếng quê mình còn đi đâu anh cũng pha trộn tiếng Nam cho dễ hòa nhập, thế nên, đôi lúc được nghe chính tiếng Huế ngọt như mía của anh hóa ra là đặc ân mà anh giành riêng cho ai thật thân quen thôi.

Không ai ở đây hiểu lý do tại sao mà anh lại dọn đến đây ở và hoàn cảnh gia đình thân thế như thế nào. Anh cũng là người kín tiếng, ít bạn bè, ít lai vãng hàng xóm xung quanh thành thử cũng ít thân ai. Chỉ biết hiện anh đang làm việc tại Bảo tàng cách mạng thành phố.

Quen anh rồi, thỉnh thoảng nó hay sang nhà anh chơi. Một căn hộ được sang lại khi nhà chủ trước chuyển về quê sinh sống, nhà ngăn nắp gọn ghẽ và rất sạch, chi tiết sắp xếp từng chỗ ngồi lẫn chậu cây cảnh làm nó ngại ngại khi vào nhưng rõ ràng là anh rất vui mỗi khi nó đến chơi. Có vẻ như

ngoài nó ra thì căn nhà này hầu như không bao giờ đón khách thì phải. Thế rồi sau này thỉnh thoảng anh hay lôi cuốn album ra, chỉ từng tấm ảnh đen trắng ố vàng giới thiệu cho nó biết ai là ba, mẹ lẫn anh chị em họ hàng. Chắp vá đôi chút nó hiểu rằng gia đình anh là dòng dõi hoàng tộc ngoài Huế, khá có thế lực, uy tín. Cho đến khi giải phóng về, một số chạy loạn không rõ sống chết thế nào, một số thì đi vượt biên và cũng bật tin luôn. Tuy vậy đại gia đình của anh ngoài đó nay vẫn còn lớn lắm. Tuy nhiên xứ Huế nhỏ và buồn nên anh đã bỏ vào thành phố để đổi không khí nhưng đôi lúc nhớ nhà anh thấy mình cô đơn lắm, út biết không. Vuốt ve mái tóc mềm như tơ của nó, anh thủ thỉ tâm sự bằng giọng nói đầm nước mắt khiến cho trái tim trẻ thơ của nó thấy nao lòng, dù chưa hiểu cuộc đời nhiều lắm.

Tình cảm giữa anh và nó ngày càng thân thiết hơn, nhất là sau này mỗi khi ba má nó đánh chửi nhau thì nó thường lên qua nhà anh lánh nạn. Qua bên này trái tim nó thấy ấm áp hơn bao giờ hết bởi sự chăm sóc chu đáo tận tình của anh. Đôi lúc anh giữ nó ở lại ăn cơm với mình. Những món ăn Huế do tự tay anh nấu, mỗi thứ một chút một chút để trong những cái chén nhỏ xinh xinh, rất ngon và rất cay. Lúc đầu nó không quen nhưng riết rồi thành ra mê bởi tài nấu ăn khéo léo của người đàn ông này. Có những món ăn của anh nấu mà mấy chục năm sau, khi đã là người đàn ông trưởng thành vào Nam ra Bắc, nó vẫn nhớ mãi. Mỗi khi nấu cho nó món ăn nào, anh đều giảng giải nguồn gốc xuất xứ, sự tích, cách nấu, cách ăn, thậm chí còn có những câu ca hò vè kèm theo những món ăn. Có khi anh ru nó bằng những câu hò trầm buồn quê mình. Tất cả cứ nhẹ tênh buồn như những cơn mưa mùa đông ngoài ấy. Chao ơi, mưa rãng mà mưa hoài, mưa rả rích kéo từ ngày này qua tháng kia, mưa thúi đất, mưa buồn lắm em à. Những cơn mưa ào ạt trên mái ngói xanh trời trời có khi kéo dài hàng tuần lễ là chuyện thường. Xứ của anh vậy đó. Nó không hiểu, Sài Gòn của nó sáng nắng chiều mưa như tính tình của ba má nó vậy, đánh chửi nhau ầm ầm nhưng tối vẫn rúc rích với nhau như chuột, nhiều lúc nhìn thật chướng mắt, đâu có được êm đềm nhẹ nhõm như anh đâu. Thằng bé thầm nghĩ vậy và, mặc dù nó có tên nhưng anh chỉ gọi nó là út, một cách gọi thân thương ngọt ngào

thấm đậm mãi trong tim. Sau này lớn rồi nhưng đôi khi trong nó vẫn thoáng nghe đâu đó những tiếng gọi thì thầm của anh thoảng trong gió xa vời vợi, có cảm giác anh chẳng bao giờ rời xa nó thì phải. Bé đi mô về rửa, mưa ướt hết rồi tề... Anh ơi, nó ứa nước mắt.

Hồi đầu ba má nó không biết tại sao thằng út dạo này kén ăn và thường biến đâu mất tiêu, cho đến khi má phát hiện nó hay sang nhà anh chơi. Có lẽ nhờ anh chăm sóc dạy dỗ mà nó không còn lặng lẽ như trước, nói năng linh hoạt hơn, đặc biệt nhờ anh kèm cặp mà học khá hẳn, hôm rồi còn được cô giáo nhắc khen. Xưa nay trong nhà này má vẫn lo cho thằng con trai út lơ ngơ của mình nhất, nhiều lúc nhìn con mà thấy tội, chẳng có ai là bạn bè vui chơi, trong khi mấy đứa lớn nhanh lẹ nhao ra mặt đường kiếm sống từ lâu. Một hôm, kiếm bịch trà, má nó qua nhà anh nói chuyện, gần xa rồi cuối cùng là cảm ơn anh đã chăm sóc đứa con trai út của mình thật mừng và thật tốt cho nó quá. Người đàn ông cười hiền lành. Ánh mắt vui vẻ lấp lánh sau gọng kính trắng.

-Có chi mô mà chị nói rửa. Em nó hiền lành dễ thương lắm.

Thế là bây giờ nó đã chính danh sang nhà anh chơi và sau này thì thoáng còn được ngủ lại, bên này nhà rộng rãi thoáng mát và sạch sẽ, chả bù cho nhà nó, chật chội, nóng nực với cả chục con người nên cứ như ổ chuột.

Tình bạn, tình thân và tình người.

Trong căn phòng riêng máy lạnh mát rượi, Cường quăn cái khăn lông quanh hông, nằm xoài trên chiếc ghế mát xa rộng, lim dim sung sướng dưới đôi bàn tay Bằng thoăn thoắt đang xoa bóp trên lưng mình. Đây là một đặc ân rất riêng biệt của một tình bạn thân giao bởi Bằng là chủ của một hệ thống cửa hàng làm đẹp, cho thuê đồ cưới và trang điểm, buôn bán mỹ phẩm nổi tiếng nên dĩ nhiên đây không phải là công việc của một ông chủ phải làm mà là vì tình thân. Họ là đôi bạn từ hồi học cấp ba đến nay. Sau một thời gian gián đoạn khi Bằng theo gia đình chuyển về Đà Nẵng rồi đi

xuất cảnh nước ngoài và quay về Việt Nam làm ăn thì họ gặp lại nhau trong một sự tình cờ và tình bạn được tiếp tục kéo dài.

Đang lim dim cho Bằng mát xa bỗng Cường nhìn bạn, ngẫm nghĩ một giây lát rồi dè dặt nói.

-Này Bằng...

-Gì...

-Nếu Bằng không có gì ngại thì mình muốn biết chuyện của Bằng.

-Chuyện gì...

Ừ... ờ...

Vốn biết bạn thân của mình là người đồng tính nhưng chưa bao giờ Cường hỏi bạn về nguyên thủy xuất phát của chuyện này, anh ngại và không muốn tò mò đời tư của bạn. Trong giới nghệ sĩ thành phố này, ai chẳng biết Bằng, chủ của một chuỗi cửa hàng kinh doanh áo cưới, mỹ phẩm, trang điểm... lúc nào cũng có một đám trai đẹp, trẻ măng, tướng tá khôi chê quây quần. Là bạn thân của Bằng nên nhiều lúc các sống của bạn cũng làm Cường khó chịu. Trai của Bằng luôn phải mới, trẻ đẹp và đặc biệt phải chân quê, trai nào cũng vậy, Bằng cặp dăm ba tháng bao tiền ăn ở quần áo, thỏa thuê một thời gian là Bằng đá đít ngay. Có lần thấy bạn một mình buồn bã, Cường nói sao Bằng không kiếm hẳn một người tình chung thủy sống cho lâu dài. Bằng cười ngặt nghẽo, thật ra trong giới đồng tính cũng có tình yêu nhưng mà hiếm, đa phần là vì tình dục và vật chất. Nhào vào nhau chủ yếu để thỏa mãn dục vọng, mọi lời thề thốt chỉ là đầu môi chót lưỡi xong rồi phải đít ngay. Gã đồng tính nào cũng gào thét tôn thờ tình yêu chung thủy, nhưng ra đường cứ thấy trai đẹp là mắt chớp lia chớp lịa, tìm mọi cách đá lông nheo và có điều kiện thì tót lên giường. Tình yêu chung thủy ư, may mắn lắm mới tìm thấy nhưng làm sao có thể sống với nhau lâu dài trước sự soi mói của xã hội, sự phỉ nhổ của cộng đồng, sức ép tâm lý rất

nặng nề... Những gã đồng tính thường chỉ biết tìm đến với nhau để thỏa mãn dục vọng chốc lát rồi thôi là vì vậy.

Biết trách ai bây giờ, Bằng chua chát kết luận. Cuối cùng đồng tính luôn là nỗi đau muôn đời của con người, cuộc đời Bằng cũng vậy, không biết bao nhiêu thằng trai qua tay nhiều không thể kể hết được. Riết rồi thằng nào cũng như thằng nào, nhìn thoáng qua là biết muốn làm gì sẽ làm gì. Chống mộng hùng hục, cần câu đó, làm kiểu đó, lâu lâu thêm muối ớt vào và la hét rên rỉ cho thi vị hóa theo kiểu làm thơ nên canh tân hình thức. Bạo liệt như bọn Tây áo da thì chưa, dân Việt còn sợ nhưng mai này rồi cũng thế cả thôi. Cũng đừng tin vào phim ảnh, diễn cả thôi. Bản chất của một cuộc tình dị tính là sự kết nối của tình yêu thương và ý nghĩa kéo dài cuộc sống từ đời này sang đời khác, thế còn đồng tính thì sao. Cũng hăm hở, cũng sung sướng duỗi chân tay dầy tê tê gào thét, yêu đương đấy nhưng rồi nhìn nhau trong bầu nhầy thê thảm, ứa nước mắt vì chẳng biết rồi mai này mình sẽ về đâu, đi đâu một khi thân xác này già nua nhăn nheo theo năm tháng tàn tạ úa đi thì cuộc đời một kẻ đồng tính xem ra thảm hơn con chó ghê ngoài đường. Bằng cay đắng nói, với gã đồng tính nào nỗi sợ già sợ xấu cũng trở thành ám ảnh khôn nguôi. Dân đồng tính là vậy, phải trẻ, khỏe, bảnh bao, hình thức bề ngoài. Nhiều thằng bị lừa là vì vậy, biết ngu nhưng đành ráng chịu, tặc lớn vốn vậy mà. Trai trẻ thì ăn chơi vung vít cho thỏa mãn, cặp hết thằng này đến thằng khác và già thì cặm cùi kiếm tiền bao lại trai trẻ, còn nếu không thì có khi trở thành kẻ vật vờ chết dấp ở một xó xỉnh nào đó... đời đồng tính! Như mình đây, Bằng vỗ ngực, nếu không phải mình rùng rình, có tiền nuôi trai thì liệu mấy thằng trẻ sẽ nhào vào? Mình, một thằng đàn ông bốn mươi tuổi, tóc chớm bạc, béo ị, đen thui thì hấp dẫn được ai? Thế mà đứa nào trên giường cũng thề non hẹn biển với mình, yêu thương trọn đời, chung thủy suốt đời. Láo toét, mình thừa biết chúng nó đến với mình vì tiền, chỉ có tiền thôi, còn tình ư, đó là tình dục. Hết. Thế nên mình cũng đối xử với chúng nó y như vậy, nếu đã vì tiền thì tao phải chơi cho thỏa, cho sung sướng, kiếm trai trẻ khỏe đẹp mà chơi cho đáng đồng tiền bát gạo, quỳ xuống cho tao chơi, bò xuống cho tao chơi, còn sau đó thì cút

ngay đi để tao kiểm thẳng khác, vòng quay luẩn quẩn cuộc đời đồng tính của mình là vậy.

Có lần nghe mớ lý luận hồ lốn tạp nham đó của Bằng, Cường cố tỏ ra bình thản để không tỏ thái độ, không phán xét. Từ đó về sau, thề với lòng mình, chẳng bao giờ anh còn hỏi han hay phê phán cách sống của Bằng nữa. Anh hiểu rằng muốn cho tình bạn được lâu bền thì tốt nhất đừng xen vào chuyện đời tư của nhau, mỗi người có một cách sống, quan niệm sống riêng và đây là quyền tự do cá nhân, thôi thì hãy tôn trọng. Bằng cũng biết vậy nên chẳng bao giờ kể lể về chuyện riêng tư của mình, thậm chí có tiếp bạn tình cũng ý tứ mỗi khi có Cường đến chơi và cấm tiệt đám nhân viên trai của mình không được có hành động lả lơi lộ liễu khi có mặt Cường. Tất cả nhân viên của Bằng đều biết Cường là bạn rất thân của ông chủ, nhiều đứa còn tự hỏi liệu họ có phải một là cặp không đủ cho sau này nhiều lần Cường đưa Thương đến đây may quần áo, bởi cách đối xử của Bằng với Cường lạ lùng lắm. Thân thì dĩ nhiên rất thân nhưng pha lẫn trong đó còn có điều gì khác nữa có không nhỉ.

Hôm nay đột nhiên nghe Cường đề cập lại chuyện này thì Bằng hơi ngạc nhiên. Anh dừng tay, nhướn mày ý dò hỏi.

Cường lồm cồm bò dậy, bỏ đi vào nhà tắm và một lát sau đi ra, quần áo nghiêm chỉnh, ngồi ghế châm điếu thuốc rồi nói:

-Chẳng là cơ quan mình có một kiến trúc sư trẻ mới ra trường về công tác tại phòng mình mà cậu ta là người đồng tính, nên mình muốn tìm hiểu thêm. Về lý thuyết, mình có nghiên cứu sơ sơ nhưng về thực tế thì chưa biết nhiều.

-Sao Cường không thử tìm hiểu thực tế? - Bằng giễu cợt, Cường phì cười, dấm nhẹ lên vai bạn, lắc đầu.

-Thế cậu ta kể cho Cường nghe về chuyện bản thân?

-Không hẳn... mà vô tình bị mình phát hiện ra nên cậu ta thú nhận luôn. Mình hơi bị sốc.

-Sốc? - Bằng ngạc nhiên.

-Đây là một kiến trúc sư trẻ, đẹp trai và có tài, hiện đang thử việc tại phòng của mình phụ trách.

-Thế Cường cho rằng cứ người đồng tính là xấu xí bất tài hay sao?

Nghe giọng bạn có ý giận, Cường xua tay.

-Mình không có ý gì... mà là tiện nói vậy thôi. Nay nếu được mình muốn nghe Bằng kể chuyện của bạn thôi.

-Thế thì nghe được... Nhiều người đồng tính có tài lắm, trẻ đẹp nữa, chỉ ít cũng là giống như mình đây.

Bằng tự tin cười ngất rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh Cường, choàng tay qua cổ bạn thân tình. Ánh mắt bỗng trở nên xa xăm khi kể chuyện.

-Gia đình mình trước đó đã có 4 anh em trai, vì vậy, ba mình, ông ấy rất ao ước có một cô con gái để bế bồng mà ao ước ấy cũng là nguyện vọng của má mình.

Anh uể oải thở dài, nheo mắt nhìn ra ngoài trời.

-Khi mang thai, má đêm ngày cầu nguyện cho ước mơ ấy thành hiện thực. Kể cũng kỳ, thiên hạ thì đua nhau mong mỏi có con trai trong khi ba mẹ thì ngược lại và ông trời đã không chiều lòng người... Mình nghe kể lại, sau khi sanh xong, nghe báo là con trai, má mình đã khóc suốt mướt làm mấy cô y tá ngạc nhiên quá đỗi, sanh con trai mà khóc cái nỗi gì.

Cường gật gù vẫn im lặng nghe.

-Thật đau lòng là thời điểm đó ba mình lại đang bệnh nặng, ung thư, và ước nguyện của ba thì ai cũng biết nên mọi người quyết định giấu ba. Khi bế mình vào bệnh viện thăm ba, ai cũng nói mình là con gái và ba rất vui mừng đến khi ra đi ông vẫn tin mình là con gái.

-À... ra vậy... - Cường thốt lên.

-Từ đó má cho mình ăn mặc, dạy bảo mình như con gái và mình cũng không mấy may mắn mắc điều gì. Chỉ đến khi mình bắt đầu đi học thì má mới miễn cưỡng khai giới tính thật và cho mình mặc đồ con trai, thế nhưng mỗi khi về nhà thì mình vẫn là đứa con gái bé bỏng của má. Tất cả cứ kéo dài như vậy cho đến năm mình hơn mười tuổi, khi các anh trai của mình phản đối quá, nhất là các anh thấy mình chẳng tỏ vẻ gì là thằng con trai cả. Nhút nhát, rụt rè e thẹn, thích nhảy dây, chơi búp bê... Các anh cố lôi mình vào các trò chơi của con trai như đá banh, đánh trận giả hay đi bơi... nhưng mình đều từ chối. Rồi chính má cũng nhận thấy sự vô lý của má khi cứ buộc mình phải làm cô con gái bé bỏng mãi và má bắt đầu so sợ cho tương lai của mình bởi nếu cứ vậy mãi rồi thì mình sẽ là ai?

Bằng chống cầm ánh mắt tư lự.

-Vậy là bắt đầu một cuộc cách mạng trong gia đình đối với mình nhằm đưa mình trở về với bản chất thật của một thằng con trai từ việc ăn mặc, giáo dục, dạy dỗ... Má cũng thay đổi cách đối xử với mình, không còn dịu dàng che chở nữa mà cứng rắn hơn rất nhiều. Lúc đó mình cảm giác như bị dồn vào đường cùng vậy và rồi, buộc phải thay đổi theo ý muốn của mọi người. Tuy nhiên mọi người đều không hiểu một sự thật rằng, tâm hồn mình đã bị tổn thương từ lâu mất rồi. Sau này mình cứ suy nghĩ mãi, có nên oán trách má không, có phải sự dạy dỗ như vậy của má đã biến mình thành một đứa trẻ đồng tính từ thuở nhỏ không.

Cường khẽ lắc đầu, anh nhớ lại thằng bạn hàng xóm ngày nào, hiền lành ít nói, lúc nào cũng có vẻ rụt rè e thẹn như con gái mà hồi ấy anh và lũ bạn

trai cùng lớp hay chọc ghẹo nó là đồ bóng. Cũng tội, nó chỉ dám khóc thầm ở nhà vệ sinh của trường, thấy và Cường lắc đầu ngán ngấm, con trai gì mà thật mau nước mắt. Tuy thế điều ấy lại không ngăn cản tình bạn thân giữa anh và Bằng. Hồi ấy, dù chưa hiểu nhiều về chuyện giới tính như thế nào, nhưng lũ con trai cấp ba đều hiểu giới tính tức là con đực và con cái, là đàn ông và đàn bà và họ tìm đến nhau theo tự nhiên. Nhiều lúc Cường cũng cảm thấy thẳng bạn thân của mình có điều gì đó không ổn nhưng lại chẳng biết giải thích làm sao. Cường mạnh bạo thậm chí đôi lúc là thô lỗ, còn Bằng quá mềm mại. Trong tình bạn, Bằng rất quan tâm chăm sóc đến Cường, một sự quan tâm chăm sóc chu đáo, tỉ mỉ mang đầy nữ tính nhưng hồi đó anh không hề quan tâm và hưởng thụ sự chăm sóc của bạn như một sự tự nhiên. Sau khi vào đại học thì họ xa nhau.

-Thật là... - Bằng lẩm bẩm - Từ khi có hiểu biết thì mình bắt đầu lờ mờ nhận ra những điều không ổn trong bản thân. Và những điều khó hiểu ấy cứ lớn dần. Tuy nhiên nó không hề biến thành những khát khao của tình dục đồng giới mà vẫn chìm ẩn đâu đó. Cường biết tại sao không?

Nghe hỏi, Cường nhún vai, làm sao mà biết được? Đưa bàn tay mềm hồng được chăm sóc tỉa tót tỉ mỉ, se sẽ bóp nhẹ vai Cường, Bằng cười nhẹ. Một nụ cười chúm chím thật dịu dàng.

-Nhờ bạn đấy.

-Hả... - Tý nữa thì Cường nhảy dựng lên, nhờ anh, nhờ cái gì cơ chứ bởi anh đâu có đáp ứng chuyện gì cho Bằng đâu. Dường như hiểu những suy nghĩ trong đầu Cường, Bằng nheo mắt nhìn bạn chế giễu, làm gì mà hốt hoảng thế.

-Nhu cầu của một kẻ đồng tính cũng như mọi người đang yêu khác, là được yêu, được thương và được chăm sóc người mình yêu thương, đấy là điều mà mãi sau này mình mới nghiệm ra. Hồi ấy, mình vẫn còn là một kẻ

đi trên đây trong chuyện này, tuy nhiên mình cũng đã đạt được một phần của nhu cầu ấy, đó là có người để cho mình thương yêu chăm sóc.

- Á... à...

Cường như cứng họng. Là bạn thân, rất thân, có học hành hiểu biết, chẳng bao giờ anh có ý khinh khi hay coi thường những người đồng tính cả. Theo anh, họ là những con người đáng được quan tâm chia sẻ hơn là khinh bỉ xa lánh, huống hồ người bạn thân nhất của anh lại là một người đồng tính thì anh càng hiểu hơn, những người đồng tính luôn mang đầy những mặc cảm và họ rất cần được chia sẻ giúp đỡ về tinh thần.

Ngay từ thời trai trẻ nhiều lúc Cường vẫn thầm tự hào về mình, bề ngoài khá bảnh trai, khỏe mạnh về thể xác. Từ hồi học cấp 3 Cường đã được nhiều ánh mắt của các bạn gái nhìn theo ngưỡng mộ đi đâu Cường cũng dắt dây theo vài ba mối tình và chuyện đáng tiếc của anh cũng xảy ra từ ngày ấy. Nay đã đúng bốn mươi tuổi rồi, do ăn uống điều độ và chơi thể thao đều đặn nên Cường vẫn giữ được dáng người cường tráng và một vẻ trẻ trung đến không ngờ, khó ai có thể đoán đúng tuổi bốn mươi của anh. Chẳng thế mà thỉnh thoảng Thương vẫn thường thì thầm, chàng trai của em, sao anh không già đi một chút để em bớt lo lắng? Tất nhiên đã từng này tuổi, anh chẳng còn ảo tưởng về vẻ bề ngoài của mình nữa, huống gì Gia Khánh, con gái của anh đã hơn 20 tuổi. Tuy thế, thỉnh thoảng nhìn qua gương anh vẫn thấy thích thích khi ngắm nghía chính mình. Được đấy chứ nhỉ.

Bằng nhìn Cường cười mỉm, một nụ cười không lời nhiều ý nghĩa. Chẳng thế mà Gia Khánh, con gái của anh có lần nói, con thấy chú Bằng đối xử với ba dịu dàng đến không chịu nổi.

Sau khi xảy ra tai nạn chuyện tình của anh, gia đình anh đã tốn khá nhiều tiền bạc để dàn xếp cho yên vụ việc, cũng may nhà bác gái anh không có ý làm lớn, họ hiểu và thông cảm, dù sao cũng là chuyện đã lỡ, thôi thì đành để một gia đình chịu khổ còn hơn là cả hai gia đình, huống hồ họ cũng

quý Cường và thậm chí trước đó còn hứa hẹn là sui nếu hai đứa trẻ nên người, đâu ngờ mọi chuyện đi quá lối, khi người lớn biết can thiệp thì không kịp. Cô bạn gái cùng tuổi đã có bầu hơn ba tháng, phá không được nữa. Đứa trẻ sinh ra được giao bên nội nuôi và thật đáng tiếc người mẹ trẻ vì sinh non, băng huyết mà qua đời. Còn Cường, sau những trận đòn thừa sống thiếu chết của cha thì gia đình quyết định đưa anh lên Sài Gòn ăn học. Hay nói cách khác là tổng khứ anh đi cho yên chuyện, đấy là tuyên bố của cha anh mà Cường hận mãi trong lòng, đến khi ông sắp mất, cha con gặp nhau mới giải tỏa được ít nhiều nhưng đó là vết thương mà không dễ nguôi ngoai trong lòng anh bao năm nay.

Thế là thằng bé tuổi 17 ria mép mọc chưa đều đã kịp làm cha, ôm cặp lên thành phố ở nhà ông anh cả để đi học. Một chuỗi ngày buồn.

Bên cạnh nhà anh hai của Cường là một gia đình khá giả và sau này Cường phát hiện có một thằng nhóc trạc tuổi cỡ mình và học cùng trường, cùng lớp, nhưng Cường ít để ý đến vì trong lớp nó cứ nhàn nhạt thế nào, ít bạn bè và cũng ít ai chơi với nó. Thịnh thoảng bị lũ bạn đem ra làm trò giễu đến là tội nghiệp. Một lần, đang cầm đầu cầm cổ đạp nhanh xe đến lớp vì có giờ kiểm tra thì giữa đường xe xẹp lốp, Cường hốt hoảng, nếu chờ vá thì e rằng không kịp, trong khi Cường đang lo lắng thì bất ngờ cậu bạn hàng xóm đạp xe trờ tới, nhìn và cười thật tươi. Thế là Cường bỏ xe lại tại tiệm sửa rồi tót lên sau xe của nó, từ đó hai đứa quen biết nhau. Thú thật, tính cách hai đứa không hợp nhau lắm, Cường thì mạnh mẽ, năng động và thích ồn ào trong mọi cuộc chơi với đám bạn trong lớp trong trường thì Bằng ngược lại, ít nói, nhút nhát và rụt rè trước đám đông. Có cảm giác lúc nào Bằng cũng sợ hãi một điều gì đấy. Thấy tồi tệ và bản tính đàn ông thích che chở nên Cường nghiêm nhiên trở thành người bảo trợ Bằng không cho lũ bạn chọc ghẹo nó như trước. Từ đó đi đâu, làm gì thì Bằng cũng là cái bóng lẻo đẻo theo sau lưng Cường, nó ôm cặp giữ sách vở cho Cường trong những trận đá banh, đánh lộn, giữ quần áo giày dép cho Cường khi đi bơi, ngồi canh thầy cô cho Cường... tán gái... và luôn giấu những món ăn ngon

của nhà nấu đem sang cho Cường. Thế đấy, Cường vô tư hưởng thụ tất cả những điều ấy của một thằng con trai gà tồ, dù đã được làm cha với đứa con gái nhỏ ở quê. Đạo ấy chưa bao giờ Cường hiểu và để ý đến ánh mắt yêu thương lấp lánh đầy niềm vui sướng hạnh phúc của Bằng mỗi khi được gần bên mình, chăm sóc mình bởi Cường còn cả một lũ bạn để tán khuờu và mấy bóng hồng để mơ tưởng, theo đuổi.

Anh thở dài nhún vai nhớ chuyện cũ.

Tất cả cứ vậy kéo dài đến khi cả hai thi vào đại học, Cường học Đại học Kiến trúc còn Bằng học Đại học sư phạm rồi cả hai thực sự xa nhau khi gia đình Bằng chuyển về Đà Nẵng. Hơn mười mấy năm sau gặp lại, người bạn thân thừa nào nay đã khác xa nhiều rồi. Bằng đã bỏ nghề dạy học, xuất cảnh đi nước ngoài rồi về lại thành phố khi biết tin bạn thân nay chuyển sang nghề dịch vụ làm đẹp, và là một kẻ đồng tính chính hiệu, Cường bị sốc vì chẳng hiểu bạn mình tại sao lại đến mức như vậy. Mặc dù điểm lại chuyện cũ, giờ đây đã hiểu biết thì Cường cũng hiểu rằng có lẽ đó là con đường tất yếu của Bằng, nhưng mà... nhưng mà, nghĩ lại đôi lúc anh vẫn ngờ ngàng ngạc nhiên.

-Hồi ấy, về Đà Nẵng, phải xa bạn, mình rất buồn rất cô đơn. Nhiều lúc nhớ Cường đến phát điên lên được, thậm chí có lần mình đã từng lên mua vé tàu tính vào thành phố kiếm Cường, nhưng rồi sợ má mình buồn, và tính lại nhát, nên lại thôi.

Bằng thở dài buồn rầu nhìn Cường. Né ánh mắt ấy, Cường hỏi.

-Thế nhưng từ lúc nào thì Bằng phát hiện mình thực sự là một người đồng tính?

Có lẽ câu hỏi ấy chạm vào một nỗi đau nào đó của quá khứ, khuôn mặt Bằng nhăn nhúm hẳn lại, ánh mắt như tê dại hẳn đi trong hoang vắng.

Cường hồi hận và định nói Bằng không cần trả lời nhưng rồi lại thôi vì thấy đã lỡ lời rồi.

Gương mặt chờ đợi một lúc khá lâu, Bằng mấp máy môi như kẻ vô hồn.

Lúc nào à... lúc nào nhỉ... - Anh lắc lư đầu, cúi gằm mặt nhìn xuống nền nhà và Cường thảng thốt khi phát hiện có giọt nước mắt rơi trên nền gạch bông.

-Ra trường mình được phân về làm giáo viên dạy Anh văn tại một trường cấp III huyện Núi Thành. Và sau mấy năm thử thách thì mình vừa đứng lớp dạy và cũng chính thức được làm giáo viên chủ nhiệm lớp 10. Thời điểm ấy thì nổi nhớ Cường cũng nguôi ngoai, hay nói chính xác hơn là nó cũng dần chìm đi và mình đã lấy lại tinh thần để học hành, sống và làm việc. Thậm chí sau khi ra trường mấy năm thì qua sự giới thiệu của bạn bè, mình còn quen với một cô giáo dạy cùng trường, khá dễ thương và mình đã thầm mơ ước đến một mái ấm gia đình, thế rồi... thế rồi...

Bằng đứng dậy lại bên bàn rót một ly nước, uống ừng ực và ngồi thừ ra nhìn vào đáy ly thủy tinh trước mặt.

-Thế rồi năm ấy trong lớp của mình có một học sinh mới, chao ôi, biết nói thế nào cho Cường hiểu bây giờ nhỉ... Cường thì khỏe mạnh, xốc nổi, mạnh mẽ và lúc nào cũng hừng hực sức sống... mỗi khi ở bên Cường mình luôn có cảm giác thật nhỏ bé và hạnh phúc khi được Cường che chở, hạnh phúc khi được chăm sóc Cường.

Khi nghe Bằng nói câu ấy, thú thật Cường thấy mình rơi vào một cảm giác dở khóc dở cười, hay thật đấy, lần đầu tiên trong đời anh mới biết thế nào là tình cảm đồng tính.

-Đôi mắt ấy không hẳn là mắt bồ câu nhưng nó tròn lóng lánh và một hàng mi dài rợp đen nhánh - Bằng thì thầm trong mê muội – Gò má luôn ửng hồng với đôi môi đỏ như son, nước da trắng ngần. Đẹp, một vẻ đẹp tinh

khiết nhỏ bé, đầy yếu đuối mong manh làm sao và mình thầm gọi đó là thiên thần.

Nhìn khuôn mặt của bạn ngây ra với những lời nói mộng mị, Cường hiểu rằng quá khứ hình ảnh của một người nào đó đã khắc sâu trong tâm khảm của Bằng và anh không thể nào quên được. Có lẽ đây mới chính là tình yêu đồng tính đầu tiên của Bằng, với cậu học sinh này chứ không phải là Cường.

-Lúc đầu nhận lớp mới này mấy tháng liền mình không chú ý, cho đến một lần đang giảng bài, nhìn xuống cuối lớp mình phát hiện thấy thiên thần. Một cảm giác kỳ lạ tê cóng lạnh buốt trái tim mình đến tận bây giờ, đó là gương mặt trái xoan nghiêng nghiêng với ánh mắt ngây thơ trong sáng đang mê mải nhìn mình và rồi thốt nhiên mình thấy choáng, phải nói là một cơn sốc dữ dội chấn động toàn thân làm cho mình không giữ nổi bình tĩnh. Hôm ấy mình đã phải cho học trò nghỉ sớm ra về, còn mình ngồi một mình trong lớp ôm đầu vì không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Đêm đó là một giấc ngủ đầy mộng mị với ánh mắt và nụ cười của cậu học sinh ấy cứ lớn vờn xung quanh. Mình tỉnh giấc và thấy sợ hãi, bất an vì hiểu rằng dường như có điều gì không ổn đã xảy ra.

Đưa hai tay ôm đầu, Bằng bắt đầu khóc thút thít thành tiếng. Nhìn một gã đàn ông 40 tuổi khóc, cũng hơi khó chịu, Cường lắc đầu nhưng không nói gì.

-Mình hiểu đã xảy ra chuyện gì. Tất nhiên từ rất lâu mình đã lờ mờ nhận ra mình là ai rồi nhưng chính lúc đó mình mới thật sự nhận ra và không hề thấy đau khổ khi phát hiện ra sự thật ấy. Mình hài lòng vì hiểu rằng trước sau gì thì cũng sẽ như vậy, sẽ trở về với chính bản chất thật của mình mà thôi. Tuy nhiên điều mình không ngờ nhất, người đánh thức cảm xúc thật bản thân mình lại chính là cậu học trò. Và lúc đó trong mình là cả một sự giằng xé về đạo đức, thà là với ai, thậm chí ví dụ là với Cường chẳng hạn thì mình cũng không mang cảm giác mặc cảm tội lỗi đến như vậy. Bởi thiên

thần ấy đáng yêu và trong sáng quá, tại sao mình có thể... trong khi mình là một thầy giáo đứng lớp, mặt mũi nào nữa chứ... Nên, và không nên..., cả một sự giằng vò mâu thuẫn không giải quyết được, Cường có hiểu không?

-Ừ... m... mình... - Cường lúng túng vì thật ra anh chẳng hiểu gì cả nên không biết phải nói thế nào với Bằng bây giờ.

-Mình đau khổ nhưng cũng vừa yêu thương. Từ đó mình trở nên cáu gắt, khó chịu và làm cho học sinh của mình rất sợ. Mình vẫn say sưa lén lút ngắm nhìn thiên thần của mình mỗi khi có thể nhưng bề ngoài thì luôn lạnh lẽo, thú thật không bao giờ mình dám nhìn thẳng vào mặt thiên thần vì sợ kim lòng không nổi và chỉ biết nhìn xa xa, để rồi đêm về thì giằng vò bản thân, nguyên rủa chính mình. Cứ thế đến mấy tháng, thế rồi một hôm vào ngày chủ nhật ở nhà ồn quá mình lên trường để chấm bài. Vào trong lớp, ngồi một mình chấm bài, rồi khi đến bài của thiên thần, cầm tờ giấy với nét chữ nhỏ tròn trĩnh, mình ngây người ra và bất chợt rơi nước mắt, miệng lẩm bẩm kêu tên thiên thần... phép lạ, có phép lạ thật. Mình không nhớ hôm ấy chi đoàn trường tổ chức tập văn nghệ và thiên thần cũng có tham gia. Chẳng hiểu vì lý do gì mà thiên thần lại vào lớp, không biết cậu ta đến từ lúc nào và nghe được gì, tuy nhiên khi thấy mình khóc thì thiên thần đứng phía sau rút rẻ đưa cho mình chiếc khăn tay. Mình cầm khăn và cầm cả hai bàn tay của thiên thần, áp lên má mình mà khóc thật sự vì hạnh phúc, bởi mình hiểu rằng mình đã yêu mất rồi.

Khó thật, liệu có nên tin rằng trên đời này có một tình yêu được gọi là tình yêu đồng tính không nhỉ, có lẽ là có, bởi đã gọi là tình thì sẽ là tình và con người vốn là loài hữu tình chứ không phải là đất đá vô tình nên dù tình yêu ấy hướng về đối tượng nào, là đồng giới hay lưỡng giới, dị giới thì cũng đều là tình cả. Và Cường hiểu rằng Bằng đã yêu thật sự, một tình yêu sét đánh với cậu học trò thiên thần kia và qua đó Bằng cũng hiểu rằng thật sự mình là người đồng tính. Điều mà anh ta trần trụi từ khi bước vào tuổi trưởng thành.

-Mình không dám làm bất kỳ điều gì vượt quá với thiên thần cả, chỉ bởi vì quá yêu và mình sợ rằng, mọi ranh giới rào cản khi vượt qua thì sẽ làm tổn thương đến thiên thần mà thiên thần thì quá nhỏ bé, trong trắng. Chỉ cần được ôm thiên thần vào lòng, kể chuyện cho em nghe, lắng nghe những ước mơ của thiên thần là mình thấy mãn nguyện hạnh phúc. Tất cả kéo dài đúng một năm thì kết thúc, nói đúng hơn là mất tất cả.

-Tại sao? Hỏi và lập tức Cường hình dung đến sự đổ bể của chuyện này vì bị ai đó phát hiện và dĩ nhiên Bằng chẳng còn mặt mũi nào ở lại trường nữa, đấy có lẽ là lý do mà anh ta bỏ dạy học chẳng, kể ra cũng cay nghiệt thật. Hiểu ý nghĩ trong đầu Cường, Bằng lắc đầu.

-Không phải, vào năm lớp 11, lần ấy mấy hôm liền mình không thấy thiên thần đến lớp. Trong lòng mình dấy lên những cảm giác bất an lo lắng, hỏi học trò không ai biết, đến ngày thứ ba thì mình quyết định phải tìm hiểu lý do vì sao thiên thần không đến lớp, khi tìm đến nhà thì mình té ngựa khi nghe địa phương thông báo là gia đình này đã đi vượt biên rồi. Mình bị choáng, hèn gì thời gian gần đây mình phát hiện thiên thần có điều gì lo lắng, bối rối, mình gạn hỏi thì thiên thần ấp úng nửa muốn nói nửa không, có lẽ là thiên thần sợ, cũng muốn nói với mình nhưng vì gia đình cấm nên thôi. Đau khổ, nhớ thương, mình ngã bệnh nằm nhà cả tuần. Đến khi đi dạy lại thì mình nhận một tin khác đau đớn hơn, chuyến tàu vượt biên định mệnh ấy ra biển gặp gió lớn, bị chìm. Tất cả đều bị chết hết, một số chết mất xác luôn, một số thì xác dạt vào bờ trong đó có thiên thần và tất cả đã được địa phương chôn cất. Đến trước mộ của thiên thần mình khóc không được và luôn tự hỏi, tại sao thiên thần lại bỏ mình ra đi, phải chăng đã là thiên thần thì sẽ không ở được với thế gian tạp uế này? Sau đó một năm thì mình nghỉ dạy và được người thân bảo lãnh qua Canada. Rồi như cậu biết đấy, sang bên ấy mình làm một số nghề và cuối cùng là học nghề trang điểm, lại trở về Việt Nam sinh sống.

Cường thở dài, một câu chuyện tình buồn. Tuy nhiên điều làm cho anh thấy hơi khó chịu là tại sao nó lại xảy ra giữa Bằng và học trò, lại là trò trai, còn đâu là những ranh giới giá trị đạo đức phải có của một người thầy đứng trên bục giảng. Như cũng hiểu những ý nghĩ ấy trong đầu anh, Bằng buồn bã nói.

-Mình hiểu điều Cường đang nghĩ và đây cũng là điều dẫn dắt mình bao nhiêu năm nay, trong chuyện này có lẽ mình là người có lỗi. Dù sao thiên thần chỉ là một cậu bé mới lớn và nó đâu có biết gì về chuyện đồng tính. Mình, một người thầy lại lôi kéo nó vào chuyện này, có thể là làm hư hỏng nó - Thở hắt ra, vẻ mặt sám hối, Bằng nói như van xin Cường – Xin hãy hiểu cho mình, điều ai ủi duy nhất là mình... mình... vẫn chưa làm gì với thiên thần cả, chỉ là những tình cảm nhẹ nhàng thôi. Tuy nhiên mình vẫn cảm thấy mình là kẻ có lỗi và bị trả giá, đây chính là cuộc sống của ngày hôm nay.

Cảm nhận được sự giằng vò đau khổ trong tâm hồn bạn, Cường hiểu rằng có lẽ Bằng nói thật lòng. Anh đến bên bạn, vỗ vai Bằng.

-Thôi thì mọi chuyện dù sao cũng đã qua rồi, Bằng ăn năn cũng vậy, quên nó đi, mình tin bạn. Nhưng mình xin hỏi một chuyện, thiên thần của Bằng có là người đồng tính không?

Có... à mà không - Bằng ngập ngừng – Năm đó thiên thần mới có 17 tuổi, bằng tuổi Cường khi gặp mình. Khó nói là thiên thần có hay không nhưng có lẽ với cảm nhận riêng thì mình nghĩ có...

Cường lắc đầu trước lý luận rắc rối của bạn, Bằng đứng dậy lão đảo đi vào trong buồng và ôm ra một tấm ảnh. Với một vẻ âu yếm đến khó tả, Bằng đưa tay vuốt ve triu mến khuôn mặt người trong ảnh trước khi trao cho Cường.

Bức chân dung truyền thần, gương mặt một thanh niên trẻ, tuổi cỡ chừng 17, 18 tuổi. Một gương mặt trái xoan với đôi mắt bồ câu tròn đẹp buồn đang ngơ ngác nhìn đâu đó, đẹp trai nhưng là vẻ đẹp mong manh nữ tính. Không hiểu sao Cường thấy quen quen, cứ như mình đã gặp thanh niên này đâu đó thì phải. Anh lắc, lắc đầu, lại là những cảm giác hư ảo nữa rồi, dạo này mình lạ quá.

-Mình không biết vẽ, sau khi thiên thần chết, mình muốn có một tấm ảnh để làm kỷ niệm mà không có, thế là mình quyết định vẽ lại gương mặt của cậu ấy, những nét nguệch ngoạc dựa theo trí nhớ sau đó đưa ra tiệm truyền thần nhờ vẽ lại. Không biết qua bao nhiêu tiệm ảnh và không biết bao nhiêu bức truyền thần bị mình bỏ đi vì không ai truyền nổi cái thần của thiên thần vào trong ảnh, nhất là đôi mắt, cho đến tấm ảnh này. Thật bất ngờ nó được vẽ bởi một người vẽ ảnh dạo ở công viên. Lần đó chỉ nghe mình kể lại, mà cũng là bâng quơ tình cờ, vậy mà anh ta vẽ ra, mình thật sự sửng sốt nên sau đó nhờ anh ta vẽ kỹ lại, và đây - Chỉ tấm hình, Bằng cười sung sướng nói với Cường – Thiên thần của mình đây.

Bàn tay Bằng vuốt ve nhẹ nhàng âu yếm lên khuôn mặt người trong ảnh, ánh mắt của anh sáng rực trong niềm hạnh phúc khôn tả. Tấm hình này, thú thật, chẳng gọi trong lòng Cường một ý niệm nào về chàng trai này. Ở thì trẻ, đẹp và rất ngây thơ, thế thôi, anh thầm nghĩ, tuy nhiên cứ nhìn vẻ say đắm của Bằng với thiên thần đủ thấy tình cảm của Bằng giành cho thiên thần lớn như thế nào, dù đây chỉ là một tấm ảnh và câu chuyện này đã qua đi đến những mười mấy năm rồi. Hèn gì trong phòng làm việc của Bằng cho đến phòng riêng, nơi này nơi kia, luôn có hình ảnh một thanh niên trẻ đẹp được vẽ đủ kiểu cách mà bấy lâu nay nhiều người tò mò muốn hỏi nhưng chưa bao giờ ông chủ Bằng cho biết đây là ai, kể cả với người bạn thân là Cường, đến nay hôm nay thì anh biết đó chính là thiên thần. Một giải thích khác mà đến giờ Cường cũng nhận ra, té ra những trai chân quê lẫn trai bao khác của Bằng quan hệ bao nhiêu lâu nay, kẻ nào cũng có nét hao hao giống thiên thần cả. Bất giác anh nhìn bạn thầm phục, quả là Bằng

có một tình yêu say đắm và mãnh liệt giành cho cậu học sinh thiên thần kia, dù cậu ta chết đã lâu rồi. Phải chăng sự hư ảo không bao giờ chạm đến được sẽ làm cho ta tiếc nuối mãi?

Ôi là tình.

Nguyễn Khiêm, giám đốc Công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long là người đầu tiên là các điều tra viên công an tới làm việc.

Một cái bảng nhỏ năm khiêm tốn gắn ngay trên bờ tường cổng ra vào của một căn biệt thự ba tầng khá xinh xắn trên đường Nguyễn Thông dòng chữ màu đồng nổi bật trên nền đen “Công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long”. Đây là một công ty vệ sỹ mới thành lập được mấy năm, nhưng theo đánh giá của giới chuyên môn thì làm ăn được nhờ tài quan hệ giao tiếp khéo léo của giám đốc công ty. Thiên Long không so sánh với các công ty vệ sỹ tên tuổi khác trong các dịch vụ bảo vệ lớn, nhưng nó lại đi sâu vào khai thác mảng bảo vệ khách hàng nhỏ vừa, đặc biệt là một số doanh nghiệp nước ngoài và trong nước có nhu cầu. Làm việc có tín nhiệm và tay nghề bảo vệ của vệ sỹ khá bài bản nên được nhiều khách hàng đánh giá cao, có lẽ một phần nhờ giám đốc của công ty này từng là công an nên biết cách đào tạo người.

Có hẹn trước nên các điều tra viên vừa đến cổng công ty là thư ký giám đốc đã chờ, mời vào phòng họp ngay. Giám đốc Khiêm, một người đàn ông tuổi gần năm mươi, ăn mặc vẻ giản dị không trau chuốt, gương mặt Á đông bình thường không có gì đáng chú ý trừ đôi mắt đảo liên tục ngang dọc khi nói chuyện. Cũng đã biết trước nội dung làm việc nên Khiêm vào đề ngay, đầu tiên là ông ta tranh thủ giới thiệu về những hoạt động của công ty Thiên Long, sau đó trình các thứ giấy tờ liên quan và hoàn toàn không dả động gì đến chuyện Khảo, trưởng phòng nghiệp vụ của công ty bị giết chết dù biết mục đích chính của buổi làm việc hôm nay của công an là về nạn nhân Khảo. Trong buổi làm việc với giám đốc Khiêm, cảm nhận của mọi người là ông ta có vẻ không thành thật lắm. Nói dè chừng, nói vòng vo và rõ ràng

có những điều muốn giấu, nhất là những gì liên quan đến Khảo. Bản lĩnh của con người này hiện rõ qua từng lời nói có chủ động tính toán sẵn và không có dấu hiệu mất bình tĩnh khi trả lời những câu hỏi của công an.

Giám đốc Khiêm cho biết:

-Tôi và Khảo là bạn thân, từng cùng làm chung trong công an quận, rồi hồi đó... hồi đó... có lẽ các anh cũng biết rồi, tôi và Khiêm đều bị tước quân tịch một lượt – Giám đốc Khiêm thoáng ngượng nghịu khi nói điều này, một điều ta viên ngắt lời.

-Điều này chúng tôi đã rõ, ông không cần phải đi vào chi tiết.

-Sau khi mở công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long tôi đã mời Khảo về làm. Trước hết vì tình thân bạn bè, ngoài ra trong công tác huấn luyện và quản lý vệ sỹ tôi cần một người am hiểu nghiệp vụ công an, dù gì Khảo cũng tốt nghiệp trung học cảnh sát nhân dân ra, điều này rất thuận lợi cho tôi.

-Trong công việc ông thấy anh Khảo là người như thế nào?

-Về đời tư thì... có hơi bê bối, chắc chuyện vợ con của Khảo các anh đều đã rõ...

Con người này nói chuyện rất khôn ngoan, chỉ nói những điều mà hầu như ai cũng đã biết và luôn đưa đẩy vấn đề khi nói, không lẽ đấy cũng là nghiệp vụ của anh ta từ khi còn làm điều tra viên công an quận.

-Công việc tại công ty thì Khảo luôn làm tròn, có uy tín, nhìn chung là người tận tụy với công việc.

-Công ty của ông có làm dịch vụ thám tử tư không?

Thoáng bối rối qua ánh mắt giám đốc Khiêm, nhưng ngay sau đó ông ta lắc đầu phủ nhận.

-Không... công ty chúng tôi không làm dịch vụ thám tử.

Ngẫm nghĩ thế nào đó, Khiêm nói tiếp:

-Thực tình mà nói thì tôi đang xin thêm chức năng này nhưng các cơ quan chức năng trả lời là đang nghiên cứu. Tôi đang chờ.

-Thế ngoài làm cho công ty ông ra ông Khảo có làm thêm đâu nữa không.

-Tôi nghĩ là không – Giám đốc Khiêm nhún vai – Nhưng cũng có thể... điều này thì tôi không rành lắm... với lại đây là quyền của anh ta.

Khuôn mặt nhón nhọn có vẻ xảo trá của Khiêm căng thẳng, gần như không động đậy.

-Thế ông có biết việc là ông Khảo có làm thám tử tư không?

Một điều tra viên hỏi thẳng. Nhún vai rất kịch, xòe tay trên mặt bàn, Khiêm lắc đầu, trả lời gọn.

-Tôi không hề biết.

Chi tiết nạn nhân Khảo làm thám tử tư là do bà hàng xóm cung cấp. Bà ta cho biết, trước thời gian bị giết khá lâu có lần Khảo vô tình tiết lộ là mình đang làm thám tử tư. Có lẽ Khảo muốn giải thích lý do với bà hàng xóm tò mò về việc ông ta đi về bất thường và ăn mặc nhiều lúc rất lạ lùng. Thám tử tư, bà hàng xóm ít học chẳng hiểu nó là nghề nghiệp gì nhưng bà nhận thấy có gì thần bí lắm và rõ ràng là kiếm được nhiều tiền nên Khảo mới tiêu xài thoải mái vậy.

Qua rà hồ sơ tại phòng kinh doanh quận, các điều tra viên được biết công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long không có chức năng điều tra thám tử tư, cái nghề đang bắt đầu có chiều hướng nở rộ trong xã hội hiện nay. Tuy

nhiên phòng kinh doanh cho biết là gần đây công ty Thiên Long mới xin thêm chức năng hỗ trợ khách hàng. Nghiên cứu chức năng này trong giấy phép bổ sung các điều tra viên nhận thấy có sự mơ hồ không rõ ràng khi vận dụng. Hỗ trợ khi khách hàng có yêu cầu như vậy có thể có những yêu cầu rất riêng tư, lẫn ranh luật pháp không rõ ràng sẽ bị lợi dụng biến thành những yêu cầu theo dõi cá nhân, truy tìm vật mất, trẻ lạc, tìm hiểu về nhân thân đối tác... thực tế cũng là dịch vụ làm thám tử tư. Kể cả dịch vụ thám tử tư này hiện cũng chưa có những quy định cụ thể của luật pháp, có thể hiểu về mặt nào đó nó là sự hỗ trợ và làm những công việc mà cơ quan bảo vệ luật pháp không nhất thiết phải làm, ngoài chức năng quy định hoặc ôm không xuể. Thế nhưng không cẩn thận cũng có sự trùng dẫm vi phạm pháp luật và xâm phạm bí mật đời tư của công dân, chưa kể có khả năng còn xảy ra ra những tình huống xấu như thừa kiện hoặc phản ứng cực đoan từ phía bị đặt theo dõi. Thám tử tư hiện đang là nghề hấp dẫn như người ta vẫn nhìn qua phim ảnh nước ngoài lẫn vài bài báo ca ngợi gần đây, nhưng nghề này không đơn giản.

Giám đốc Khiêm phủ nhận việc công ty mình có làm dịch vụ thám tử tư có lẽ vì sợ bị công an bắt giở chuyện hoạt động ngoài chức năng cho phép. Điều tra viên công an hỏi về chuyện triển khai dịch vụ hỗ trợ khách hàng, kèm với dịch vụ bảo vệ của Thiên Long và thậm chí còn manh nha làm dịch vụ thám tử tư. Thế nhưng Khiêm chối bay biến.

Có thông tin cho biết, thời gian gần đây trưởng phòng Khảo đích thân tiến hành làm một công việc thám tử gì đó cho khách hàng của công ty, đôi lúc còn huy động người của công ty hỗ trợ. Là một trưởng phòng nghiệp vụ của công ty, việc Khảo làm thám tử tư hay đang làm dịch vụ hỗ trợ khách hàng cho công ty hẳn giám đốc Khiêm phải biết rất rõ. Rất có thể trong số khách hàng mà công ty này đang làm dịch vụ bảo vệ có người có yêu khác được nấp dưới danh nghĩa dịch vụ hỗ trợ khách hàng và đây phải là khách hàng đặc biệt, dịch vụ đặc biệt nên dù là trưởng phòng nhưng Khảo trực tiếp đứng ra làm.

Vậy nó là gì, có liên quan gì đến chuyện Khảo bị giết không, có liên quan gì đến giám đốc Khiêm hay không và tại sao Khiêm lại không biết hay đang giả không biết?

Tiền các điều tra viên công an ra về, cái bắt tay của giám đốc Khiêm không chặt nhưng cũng không quá lỏng lẻo, với nụ cười nhún nhường trên môi: “Nếu cần gì, các đồng chí cứ đến, công ty chúng tôi trong khả năng có thể sẽ sẵn sàng hỗ trợ hết sức mình.

Đồ đều, ai đó bàn sau khi đi khuất khỏi cánh cổng của công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long. Từ phòng làm việc trên lầu ba, giám đốc Khiêm chấp tay sau lưng, đứng nhìn qua cửa kính về phía mấy công an đang đi phía dưới vẻ mặt khó chịu. Một nhân viên xôn xác đi vào trình ký bị Khiêm quạt cho một trận chết khiếp, đuổi thẳng ra cửa.

Thư ký thông báo, giám đốc bận, không tiếp khách. Bên trong Khiêm đang ngồi thờ người, chống cằm suy nghĩ. Ánh đèn bàn mờ mờ trên gương mặt đắm chiêu có phần ưu tư lo lắng của giám đốc Khiêm.

Việc trưởng phòng nghiệp vụ của công ty dịch vụ Thiên Long bị giết là điều hoàn toàn bất ngờ Khiêm, ngỡ người khi nghe tin và chẳng hiểu trưởng phòng của mình có ân oán với những ai mà chết thảm như vậy. Mấy năm làm việc cho công ty, Khảo là một người mẫn cán, hết lòng vì công việc và luôn hoàn thành công việc được giao. Khiêm biết đời tư Khảo gặp nhiều chuyện buồn, cũng chẳng rõ vì sao mà hai vợ chồng đột ngột chia tay, trước đó vợ Khảo sau mấy lần sảy thai thì bị lãnh cảm, từ đó chuyện quan hệ vợ chồng bị trục trặc, buồn tình Khảo tìm đến rượu và đàn bà để giải khuây, thành thử nhiều lúc cũng bê bối. Tuy nhiên trong công việc Khảo vẫn làm tốt và có uy tín với nhân viên. Khiêm và Khảo đều từng là công an, công tác chung tại một đơn vị trước khi bị kỷ luật sa thải cùng một lượt. Thế nên quan hệ của Khiêm đối với Khảo vẫn có những ân tình thân thiết khác so với những cấp dưới làm việc cho mình, lương Khảo được trả cao hơn và đôi lúc cũng nhận được những ưu ái nào đó từ giám đốc Khiêm, họ vẫn là bạn

bè dù nay người dưới kẻ trên. Khi nghe tin Khảo bị giết, Khiêm bị choáng và không giấu nổi nỗi buồn vì thương thằng bạn văn số. Vợ con chẳng ra gì, thành tứ cố vô thân đã thế lại bị chết thảm, xem ra ông trời không thương Khảo lắm.

Bấm chiếc nút đỏ trên bàn, tiếng cô thư ký léo nhéo lên tiếng. Giám đốc Khiêm ra lệnh cho người của công ty xuống dọn dẹp nhà trưởng phòng Khảo, sang làm việc với cơ quan công an, nếu khi nào họ khám nghiệm xác xong trả lại thì công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long sẽ đứng ra làm lễ mai táng, liên hệ tìm xem trưởng phòng Khảo có người thân ở thành phố hay dưới tỉnh thì báo cho họ biết. Cần phải làm một lễ tang đàng hoàng, Khiêm nhấn mạnh lệnh.

Đang nói, thấy ớn ớn sống lưng giám đốc Khiêm quay ngoắt lại nhìn quanh, thoáng lạnh mình như bởi thấy phớt qua căn phòng thấp thoáng bóng Khảo, thằng bạn thân đang đi khắp khiêng vào xin chữ ký như mọi khi.

Toát mồ hôi, Khiêm cố trấn tĩnh lại, lẩm bẩm, mày trách tao sao Khảo?

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 3:

ha sở nhà thờ Thánh Tâm là một người uyên bác và phải nói, Cường có cảm tình với Thiên Chúa giáo ngày càng nhiều không phải qua Thương, dù rằng trong bao năm quen và yêu nhau, không thiếu gì những lần anh đưa đón nàng đến nhà thờ đi lễ. Mỗi lần như vậy, khi Thương vào nhà thờ thì Cường thường lùi xe kiếm một quán cà phê nào ngồi đọc báo và chờ. Tuy là một con chiên nhưng Thương chưa bao giờ rủ rê anh theo niềm tin của mình, nàng chỉ đề nghị, nếu rảnh thảnh thơi anh cũng nên đọc một số sách báo nói về Thiên Chúa để có cái nhìn toàn diện tôn giáo của nàng, thế thôi.

Cho đến nay, khi hai người sắp lấy nhau rồi, nhưng cả hai đều đồng ý với nhau rằng, niềm tin của ai nấy giữ mà thật ra Cường chưa hề theo một tôn giáo nào, gọi cho đúng là theo đạo thờ cúng ông bà tổ tiên như người dân miền Tây quê anh vẫn thường nói, thế nhưng anh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẽ đi nhà thờ rửa tội. Thương cũng đồng ý vì theo nàng, tin và làm theo một điều gì là tùy thuộc vào lòng tự nguyện của mỗi người, cưỡng ép chẳng giải quyết được gì về niềm tin mà đôi lúc còn phản tác dụng. Thế nhưng phải nói càng ngày Cường càng tỏ ra thích thú quan tâm đến niềm tin Thiên Chúa nhiều hơn bởi chính là nhờ vào vị cha sở này. Anh biết vị linh mục già qua mấy lần chở Thương đến gặp để nhờ ông làm một phận sự gì đó có liên quan đến mấy người bạn của nàng ở nước ngoài nhờ giúp. Vài lần chào hỏi xã giao và sau đó dần dần Cường thấy mình bị quyến rũ bởi sự hóm hỉnh thông minh của ông trong trò chuyện. Nay ông đã là một linh mục già nghỉ hưu theo giáo luật nhưng trong cách nhìn và suy nghĩ của ông lại rất khoáng đạt trẻ trung. Vì vậy sau này mỗi khi rảnh rỗi anh rất hay đến thăm ông, vị linh mục mà anh rất mực yêu quý. Những căng thẳng trong công việc tại cơ quan, những nỗi phiền muộn trong cuộc sống riêng tư...

nhờ ông mà Cường thấy giải tỏa được ít nhiều. Cha cũng quý mến Cường như con của mình vậy. Những tháng ngày cuối cùng của một linh mục đã dâng hiến trọn cuộc đời phụng sự Chúa, ông đã tìm thấy ở anh một nơi an ủi ruột thịt nào đó khi mà những người thân thuộc hầu như không còn ai trên cõi đời này. Ông xem Cường là một đặc ân mà Chúa ban cho ông vào những ngày tháng cuối. Chúa đã cho người đến chia sẻ vui buồn với ông.

Nằm nép sâu phía sau nhà thờ Thánh Tâm là căn nhà rất xinh xắn, một trệt một lầu, với lầu trên là nguyên một thư viện nhỏ chất đầy sách và tầng trệt thì dùng để ở và tiếp khách. Nhà được cất hoàn toàn bằng gỗ, những dây hoa leo phủ đầy, thả rơi thông từ trên mái nhà xuống, phất phơ theo gió, hương thơm thoang thoảng. Khung cảnh thật thanh bình nhã nhặn. Đây là căn nhà của giáo dân xây tặng cho vị cha sở yêu kính khi ông được bề trên cho nghỉ hưu sau hơn mấy chục năm phụng sự Chúa. Đáng lẽ ông được đến nghỉ một nơi khác đàng hoàng hơn, nhưng gần như cả đời gắn bó với con chiên của xứ đạo này, từ những cô cậu bé ngày nào khóc oe oe rửa tội nay đã thành những ông bà tóc bạc cả, trải qua đến mấy cuộc chiến tranh, từng phiến đá ngọn cây nơi đây đều gắn bó với cha như ruột thịt, vì thế mà ông mới xin với bề trên và được chấp nhận cho ở lại đây. Ông muốn những năm tháng cuối cùng của cuộc đời sống ở xứ Thánh Tâm này để chia sẻ những niềm tin, nỗi buồn với mọi người và, một mai nếu có về với Chúa thì cũng sẽ được yên nghỉ an bình nơi đây.

-Cha à...

Vừa đưa tay giật nhẹ cái chuông trước cửa, Cường vừa lên tiếng gọi, cũng phải hai ba lần thì anh mới nghe tiếng dép loẹt quẹt của vị linh mục từ phía trong vang lên, chắc ông lại đang mải mê đọc gì đó rồi. Tuy tuổi đã gần 80, nhưng cha vẫn là một người rất chịu khó đọc, kiến thức mênh mông của ông làm cho Cường rất nể phục. Anh biết, nếu không vì đôi mắt ngày càng kém đi thì hiếm khi nào ông chịu ở nhà mà đang lang thang đâu đó ở thư viện này kia để tìm đọc những cuốn sách ưa thích. Ông vẫn thường than

vẫn với anh về đôi mắt của mình ngày càng kém, thú vui của một linh mục già giờ đây chỉ còn là đọc sách thế mà... Cường cười, đùa, Chúa muốn cha nghỉ ngơi đấy. Ừ có lẽ vậy, cũng sắp đến lúc cha phải về với Chúa rồi.

Ló mái đầu mái tóc bạc ra trước, sửa lại cặp kính lão để nhìn cho rõ và nhận ra Cường, ông vui vẻ hẳn lên.

-Ơ... Cường. Con về hồi nào?

-Mới hôm qua cha à, nhưng tối quá nên không dám qua sợ phiền cha. Hôm nay thì con chạy qua ngay vì có mấy món quà rau tươi ở Đà Lạt mà Thương gửi cho cha dùng liền.

-Cha già rồi, ăn uống bao nhiêu mà các con quà cáp làm gì cho phiền - Vị linh mục già cười hiền hậu, phô hàm răng trắng muốt đều đặn. Anh cười, đọc lại nguyên câu của vị Thánh St.Francis of Assisi khó khăn mà anh từng được cha đọc cho mình nghe, chính lúc cho đi là được nhận lãnh...

Vị linh mục già cười vang, đưa tay vỗ vỗ lên vai anh âu yếm.

-Vào đây... vào đây nào – Ông thân ái kéo Cường vào nhà.

Ngồi xuống, nhìn lên bàn làm việc của cha thì thấy đang sáng đèn và có một cuốn sách lật dang dở, Cường hỏi.

-Cha đang đọc gì đấy ạ.

-Này... này... hay lắm nhé – Nét mặt Cha rạng ngời, hớn hờ nói như khoe - Một cuốn sách hay lắm Cường ơi – Ông cầm cuốn sách trên bàn đi lại đặt và tay Cường. “Un Bouddhiste dit Le Charistianisme Aux Bouddhistes” của Lm.Edmond Pezet, nhà xuất bản Desclée, Paris 1987, nguyên bản bằng tiếng Pháp, Cường lẩm bẩm đọc khó khăn vì anh không thông thạo tiếng Pháp lắm.

-“Kitô giáo dưới mắt một Phật tử” – Cha biết ý, dịch luôn cho Cường – Đây là mười hai bài thuyết pháp của Đại sư Buddhadasa, một tu sỹ Phật giáo người Thái Lan.

-Một tu sỹ Phật giáo lại giảng pháp về Thiên Chúa giáo? Cường cầm cuốn sách về ngạc nhiên tò mò.

Vị linh mục già cười thú vị.

Sách được xuất bản từ sự nhượng quyền của nhà Desclée-Bri với tổ hợp Fleurus-Mame, Pháp, dưới sự bảo trợ của Fondation “Nostra Aetate” - Hội đồng Giáo Hoàng phụ trách đối thoại liên tôn.

-Nhưng con không hiểu về lời giảng của một tu sỹ Phật giáo sẽ nói gì về Thiên Chúa giáo là sẽ như thế nào, thưa cha.

Phê phán, chê bai hay khen và sẽ khen kiểu gì? Hiểu được ánh mắt tò mò của anh, vị linh mục liền giải thích.

-Ừ... ừ... tại sao cha phải dài dòng nói như vậy là vì muốn nói rằng, nội dung của cuốn sách rất hay không giống một số cuốn danh xưng to tát này nọ nhưng chỉ là tán nhảm bậy bạ hiện vẫn xuất hiện đầy trên thế giới. Nhiều... nhiều lắm.

Ông đi lại bàn làm việc tay cầm một tập giấy trắng mà mấy trang đầu có những hàng chữ viết li ti, đưa cho Cường xem. Những nét chữ run rẩy của tuổi già nhưng vẫn rất rõ ràng, chân phương. Cha giải thích:

-Cha thấy nội dung của nó hay quá nên vừa đọc vừa dịch ra tiếng Việt.

-Cha tính xin xuất bản cuốn sách này à?

-Cha không biết – Ông lắc lư đầu – Cha vừa đọc vừa dịch ra tiếng Việt là vì muốn chia sẻ niềm vui với riêng con thôi, Cường ạ.

Cám ơn cha – Anh nhìn ông cảm động, tất nhiên đọc thẳng bằng tiếng Pháp đối với cha là chuyện quá dễ dàng, bình thường. Tuy thế như ông nói, ông cũng muốn anh hiểu nội dung cuốn sách này mà với vốn Pháp ngữ của anh thì quả là khó khăn để hiểu, chính vì thế mà ông phải vừa đọc vừa dịch, dẫu làm như vậy sẽ rất mất thời gian lẫn công sức, hưởng hồ với tuổi gần tám mươi, đôi mắt ngày càng kém, sức khỏe gần đây giảm nhiều.

Dường như hiểu Cường sẽ sắp nói gì, cha giơ tay ngăn anh lại.

-Con đừng tước bỏ niềm vui của cha chứ.

Thấy vậy, Cường im lặng mà chỉ cầm bàn tay ấm áp của ông áp vào má mình. Vị linh mục già giảng giải.

-Tại sao cha lại muốn con đọc, vì rằng, Đại sư Buddhadasa đã qua những bài thuyết giảng của mình để muốn nói với tất cả mọi người rằng, tất cả các tôn giáo suy cho cùng là nên thành tâm sống theo những giá trị cao cả của tôn giáo mình, đồng thời sống trong tinh thần bao dung, vô chấp để tìm hiểu những giá trị chân lý cao cả trong cốt lõi của các tôn giáo bạn. Đây cũng chính là tinh thần xây dựng và đối thoại, cùng tôn trọng yêu thương nhau tìm về chân lý như của Tòa thánh Vatican hiện nay đang phát động, con hiểu không?

Cường ngoan ngoãn gật đầu như một đứa trẻ. Mỗi khi anh gặp những phiền muộn trong cuộc sống, từ chuyện con cái, những uẩn ức riêng tư cho đến công việc xã hội, gặp được cha, Cường thấy được giải tỏa ít nhiều trong lòng. Ông như là người thầy, người thân chú bác, có lúc như người bạn lớn gần gũi chia sẻ những khúc mắc với anh. Chia sẻ bằng lời nói giảng giải, bằng sự hiểu biết từng trải của mình và đôi lúc chỉ là sự thông cảm bao dung không thể hiện bằng lời nói cụ thể. Mỗi khi đến bên ông trong lòng Cường luôn thấy tràn ngập tình thương yêu khó nói hết bằng lời. Tuy cũng có những điều tế nhị trong cuộc mà anh hiểu có nói ra thì có lẽ cha cũng chẳng có thể giúp được gì cho mình, bởi đây là những quan hệ sống rất trần

tục của những con người trần tục, chẳng lẽ lại tâm sự với ông? Khó nói quá, dù gì thì cha vẫn chỉ là một vị linh mục độc thân sống trong nhà thờ và như có lần ông đã phân trần với anh, Giáo hội Rôma dạy rằng, luật độc thân cho dù không xuất phát từ lẽ luật minh nhiên của Đức Kitô nhưng phù hợp với bản chất và sứ mạng của linh mục trong Đức Kitô. Bởi vậy, sự độc thân của một linh mục không hiểu theo chiều hướng tiêu cực từ bỏ đời sống hôn nhân mà là một sự lựa chọn Đức Kitô tuyệt đối cũng như dân thân phục vụ cộng đoàn, được rao truyền diễn tả trong cuộc sống. Thế nên, trong một lần gặp, ông lắc lư mái tóc bạc phơ nói, sẽ còn rất nhiều chuyện ngoài đời mà cha chẳng thể nào hiểu nổi đâu con trai của ta ạ, con phải tự giải quyết lấy thôi. Anh hiểu và chính vì thế mà đôi lúc có những chuyện anh đã không dám làm phiền cha là vì vậy. Mặc dù biết rằng ông sẵn sàng giúp đỡ trong khả năng có thể.

Sau những phút say sưa bàn về nội dung cuốn sách, đột nhiên vị linh mục già dừng lại, sửa cặp kính lão và nheo mắt nhìn Cường.

-Cha thấy niềm vui trong mắt con.

-Dạ... - Cường cười, vui vẻ trả lời – Thưa cha, con đã chính thức ngỏ lời cầu hôn với Thương rồi.

-Ồ... tốt quá... tốt quá... - Vị linh mục già không giấu được niềm vui và reo lên như vậy - Thế các con tính chừng nào tổ chức?

-Càng sớm càng tốt cha ạ. Co để Thương quyết định ngày... nhưng mà - Cường dè dặt – Có điều...

-Con chưa sẵn sàng lãnh bí tích rửa tội chứ gì? Ông nheo nheo mắt hỏi.

-Dạ vâng...

-Cha hiểu - Vị linh mục già gật gù – Giáo hội xác tín rằng “hôn nhân là một bí tích và là một hình ảnh kết hợp bất khả phân ly của Chúa Kitô và

Giáo hội”. Và chắc con cũng từng nghe câu “sự gì Thiên Chúa đã liên kết loài người không được phân ly” (Mt 19,6).

Cường lẳng lẳng gật đầu. Chuyện tình cảm giữa anh và Thương kéo dài nhiều năm nhưng chưa cưới vì nhiều lý do khác nhau, trong đó có chuyện khi anh và nàng kết hôn thì sẽ giải quyết thế nào về việc làm lễ cưới trong nhà thờ. Cường yêu quý tôn giáo của Thương, nhất là qua hình ảnh những người đáng kính như vị linh mục già này, thế nhưng cũng thật lòng là anh vẫn chưa sẵn sàng theo tôn giáo của Thương. Vẫn còn những điều lẩn khuất khó nói, vị linh mục già rất hiểu điều đó. Ông đã từng nói thẳng quan điểm. Giáo hội Công giáo không ép buộc và không có quyền bắt ai theo đạo kể cả trường hợp một người không Công giáo muốn kết hôn với một tín hữu Công giáo. Đối với một tín hữu Công giáo thì đức tin mới là một điều kiện tiên quyết để được cứu rỗi và đó là giá trị cao cả. Chúa Kitô đã dạy “Được lời cả thế gian mà mất linh hồn thì nào được ích chi”, cho nên giữa những người cùng đạo lấy nhau vẫn là tốt nhất, vì lý do này ép người kia phải theo đạo thông qua cuộc hôn nhân thì cũng chẳng giải quyết được điều gì bởi với Giáo hội thì trên tất cả vẫn là bảo đảm hạnh phúc cho hai con người ấy và con cái họ về sau. Dù sao thì Thương cũng là một tín đồ Công giáo thuần thành nên nàng vẫn áy náy trong lòng về điều này.

Anh và Thương quen nhau, đều là những người trưởng thành, có gia đình, có con cái, sau này đã sống chung với nhau rồi. Thời gian đầu, biết chuyện này quả là một điều khó khăn cho vị linh mục già vì ông rất quý Thương và sau này là Cường. Là một linh mục nhiều kinh nghiệm nên ông hiểu rất rõ cách sống của Thương với Cường, đã có lần cha quả Thương rằng, những quan hệ ngoài hôn nhân của nàng và Cường là một tội trọng và không được chịu các bí tích (Giáo lý số 2390) làm Thương rất khổ tâm. Họ đã sống với nhau theo kiểu “hôn nhân hoàn hợp nhưng không thành nhận” bởi đã có quan hệ thể xác nhưng chưa đi đến hôn nhân. Mà theo quy định của Giáo hội chỉ có hôn nhân hợp pháp thì các quan hệ mới gọi là “thành thật và hoàn hợp”. Cho đến giờ, khi biết hai người đã quyết định đi đến hôn

nhân cha rất mừng, dù sao họ sẽ là vợ chồng và cha thấy mình không bị khó xử nữa.

Cầm tay Cường, cha an ủi:

-Dĩ nhiên là cha mong rằng một ngày nào đó con sẽ đón nhận được tình yêu Thiên Chúa đến với con. Còn với cuộc hôn nhân này mặc dù theo Giáo luật hiện hành xác nhận rằng nếu có hôn nhân giữa một tân tòng chưa rửa tội và một tín hữu Công giáo thì coi như bất thành và vô hiệu lực. Tuy nhiên Giáo luật cũng dành cho bản quyền địa phương có quyền chuẩn chước cho hai người được kết hôn trong một số trường hợp và buộc phải tuân theo các quy định của Giáo luật (Đ.1125,1 – 1125,2 – 1125,3).

Cường nhìn cha biết ơn. Âu yếm gõ lên đầu anh, cha nhẹ nhàng nói, suy cho cùng tất cả mọi sự dự liệu trong cuộc đời này đều ở trong tay của Chúa và chắc rằng Ngài sẽ chẳng trách phạt con cái của mình đâu. Bởi theo ông ở bất kỳ khía cạnh nào thì việc Thương và Cường đi đến hôn nhân thì vẫn tốt hơn tình trạng sống chung tạm bợ của hai người.

Và rồi Cường kể lại câu chuyện không mạch lạc, lộn xộn đầu đuôi về những ám ảnh của giấc mơ vừa qua của anh tại Đà Lạt với những dự cảm lo âu. Vị linh mục già chăm chú lắng nghe kỹ lưỡng. Sau khi kể xong thì Cường thấy nhẹ nhõm hẳn. Xoay cây quạt máy về phía Cường cho mát, vị linh mục let xet lê dép vào phía trong bếp, ông mang ra đĩa trái cây.

-Thông thường theo quan niệm của Thiên Chúa thì tất cả những điều con vừa nói thì được hiểu như là điềm báo, mà đã là điềm báo thì phải có điềm báo tốt, báo xấu... nhưng thực chất tất cả chỉ là mê tín dị đoan thôi.

-Vâng con hiểu.

-Với người Công giáo thì không được tin vào chuyện điềm báo, tuy nhiên để biểu hiện sự hiện hữu của Thiên Chúa và Mạc Khải là có thật thì sẽ xuất hiện các chứng từ và các dấu chỉ (sign). Qua những chứng từ và dấu

chỉ, Thiên Chúa muốn biểu lộ sức mạnh và tình yêu của Ngài giành cho chúng ta. Các dấu chỉ và chứng từ đó còn được gọi là các “nguyên khả tín”, tuy thế cần phải phân biệt và đừng lẫn với “nguyên do đức tin” – Có lẽ sợ Cường hiểu không hết ý nên cha đã tranh thủ giảng giải thêm – Các nguyên do khả tín thuộc ngoại giới có tính khách quan (chẳng hạn các dấu lạ, các sấm ngôn, sự tồn tại của giáo hội). Vì vậy mà Công đồng Vatican I có nói các dấu tín chỉ khả tín rất chắc chắn và ai cũng có thể nhận thấy (D.1812). Trong chuyện của con vừa kể thì dĩ nhiên không thể là dấu chỉ được.

-Nhưng theo con thì tất cả đều không khác nhau về bản chất bởi cũng chỉ là biểu hiện của phép lạ - Cường cãi – Mà thưa cha, chẳng gì cha cũng thấy đấy, đâu đó trên thế giới này, kể cả ở Việt Nam chúng ta thì thoảng vẫn có những nơi này kia lan truyền về phép lạ này kia hiện ra đó sao... và tất cả chỉ là biểu hiện niềm tin thôi.

-Hãy cẩn thận... cẩn thận... - Vị linh mục già hắng giọng, giơ một ngón tay lên cao như đe dọa và lắc mái tóc bạc – Trong Mc 13:22-23 có cảnh báo “Sẽ có những Kitô giả và tiên tri giả trời dậy, và chúng sẽ làm những dấu thiêng và điềm lạ, để phỉnh gạt, nếu có thể, những kẻ đã được chọn. Hãy thức tỉnh coi chừng. Ta dặn các người cả rồi đó”. Do vậy, Giáo hội rất thận trọng trước khi công nhận xuất hiện phép lạ nơi này nơi kia trên thế giới, bởi sự ngộ nhận và niềm tin mù quáng cũng có, sự cuồng tín cũng có và sự lừa đảo cũng có, con phải biết điều đó... thế nên trong chuyện của con – Ông lắc đầu và nhìn thẳng vào mắt Cường – cha lại nghĩ đến chuyện khác.

-Chuyện gì thưa cha?

-Đó là những mối mệt và căng thẳng trong tâm hồn của con thì phải. Giấc mơ kia cha nghĩ chỉ là những phản chiếu trở lại trong chính tâm hồn con thôi. Chắc công việc của con dạo này bận bịu lắm hả - Vị linh mục già hỏi khẽ.

Cường gật nhẹ đầu với cha. Phân viện thiết kế và quy hoạch phía Nam nơi Cường đang công tác đã được Bộ chính thức nâng lên thành Viện thiết kế quy hoạch miền Nam. Cũng qua đợt sắp xếp tổ chức này mà phòng của Cường nhập với một phòng khác thành một phòng lớn nhất của Viện do Cường làm Trưởng phòng. Dư luận đồn đại, cũng chẳng mấy chốc mà chiếc ghế Viện phó đến tay anh bởi đến nay Viện vẫn thiếu cán bộ lãnh đạo, trong khi Cường còn khá trẻ, đang độ tuổi quy hoạch, có năng lực. Việc nhiều, chức trách nặng nề, anh khá mệt.

Thế liệu có còn gì khác không, ánh mắt của vị linh mục già như muốn hỏi điều ấy. Cường im lặng. Phía trong nhà thờ, buổi lễ chính thức đang được tiến hành, bài hát thánh ca vang lên.

Là gì nhỉ, đôi lúc Cường cũng hỏi chính mình điều đó. Thời gian gần đây tự dưng anh cảm thấy mệt mỏi quá. Dường như có những băng khuâng xa vắng nào đó cứ mơ hồ ẩn hiện trong lòng anh dập dờn như sóng mà anh lại chẳng rõ đó là điều gì.

-Con về đây cha ạ.

Cường đứng lên chào, vị linh mục già đứng dậy tiễn anh ra cửa. Nhìn ông thật thấp bé bởi chỉ đứng cao ngang tai Cường, nhưng sự lớn lao trong tâm hồn ông thì khó diễn tả nổi bằng lời.

Cường cúi thấp đầu để cha hôn lên trên mái tóc, tự dưng anh muốn ứa nước mắt vì cảm nhận được tình thân thương dào dạt của cha dành cho anh. Chao ơi, bốn mươi tuổi đầu và đã là cha nhưng đến giờ tự dưng anh mới cảm nhận được tình cảm cha con lớn đến dường nào.

Nắm chặt tay anh, cha an ủi.

-Mọi sự đều trong tay Chúa và Ngài không bao giờ rời bỏ con cái của mình đâu.

Vâng mọi sự trong tay Chúa, cầu mong lòng nhân ái của Ngài sẽ cứu giúp loài người vốn nhiều đau khổ này. Thiên Chúa minh nhiên và an lạc, sự lớn lao của Chúa phủ đầy khắp thế gian này. Cầu cho mọi sự bằng an trong tay Chúa.

Hai người đàn bà ngồi im lặng trong quán cà phê máy lạnh nhìn ra ngoài đường, Sài Gòn về chiều đang giờ tan tầm, người người chen nhau ken đặc, luồn, lách, nhích, nhích từng tý trong tiếng xe gào rú ầm ỹ lẫn khói bụi cay sè. Những khuôn mặt cau có, bức bối và vội vã. Thành phố của thế kỷ 21 là một thành phố của những nhịp chạy vội vã cấp tập đến vô tận.

Múc một muỗng kem lạnh cho vào miệng, Gia Khánh nhìn Thương mỉm cười.

-Dù sao thì con cũng chúc mừng dì, cuối cùng cũng là một kết thúc đẹp.

Thương thở dài nhẹ nhẹ nhìn Gia Khánh.

-Con vẫn chưa chịu tha thứ cho ba của con ư, Gia Khánh?

-Tha thứ...? Gia Khánh nhún vai - Với con giờ đây chẳng có gì để gọi là tha thứ cả dì ạ.

Từ ngày biết được sự thật về bản thân Gia Khánh đã quyết không bao giờ tha thứ cho cha ruột của mình, mặc cho Cường nhiều lần tìm cách giải thích. Theo cô, Cường là một người đàn ông vô trách nhiệm, vô trách nhiệm nên mới để cho mẹ của cô chết oan uổng như vậy và cũng vô trách nhiệm nên trong từng ấy năm sống bên cạnh con gái nhưng anh cũng chỉ như một người đứng với vai trò người chú, chính vì thế mà Gia Khánh không bao giờ tha thứ cho Cường mặc dù người nhà đôi bên nội ngoại cũng nhiều lần giải thích đó là do hoàn cảnh hồi ấy. Nhưng vô ích, không vẫn là không, Gia Khánh vốn là đứa cứng đầu cứng cổ. Má hai, người má mà từ nhỏ Gia Khánh vẫn thương yêu tưởng là mẹ mình thì nay té ra lại là bác ruột, người mà nàng thường gọi là chú út thì lại là cha, một sự dối trá bao

nhieu năm khiến nàng thấy cay đắng trong lòng. Sau khi thi đậu đại học là lập tức Gia Khánh dọn vào kí túc xá của trường, khi đi làm thì thuê nhà riêng, mặc cho gia đình mọi người ngăn cản lẫn Cường năn nỉ; cô vẫn không quay về.

Gia đình Cường vốn là một điền chủ giàu có nước tiếng miền Tây từ thời Pháp đến thời Mỹ, sau 1975 khi Nhà nước có chính sách đưa đất đai vào hợp tác xã nông nghiệp thì những cánh đồng thẳng cánh cò bay ở khu vực tam giác Vĩnh Xuyên ấy mới đổi chủ. Tuy thế đây vẫn là một gia đình có của ăn của để mà phải đến vài đời con cháu mới hết. Cường là con trai út trong gia đình có đến chục anh em, là con vợ hai của ba. Ba của Cường và một người bạn thân có làm lễ hứa kết thân sui gia từ hồi Cường là một thằng bé ba tuổi, với lời ước sau này hai nhà gả con cho nhau. Vì thế Cường đã chơi thân với cô bé với sự ủng hộ của cả hai gia đình. Tình cảm trẻ thơ cứ lớn dần theo năm tháng, cho đến năm mười sáu tuổi, cả hai đứa trẻ đều được gửi lên học tại trường cấp III ngoài thị xã. Tuổi trẻ mới lớn, cùng xa nhà, nhiều chuyện tò mò phức tạp, không có người lớn kèm cặp và đã đi quá. Chỉ đến khi bụng bầu của cô bé quá lớn thì hai gia đình mới tá hỏa, nhưng quá trễ và buộc phải để đẻ. Do tuổi nhỏ, sức yếu nên cô bé sau khi sinh con xong kiệt sức, chết. Má của Cường đem cau trầu đến tận nhà gái khóc xin nhận làm sui, nhận con dâu và làm lễ mai táng. Bên nhà gái thông cảm, không thừa kiện bắt tội và cũng chấp nhận cho gia đình Cường đem đứa bé về nuôi. Sau những trận đòn đánh thừa sống thiếu chết, gia đình Cường quyết định đưa Cường lên Sài Gòn ở với người anh hai, còn đứa bé gái kia thì đưa cho người chị hai dưới quê nuôi. Cho là chuyện xấu nên gia đình giữ kín, chỉ đến khi Gia Khánh tròn mười tám tuổi, thi đậu vào đại học thì gia đình mới quyết định nói rõ thân thế để cô biết nhận cha. Sự thật quá ê chề khiến từ đó Gia Khánh trở nên lạnh lùng. Còn trong lòng Cường luôn mang nặng sự giày vò của cảm giác tội lỗi không thể tha thứ và anh thấy mình mắc nợ con.

Từ nhiều năm nay, sau khi quen và yêu Cường, biết nỗi lòng và hoàn cảnh của cha con Cường thì chính Thương là người cố gắng kết nối hai cha con lại với nhau, dần biết rằng gương vỡ đâu dễ lành nhưng dù sao Thương cũng đã làm cho quan hệ hai cha con bớt căng thẳng. Họ chịu gặp mặt nhau, nói chuyện với nhau, dù là lạnh nhạt. Tuy nhiên Gia Khánh lại tỏ ra rất quý mến Thương và từ lâu chính cô đã ủng hộ mối quan hệ tình cảm giữa Thương và Cường và thậm chí còn nhiều lần bày tỏ ước mong hai người tiến đến hôn nhân. Nghe Thương thông báo đám cưới sắp tới thì cô rất vui, tuy nhiên khi Thương tỏ mong muốn Gia Khánh hãy đến dự đám cưới và coi như từ đây giảng hòa giữa hai cha con thì cô lại lưỡng lự. Rất khó nói những suy nghĩ trong lòng Gia Khánh bây giờ, mấy năm sống ngoài đời bươn chải cô cũng đã lớn lên nhiều. Sau mấy cuộc tình dang dở, va chạm, chia tay với nhiều đau đớn cũng làm cho Gia Khánh hiểu biết chuyện hơn. Đối với người cha ruột của mình, đôi lúc Gia Khánh thấy mâu thuẫn trong lòng, vừa thương yêu nhưng cũng vừa hờn giận. Thương yêu vì cô hiểu rằng cha mình rất hối hận về những chuyện xảy ra trong quá khứ đối với mẹ cô, đối với cả chính cô và nay luôn mong muốn được bù đắp, chỉ có điều tất cả chỉ là một tình thương vụng về. Hờn giận vì sao nhiều lúc cô thấy cha vô tình quá, lúc nào cũng tươi trẻ như một chàng trai, có cảm giác như chẳng bao giờ thấy cha lo lắng điều gì và bao vây quanh cha luôn là những người đàn bà trẻ trung, xinh đẹp chiều chuộng.

Nhìn vào đôi mắt kẻ chì rất đậm của Thương, Gia Khánh thở dài, nói:

-Dì Thương biết không, thật ra đến giờ thì con cũng không hận cha nữa. Cái cảm giác thù hận ấy đã tan theo thời gian rồi, hồi ấy con đã bị sốc khi hiểu sự thật và luôn day dứt tự hỏi rằng, tại sao ông ấy lại vô trách nhiệm với con trong từng ấy năm như vậy... rồi... - Đôi mắt cô gái rưng rưng lệ - Con cứ nghĩ mãi đến mẹ con, một người mẹ mà con chưa từng biết mặt, tuổi đời chưa đến 17 đã phải chết vì ông ấy, chính vì thế mà con thấy thù hận cha, nhưng...

Gia Khánh thở dài.

-Ra đời đi làm, hiểu biết nhiều điều dần dần đối với cha con không còn căm ghét ông ấy nữa, không phải con không biết là từng ấy năm cha âm thầm đưa tiền về cho má hai nuôi con ăn học, cả sau này khi con ra trường đi làm thời gian đầu gặp nhiều khó khăn, tiền mà má hai gửi lên cho con thật ra là tiền của cha. Kể cả gần đây chuyện cha đứng ra làm mai mối anh Rich Phạm cho con cũng là một cách lo của cha, dù rất vụng về.

Thương im lặng, đúng vậy, biết con gái giận mình và chắc chắn sẽ không bao giờ chịu ngửa tay nhận tiền của mình, nên trong từng ấy năm Cường luôn bí mật đưa tiền cho chị hai của mình để nuôi Gia Khánh.

-Nhưng con luôn tự hỏi tại sao những người nào đến với cha thì đều gặp không may mắn cả, dì có biết chuyện ấy không?

Thương giật mình. Nhiều năm nay trong tình yêu với nàng, ngoài chuyện nàng bận công việc kinh doanh ra thì thật ra cũng còn một phần từ phía Cường nữa. Không phải là một người mê tín dị đoan nhưng Cường bị dẫn dắt về một điều là hình như những người đàn bà nào yêu thương anh, đến với anh thì trước sau gì cũng sẽ gặp điều không may. Đơn cử là má của Gia Khánh, sau đó khi đi làm thì Cường có quen với một nữ đồng nghiệp trong cơ quan và họ có một tình yêu đẹp, chuyện hôn nhân được gia đình hai bên lẫn bạn bè tán thành, tuy thế trước ngày cưới ít hôm, trong khi đi chọn áo cưới, cô dâu đã bị tai nạn xe ô tô và qua đời. Không kể vài cuộc tình khác thoáng qua mà dường như cũng vậy, tất cả làm cho Cường hoảng sợ. Như có lần anh nói với cô, có vẻ như số anh mang mạng một ngôi sao Thiên Phúc cô tình như trong một bộ phim của Hồng Kông vậy. Nghe anh nói Thương phì cười nhưng cũng hiểu rằng đấy là nỗi ám ảnh của Cường nhiều năm nay, vì thế anh đã lưỡng lự rất lâu trước khi quyết định đi đến hôn nhân với Thương, anh sợ. Anh yêu nàng và không muốn đem tai họa đến cho nàng.

-Bây giờ thì con không còn giận ba như trước đâu dì ạ, tuy nhiên để xây dựng một mối quan hệ cha con thương yêu thật lòng thì khó quá...

-Dì hiểu...

-Thật ra ba là một người đàn ông yếu đuối, đa cảm và rất dễ xúc động, tuy nhiên ba luôn cố che giấu điều ấy dưới vẻ bề ngoài là một người đàn ông cứng rắn, mạnh mẽ, thậm chí có lúc là bất cần đời. Ba đang chạy trốn chính ba thôi, ba của con vậy đấy dì có hiểu không?

Bất giác Thương giật mình khi nghe Gia Khánh nói điều này, thứ nhất, té ra tuy không gần gũi Cường thế nhưng Gia Khánh rất quan tâm đến cha mình và hiểu cha rất rõ. Thứ hai những điều Gia Khánh nói đến bây giờ Thương mới ngẫm ra và nàng cảm thấy rất đúng. Người đàn ông của nàng mạnh mẽ thật nhưng nhiều lúc cũng yếu đuối làm sao.

-Ba con là người rất sợ cô đơn và dễ mềm lòng... đặc biệt không hiểu sao ba lại luôn được nhiều người quý mến đến thế, không lẽ đấy là thế mạnh của ba và dì có ghen không?

Thương nhún vai, cười. Nhìn nàng, Gia Khánh cũng cười.

-Dì có thấy lạ không, xung quanh ba bao giờ cũng có những người yêu quý?

-Ai nào? Thương giả vờ lớn tiếng, Gia Khánh cười khúc khích.

-Bây giờ là Dì này, và... còn nhiều, nhiều cô.

-Ừm...

-Và cả chú Bằng nữa.

Thương gật gù, đúng vậy, nàng biết là Cường có một người bạn trai chơi rất thân từ hồi còn đi học và nay anh ta là chủ của mấy cửa hàng cho thuê

quần áo cưới, thời trang nổi tiếng tại thành phố, người đàn ông này không hề giấu chuyện mình là người đồng tính. Hồi đầu nàng cũng hơi lo và đe chừng Cường về chuyện ấy. Cường cười cho nàng biết, là bạn bè thân chơi với nhau từ hồi còn là học sinh cấp ba, hiểu nhau quá, thế nên trong chuyện ấy chắc chắn không xảy ra, nếu không đâu còn là bạn thân đến giờ. Qua vài lần tiếp xúc thì dần dần Thương cũng hiểu và thông cảm không những thế sau này nàng còn là khách hàng thân thiết của Bằng, chẳng là ngoài cửa hàng cho thuê áo cưới, buôn bán mỹ phẩm thì Bằng cũng còn làm chủ một tiệm may cao cấp, chuyên may hàng cho khách nước ngoài và Việt kiều, có đặt hàng trước.

-Ừ, với chú Bằng thì quả thật dì cũng chẳng hiểu làm sao, nhưng chú ấy rất quý mến ba của con – Thương cười khẽ - Cũng may dì biết ba con rồi và cũng biết cả chú Bằng nữa, nếu không thì...

Cả hai dì cháu cùng cười khanh khách. Cầm tay Gia Khánh vuốt ve, Thương hỏi nhỏ.

-Còn một chuyện nữa...

-Dì muốn hỏi chuyện của con và Rich Phạm?

Gia Khánh cướp lời, Thương gật đầu. Con gái của Cường quả nhiên là người thông minh, nhưng nàng lại thoáng thở dài nhìn cô bé. Sự thông minh quá của người đàn bà đôi lúc không hẳn là hạnh phúc, đàn ông vốn là những kẻ ích kỷ, họ luôn sợ người đàn bà mạnh mẽ lẫn thông minh hơn mình, cuộc đời từng trải của nàng đã cho nàng chiêm nghiệm đó.

-Biết nói thế nào với dì và ba bây giờ nhỉ - Gia Khánh bặm môi – Có lẽ là không dì ạ.

-Không?

Nhìn cái nhướng mắt của Thương, Gia Khánh lúng túng giải thích. Theo cô thì Rich Phạm là một người hoàn hảo quá hoàn hảo đến mức khó chê nổi điều gì. Dăm ba lần đi ăn cơm chung có cả Thương và Cường. Dăm ba lần hai người đi chơi riêng. Lịch sự đến kiểu cách, chuẩn mực đến lạnh lùng, ít nói đến khó hiểu, anh ta không gần mà cũng không xa, cứ lơ lửng đâu đấy.

-Đời con cũng trải qua dăm ba mối tình rồi, chẳng nhỏ dại gì nữa...
nhưng mà – Gia Khánh xòe tay – Con cũng chẳng biết nói sao, nhưng sẵn dì hỏi thì con nói thật, có lẽ là chẳng đi đến đâu dì ới.

-Ba con chắc thất vọng lắm đấy.

-Thú thật, thời gian đầu con cũng mến anh Rich, nhưng sau thời gian gần gũi thì con đành chịu thua, bởi không thể nào hiểu nổi anh ta cả. Thà rằng đây là một con người cao ngạo đến tự kiêu đi thì cũng dễ hiểu, đằng này không phải, mà là khó hiểu dì à.

Thương nhú mày, có lần Cường cũng tâm sự, theo anh thì Rich Phạm là một người khó hiểu, luôn có một khoảng ngăn cách nào đấy giữa anh ta và người đối diện trong tiếp xúc. Thế nên gần đây Cường cũng nói thật, anh không hy vọng gì vào chuyện tình cảm của con gái mình với Rich Phạm. Gia Khánh là một cô gái có bản lĩnh và tính tình lại cứng cỏi, người đàn ông của con gái anh không nhất thiết giàu có hay làm ông nọ bà kia mà là phải có bản lĩnh và thực sự tình cảm, nhưng bản lĩnh ấy chắc chắn không như kiểu của Rich Phạm. Thương hiểu rằng tuy hai cha con Cường ít gần nhau, nhưng té ra họ rất quan tâm đến nhau và hiểu nhau nhiều hơn nàng nghĩ.

-Thực ra dì cũng nghe loáng thoáng qua.

-Loáng thoáng qua – Gia Khánh tròn mắt ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô nói rõ chuyện tình cảm của mình thì làm sao mà Thương nghe loáng thoáng qua. Thương nheo mắt, giải thích.

-Ba của con đã nói cho dì nghe rồi, theo ba thì con và Rich Phạm có lẽ không đến đâu bởi tính tình hai người có lẽ không phù hợp nhau.

Nàng vuốt nhẹ mái tóc mượt của Gia Khánh, rủ rỉ.

-Chẳng có người cha nào hiểu con gái mình như ba con đâu.

-Ôi dì... - Cô gái mỉm cười, nước mắt nhòe đi.

-Dì hãy nói với ba là yên tâm, nhất định con sẽ đến dự đám cưới của ba với dì, còn mọi chuyện khác hãy để thời gian trả lời, thúc ép để làm gì.

Nhìn cô gái đứng dậy, khoác cái túi lên vai, uyển chuyển bước đi, Thương thở dài. Thương không giấu sự yêu mến giành cho Gia Khánh và nàng đang dự định trong đầu ý nghĩ lôi kéo Gia Khánh về làm việc cho công ty mình, nếu nàng có được một người trợ lý thông minh, sắc sảo như Gia Khánh phụ giúp thì còn gì bằng. Điều nàng băn khoăn là liệu Gia Khánh có đồng ý hay không.

Người đàn ông hàng xóm này có một bí mật lớn mà tình cờ nó biết được, có lẽ đó là sự tình cờ của số phận được sắp đặt. Thật ra số phận bao giờ cũng chơi khăm con người nhưng chúng ta không biết thôi. Đôi điều ta tưởng là do số phận sắp đặt té ra không phải, và ngược lại. Đây có phải là trò đùa của số phận hay không, câu hỏi này day dứt nó mãi, nhiều năm sau này thỉnh thoảng trong giấc mơ vẫn trở lại trong tâm thức. Trưởng thành lên, thậm chí già đi, nhưng đôi lúc nó cứ tự hỏi đó là điều may mắn hay bất hạnh của đời mình. Không có câu trả lời cụ thể, luôn là sự mơ màng bao phủ.

Hôm ấy, như thường lệ sau bữa cơm chiều là nó tót qua nhà anh chơi ngay. Đang ngồi dạy bài cho nó thì có người trên cơ quan nhả có công việc gấp và anh vội giao nhà cho nó trông rồi đi ngay. Ngồi vẫn vờ buồn, nó đi ra đi vào trông ngóng anh về. Bất chợt nó phát hiện ra cửa phòng ngủ của anh không khóa như mọi khi. Từ ngày qua bên này chơi, ăn ngủ bên nhà

anh nó được anh cho phép vào cả trong phòng làm việc của anh để lục lọi lấy sách đọc. Tuy thế, anh dặn, riêng buồng ngủ của anh thì tuyệt đối không được bước vào, và có muốn nó cũng chẳng bao giờ có thể vào được bởi lúc nào cửa cũng khóa im ỉm, kể cả khi anh ở nhà. Đôi lúc nó rất tò mò vì không hiểu trong có bí mật gì mà anh giấu giếm đến vậy, thậm chí có những đêm nó ngủ bên nhà anh cũng chỉ được nằm nhà ngoài thôi. Thế nên hôm nay nhìn thấy cánh cửa khép hờ, trí tưởng tượng lẫn sự tò mò trong nó bị kích thích dữ dội. Trong ấy là gì nhỉ, một nàng công chúa tuyệt đẹp đang ngủ hay một kho vàng với tên tướng cướp biển chột một mắt... Dù biết rằng có thể anh rất giận vì đã không nghe lời anh nhưng cuối cùng sự tò mò trẻ con đã thắng thế. Nó nhón chân nhẹ nhẹ tiến đến buồng ngủ của anh.

Cánh cửa bật mở, nó lộ đầu nhìn vào, ngẩn người.

Một căn phòng rất đẹp, phải nói rất diêm dúa mới đúng. Tất cả được trang hoàng lộng lẫy với rèm cửa màu hồng, ánh đèn màu tím biếc lẫn những nhành lan giả được treo trên tường. Kỳ dị hơn là ngay sát giường nằm của anh là một tủ kính lớn với đầy những chai lọ lạ mắt. Có mấy bộ đồ ngủ của phụ nữ vắt qua thành ghế. Quên cả sợ hãi, nó tiến đến và cầm một cái áo ngủ bằng lụa mỏng, thơm nồng đưa lên mũi ngửi vẻ ngạc nhiên. Dù gì nó cũng mười ba tuổi rồi, trong nhà nó có đến mấy chị gái lớn lặn nên đủ hiểu đây là bàn phấn trang điểm của phụ nữ và đây là quần áo của phụ nữ. Thằng bé thoáng mỉm cười tinh nghịch, té ra bấy lâu nay anh ấy cấm không cho mình bước chân vào buồng ngủ vì giấu phụ nữ trong này.

-Út làm gì vậy?

Tiếng quát đến lạc giọng vì tức giận của anh làm thằng bé sợ run cả người. Chiếc áo ngủ tuột khỏi tay rơi xuống nền nhà, nó tái mặt nhìn khuôn mặt giận dữ của anh, điều từ ngày quen nhau đến giờ chưa bao giờ thấy. Nó ấp úng:

-Em... em...

-Ra khỏi đây ngay.

Anh quát to, nó cúi đầu len lén bước ra, không dám nhìn anh và đi thẳng về nhà một mạch. Mấy hôm sau đó, đi làm về gặp nó, mặt anh lạnh tanh không nhìn làm thẳng bé sợ quá không dám qua nhà anh chơi như mọi khi. Nó rất buồn vì không ngờ làm anh giận đến như vậy. Thấy con thần thờ ra vô mà không đi như mọi khi, má hỏi, nó ngắc ngứ. Thấy vậy má nói, chắc mày làm gì để anh giận phải không. Thôi ráng vài bữa đi, đàn ông giận không bất quá ba ngày đâu. Lần sau nhớ đừng có vậy nữa, hư quá.

Vâng, nó cũng mong đàn ông không giận quá ba ngày, quả vậy.

-Lần sau út không được hư như vậy nữa nghe chưa.

-Dạ em biết rồi – Tý nữa nó òa khóc vì hối hận.

Nhìn khuôn mặt của nó thì anh biết rằng nó có hối hận lắm nên không nổi trách nữa mà chỉ giục thôi ăn cơm đi.

Hôm ấy nó thật vui, cuối cùng thì anh cũng đã tha thứ cho nó. Hú vía, nó tự nhủ từ nay đến chết cũng không bao giờ bước chân vào buồng ngủ của anh nữa nếu không được phép. Điều lợn gợn duy nhất trong đầu nó là hình như chưa bao giờ nó thấy có hình bóng đàn bà trong nhà anh cả, không phải riêng nó mà cả khu tập thể phước bình này ai cũng vậy... thế thì, nó không dám nghĩ tiếp vì chẳng hiểu điều gì cả.

-Năm nay út bao nhiêu tuổi rồi.

-Em mười bốn tuổi.

-Ăn gian quá, má em nói mới mười ba mà.

-Thì em tính cộng thêm tuổi mẹ.

Nó cười hăng hắc và thốt nhiên anh thoáng rung mình vì dưới ánh đèn sao nhìn thẳng bé dễ thương quá. Bắt đầu muốn vẽ trố mã nhố giò của một thằng con trai rồi, nhìn thật ngộ mà cũng thật bảnh.

Một hôm, sau khi anh dạy nó học xong, nó ngồi lại. Đang cầm cúi đọc cuốn truyện tranh anh mới mượn của người bạn đem về. Nó chợt ngẩn mặt ra và nhoẻn cười khi bắt gặp ánh mắt anh nhìn chăm chú. Rồi người đàn ông đứng dậy biến mất sau buồng ngủ của mình, nó chỉ thoáng nhìn theo rồi thôi, bởi đây là thói quen của anh, chẳng có gì lạ. Một lát sau anh bước ra, lên tiếng, giọng lạ hẳn.

-Út có muốn vào xem buồng ngủ của anh không?

Xem buồng ngủ của anh, giá trời có sập cũng không làm nó ngạc nhiên hơn. Hay anh đang thử thách, nó lắc đầu quây quây.

-Dạ thôi.

-Không... hôm nay anh muốn út vào thăm cho biết.

Nó ngờ vực, quả là hôm nay anh lạ thật. Giọng nói cũng không được bình thường, đã thế cứ nhìn ánh mắt lẫn cử chỉ của anh, sao lạ quá. Nhưng rồi nó cũng bỏ cuốn sách xuống bàn, ngáp ngừng đứng dậy. Năm tay nó, anh nhẹ nhàng dẫn nó vào. Hôm trước là vào vụng trộm nên nó chẳng dám ngấm kỹ, hôm nay thì đủ thời gian để chiêm ngưỡng một căn buồng ngủ đẹp tuyệt và nó thì thào:

-Đẹp quá.

Anh nhìn nó mỉm cười vẻ mãn nguyện.

-Có điều... - Thằng bé ấp úng.

-Điều gì...

-Thế vợ... vợ của anh đâu?

-Vợ? Người đàn ông nhường mày rồi cũng hiểu câu hỏi của nó, anh ta bật cười vẻ thích thú. Tiếng cười đầy âm sắc nhọn, the thé – Đây là buồng ngủ của anh mà.

-Những thứ này... ư... - Nó quơ tay chỉ chỉ - Ở nhà, chị hai, chị ba và má em cũng có, chỉ có điều không đẹp bằng của anh thôi.

-Vậy anh...

Anh bước tới, cầm một chiếc áo ngủ màu hồng phấn, áp lên má. Lim dim mắt vẻ hạnh phúc. Nhìn vẻ uốn éo của anh, nó thấy kỳ lạ.

Giọng anh bất ngờ biến đổi hẳn, nhẹ nhàng bằng.

-Út chờ anh nhe.

Bước lại bàn phấn, rất tự nhiên anh cởi bộ đồ của mình ra, dù là đàn ông, anh em với nhau nhưng nó cũng bối rối. Thân hình trắng nõn thật mỏng của anh cứ làm nó liên tưởng đến thân hình phụ nữa.

Thằng bé ngồi xuống ghế, quay mặt nhìn lên mấy cái bóng đèn màu đang chớp chớp trên tường, cố tránh không nhìn về phía anh.

-Út thấy anh thế nào.

Quay lại, suýt nữa nó la lên vì lạ lẫm. Đứng trước nó là một gương mặt phụ nữ được trang điểm với một bộ đồ màu hồng diêm dúa. Anh ta đang uốn éo trước mặt nó.

-Đẹp không?

Anh ghé đôi môi tô son đỏ chót sát mặt nó, chớp chớp đôi mắt gấn lông mi giả và được kẻ chì đen thật đậm, nhìn nó thì thào đầy vẻ khiêu gợi.

Thằng bé nín thở trả lời trong mơ hồ.

-Đẹp lắm.

Và bất ngờ làm sao khi anh đặt lên má nó một nụ hôn ướt rượt làm thằng bé bủn rủn cả chân tay, nó ngồi cứng đờ bất động.

Đêm ấy, là lần đầu tiên nó được ngủ lại trên cái giường bông bênh thơm phức và được biết bí mật quái lạ của anh. Đó là mỗi khi đi ngủ thì anh thường mất đến cả nửa tiếng đồng hồ để trang điểm son phấn sau đó khoác lên người bộ đồ ngủ phụ nữ. Thi thoảng một mình ở nhà anh cũng ăn mặc như phụ nữ vậy.

-Tại sao vậy hả anh? – Nó thỏ thẻ.

Có lẽ nghĩ nó còn nhỏ nên anh chẳng ngại ngần gì khi kể chuyện của mình. Anh gác vắt chân qua người nó và ôm thằng bé thơm lia lịa lên má như đứa trẻ lên ba rồi cười khì.

-Cũng chẳng biết sao, nhưng từ nhỏ anh đã ước mình là phụ nữ rồi, sau này mà biết và anh bị la quá trời.

-La là đúng rồi.

Anh bẹo nhẹ má nó, cười hình hích, rầm rì tâm sự. Thật khó giải thích lý do tại sao lại như vậy, khi trưởng thành, có ăn học hiểu biết, anh cũng nghiên cứu nhiều tài liệu khác nhau để “tự chuẩn đoán bệnh” cho mình về sở thích quái lạ này, nhưng cũng chịu, mỗi tài liệu nói một kiểu. Anh chỉ có thể định dạng cho mình là đã bị một thể “bệnh” nào đó, cụ thể là thích ăn mặc quần áo như phụ nữ, trang điểm như phụ nữ và mong mỗi được sống trong thân xác của họ, vậy thôi.

Sở thích mặc đồ phụ nữ, trang điểm như phụ nữ có lẽ vốn là bản chất của anh và rồi cứ lớn dần trôi dạt theo năm tháng. Hồi nhỏ, mỗi khi được

tiếp xúc với một đồ vật của phái nữ là trong anh dâng lên những cảm xúc kỳ lạ, xúc động, thích thú, sung sướng... khó nói, nhưng rõ ràng là anh rất thích. Thế nên thi thoảng anh vẫn lén lấy đồ của mẹ, các chị, thậm chí của cả những người ở trong nhà, đem vào buồng riêng để ôm ấp khi ngủ, dùng thử, chán thì vứt đi. Trong nhà lâu lâu lại xảy ra chuyện mất vật đồ phụ nữ, tra hỏi nhau om xòm nhưng chẳng biết ai lấy. Từ nhỏ anh đã biết rằng sẽ chẳng ai hoan nghênh chuyện này nên giấu giếm bí mật này rất kỹ. Lớn lên một chút, đủ trí khôn thì anh hiểu rằng đây không phải là điều vui vẻ gì, nhưng dùng ý chí bản thân cố cưỡng không được. Khao khát ấy cứ gặm gù cồn cào trong bản thân anh và trỗi dậy mỗi khi có dịp. Càng lớn thì sở thích ma quỷ này càng mạnh và anh chống đỡ nó trong tuyệt vọng. Đêm sinh nhật lần thứ mười tám, sau những chúc tụng vui vẻ và được ba mẹ đồng ý cho làm mấy ly rượu nhỏ, anh về phòng riêng ngủ lén quay vì say. Đêm ấy, anh mơ một giấc mơ kỳ lạ, thấy mình trong thân xác phụ nữ, mặc một bộ đồ lụa thật đẹp, phấn son trang điểm như một bà hoàng và múa hát từng bừng. Bất chợt anh tỉnh giấc và phát hiện ra miệng mình vẫn còn ư ử hát, nhưng điều làm anh kinh ngạc đến kinh hoàng là mình đang mặc bộ đồ lụa và trang điểm như phụ nữ thật. Anh hoảng sợ ngồi chồm hổm trên giường mở mắt thao láo nhìn mình trong gương. Mấy tháng liền, anh đã dùng hết ý chí bản thân tự cấm cản không cho phép mình được mò rớ đến món đồ gì của phụ nữ nữa. Hễ lén phéng là tự trừng phạt mình bằng những cái gõ đầu thật đau lần dùng cây roi tự quật vào tay đến tím bầm. Cũng có hiệu quả, nên mỗi khi ước vọng ấy trào dâng, bàn tay có muốn táy máy thì cũng nhanh chóng rút lại bởi sợ đau. Thế nên anh đã vui mừng đắc thắng rằng mình có thể thoát khỏi thú vui kỳ lạ này rồi, thế mà nay... tại sao? Nhìn mình anh cay đắng chợt hiểu rằng, té ra về bề mặt thì anh đã chiến thắng bản thân mình nhưng thật ra “nó” lẩn chìm sâu trong vô thức và tự chống đỡ với cái bề mặt nghiêm khắc bên ngoài ấy bằng sự ngoan ngoãn thua cuộc. “Nó” vẫn giấu giếm son phấn ăn cắp được, quần áo lấy được và khi say, rào cản lý trí thua thì nó trỗi dậy trở về nguyên bản. Hiểu và anh sụp xuống ôm mặt khóc rưng rức, thế rồi anh chợt đứng bật dậy và dịu dàng nhẹ nhàng đưa hai tay lên xoay tròn, múa. Say sưa, sung sướng và đầy phấn khích,

mồ hôi túa ra, con người bản năng quay cuồng trong phần khích. Tất cả chỉ tạm dừng khi anh mệt mỏi khụy xuống giường và những năng lực trai trẻ đầu đời chất chứa trong người túa ra tràn trề ướt đẫm.

Rón rén bước qua khung cửa, đưa tay sụt sụt con chó khi thấy nó nhồm dậy vẫy đuôi mừng, anh ngồi nép sau cái lu nước lớn, vừa sụt sụt khóc thầm vừa vớ tay lén lút múc từng gáo nước vỏ dừa khô, dội nhẹ lên người xì xụp tắm thầm trong đêm khuya. Tỉnh ngủ hẳn sau khi tắm, về phòng riêng, tựa lưng vào khung cửa nhìn vầng trăng đang nhạt dần báo hiệu bình minh sắp đến, lúc đó anh đã đi đến một quyết định mang tính bước ngoặt của đời mình. Đó là, chấp nhận sự thật về bản thân mình như vậy, sống chung với nó và giữ kín đừng cho mọi người biết.

Tốt nghiệp Đại học ra trường đi làm có tiền, thì anh đã bí mật đi mua một số bộ đồ ngủ, đồ lót của phụ nữ lẫn son phấn giấu riêng và mỗi khi có dịp thì tự trang điểm ăn mặc như phụ nữ để thỏa mãn. Thậm chí có lần khát khao quá, nửa đêm, anh lén ra khỏi nhà, mặc đồ phụ nữ đi lang thang trên phố đến nỗi có kẻ về khuya gặp chòng ghẹo vì tưởng là gái bán dâm, cũng như có lần suýt bị công an bắt. Nhà anh vốn là một khu nhà vườn rộng lớn có tiếng tại Huế, cũng may là phòng riêng anh nằm phía bắc vườn, gần lối cửa hậu ra vào dùng để đi chợ lẫn cho người cho ở đi, nên thi thoảng anh lén ra qua lối ấy không bị ai phát hiện. Lý do thật sự anh bỏ Huế vào trong này là một lần, lang thang quanh mấy con phố nhỏ trong bộ đồ phụ nữ, anh quay về nhà và chết cứng người khi thấy mẹ đứng đón ở cửa. Khuôn mặt nhăn nheo đầm nước mắt, nhìn anh mẹ sụt sùi “Mần găng mà khổ rứa hả con?”. Té ra mẹ là người duy nhất trong nhà biết được sở thích kỳ cục này của anh, cũng gần đây thôi. Trái tim người mẹ đã linh cảm nhận thấy những điều không ổn của đứa con mình và dần dần tìm hiểu phát hiện ra. Những đêm nào anh lén ra ngoài đi lang thang, chính mẹ là người thức canh cửa cho đến khi anh về, quả thật mẹ không thể nào hiểu nổi những ý thích điên cuồng của thằng con trai cưng, đêm đó anh khóc thật nhiều với mẹ. Mẹ khuyên anh nên đến bệnh viện Trung ương Huế để chữa bệnh, nhưng anh từ

chối vì sợ mọi người biết sẽ ảnh hưởng đến uy tín của gia đình mình, xứ Huế nhỏ lắm. Và cứ đà này thì làm sao mà giấu mãi được. Ôi chao, người dân xứ anh vốn nổi tiếng là thủ cựu bảo thủ. Mảnh đất nghèo quanh năm mưa thì mưa đến thúi đất, nắng thì nắng gió Lào như thiêu đốt, khoai sắn nhiều hơn cơm gạo. Năm nào lũ cũng về nước ngập tràn qua Đập Đá, leo ngang cửa sổ từng nhà và đói rã họng, còn không thì nắng gió hầm hập khô cong cả người. Thế nhưng những con người ấy vẫn sống tràn đầy kiêu hãnh chậm chậm đi qua năm tháng của thời gian với những cung tấm lằng điện đèn đài rêu phong phủ rữ. Huế của dòng Hương Giang trong vắt trườn qua lòng thành phố, của núi Ngự Bình thông reo với những cụm bông trang đỏ rực thi gan cùng nắng gió, của tiếng chuông Thiên Mụ trầm bổng rơi trên sông mỗi khi chiều về. Huế đẹp, Huế thơ, Huế kiêu hãnh, Huế tự hào, Huế của những tà áo dài tím bay trong gió, của những câu ca điệu hò... và cũng có Huế khinh bạc, nghèo đói nữa em à. Chẳng thế mà bất kỳ người Huế tha hương chẳng năm lòng câu nói “Huế đi mà để nhớ chứ không phải ở để mà thương”. Dòng họ của anh lại là một gia tộc lớn, chính xác là dòng dõi Hoàng tộc, dù nay thất thế nhưng tiếng tăm vẫn còn. Trong cuộc đời này có có ta có thể sống nghèo, sống khổ, sống đói, thậm chí là sống bệnh tật nhưng người ta không thể sống nhục được. Cái danh phù du không thật ấy có sức níu kéo con người kinh khủng, nó đưa đẩy buộc con người lao vào đấy như con thiêu thân lao vào ánh đèn. Dù biết sẽ chết nhưng vẫn cứ lao vào, ừ thì thế mới gọi là thiêu thân. Từ khi có trí khôn hiểu biết là anh đã hiểu rằng mình sẽ là gánh nặng cho gia đình lẫn gia tộc mình. Anh thương cho cha mẹ cả đời sống đạm bạc trong kiêu hãnh nay lại có thằng con bệnh tật như anh. Người ta sẽ nghĩ gì khi biết sự thật về anh, không biết, nhưng chắc chắn người ta sẽ kinh khiếp coi anh hơn một con cùi hủi, là một thứ quái thai bệnh tật gì đó chẳng hạn. Không thể tưởng tượng nổi nỗi nhục nhã mà gia đình anh phải gánh chịu đâu. Thú thật với em, lúc đó anh đã chuẩn bị sẵn một kế hoạch cho mình rồi. Cũng chỉ là để một thời gian thỏa mãn sống với cái tôi đau đớn trong bản thân mình rồi thì anh sẽ vĩnh biệt cha mẹ, trầm mình xuống dòng sông Hương. Mong rằng sông thơm sẽ đưa linh hồn đau khổ của anh về chốn Niết bàn. Cuối cùng, với sự trợ giúp âm thầm

của mẹ, anh đã quyết định vào thành phố này để tìm cách chữa bệnh. Anh cũng đã đến mấy bệnh viện lớn nhỏ lẫn những trung tâm tư vấn tâm lý, cũng chữa qua vầy liệu pháp này kia nhưng chẳng ăn thua. Thậm chí tuyệt vọng, anh tính lên chùa đi tu, hy vọng với niềm tin nào đó sẽ giúp mình khỏi bệnh nhưng suy đi tính lại, thấy làm vậy không phải là giải pháp hay. Thời gian đầu vào thành phố, anh gầy rộc hằn đi vì chuyện chạy chữa bệnh, khi mẹ vào thăm nhìn con, khóc òa vì xót xa. Sau đó chính mẹ đã khuyên anh “thôi con à, trời sinh mình ra rằng thì phần số nó vậy. Cứ vậy mà sống với nó, chống đỡ làm chi cho khổ ải hả con”. Gia đình đã cho tiền để anh mua căn hộ tại khu Thương phế binh này. Và anh rất sung sướng vì từ đây sống tự do thỏa mãn những khát vọng của mình.

Quay lại nhìn thì anh thấy thằng bé đã ngủ khò từ khi nào, chẳng biết nó có nghe anh nói gì không. Nhìn khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương của nó, trong anh trỗi lên cảm giác của một người đàn bà, muốn che chở cho đứa con vậy. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên má nó rồi tắt đèn.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 4:

ốp... Một cú đập bóng cắt gọn chéo của Rich Phạm làm cho Cường chạy muốn hụt hơi mới đỡ nổi, đằng kia, đối phương của anh nhe răng cười và tiếp tục giao bóng. Sau mấy séc, Cường chấp nhận thua và anh tiến đến bắt tay Rich Phạm. Một cái siết tay thân ái trong tiếng vỗ tay lộp lộp tán thưởng của bạn chơi quanh sân. Lắc đầu từ chối mấy lời mời, Cường giơ tay chào mọi người, móc túi lấy ít bạc lẻ cho cậu bé chạy nhặt bóng, rồi khoác túi vọt lên vai ra về.

Chiều đang xuống nhanh và đèn trong sân đã được bật sáng, nơi này nơi kia mọi người vẫn đang chơi say sưa, không khí còn náo nhiệt lắm, về những đêm cuối tuần thì thường còn náo nhiệt hơn. Hàng dãy xe hơi sang trọng nối đuôi nhau đậu kín sân bãi. Đây là một sân tennis quý tộc, nó nằm tốt tại Thủ Đức và do một công ty nước ngoài quản lý, điều kiện phục vụ rất tuyệt vời, tiên chuẩn thuộc hàng có sao, và tất nhiên giá cũng cực kỳ đắt. Phải đăng ký hội viên có thẻ mà một người lên đến hàng ngàn USD chẳng kém gì sân golf, thế nên khách đến chơi đa phần là doanh nhân và dân có tiền. Nó được coi như một trong những thứ để đánh giá đẳng cấp trong giới có tiền của thành phố. Riêng có Cường đến đây chơi là vì yêu cầu của Thương.

Vừa đi song song cùng anh, Rich Phạm vừa lột chiếc áo thun ra để lộ một thân hình gân guốc với những bắp thịt săn chắc cuộn cuộn của những vòng cơ bụng, ngực và tay chân, anh ta có vóc dáng của một vận động viên thể hình. Thật lạ, phía sau lớp quần áo đóng thùng lịch sự mặc hàng ngày thì nhìn Rich Phạm khá ốm nhưng không ngờ anh ta lại có một cơ thể lực lưỡng đến như vậy. Nhìn gã đàn ông, Cường huýt gió, khen ngợi.

-Nhìn Rich khỏe mạnh quá và rất hấp dẫn, đàn bà theo chắc nhiều lắm nhĩ.

Rich Phạm nhìn Cường cười nhẹ.

-Rich không nghĩ vậy, cứ thử nhìn anh Cường mà xem, ai dám nói là anh đã 40 tuổi nào. Sức quyến rũ của người đàn ông 40 mà rất manly như anh mới đáng sợ, chứ Rich thì...

Cường cười hề hề, xua tay.

-Thôi... thôi... tôi với cậu, chúng ta đừng khen nhau như thế kéo người ta lại nghĩ rằng chúng ta không ổn về giới tính.

-Anh nghĩ vậy à – Rich Phạm nhìn Cường hỏi.

-Ừ... ừ...

Đáp rồi Cường bỏ ra sân sau. Rich Phạm im lặng đứng nhìn theo anh về nghĩ ngợi gì đó.

Khi Cường đang lùi chiếc ô tô ra khỏi bãi thì đột nhiên thấy Rich Phạm lại gần, ra hiệu anh mở cửa kính và hỏi, hôm nay anh có bận gì không và ngỏ ý muốn mời lên khách sạn New World uống mấy ly. Thương đang có chuyển công tác tại Úc, khoảng giữa tuần này nàng mới về thành thử Cường khá rảnh, khi nghe Rich Phạm hỏi thì Cường ngẫm nghĩ giây lát rồi gợi ý, hay nên mời thêm Gia Khánh, con gái của anh chẳng? Rich Phạm nhìn anh lưỡng lự vài giây và nhún vai, đây chỉ là làm vài ly rượu cho ấm giữa những người đàn ông với nhau, nghe vậy Cường đành gật đầu đồng ý.

Hai chiếc xe hơi nối đuôi nhau rời sân bóng, Cường liếc nhìn, phía bên kia Rich Phạm đã sang trọng trong bộ âu phục may rất khéo. Lúc này anh ta nom như một doanh nhân nước ngoài, thế nhưng Rich Phạm không phải là

doanh nhân mà là một công chức của Tổ chức phát triển Doanh nghiệp vừa và Nhỏ của Liên Hiệp quốc có văn phòng tại thành phố.

Cả hai lên sân thượng khách sạn New World. Rich Phạm là một người quản giao, quen rộng, khá nhiều khách Tây lần ta thấy anh ta thì đều tiến đến chào hỏi vẻ kính trọng. Chưa kể là mấy cô gái xinh đẹp gặp anh ta đều nở nụ cười duyên dáng, ngưỡng mộ. Khi nghe Cường nhận xét, Rich Phạm chỉ nhe hàm răng trắng đều cười nhẹ, lắc đầu, không trả lời. Mà sao không ngưỡng mộ cho được, đàn ông cao trên mét bảy, mắt sâu, mũi cao, da trắng, vóc dáng người rất chuẩn với một vẻ đẹp trai lai Ý nhìn đầy quyến rũ, Cường thầm nghĩ và tự dưng thấy buồn cười vì cứ có vẻ như mình đang ganh tỵ với anh ta thì phải. Người đàn ông này thua anh dăm tuổi mà hiện Cường và Thương đang co kéo làm mai anh ta cho con gái Gia Khánh.

Bar New có một không gian nhỏ, ấm cúng, yên tĩnh với khoảng hơn hai chục khách, đa phần là người nước ngoài tất cả đang ngây ngất im lặng lắng nghe. Trên sân khấu, dưới ánh đèn mờ ảo một người phụ nữ đang chơi đàn, những ngón tay trắng muốt như sứ chạy lướt trên phím đàn nhìn như một đàn vũ ba lê đang múa. Tất cả mọi người chìm đắm trong tiếng nhạc thánh thót bảo Giao hưởng số 40,41 của Mozart tiếng du dương của bản “Dòng sông xanh” của J.Strauss, và khi có yêu cầu của một nhóm du khách người Áo thì người chơi đàn đã chuyển sang những bài nhạc Áo như “Ôi yêu lắm Vienna của tôi”, bài “Kẻ rong chơi nơi thành Vienna vui vẻ” trong tiếng vỗ tay nhịp nhàng hưởng ứng. Danh cầm, một người phụ nữ tuổi có lẽ trên bốn mươi, có gương mặt đẹp nhưng ánh mắt buồn và đôi môi mỏng như kẻ chỉ luôn mím chặt. Nhìn khuôn mặt bà ta quen quen, mãi một lúc Cường mới nhớ ra và à lên vẻ kính trọng. Anh cho Rich Phạm biết, người phụ nữ này hiện đang là giảng viên của Nhạc viện Thành phố và là Nghệ sỹ ưu tú thì phải, nghe đâu đã đào tạo nhiều học trò trở thành những danh cầm tài ba, lên báo nhiều lần. Có lẽ là đi làm thêm, Rich Phạm gật gù, lòng tự trọng và sự đòi hỏi của cuộc sống bắt buộc như vậy nên khi chơi đàn tại đây vẻ mặt

của bà ta vẫn luôn như vậy, biết làm sao được, tiếng đàn của bà thì quả là tuyệt vời.

Cường nhận thấy chỗ mình và Rich Phạm ngồi góc nhà, khuất nhưng lại rất thuận tiện bởi có thể quan sát được toàn bộ các nơi, nhất là sân khấu chính có dàn nhạc và ca sỹ phục vụ, nơi ngồi đẹp đến nỗi Cường ngờ rằng nó được đặt trước.

Xoay xoay ly rượu trong tay, Rich Phạm trầm ngâm:

-Mỗi con người đều có một cái tôi của riêng mình, và con người tự ý thức được cái tôi ấy từ năm ba tuổi. Theo H.Hegel thì một khi chúng ta ý thức được cái tôi với thế giới tức là chúng ta đã biết tới sự đối lập của cái tôi cuộc sống.

Cường bật cười trước vẻ đăm chiêu của chàng trai trẻ này, anh nhìn Rich Phạm, biết anh ta đã làm luận án tiến sĩ triết tại Đại học Havar và cũng từng làm trợ giảng đứng lớp tại trường Đại học Sorbonne của nước Pháp cổ kính trước khi chuyển sang làm công việc bây giờ. Trong một thế giới biến động đầy màu sắc của thế kỷ 21 như thế này, khi mà mạng internet đã có mặt gần như hầu hết các quốc gia, cứ mỗi ngày người ta có thể chứng kiến một phát minh mới, vũ trụ trở nên gần gũi với con người hơn bao giờ hết thì vẫn có con người còn mãi mê đi tìm ý nghĩa triết học về cái tôi, quả là một điều lạ làm sao.

Cường quen Rich Phạm đến nay gần một năm và qua Thương giới thiệu. Tiến sĩ Rich Phạm là một người quan trọng với công ty của nàng mà lúc đó Cường tưởng anh ta là người Nhật hoặc người Hàn Quốc bởi đôi mắt một mí, nước da trắng như trứng gà bóc, trong giao tiếp luôn sử dụng tiếng Anh, có khi là tiếng Pháp lẫn Tây Ban Nha, không bao giờ dùng tiếng Việt Nam. Thời gian đầu anh có nhận xét đây là một người kiêu ngạo, lạnh lùng, khó gần, nhưng nay đã thân nhau rồi thì anh không còn thấy như vậy nữa, tuy nhiên Rich Phạm vẫn là một người khó hiểu. Tâm ý của Thương sau đó

được anh tán thành ngay đó là giới thiệu Rich Phạm cho Gia Khánh con gái anh, cũng đã dăm ba lần anh và nàng tổ chức ăn cơm chung giữa đôi bên, cũng có đi chơi đâu đó nhưng đến nay kết quả thế nào thì chưa rõ vì Gia Khánh vốn là người kín tiếng còn Rich Phạm vẫn gọi Cường bằng anh.

Mỗi tuần Rich Phạm đến sân bóng tại Thủ Đức chơi theo lịch và sau đó là về ngay, ít la cà nhậu nhẹt và cũng ít ngồi tán dóc với mọi người. Đánh Tennis mà phải lên tận sân chơi quý tộc Thủ Đức này Cường vốn không khoái, anh cho rằng trường giả sang trọng quá, không hợp với một công chức ăn lương nhà nước như anh, thế nhưng Thương đã thuyết phục anh tham gia. Đành chiều vợ chưa cưới, trước hết nàng muốn anh giúp nàng củng cố mối quan hệ với một số doanh nhân tham gia ở đây vì nàng là đàn bà không tiện, thứ hai là làm thân với Rich Phạm, con người này hiện đang giữ một vị trí quan trọng trong đối tác Mỹ làm ăn với công ty của nàng. Cường nhân nhó, em tính đem anh ra làm “cò mồi” đấy à, Thương phá lên cười nhưng khi nàng nhắc đến Gia Khánh thì Cường đồng ý ngay. Hạnh phúc của con gái đối với Cường là số một. Gặp gỡ đôi lần rồi nhiều lần và thành thân quen đến nỗi những lần Cường đến sân chơi mà không gặp Rich Phạm thì thấy nhớ nhớ và có lần Rich Phạm cũng thú nhận với anh như vậy, nghe buồn cười quá. Một thứ tình bạn thân thiết lạ lùng.

Rất may, Cường thỉnh thoảng những lúc giải khuây cũng có đọc lướt qua một chút về triết học Pháp hiện đại nên mới có thể hiểu những điều Rich Phạm nói.

-Tôi nhớ - Cường nói – Hình như Kant cũng đặt vấn đề về bản sắc chủ thể tức “tôi là cái gì” trong phạm trù về lượng để chúng ta có thể quan sát và tái nhận biết được về con người. Bởi con người phải có bản sắc chủ thể với sự tiếp nối của bản sắc đối thể, tất cả chỉ để trả lời câu hỏi “tôi là ai” đấy Rich ạ.

Đôi mắt Rich Phạm sáng rực sau cặp kính trắng bởi có vẻ như tìm thấy người tri âm hiểu mình. Giọng nói của anh ta vang lên sôi nổi.

-Thực ra đây chỉ là sự chuyển dịch ý tưởng của Kant từ phương diện bản thể sang phương diện tiên nghiệm được đánh dấu bằng sự tương đương đơn giản giữa khái niệm phạm trù với dạng thức của nó và là nguyên tắc đầu tiên. Tuy nhiên cũng cần lưu ý, thực thể-phạm trù quan hệ đầu tiên được Kant gọi bằng tiếng Đức là Das geaharliche, tức được hiểu là cái tồn lưu dai dẳng.

Cường gật gù.

-Chính vì thế mà trong cuốn Cái cố ý và cái không cố ý, triết gia Maine de Berian mới cho rằng Trong sự tồn tại con người chỉ là một, nhưng nhân bản thì con người lại là hai. Đây cũng chính là khái niệm nhân bản của Kant để dung hòa giữa tính cách và hạnh phúc của con người trong cuộc sống.

-Cái tôi là cái chúng ta không thể hiểu biết trước được và chúng ta chỉ có thể hiểu biết một khi đã từng trải qua để mà hiểu rằng nó đang tồn tại. Đó chính là ta chỉ có thể hiểu về chính ta do bản thân ta có điều đó. Không có một nỗ lực bên ngoài nào của tư duy lẫn ngôn ngữ có thể tác động lẫn mô tả cho ta biết được điều đó là gì một khi bản thân ta không có điều đó.

Cường đột nhiên phát hiện là có một điều gì đó khá kì quặc khi Rich Phạm bất ngờ triển khai suy luận điều sẽ biết về cái tôi và phải hiểu theo kiểu nó sẽ có một khi ta biết nó có chứ không hẳn ai cho ta điều đó bởi điều đó là sẵn có trong chính ta. Rõ ràng anh ta đang dùng phương pháp trần tình luận để khóa lấp vấn đề chính yếu nhằm khơi dậy cảm xúc thuần túy hỗ trợ cho lập luận của mình, nhưng Rich Phạm làm vậy với mục đích gì? Anh đăm đăm nhìn vào mắt anh ta với vẻ khó hiểu bởi thấy có những bối rối mơ hồ dấy nhẹ trong lòng mình lẫn tẩn như những con sóng như báo hiệu một cơn giông ngầm xa xa. Thế nên anh quyết định chuyển sang một hướng khác.

-Điều này thì trong “Luận về phương pháp” của Descartes viết năm 1637 cũng đã đề cập đến một khía cạnh khác đó chính là “tôi tư duy” và đã

làm cho chủ thể ngữ pháp và chủ thể tư duy trùng nhau với câu nói nổi tiếng của ông “tôi tư duy tức tôi tồn tại”. Tuy thế, việc tư duy này không phải đặc quyền của một cá thể nào mà nằm trong quyền lợi chung của xã hội con người.

Dường như đã nhận thấy phản ứng khác lạ ở Cường, ánh mắt lóe lên những tia sáng kỳ dị như muốn soi thẳng màn đêm mờ, Rich Phạm nói khẽ:

-Triết học cho biết ý thức là món quà vĩ đại nhất của thiên nhiên ban tặng cho con người nhưng đồng thời là gánh nặng suốt đời mà chúng ta phải chịu đựng. Bởi thế mà ma túy hay tôn giáo thần linh là sự giải tỏa cho con người tìm đến. Cũng chính vì thế mà E.V.Ilencov mới cho rằng, có lẽ con người chúng ta sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều nếu không có ý thức bởi như thế sẽ chẳng bao giờ phải chịu đựng sự giày vò khổ đau về tinh thần cả - Bật ngón tay lách tách mấy cái theo thói quen rồi rít một hơi thuốc dài, khuôn mặt lẫn ánh mắt Rich Phạm như chìm vào trong cõi mộng lung và giọng nói của anh ta như mơ hồ vọng lại – Tuy nhiên, thà đau khổ để biết ta là ai còn hơn mãi không biết ta là ai, bởi một khi có ý thức ta là ai thì nó sẽ làm cho ta trở nên hiểu biết hơn và được trở về với chính con người thật của ta.

Cường tùm tùm cười liếc nhìn anh ta, nó né đi.

-Phải chăng đây chính “trái cấm” mà Thượng đế đã từng cảnh báo tổ phụ Adam đừng bao giờ đụng tới.

-Đúng vậy – Rich Phạm gật gù nói trong ngà ngà hơi men – Xem ra trước khi nếm trái cấm thì tổ phụ Adam chỉ là một trò chơi trong tay Thượng đế, một gã đàn ông khờ khạo chẳng biết mình là ai và cô đơn lang thang mãi trong vườn địa đàng và chỉ đến khi gã liều lĩnh nếm trái cấm để từ đó biết thế nào là khổ đau, ngọt bùi của cuộc sống thì cũng là lúc gã nhận ra được giá trị của chính bản thân mình.

-Phải... phải... - Cường tán thành – Có lẽ trái cấm chính là tri thức của con người mà Thượng đế cất giấu ở địa đàng. Không phải Ngài không muốn con cái của mình có tri thức mà Ngài sợ một khi có tư duy thì sẽ đem đến cho con người khổ đau nhiều hơn hạnh phúc, một kiểu sợ hãi của bà mẹ mãi cứ muốn ôm ấp đứa con trong lòng mình mà quên mất rằng nó đã lớn rồi và nó cần phải biết đủ.

Ánh mắt của Rich Phạm sau cặp kính trong lóng lánh không hiểu sao Cường có cảm giác nó đang lấp lánh nước mắt, anh ta say rồi chẳng, anh thầm hỏi và tự nhủ chắc là không. Nhìn Rich Phạm anh biết, hoặc là anh ta không bao giờ uống còn đã uống thì đâu dễ gì say.

Những tiếng nhạc dịu êm vang lên nhẹ nhàng trong khán phòng ấm cúng sang trọng. Quen nhau cả năm nhưng đây là lần đầu tiên Cường và Rich Phạm ngồi uống rượu riêng với nhau, trước kia đi đâu cũng có Thương kèm theo hoặc có khi cả Gia Khánh nữa. Thời gian gần đây tự dưng Cường thấy gã đàn ông này thật gần mình nhưng cũng thật xa mình, có điều gì đó khó hiểu trong sự quen biết và anh nhận ra, không thích. Tính Cường vốn sòng phẳng, thẳng thắn nên điều này làm cho anh bối rối. Cường đã có Thương, nàng là tất cả cuộc đời anh, là bến đỗ cuối cùng của anh sau bao năm tháng lơ lửng, giờ đây Cường chỉ muốn mọi sự được yên ổn. Nhiều lúc anh cứ tự hỏi mình, già rồi chẳng? Ừ già rồi, đấy là sự biện hộ nhai đi nhai lại của Cường để chống đỡ với những cám dỗ quyến rũ cuộc đời mỗi khi mình yếu đuối muốn buông xuôi. Nó còn là sự nhắc nhở, cảnh tỉnh không cho phép anh vượt qua những ranh giới chuẩn mực không được phép của cuộc sống, thế đấy, già rồi.

Kỹ thuật hình sự và pháp y sau khi khám nghiệm xác cho biết, sơ khởi, nạn nhân Khảo bị một vật tày góc vuông đập mạnh nhiều lần vào phía sau gáy, cú đánh bất ngờ làm ông ta gục ngã. Sau khi nạn nhân ngã xuống thì bị hung thủ đập liên tiếp mấy cú nữa đến chết hẳn. Người ta nghi ngờ nạn nhân có thể bị hung thủ dùng viên gạch đập vào đầu, căn cứ vào những dấu

vết để lại và góc chân giường nhà nạn nhân còn vương vãi vài miếng gạch vụn nhỏ.

Nạn nhân trước khi chết mới có quan hệ tình dục, căn cứ vào vết tinh dịch còn sót lại trong dương vật nạn nhân và cũng rất có thể nạn nhân và hung thủ có quen biết nhau, căn cứ vào tư thế nằm trần truồng của nạn nhân khi chết.

Như vậy hoặc là nạn nhân sau khi quan hệ tình dục xong thì bị một đối tượng khác xông vào giết chết, vì ghen tuông hoặc bị chính người tình của mình giết chết sau khi quan hệ. Khả năng nào cũng có thể xảy ra, tuy nhiên căn cứ vào dấu vết để lại thì kẻ giết phải là đàn ông vì đàn bà khó có thể đập mạnh được như vậy. Chính vì thế các điều tra viên nghiêng về giả thiết, nạn nhân sau khi quan hệ tình dục với một người đàn bà nào đó xong, bị người tình hoặc chồng của cô ta xông vào giết chết. Điều làm mọi người thắc mắc là nhà nạn nhân bị lục tung, nhất là ở chiếc tủ con đầu giường, hung thủ lục tìm gì đó và cũng không rõ hẳn đã lấy được những gì. Cơ quan điều tra cũng tìm được một số dấu vân tay để lại.

Qua khám nghiệm hiện trường còn tìm được trong góc tủ nhà nạn nhân Khảo mấy cuộn phim hư vứt lẫn lóc. Rửa thì thấy đó là những phim chụp thiếu sáng, hư, nhòe... tuy nhiên qua những hình ảnh mờ nhạt này có thể nói rõ ràng Khảo đang theo dõi ai đó, có vẻ như là một người đàn ông trên bốn mươi tuổi, dáng người gọn gàng, căn cứ cách ăn mặc có vẻ như người này là một doanh nhân thì phải.

Bằng mọi giá phải phục hồi được những tấm ảnh này để xác định người mà Khảo đang theo dõi là ai, biết đâu chính kẻ này khi biết Khảo theo dõi mình thì đã tự tay hoặc thuê người giết Khảo để bảo vệ bí mật của mình thì sao.

Một mũi điều tra khác cũng nhắm vào công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long và giám đốc Khiêm, tìm hiểu những hoạt động của công ty này lần

con người Khiêm và lý do gì mà ông ta cố tình giấu giếm cơ quan điều tra chuyện nạn nhân Khảo đang làm thám tử tư cho công ty mình. Và thực ra Khảo đang làm thám tử theo dõi ai cho công ty Thiên Long, kẻ này cũng là một đầu mối quan trọng giải mã phần nào lý do Khảo bị giết chết. Cần phải làm rõ người đàn ông trong ảnh.

Những nỗ lực cuối cùng đã giúp cơ quan điều tra có được những tấm ảnh được phục hồi dù không bảo đảm tất cả. Người trong ảnh là một đàn ông tuổi trạc trên bốn mươi, có gương mặt sáng sủa và có vẻ là một doanh nhân qua cách ăn mặc, đi lại bằng xe ô tô riêng, có tài xế lái. Vì cuộn phim hư hơn nửa nên cơ quan điều tra chỉ hình dung ra Khảo đã theo dõi người đàn ông này một thời gian ngắn và một phần sinh hoạt của ông ta đều bị ghi vào ống kính. Thế nhưng điều đáng tiếc những bức ảnh lại không cho biết ông ta đang làm gì, ở đâu và gia cảnh thế nào, ô tô lại không rõ biển số, chỉ biết là xe riêng biển trắng. Trong ảnh là những lúc ông ta đi làm, về nhà và sinh hoạt với bạn bè, những gương mặt thoáng qua. Từ gương mặt của người đàn ông này cho đến những gương mặt bạn bè khác của ông ta lại chẳng có đặc điểm gì nổi bật hoặc đáng chú ý để có thể tìm ra cái gì đó.

Một nguồn tin xác nhận từ công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long cho biết là thời gian gần đây, trực tiếp trưởng phòng Khảo đứng ra làm dịch vụ thám tử tư gì đó cho công ty là Khảo làm một mình, nhưng cũng có lúc Khảo huy động cả người của công ty tham gia nhưng chỉ với vai trò chở Khảo đến nơi này nơi kia và chờ đợi ông ta. Khảo rất kín tiếng nên mọi người chỉ biết vậy, và không biết là Khảo đang làm gì. Chi tiết huy động cả người của công ty chở mình đi nơi này nơi kia, chờ đợi Khảo, cho thấy những chuyện này không thể nào giám đốc Khiêm không biết mà thậm chí biết rất rõ, hay nói cách khác ông ta là người chỉ đạo Khảo trong việc này, các điều tra viên suy đoán, thế nhưng tại sao ông ta chối đây đây là không biết gì chuyện này. Ở đây không đơn giản là Khiêm né tránh sợ công an bắt giò chuyện kinh doanh ngoài giấy phép mà rõ ràng có điều gì lớn hơn, thậm chí liên quan đến pháp luật. Liệu có liên quan gì đến cái chết của nạn nhân Khảo không?

Một mũi điều tra được lệnh tập trung vào giám đốc Khiêm và làm rõ mọi hành vi của con người này. Dứt khoát không để hắ ta thoát nếu có hành vi vi phạm pháp luật.

Thật bất ngờ khi Rich Phạm chuyển sang đề tài mới, đó là nói về tình yêu. Cường thấy thú vị về điều đó và hy vọng sẽ khéo léo lái sang chuyện tình cảm giữa anh ta và con gái mình với hy vọng vun đắp thêm một điều gì đó. Hôm trước Thương có kể lại cuộc trò chuyện giữa nàng và Gia Khánh, trong đó có bàn về chuyện Rich Phạm và hai người đều hiểu rằng chuyện mai mối tình cảm này xem ra không thành, thế nhưng đến giờ Cường vẫn mong nín kéo. Trái tim người cha của anh vẫn hy vọng bởi anh thấy Rich Phạm là một người đàn ông chuẩn mực, tinh tế và có công việc ổn định nên nếu con gái của anh có ngã vai vào thì sẽ tìm được hạnh phúc riêng. Nhưng anh đã nhầm to.

-Tình yêu cũng là một nghệ thuật?

-Anh không hiểu ý Rich - Cường nhìn gã đàn ông tỏ vẻ nghi ngờ vì không rõ ý của anh ta. Rich Phạm nhìn anh cười cười.

-Đừng hiểu sai ý của Rich, nghệ thuật trong tình yêu không đơn giản chỉ là lẻo mép tán tỉnh để lừa phỉnh người yêu, ý Rich là khác. Trong tình yêu thì ngoài sự đồng cảm giữa hai tâm hồn thì nó còn là một sự hiểu biết và cố gắng tìm được nhịp điệu của trái tim trong cảm giác hiểu biết giữa hai con người khi yêu nhau.

-Xưa nay thì hiểu tình yêu đơn thuần vẫn là làm sao để được yêu và đáng yêu hơn với người tình, ở đàn ông theo quan niệm chung chính là sự quyến rũ của công danh, sự nghiệp, tiền bạc... với phụ nữ là sự trau chuốt tạo dáng vẻ bề ngoài từ thân thể đến ăn mặc. Tất cả chính là tạo sự duyên dáng để thu hút đối phương, nhưng thật ra chỉ là sự hỗn hợp tính cách thông tục với ý nghĩa gợi dục nhiều hơn tình yêu chân chính, vì vậy chúng ta phải hiểu tình yêu cũng là một nghệ thuật.

Cường lim dim nhìn Rich Phạm, gã đàn ông này luôn làm anh bị bất ngờ về cách triển khai những quan điểm của mình khi nhìn nhận cuộc sống. Hình như Rich Phạm cứ thích làm cho mọi vấn đề phải rối tinh, phức tạp lên qua lăng kính đánh giá trong chuyên môn của anh ta thì phải. Nhiều lúc làm cho anh chới với mất phương hướng khi trò chuyện.

-Thế kỷ trước, người đàn ông quyền rũ được hiểu là sự hùng hổ, thô bạo với tiền và quyền lực có trong tay. Người đàn bà hôm nay sống trong trào lưu giải phóng nữ quyền của những điều thuốc khét lẹt và ly bìa trên tay, say sưa nhẩy nhót với nhau trong một xã hội có chiều hỗn loạn của những giá trị đạo đức, tinh thần bị suy sụp và tình yêu chân thật không còn nữa. Nó chẳng khác gì quan niệm về tình dục giữa người nguyên thủy và chúng ta bây giờ. Ở người nguyên thủy thì họ quan tâm đến hành động và tôn vinh những hành động ấy, họ cho rằng nó nâng cao phẩm giá con người còn chúng ta thì quan tâm tới đối tượng nhưng lại không chấp nhận bản thân trong những hoạt động này mà đi tìm phẩm chất của đối tượng đó.

Tiếng Rich Phạm thì thâm như gió thoảng.

-Anh Cường có biết là nhiều lúc Rich cảm thấy khó hiểu về chính bản thân mình và Rich luôn như muốn trốn chạy một điều gì, một điều gì... chính là sự khó hiểu đến mơ hồ của những tiếng vọng lên từ trong tiềm thức sâu thẳm của bản thân mình, tất cả làm Rich sợ... - Gã đàn ông vò xoắn hai bàn tay lại với nhau, biểu hiện của một trạng thái bối rối rõ rệt – Rich có tất cả, tiền tài, vị trí công việc lẫn đàn bà và tình dục, nhưng cuối cùng tất cả với Rich không hiểu sao vẫn là số không.

Và thật bất ngờ, Rich Phạm cầm bàn tay phải của Cường lên, áp vào má mình rồi hôn nhẹ thoáng mu bàn tay anh. Nụ hôn từ đôi môi đỏ hồng mềm ấm làm cho Cường choáng váng, quá đổi bất ngờ ngạc nhiên nên anh không kịp phản ứng gì mà chỉ ngây ra nhìn anh ta. Say chẳng. Cũng may bóng tối mờ ảo của quán bar và hai người lại ngồi tận một góc tít xa nên cũng chẳng ai thấy cảnh tượng kỳ cục ấy. Cường rất muốn rút tay lại và nói với Rich

ràng say rồi, nên về thôi, sự từng trải của người đàn ông bốn mươi trong anh cho anh biết có điều nguy hiểm, thế nhưng không hiểu sao anh không thể nào rút nổi bàn tay mình ra khỏi tay Rich Phạm, nó cứ nặng trĩu xuống và nồng ấm làm sao.

-Từ rất nhỏ Rich đã có cảm giác mình là một người khó hiểu, khó hiểu bởi những cảm giác cô đơn mãi vây quanh, Rich sợ. Nỗi cô đơn ấy cứ lớn lên cùng năm tháng mà không biết tâm sự với ai. Rich lao vào học tập, làm việc và kể cả tìm đến đàn bà để khuây khỏa nhưng rồi đôi lúc vẫn thấy trống trải trong tâm hồn mình.

Một sự rung động nhẹ nhàng trong tâm hồn mình khi Cường nghe những lời tâm sự này bởi một điều gì đó đã từng lặp lại trong anh mà Cường cố tình lãng quên điều ấy từ lâu rồi, nhưng không thể. Rich Phạm ứa nước mắt nhìn anh, bất giác Cường cầm miếng khăn giấy chấm nhẹ giọt nước mắt trên gò má Rich Phạm, trầm giọng.

-Cô đơn không hẳn là thuộc tính giành riêng cho người nghệ sĩ như họ vẫn thường cho là vậy, cô đơn vốn là bản chất của con người. Khi chúng ta bắt đầu có tri thức, biết tư duy tức chúng ta đã cảm nhận được sự cô đơn rồi. Đó là sự ám ảnh khôn nguôi của một đứa bé khi bắt đầu rời bụng mẹ, phải đối diện với thực tại của cuộc đời đầy bất trắc, mãi mãi là vậy.

Rich Phạm nhẹ nhàng ngả đầu vào vai Cường, hít hà mùi đàn ông tỏa ra từ anh, giọng nói bỗng yếu đuối hẳn.

-Chính vì thế mà có những người luôn phải chạy trốn cô đơn bằng cách lao tìm kiếm sự bình an qua việc hợp nhất với những người giống mình.

Cường rùng mình. Say chẳng, rất khó nói điều gì đã xảy ra khi ấy, chỉ có những tiếng nhạc êm ái trong bầu không khí bỗng bình lặng đáng của quán bar nhỏ. Tự dưng Cường nghĩ về mình, cả cuộc đời anh cứ mãi mê lao vào hết cuộc tình này đến cuộc tình khác với hết người đàn bà này đến người

đàn bà khác cũng chỉ là né tránh những nỗi ám ảnh khôn nguôi nào đó về chính bản thân mình. Nó là gì, rất khó nói và khó định nghĩa nỗi nhưng từ đáy sâu trong lòng mình nhiều lúc anh cũng cảm nhận được điều đó và thấy sợ hãi. Anh trốn chạy mãi trong tuyền vọng là vậy. Những cuộc tình liên miên, đi hết cuộc yêu này sang cuộc yêu khác, nhưng rồi có những đêm về thức giấc nửa khuya ủ rũ nhìn ánh trăng vàng lạnh lẽo ngoài trời thấy cô đơn trống trải vô cùng, tự hỏi mình đang đi tìm cái gì, đi về đâu. Hạnh phúc, tình yêu hay tình dục, anh thấy mình hạnh phúc vì luôn được mọi người yêu thương chiều chuộng từ Bằng cho đến Thương, đến những người đàn bà khác. Thế nhưng mỗi khi một mình đối diện với thực tại thì Cường lại luôn cảm thấy thiếu thiếu một điều gì đó, một khoảng trống chập chờn nhưng cánh bướm mỏng manh giăng giăng bay trong gió, là một vũ điệu câm lặng không tên với những cánh tay chập chờn tưởng như vô nghĩa trên nền sân khấu đen trắng của một vở kịch câm hiện đại, là những ẩn số vô hình của đời người thoáng qua phù du như khói bụi mầu bay đâu đó, anh không biết và đã cố xua nó đi, coi như một sự vô lý không đáng có và không đáng quan tâm. Anh cố để nó ngủ yên trong tim nhiều năm. Cuộc hôn nhân sắp tới với Thương, Cường coi như chấm dứt được những khắc khoải này. Thế rồi cho đến ngày quen Rich Phạm... Có quá nhiều điều anh cảm nhận được từ mối quan hệ này trong thời gian gần đây làm anh thấy bối rối, mất tự chủ. Phải chăng giấc mơ ám ảnh hôm nào trên Đà Lạt cũng là vì vậy, Cường tự hỏi.

Nhìn gã đàn ông đang lắc lư nửa say nửa tỉnh, trấn tĩnh lấy lại nghị lực Cường nói khẽ:

-Khuya rồi, mình về thôi.

Dường như không nghe thấy điều ấy, hơi chồm qua bên kia bàn gần chỗ Cường ngồi, đột nhiên Rich Phạm hỏi.

-Đã bao giờ anh Cường nghe Rich kể về mình chưa nhỉ?

-Chưa... - Cường lắc đầu ấp úng – Mà cũng không cần thiết Rich à.

-Tự dừng hôm nay Rich rất muốn kể cho anh Cường biết sơ qua về cuộc đời mình.

Cậu ta có say không nhỉ, Cường bắn khoả nhìn Rich Phạm khi anh ta đang vẫy tay ra hiệu cho bồi đem đến một chai rượu nữa. Thâm tâm Cường có những phản ứng kỳ lạ, anh nửa muốn nghe Rich Phạm kể về bản thân của cậu ta và nửa thì lại không muốn, bởi sợ. Mà là sợ gì chính anh cũng không rõ.

Quen Rich Phạm cả năm nay nhưng chưa bao giờ Cường tìm hiểu sâu về anh ta, hỏi Thương nàng cũng lắc lư đầu, chỉ biết hiện anh ta đang làm trưởng văn phòng đại diện của Tổ chức Doanh nghiệp vừa và Nhỏ của Liên Hiệp quốc có chi nhánh tại thành phố, ngoài ra còn giữ chức cố vấn cho một Tập đoàn tài chính lớn của Mỹ. Mấu chốt là tập đoàn này đang có mấy dự án làm ăn với nhiều công ty tại Việt Nam trong đó có công ty của Thương mà theo nàng tìm hiểu thì tiếng nói của Rich Phạm rất có trọng lượng với Hội đồng quản trị của tập đoàn này, đây là lý do quen biết của nàng với anh ta.

Khi nghe Rich Phạm kể lý do đến Mỹ, Cường ngạc nhiên vì cứ tưởng anh ta cùng gia đình đi Mỹ từ năm 1975, té ra không phải, mãi đến năm tám mấy thì Rich Phạm và gia đình đi vượt biên.

-Tất cả vội vã, lẫn lút đi trong đêm. Đến bây giờ về thăm chốn cũ Rich cũng không nhớ rõ là hồi ấy đi ở nơi nào nữa, bây giờ cuộc sống đổi khác nhiều quá. Rich nhớ là khi leo lên thuyền, không hiểu có linh cảm xấu không mà má cứ ôm chặt đứa em gái vào lòng nói nhỏ với ba rằng nhiều người quá, thuyền khẳm. Ba suýt suýt không cho má nói sợ chủ thuyền nghe thấy sẽ la.

Rich Phạm sửa lại gọng kính trắng mà Cường phát hiện có ánh nước loang loáng, bây giờ thì cậu ta khóc thật. Những giọt nước mắt không giấu giếm lẫn dài trên khuôn mặt đẹp.

-Thuyền chạy cả đêm, đi chậm vì nhiều người, mọi người ngồi chen chúc với nhau. Đến gần sáng thì bị vỡ bên mạn trái, nước ộc vào, mọi người nhốn nháo, cảnh tượng khủng khiếp mà suốt đời Rich không quên. Cả gia đình Rich bám vào được một mảnh gỗ, trôi lênh đênh trên biển, xung quanh là những tiếng la khóc, cầu cứu, hoảng loạn. Những người đuối sức chìm dần, đàn bà, trẻ em và cả đàn ông. Không rõ được bao lâu thì mảnh gỗ mà cả bốn người trong gia đình Rich bám vào cũng muốn chìm, đứa em gái của Rich thì đã lả dần đi trên tay ba, má ra hiệu cho ba chuyển tay đưa em gái cho má bế, ba hiểu má muốn làm gì nhưng Rich thì không. Ba má dùng dằng mãi, rồi khi ôm được đứa em gái trong tay thì má nhìn hai cha con Rich và nói ào ào, phải ráng sống, thế rồi... thế rồi... má buông tay chìm nghỉm cùng đứa em gái. Rich la lên kinh hoàng buông miếng gỗ nhào tới chỗ má, nhưng ba đã giữ tay Rich lại, mắt ông mở trừng trừng ráo hoảng nhưng em biết ông đang chết đi từng khúc ruột. Mặc cho Rich kêu khóc, ba vừa dìu bám lấy miếng gỗ để bơi. Đêm xuống, cũng không biết hai cha con lênh đênh bao lâu nữa rồi, Rich mệt lả và thấy đuối, ba cứ phải xốc vai để dìu. Sáng ra trong khi Rich đang nửa tỉnh nửa mê thì ba đã xé áo và cột chặt Rich vào miếng gỗ, đến lượt ba đi. Xoa đầu Rich, ba nói, nhất định bằng giá nào cũng phải sống nghe con trai, ba đi với má và em đây, sau đó ba buông tay. Thế là hết, lúc đó Rich không còn hơi sức để khóc và vùng vẫy nữa mà chỉ ngậy ra nhìn ba đang chìm dần trước mặt mình rồi ngất đi.

Rich Phạm ngồi bất động, thật lạ, lúc này gương mặt anh ta đanh lại, hai quai hàm bạnh ra và đôi mắt lại khô ráo. Tuy thế vì cắn chặt hàm răng lên mép môi nên bị chảy máu. Cường vội vàng rót một ly nước rượu đẩy lại trước mặt Rich Phạm nói khẽ.

-Uống chút nước đi Rich.

Giọng Rich Phạm khản đặc.

-Khi tỉnh thì Rich thấy mình đã nằm trong một tàu hải quân của Thái Lan và được đưa vào trại tị nạn. Tuy nhiên sau đó không ai có thể hỏi han được gì về Rich bởi khi đó Rich như đã bị mất trí nhớ, ngớ ngẩn nên họ buộc phải đưa vào bệnh viện tâm thần. May mắn là trước khi đi vượt biển, vì không biết sống chết thế nào nên ba má đã cẩn thận buộc vào tay của Rich và em gái mỗi đứa một ống thép nhỏ, trong đấy ghi rõ tên cha mẹ, gia đình và người thân ở nước ngoài, phòng khi lỡ gặp chuyện gì thì có người biết mà giúp đỡ. Sự cẩn thận của ba má không thừa, trong trại người ta đọc được mấy giấy ghi đó mà thông báo nên chú ruột của Rich bên Mỹ biết đã cấp tốc bay qua Thái Lan để làm thủ tục đón về bên ấy. Cũng may ở Mỹ chú là một thương gia làm ăn thành đạt, có thể lực, quen biết nhiều chính khách nên họ đã can thiệp cho trường hợp của em rất nhanh. Vậy đấy – Rich Phạm ế oải nói – Đã mười mấy năm rồi nhưng chuyến đi mãi mãi là một nỗi ám ảnh kinh hoàng mà Rich không bao giờ quên, để thỉnh thoảng vẫn gặp ác mộng trong mơ.

Siết chặt tau Rich Phạm, Cường bùi ngùi.

-Xin chia buồn với Rich, thật không ngờ...

Ánh mắt Rich Phạm ấm áp nhìn Cường đầy vẻ biết ơn. Hất mái tóc lòa xòa xuống trán sang một bên, mặc cho Cường cản, Rich Phạm vẫn rót rượu ra ly và nói, đêm nay cậu ta muốn uống say với anh một bữa. Thoát khỏi điều ám ảnh khó chịu khi nãy, cả hai đã có nhiều chuyện để nói từ cuộc sống, công việc, những ước mơ và cả chuyện đàn bà nữa. Rất sôi nổi và đôi lúc cười vang vì thấy hợp ý nhau. Cả hai đều say, nhất là Rich Phạm thế nên Cường quyết định gọi taxi để đưa chàng trai về, chính anh cũng rất mệt.

Trên chiếc taxi chở Rich Phạm về nhà, chàng trai say mềm nằm ngủ gục trong lòng Cường. Những ánh đèn đường loang loáng, một cảm giác ấm áp cứ lâng lâng dâng lên trong lòng Cường đến không chịu nổi. Có thể là say

mà cũng có thể là không say, như chìm trong giấc mơ vô thức, bàn tay Cường nhẹ nhàng xoa xoa lên khuôn mặt đẹp của Rich Phạm, thế rồi anh cũng chìm trong bóng bênh ngây ngất mất tự chủ.

Chiếc xe taxi dừng lại trước khu nhà cao cấp nơi Rich Phạm ở.

Khu chung cư Ngô Văn Hai mới xây, khá đẹp, thuộc loại chung cư cao cấp, người có thu nhập khá mới có thể vào đây. Quản lý Hoàng Long được má Pho bỏ tiền ra mua cho một căn hộ trong này để làm nơi ở, thế mới biết má cưng quản lý của mình cỡ nào. Thông thường mỗi trai nào đến động làm việc thì bao giờ quản lý cũng kiểm tra “hàng” trước, đó là quy luật bất thành văn trong giới, dĩ nhiên với động này là má Pho, Hoàng Long thì không. Chỉ trai nào gã thích thì đi, nhưng hiếm lắm, với gã đàn bà nhiều hơn. Hôm ấy, nhìn khuôn mặt ngây thơ của gã trai mới, thốt nhiên gã ta nói với má Pho cho gã trai này về nhà mình tối nay, Pho ngớ người ngạc nhiên bởi vốn trái với tính của Long. Tuy nhiên Pho đồng ý ngay, kể ra tối nay má làm thịt được thằng trai tân này cũng khoái, nhưng thôi, nhường cho quản lý cũng được, má vẫn còn mấy thằng mới lặn.

Gã trai lù lù cắm đầu đi sau lưng Hoàng Long leo lên cầu thang. Từ lúc lên xe về nhà Long đến giờ gã không dám hé răng lấy một lời hỏi đi đâu về đâu. Lúc này thằng Nam nháy mắt, vỗ vai, sướng nhe, hôm nay được về nhà anh Long, giọng của nó đầy vẻ ghen tỵ làm gã trai ngớ ngác. Đã biết bước vào con đường này thì sẽ chẳng còn gì mà tránh né, nhưng gã trai vẫn hồi hộp đoán rằng đêm nay mình sẽ ngủ với quản lý Hoàng Long, còn nếu không, gã không dám nghĩ tiếp nếu mình buộc phải ăn nằm với Pho. Chao ơi, nhìn gã đàn ông nhào nhoẹt ấy sao mà chán thế, già rồi mà điệu dáng nhót nhát quá. Độ tuổi gần năm mươi của Pho đã trở một thứ bóng lộn chình ình không còn giấu giếm được nữa thì phải, từ cách ăn nói, cử chỉ đến hành động, chỉ thiếu điều giải phẫu nữa là xong. Nhưng nếu như Pho có giải phẫu ắt sẽ biến thành một khối thịt bùng nhùng dờ ông dờ bà nhưng cổ ưỡn eo, thiên hạ khoái của lạ có thể sẽ vỗ tay rầm rầm, cứ tưởng thế là ngon lại

càng ọ ọt, đâu có biết bị khạc nhổ sau lưng thế nào. Má Pho thừa biết điều đó nên chẳng dại gì bỏ mấy chục ngàn đô sang Thái Lan làm chuyện tầm phào. Chỉ có thằng nào quá ngu mới làm vậy, má tuyên bố. Có là giải phẫu trời cũng chẳng ăn thua, trời sinh ra đàn bà vốn là đàn bà, mọi thứ đâu vào đấy rồi dù dao kéo thần thánh nào cũng chẳng tái tạo nổi. Nhiều “em” làm về cứ tưởng đã thành đàn bà chắc, có mà khùng, đêm về làm tình với trai vẫn theo phương pháp “cổ điển” của bọn mình thôi, má cười ruồi, chứ chỗ kia làm ăn được khi khô gì đâu, để làm kiếng cho có gọi là...

Thế nên, trong lòng gã trai tràn đầy rạo rức khi biết đêm nay mình sẽ được ngã vào vòng tay chắc nịt ấm áp của Long, chẳng trách thằng Nam tỏ vẻ ghen tỵ là phải. Trái với vẻ trau chuốt bảnh bao của đám call boy tại động mà gã ta gặp lúc nãy, Long ăn mặc đầy vẻ bụi bặm với quần zin áo pul đơn giản nhưng làm nổi rõ vẻ ngang tàng của gã đàn ông này. Là một người đồng tính phải bán thân kiếm tiền và đây là lần đầu tiên biết như thế nào là tình dục đồng tính, không nói ra nhưng gã trai mong rằng lần đầu sẽ để lại cho mình những kỷ niệm đẹp còn về sau có nhàu nát thế nào cũng mặc. Cuộc đời này có mấy điều là tốt đẹp đâu.

Đồ vật trong nhà Long được trang trí khá giản dị, sơ sài cũng lung tung đúng như tình cảnh của một gã đàn ông độc thân. Liếc nhìn nhanh xung quanh, gã trai phát hiện thấy mấy bột đồ lót đàn bà treo vắt ngang cánh cửa buồng tắm cho thấy chủ hộ không phải là người cô đơn lắm. Điều này làm cho gã ngạc nhiên pha lẫn tò mò và có phần thất vọng, Hoàng Long có đàn bà ư, thế thật ra anh ta là thứ người gì? Tất nhiên, nhìn bề ngoài thì chẳng ai tin Long là người đồng tính cả, nhưng làm quản lý một động trai bán dâm nam mà không phải là người đồng tính mới là lạ. Không lẽ Long ngoại lệ.

Dẫn gã trai vào phòng khách, bật đèn, để gã ngồi xuống ghế, Hoàng Long bỏ xuống bếp lấy mấy lon bia ướp lạnh. Gã trai nhìn quanh, hồi hộp.

Khui bia, rót ra hai ly, nhưng không mời, Long cầm nguyên chai đưa lên miệng uống ừng ực và ngã người trên chiếc ghế đối diện với chàng trai, cứ

vậy làm liên tục hai lon liền, thấy vậy, gã trai cũng lẳng lặng cầm ly uống. Cả hai im lặng uống bia và rồi bất ngờ Long hất hàm hỏi.

-Tại sao mà làm nghề này?

Hoàng Long găm giọng hỏi. Cúi mặt sợ hãi, né tránh ánh mắt dữ tợn đang nhìn mình chăm chặp như muốn đốt cháy tất cả, gã trai rụt rè trả lời:

-Vì em cần tiền...

-Tiền... trên đời này chẳng có thằng chó nào mà không cần tiền cả.

Giọng Long đầy giận dữ đến độ gã trai lấy làm lạ, gã len lén nhìn khuôn mặt ngầu cau có của gã quản lý, thầm tự hỏi, chẳng hiểu Long nói vậy là có ý gì, đây không lẽ là bài học nhập môn của Long như má Pho đã nói sao.

Hoàng Long đập tay lên bàn, rít lên:

-Đã bước chân vào chốn này làm nghề này rồi thì không có ngày quay đầu trở lại đâu.

-Em biết... - Gã trai nghẹn ngào.

-Là một thằng đàn ông, kiến tiền thiếu gì cách... nhưng không phải nằm ngửa dặng háng ra, rú lên như chó cái để kiếm tiền là hay ho đâu. Huống gì mà là thằng có học.

-Tại sao anh xỉ vả em - Bất chợt gã trai ôm mặt òa khóc - Bộ anh tưởng em sung sướng lắm khi chọn cái nghề đáng khinh này sao? Gia đình em ở quê làm ruộng, chỉ mấy công ruộng căn từ đời ông bà đến ba má em cặm cuội làm trên đó mà có bao giờ đủ ăn đủ mặc đâu. Mấy đứa em thất học cả, nhưng em cũng không lấy đó làm buồn phiền, thôi thì cố. Nhưng rồi má em ngã bệnh, mà anh biết bệnh gì không... - Gã trai hét lên – Ung thư đó, anh hài lòng chưa. Ruộng vườn nhà cửa bán hết trơn rồi, ba và mấy đứa em đều

phải đi làm mướn cho người ta để kiếm tiền nhưng làm sao cho đủ, thời gian này mỗi tháng tốn hàng chục triệu đóng tiền thuốc và má em thì đang nằm thoi thóp chờ chết, nếu không có thuốc vô đều đều thì sẽ chết nhanh hơn.

Hoàng Long sững người trước ánh mắt đau đớn đến tê dại của gã trai đang quỳ sụp xuống nền nhà, ôm đầu vật vã.

-Đời em chẳng là gì cả, bán... có bất kỳ cái gì nếu bán được thì em cũng bán, từ thân xác cho đến cả linh hồn em, miễn là kiếm tiền phụ ba thuốc thang cho má, với em đó là cách trả ơn tốt nhất. Anh hỏi em có nhục không à, nhục chứ, nhưng thằng sinh viên đang còn ngồi ghế nhà trường như em thì biết làm gì bây giờ? Dạy thêm, giữ xe hay chạy phụ bán nhà hàng, làm sao cho đủ tiền thuốc men, không lẽ cầm dao dí cổ người ta để ăn cướp...

Cúi xuống dìu gã trai ngồi lên ghế, để mặc cho gã ta gục đầu vào vai mình khóc cho thỏa thuê, Hoàng Long chậm chậm rút từng hơi thuốc lá, khuôn mặt tối sầm xuống, không rõ nghĩ ngợi gì. Cuối cùng Long thở dài, đẩy gã ngồi dần xa mình một chút, nhìn khuôn mặt ngây thơ trong sáng của gã trai trẻ đắm nước mắt và thở hắt ra, chao ới cuộc đời sao cay nghiệt quá, rồi từ nay em sẽ bị những kẻ có tiền vò nát đến bầm dập mất thôi. Rồi em sẽ không là em nữa, một đời người, một đời trai thế là hết.

Những tiếng thút thít của gã trai rồi cũng lặng dần.

Trầm ngâm một lúc rồi Hoàng Long bỏ đi vào trong buồng ngủ, khi đi ra nhìn gã trai nheo mắt nói.

-Mày có phải đồng tính không?

-Dạ có – Gã trai lí nhí.

-Nói to lên – Long hất hàm – Là thằng đàn ông cần phải biết ăn to nói lớn, đừng có lúc nào cũng lí nhí trong họng vậy.

-Làm sao mày biết mày là đồng tính?

-Biết chứ anh – Gã trai chớp chớp mắt – Dù sao em cũng đã lớn, là sinh viên, tự em hiểu chính bản thân của em. Em là một người đồng tính.

Gã trai khẳng định như đinh đóng cột, cũng đã từng trải qua những giây phút vật vã của bản thân trước những thay đổi đến không hiểu nổi của chính mình khi bước vào độ tuổi dậy thì. Từng đau khổ, trăn trở, bối rối, thậm chí có những giây phút tuyệt vọng muốn tìm đến cái chết khi đã hiểu mình là ai, hình như đó là những trăn trở mà bất kỳ một người đồng tính nào cũng phải trải nhiều trước khi khám phá ra sự thật của bản thân mình thì phải. Có người nhanh chóng nhận ra mình là ai nhưng cũng có người cứ lơ mơ cả đời mà vẫn không biết mình là ai. Có người thừa biết mình là ai nhưng cứ phải cố tình ngụy nhận, che giấu sự thật phũ phàng ấy để rồi cô đơn đau khổ một mình mãi. Đồng tính không bao giờ là niềm vui, là sự tự lựa chọn của mỗi con người cả và gã trai hiểu rất rõ điều đó trước khi khẳng định mình là ai.

Nhìn ánh mắt của gã trai, Hoàng Long gục gặc đầu.

-Ừ... trước hết tao muốn biết mày là đàn ông rặt hay là đồng tính và buộc phải đi bán thân, để có cách xử lý.

Xử lý gì, chàng trai ngơ ngác, Long nheo mắt.

-Một thằng đàn ông bán thân cho đồng tính khác và một thằng đồng tính đi bán thân thì khác.

Khác, nhìn ánh mắt tò mò của gã trai, Long nhún vai không trả lời.

-Trả lời tao, thế mà biết gì về tình dục đồng tính chưa.

-Chưa... - Gã trai thoáng đỏ mặt và chợt tròn mắt há hốc mồm khi thấy Hoàng Long đang từ từ lột quần áo ra.

Một thân hình săn chắc, cơ bắp cuộn cuộn, những bắp vai, ngực nở tròn và những múi cơ bụng ẩn hiện rõ. Một hình tam giác hoàn chỉnh với ba số đo chuẩn, vai rộng, ngực nở, eo hông gân guốc và đôi mông tròn căng đầy gợi cảm. “Chiếc gậy thần” (M-stichk) thông xuống ẩn hiện trong đám cỏ mượt rồi từ từ hùng dũng lộ đầu ra, đỏ ửng, bóng mượt đầy ngạo nghễ. Tất cả làm cho người gã trai bỗng nóng ran lên, một ngọn lửa từ phía dưới bốc cháy ngùn ngụt, miệng khô hằn và sự bức bối làm cho gã ta thấy bứt rứt không chịu nổi.

Khoanh tay đứng im nhìn vẻ mặt đờ đẫn ngây dại của gã trai, Hoàng Long nhếch mép nở nụ cười nửa miệng lạnh lùng đến chết người vì đã đo được mức độ đồng tính của gã ta và lên tiếng phá tan bầu không khí nóng bức.

-Đủ rồi...

Đang ngẩn ngơ đến khi nghe tiếng của Long, gã trai giật nảy mình mặt đỏ gay vì ngượng. Tệ thật, gã thầm trách mình, không ngờ mới thấy trai khóa thân là đã mất hết tự chủ. Thật ra nhìn một người đàn ông trần truồng cũng chẳng có gì là lạ với gã, ít nhất cũng hơn 20 tuổi rồi, chỉ có điều người đàn ông ấy lại là Hoàng Long hấp dẫn.

-Hãy nói cho tao biết mày đã biết gì trong chuyện này.

-Dạ... em biết mình bị đồng tính khi bước vào cấp 3, từ ngày em có cảm giác thích nhìn đàn ông hơn nhìn đàn bà và luôn luôn thấy đàn ông thật đẹp trai, quyến rũ và em hiểu rằng mình không bình thường. Đến năm cuối cấp thì em mê thầm một thằng bạn cùng lớp và nó cũng biết, nhưng nó không phải là gay. Nó có cho em sờ mó chút đỉnh nhưng đi quá thì nó không chịu, tất cả đến nay cũng chỉ thế thôi.

-Thế khi mày về Sài Gòn?

-Cũng được gần hai năm nay, em đang là sinh viên năm thứ hai mà. Em biết Sài Gòn thì chuyện này nhiều lắm, đây ở hồ bơi, nhà hát hay mấy công viên gì đó, nhưng mà tính em nhát nên không dám, thành thử...

-Có nghĩa mày chưa từng thử qua tay, miệng và... - Hoàng Long bỏ lửng.

-Dạ có một lần em vô tình xem được một đoạn ngắn trong cuốn phim sex đồng tính – Gã trai thú nhận – thành thử em cũng biết chuyện ấy thì phải như thế... như thế...

Hoàng Long cười cười.

-Phim ảnh thì không thật đâu và cũng chẳng dễ dàng hay sung sướng như mày hình dung đâu nhóc à. To, thật to, năm mươi phút hay mấy tiếng, gào thét oai oái... phù, ba cái trò kỹ xảo ấy mày tin làm gì cho khổ hả nhóc?

Lần ấy, cũng mấy đứa bạn đều là sinh viên đến dự sinh nhật tại nhà thằng bạn gia đình buôn bán khá giả gần chợ Phú Nhuận, nhậu xin cả bọn lên phòng riêng thằng bạn lấy phim sex chiếu, cuốn băng video này do một đứa chiều mới mua vội bên lề đường Nguyễn Huệ. Chẳng hiểu sao lại không phải là một cuốn phim sex nam-nữ mà là sex đồng tính, cả bọn trố mắt ra xem vì tò mò, tuy nhiên đến đoạn làm tình nóng của cặp gay thì chúng nó chửi thề liên tục và đập nát cuốn băng video, quăng vào sọt rác. Chỉ riêng gã trai là ngồi đờ đẫn gương to mắt nhìn vì bị kích thích đến chịu không nổi, may phòng tối nhá nhem, cả bọn xin rồi nên không ai để ý. Tắt máy, cả bọn kéo nhau xuống nhà nhậu tiếp riêng nó vội lên ngay vào buồng tắm để xả những bức bối trong người ra. Nó không ngờ phản ứng của bản thân mình trước những cảnh làm tình đồng tính lại mạnh đến vậy, chưa bao giờ gã trai nghi ngờ bản thân đồng tính của mình cả, chỉ có điều không ngờ lại phản ứng dữ dội như vậy thôi. Sau đó nó còn mất sức lực một thời gian

dài vì chuyện này bởi những cảnh nóng bỏng ấy cứ ám ảnh nó mãi và tự nhiên, nó ước mơ một ngày kia, sẽ.

Xóa toạc một bao cao su, Long trông vào M-Stichk thẳng đứng của mình, thông thả nói.

-Vì mày chưa biết gì cả nên anh sẽ chỉ dạy đôi điều cho hiểu trước khi bước chân vào nghề này.

-Dạ... - Gã trai ngoan ngoãn gật đầu và tránh nhìn vào chỗ ấy của Long, gã đàn ông bật cười diễu.

-Cứ nhìn thẳng vào đây và tập trung tinh thần nghe kỹ, nhìn kỹ để làm, ngại cái gì.

Gã trai đỏ mặt. Đột nhiên Long hỏi.

-Tại sao mày không nghĩ đến chuyện làm tình với đàn bà?

-Em không nghĩ tới.

-Tại sao?

-Em cũng không biết nữa, nhưng từ khi hiểu mình là người đồng tính thì sự quan tâm đến đàn bà đối với em được hiểu như bạn bè, không có tình cảm, tình yêu lẫn tình dục.

-Tại sao mày không thử - Long nheo mắt - Sẽ có rất nhiều điều tuyệt diệu mà mày chưa hình dung ra thôi.

-Em... em...

Gã trai ngượng ngập thú nhận, đây là cái lần theo mấy thằng bạn, sau khi nhậu xỉn rồi đi kiếm gái. Đến bây giờ những cảm giác ngượng ấy vẫn còn trong gã ta. Chả là mỗi thằng một cô chuồn vào buồng riêng, khi cô của

gã đến thì bỗng nhiên gã sợ đến toát mồ hôi, chân tay vụng về thừa thãi vì chẳng biết bắt đầu từ đâu và sẽ phải làm gì. Nó hoảng, đành làm bộ lè nhè giả bộ xin và nói với cô thích làm gì thì làm. Nhìn thẳng thanh niên chân tay lóng ngóng, cô điểm cười hích hích vì nghĩ nó là trai tân lần đầu tiên nên vậy và cô ta chủ động. Vọc tay vọc chân lung tung tá lả và rồi cô ta tự động leo ngò lên người, gã trai cứng đờ người vì ngỡ ngàng, vì sợ và vì chẳng có cảm hứng nào. Thốt nhiên nước mắt nó trào ra vì thương cho chính bản thân mình, thương cho thân phận một kẻ đồng tính sao mà thảm quá. Chẳng bao giờ dám sống thật với chính mình, lúc nào cũng phải nơm nớp che giấu sự thật về bản thân mình, kể cả ngủ với đàn bà cũng vậy. Lũ bạn nhí nhố ngò ngoài chợ, có đứa gào lên, sao thằng này siêu quá, cả nửa tiếng rồi mà vẫn hùng hục trong phòng. Chúng nó đâu có biết, vì chẳng có một cảm giác cảm hứng nào nên gã trai cứ trơ ra mặc cho cô gái kia toát mồ hôi xoay vần mãi, cuối cùng thì gã cũng mặc quần áo vào đi ra sau khi xong việc. Sau lần ấy gã trai bỗng nổi tiếng cả trường vì chuyện này, đám bạn phục lăn, đứa nào cũng sán lại thì thầm hỏi nhỏ nó có bí quyết gì mà hay vậy. Chưa bao giờ gã ta thấy mình thảm hại đến vậy.

Hoàng Long thở dài lắc đầu thương hại khi nghe gã trai kể lại câu chuyện.

-Việc đầu tiên trong nghề này là mày phải biết đó là mình phải tự bảo vệ bản thân mình. Bao cao su luôn luôn là vật bất ly thân và 100% phải dùng khi quan hệ, bất kể khách mời chài tiền bạc như thế nào, bất kể bị ép uống ra sao, cũng như không được để cảm xúc của bản thân đánh lừa mình... tất cả phải dùng bao cao su, nếu như không muốn bị trả giá bằng cả cuộc đời.

Nhìn khuôn mặt ghê tởm ra của gã trai, Hoàng Long lắc lư đầu.

-Đầu tiên phải nói đến sida mà giá trả là cả cuộc đời, sau đến là những căn bệnh hoa liễu khác nữa và tất cả đều phải trả giá cả.

-Em sợ lắm... - Gã ta nói nhỏ - Em không muốn quan hệ kiểu ấy.

-Không thể được – Hoàng Long nhún vai – Đã là một thằng call boy bán dâm nam thì trước sau gì mà cũng phải chấp nhận chuyện này thôi, nếu muốn kiếm nhiều tiền và suy cho cùng, đã là một thằng đồng tính thì quan hệ kiểu này là bình thường hiểu theo khía cạnh đồng tính, cũng như một cặp nam-nữ khi quan hệ với nhau họ biết sẽ phải làm gì vậy.

-Chắc... đau lắm...

Hoàng Long phì cười khi nghe gã trai than vãn.

-Anal sex là một quan hệ sẽ phải có của một cặp đồng tính, trừ một vài ngoại lệ hiếm hoi, tiếc rằng ông trời sinh ra chỗ ấy vốn không phải dùng để sinh hoạt tình dục mà nó có chức năng khác. Nơi này không như của phụ nữ nên mà cần phải biết sơ qua một số thủ thuật trước khi quan hệ.

Ngồi xuống giường, bên cạnh chàng trai, Long thân tình giảng giải.

Oral sex hiện nay được coi là bình thường trong quan hệ tình dục nam nữ, tất nhiên cũng còn tùy thuộc vào quan niệm đạo đức, văn hóa hay tôn giáo và quan niệm của chính đối tác ấy muốn hay không muốn kiểu này. Người châu Á ít hơn người châu Âu trong kiểu quan hệ này. Vẫn còn nhiều quan niệm đạo đức không đồng ý với kiểu quan hệ này, riêng với người đồng tính nam thì gần như 100% là có oral sex với bạn tình, cảm giác hương vị thế nào, tất cả tùy thuộc vào quan niệm của các cá nhân và cung mức tình cảm của mỗi quan hệ để mà trả lời. Vẫn có thể lây lan bệnh tật ở kiểu quan hệ này nhưng nguy cơ ít hơn rất nhiều với quan hệ anal sex. Trong thực tế anal sex cũng không phải chỉ giành riêng cho các quan hệ đồng tính nam mà thực tế trong xã hội phương Tây, theo một vài khảo sát thì có khoảng 50% phụ nữ cũng sẵn sàng chấp nhận và đã từng có quan hệ kiểu này với bạn tình nam giới của mình. Điều này để thấy rằng, nó cũng phụ thuộc vào quan niệm của từng cá nhân lẫn yếu tố tâm lý quyết định. Thế nhưng khi quan hệ anal sex thì nguy cơ lây nhiễm bệnh hoa liễu rất

cao, kể cả nhiễm HIV, nhất là đối với các cặp đồng tính nam. Cần chú ý điều này.

Gã trai ngấn người nhìn Long tự hỏi, tại sao anh ta lại rành rẽ những chuyện này quá vậy.

Làm vài thao tác ngắn với chiếc vòi nước nhỏ, dài, rút vào rút ra phía dưới, Hoàng Long nói tiếp. Mặt hơi nhả, nhưng giọng vẫn bình thản. Trước khi quan hệ anal sex thì cần phải làm vệ sinh cá nhân kỹ lưỡng, dù sao thì nơi này không thể nào sạch được, ngoài ra nó không thể tiết chất nhờn như của phụ nữ nên cần phải có chất bôi trơn bên ngoài (lubricants), tuyệt đối không dùng dầu ăn bởi dễ làm hỏng bao cao su và nhiễm trùng... Thấy ra trước mặt gã trai một tuýt kem hiệu K-Y của Johnson&Johnson, Long giới thiệu, loại này dạng Jelly (water-base) dễ rửa sạch, không dầu và không làm hư bao cao su, bán đầy trong các siêu thị loại tại Thái Lan thì tốt hơn ở Trung Quốc. Nên chọn loại Lubricants có nguồn gốc từ rong tảo biển là tốt nhất. Nhìn gã trai đang tò mò cầm tuýt kem lên ngắm soi, ngửi ngửi, Long cười, cần phải nắm một số thủ thuật khi quan hệ như từ khúc dạo đầu cho đến những nụ hôn và vuốt ve đúng chỗ nhằm tạo hưng phấn cho bạn tình trước khi quan hệ. Và cũng để cho người bottom bớt đau đớn khi người top hành sự. Đau, đó là điều dứt khoát phải xảy ra cho những lần đầu quan hệ, điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi cơ nơi này sẽ tự động co khi có vật lạ xâm nhập từ bên ngoài nhưng rồi nó sẽ giãn nở ra thôi. Người bottom phải thư giãn và thả lỏng cơ thể khi bị xâm nhập, giữ yên một lát trong vòng 3 đến 60 giây để quen vật lạ sau đó thì tất cả sẽ bình thường. Người top cần chú ý đến những phản xạ của bạn tình bằng thái độ trù mẫn thân thương để có biện pháp tương thích... Hoàng Long tiếp tục truyền một số kinh nghiệm khác mà gã trai chỉ nghe lơ mơ vì mãi nhìn gã đàn ông trần như nhộng hấp dẫn ngồi sát bên cạnh mình, phả ra những làn hơi nóng quyến rũ đến kinh người.

Hoàng Long đứng dậy, kéo bức rèm sát tường ra và gã trai bất ngờ khi thấy một tấm tranh lớn mô tả các tư thế làm tình đồng giới, chửi trách tất cả call boy ở đây vẫn gọi Hoàng Long là cao thủ.

Hăng giọng, Hoàng Long cầm cây thước chỉ vào từng tấm hình giới thiệu cho gã trai biết các tư thế từ “Thế cột và dây trường xuân”, “trong vòng tay người tình” cho đến các kiểu nằm, kiểu ngồi, đứng... và với từng tư thế ấy, Long đều giảng giải kỹ các cách thực hành, rồi kết luận, tùy theo khách có nhu cầu như thế nào thì trai phải chiều theo thế ấy. Đôi lúc thì trai cần chủ động khi khách thật sự không biết gì. Đây chính là thủ thuật nhằm giữ khách lâu dài. Nheo mắt nhìn gã trai, Long cảnh cáo, cần cẩn thận khi có những khách muốn dùng dụng cụ hỗ trợ (toy) và nguyên tắc từ 20cm trở xuống thì khó xảy ra chuyện gì, nhưng quá dài, to thì có thể làm thủng thành ruột, rách, chảy máu... và lúc đó cần đi bệnh viện ngay vì nếu để chậm trễ vi khuẩn sẽ phát tán trong bụng gây chứng viêm màng bụng, dễ dẫn đến tử vong.

Như ảo thuật, chỉ nháy mắt trên bàn đã bày một loạt dụng cụ hỗ trợ toy nằm ngổn ngang đủ kích cỡ, dài ngắn, đen trắng, có gai, vòng khoen... Cầm một cây toy lên, xoa xoa lớp kem bóng, Hoàng Long nheo mắt:

-Cũng có những khách không thích chơi với trai mà đòi trai dùng thứ này “làm” cho mình hoặc ngược lại bắt trai “chơi” bằng thứ này để xem...

-Ôi... - Gã trai tròn mắt. Hoàng Long lắc đầu cười:

-Nhóc chưa thấy đâu, làm lâu trong nghề này sẽ còn gặp nhiều kiểu chơi kinh hoàng hơn nữa kìa.

Hoàng Long đắn đo không biết có nên nói cho gã trai chuyện bọn “quần ga” phương Tây thường làm tình với nhau như thế nào và dùng cả tay lẫn những tuy “khủng bố” khác khi quan hệ chưa. Có lẽ là chưa nên, Long tự

nhủ, dần dần chỉ bảo thêm, nếu ngay từ đầu nói sẽ làm gã trai ấn tượng sợ và khó làm nghề. Nghĩ thế và Long nói tiếp:

-Chưa kể có những khách còn nghĩ ra nhiều kiểu chơi rất quái chiêu mà trai cần hết sức đề phòng bởi khó mà biết trước được. Nhiều kẻ luôn có quan niệm bỏ tiền ra thì phải được thỏa mãn nên hành hạ rất ghê. Tốt nhất là nên thẳng thừng từ chối, bất kể khách có chi ra bao nhiêu cũng đừng có ham tiền mà trả giá. Còn không thì thật khéo léo từ chối, hãy viện dẫn nhiều lý do khác nhau để khách không mất lòng. Thật ra trong nghề với nhau, các call boy vẫn thường thông báo về một vài khách như vậy để biết điểm mặt tránh xa. Khách Việt Nam thì hiếm xảy ra chuyện này nhưng khách Tây, văn minh quá nên cần đề phòng khi đi với khách này.

-Và... - Hoàng Long mím môi – Trên đời này một khi bỏ tiền ra thì với nhiều thẳng trời biết nó muốn gì, tốt nhất thủ thân mình.

Nhìn khuôn mặt hơi tái đi vì sợ của gã trai, Hoàng Long thấy thương quá, quay lại vòng tay ôm ghì đầu gã vào ngực siết chặt, an ủi. Rồi cũng quen thôi em à, miễn là mình cẩn thận. Em sợ lắm, gã trai dúi đầu vào ngực Long, ứa nước mắt.

Hoàng Long với tay tắt đèn.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 5:

iển Nha Trang ngày lặn gió. Sóng vỗ về nhẹ nhẹ mượt mà như bàn tay người đàn bà.

Hai gã đàn ông lười biếng nằm ườn trên ghế dưới chiếc dù che, ngắm biển và người qua lại, tán dóc.

Cường là một kiến trúc sư chứ không phải là nhà nghiên cứu về giới tính, tuy vậy anh vẫn dành một thời gian nhất định nghiên cứu những vấn đề về giới tính lẫn chuyện đồng tính chỉ vì có một số bạn bè, người quen là như vậy nên quan tâm đến nó. Từ đó mà anh có nhiều hiểu biết nhất định từ lý thuyết đến thực tế vấn đề tình dục, giới tính và chuyện đồng tính ở Việt Nam, đây đang được coi là vấn đề nhạy cảm ở một đất nước phương Đông như Việt Nam khi mà chủ nghĩa Nho giáo vẫn đang còn đè nặng trong tâm trí nhiều người. Nó cũng là những quan điểm, là nhận thức có tính lịch sử nhiều ngàn năm để lại.

Qua tìm hiểu từ Bằng, những bạn bè của Bằng lẫn Trung, Cường thấy nhiều cảnh đời người đồng tính mà đa phần là khổ đau, dẫn dắt đến nao lòng. Quả không ai và chưa ai thấy sung sướng chuyện mình là người đồng tính cả. Không riêng gì Việt Nam mà bất kỳ môi trường sống nào trên thế giới cũng vậy thôi. Vẫn biết định hướng tình dục vốn có tính lịch sử, là yếu tố bẩm sinh và hiện khoa học còn đang nghiên cứu lẫn tranh cãi nhau, nhưng cũng một phần hình thành do môi trường xã hội tác động và không hẳn cứ phải là học tập mà có.

Trong một chừng mực nào đó của những nền văn hóa xã hội khác nhau thì với những hành vi đồng tính từ tình dục đến tình cảm được tha thứ, thậm

chí chấp nhận nhưng có khi không công khai, tuy nhiên bên cạnh đó không thiếu gì những quan niệm cấm đoán xen lẫn định kiến của tập tục và giáo điều tôn giáo dẫn đến chuyện đồng tính bị đặt ra ngoài vòng pháp luật với sự tẩy chay đầy đũa nghi của cả một cộng đồng rộng lớn. Mức biểu hiện cao hơn chính là việc xử lý người đồng tính và hành vi đồng tính của họ bằng luật pháp nhưng dưới sự che đậy khéo léo nguy danh nào đó. Tại Việt Nam hiện nay hiện tượng đồng tính bắt đầu được công khai và gây nên sự chú ý lẫn tranh luận trong dư luận cộng đồng về sự nhìn nhận và đối xử cũng như chấp nhận những hiện tượng này ở mức độ như thế nào là hợp lý. Xem ra những tranh luận này còn kéo dài, tuy nhiên dư luận xã hội càng về sau này bắt đầu cảm thông và cởi mở hơn đối với hiện tượng này.

Duỗi chân ngập dưới sóng dập dờn tràn tới, Bằng cười gật gù đồng ý với ý kiến đó của Cường, anh nói:

-Quả thật so với mười năm trước thì bây giờ tình hình đồng tính của Việt Nam dễ hơn rất nhiều, người ta không còn ngạc nhiên trước một cá nhân A, B nào đó đồng tính nữa, dù chưa hẳn chấp nhận toàn bộ nhưng quả là chấp nhận một phần thì có.

Liếc nhìn Thương và Gia Khánh đang khoác vai nhau đi trên bãi biển, Cường mỉm cười hạnh phúc, Bằng nói tiếp.

-Thế nhưng vẫn có ý kiến dư thừa cho rằng dạo này người đồng tính có vẻ nhiều hơn trước kia và có hiện tượng bắt chước lẫn đua đòi, cần phải có biện pháp chấn chỉnh và chữa trị.

-Đua đòi, bắt chước, điều đó có thật, tuy nhiên nói nhiều thì đó là nhận xét hồ đồ, không khoa học, bởi đồng tính xưa nay không nhiều mà cũng không ít, nó chỉ là phần trăm số lẻ trong cộng đồng người nói chung.

Cường cho Bằng biết, qua nghiên cứu anh rất chú ý đến những tài liệu của các nhà tâm lý như A.C.Kinsey, phân tâm học của S.Freud, kể cả thuyết

“theo gương” của Hooker, Minton và Mc Donald. Anh không hẳn đồng ý với một số quan điểm của họ... vì trong một số những nhà nghiên cứu này nghiêng về quan điểm rằng đồng tính là có sự bắt chước nào đó về hành vi tình dục, nhất là thuyết theo gương của nhà nghiên cứu Hooker.

Hiện nay nhận xét và đánh giá về hiện tượng đồng tính lẫn tình dục của con người nói chung thì hầu như các nhà tâm lý dựa rất nhiều vào những nghiên cứu của A.C.Kinsey. Lý thuyết của ông là một trong những môn học mà sinh viên chuyên về tâm lý phải học thuộc lòng.

-Kể cũng lạ - Cường tâm sự - Là một giáo sư động vật học nhưng Kinsey là người đầu tiên nghiên cứu tình dục dưới góc độ xã hội học. Cuốn “Ứng xử tình dục đàn ông” của Kinsey in năm 1948 với 200.000 cuốn mà bán hết vào trong vòng hai tháng. Cuốn sách này đã là một trái bom tấn làm nổ tung và thay đổi rất nhiều quan niệm sống lẫn định kiến trong lòng xã hội nước Mỹ, gây nên một cơn lốc tranh luận rộng rãi của người Mỹ và giới tăng lữ nhà thờ lẫn các chính khách bảo thủ gào lên phản đối thậm chí còn đòi có hình thức xử lý vị giáo sư với về những quan điểm tình dục của ông ta. Họ cho rằng Kinsey đã phá vỡ những nền tảng và luân lý của nước Mỹ, có nguy cơ làm sụp đổ xã hội Mỹ. Cũng thông qua những nghiên cứu của mình, Kinsey đã chứng minh được tính giả tạo trong những lý tưởng đạo đức Mỹ và với những số liệu cụ thể về đời sống tình dục qua nghiên cứu nghiêm túc có lý giải khoa học và ông tỏ rõ sự nghi ngờ của mình về giá trị đích thực của nền luân lý xã hội Mỹ bao lâu nay. Ngay Kinsey cũng do dự rất nhiều trước khi công bố những kết quả nghiên cứu của mình, bản thân cũng bị nhiều sức ép.

Bằng cười khi thấy vẻ mặt say mê của người bạn thân lúc nói về A.C.Kinsey, tự hỏi không hiểu sao Cường lại có vẻ thích thú nghiên cứu về lĩnh vực này mặc dù anh chẳng có một quan hệ nào với nó cả, anh là một người “ngoại đạo” hoàn toàn, kể cũng lạ.

Thốt nhiên Bằng chợt hỏi như vô tình.

-Đã bao giờ Cường dùng Phương pháp bậc thang của ông Kinsey này để kiểm tra chính bản thân mình chưa?

Cường thoáng chờ người ra trong giây lát, đầu tiên là anh nghĩ Bằng chọc mình như mọi khi nhưng rồi anh lại thoáng rùng mình, liệu người bạn thân đồng tính này đã có ý gì khác về anh chẳng?

-Rồi...

-Kết quả thế nào?

... ..

Những tiếng thì thầm nào đó cứ vang vọng mãi.

Vài tia nắng yếu ớt chiếu trên mặt Cường tỉnh giấc. Mơ màng, anh quay mặt lại và đặt một nụ hôn dài âu yếm lên môi Thương, nàng chỉ ậm ừ dụi đầu vào ngực anh ngủ tiếp. Vuốt ve tấm thân trần của nàng, những ngón tay chạy trên tấm thân vốn mềm mại như nhung... nhưng, không phải, đây là những gân cơ cứng cáp và thốt nhiên một tia chớp lướt qua đầu, Cường giật nảy người mở choàng mắt, giá có động đất cũng không làm anh chết khiếp sợ hãi đến như vậy. Người gần như đông cứng, Cường chờ người ra khi phát hiện người mà lúc này anh mắt nhắm mắt mở đặt nụ hôn dài ngọt ngào vì tưởng là Thương thì không phải, đó là một gã đàn ông và là Rich Phạm. Vẫn đang chúi đầu vào gối ngủ, Rich Phạm nở nụ cười trẻ thơ đầy hạnh phúc mãn nguyện. Co người lại kinh ngạc, nhìn xuống dưới, lúng túng Cường vội vàng quờ tay mò mẫm tìm chiếc quần lót của mình nằm đâu đó, vội vã mặc vào rồi nhảy ra khỏi giường nổi giận quất.

-Chuyện gì vậy?

Rich Phạm thức giấc vì tiếng la của anh và cũng lồm cồm ngồi dậy. Nhìn gã đàn ông trần truồng bên cạnh, thốt nhiên Cường tức điên lên được và tóm lấy anh ta, dựng dậy, găm lên.

-Đã xảy ra chuyện gì?

Rich Phạm chỉ mở to mắt nhìn anh. Trong cơn giận dữ không làm chủ bản thân, Cường vung quả đấm, ực... Rich Phạm co người đau đớn ngồi sụp xuống, chàng trai chỉ ôm mặt cúi gằm xuống tránh những quả đấm vào mặt và ngồi chịu trận.

Cường vọt vào nhà tắm, tắm rất lâu, vừa kỳ cọ người vừa xúc miệng hồi hải, anh như đang muốn tẩy rửa sạch sẽ bản thân những gì mình đã làm tối qua. Tiếc rằng tất cả chỉ như gọi lại rõ ràng hơn mà thôi, anh ghen ngào ngồi thụp xuống nền nhà vệ sinh, ôm đầu lắc lư.

Chưa bao giờ Cường tự đối chiếu chính bản thân mình? Bao nhiêu năm nay anh sống yên ổn làm việc và yêu đương như bao nhiêu gã đàn ông khác, gạt qua một bên những khắc khoải nào đó có thoảng qua. Sống trong một môi trường có khá nhiều bạn bè là người đồng tính, thậm chí trong đó có cả những người ngưỡng mộ và yêu thương mình, nhưng Cường chẳng hề dao động, luôn tỏ ra hiểu biết, cảm thông cho họ. Với Bằng là một trường hợp rõ rệt nhất, là bạn thân và thừa biết Bằng rất yêu quý mình với tình cảm đồng tính đặc biệt, nhưng họ tôn trọng nhau mà giữ gìn tình bạn ấy thật trong sáng trong bao nhiêu năm, không để cho nó bị vẩn đục vì bất cứ một yếu tố tình dục nào. Cường đón nhận sự thương yêu chăm sóc của Bằng như một sự tự nhiên vốn có, trước kia và bây giờ cũng vậy, anh luôn tự hiểu ranh giới đến đâu là đủ để không vượt qua, anh rất tự tin bản lĩnh đàn ông của mình không bị sa ngã vào những điều phi tự nhiên như vậy.

Với sự việc phũ phàng vừa xảy ra, Cường bàng hoàng tự hỏi, liệu có phải rằng những sự cảm thông mà lâu nay anh vẫn giành cho những người đồng tính như Bằng, Trung... không hẳn đơn giản chỉ là sự cảm thông mang tính nhân bản mà anh thường tự hào rằng chỉ mình mới có. Thật ra, ẩn chứa sâu trong ấy, dường như còn là sự chia sẻ nào đó hoàn toàn của trái tim những người trong cùng hoàn cảnh? Một sự cảm thông tinh tế, nhạy cảm mong manh của những tâm hồn yếu đuối cô đơn hiểu biết, cảm thông

chia sẻ. Bao lâu nay anh làm được điều đó vì dường như chính trong anh cũng có những điều mà tưởng là bình thường, té ra không phải vậy. Cường lăm bằm và lắc lư đầu như kẻ tâm thần, ao ước tất cả những điều vừa xảy ra tối qua chỉ là một giấc mơ thì hay biết mấy. Nhưng, anh tự hiểu rằng mình đang tự lừa dối chính mình mà thôi. Tất cả những hành động tối qua giữa anh và Rich Phạm hiện lên rõ mồn một, là một sự thật mà anh không thể nào chối cãi hay che giấu được nữa.

Cường mất thăng bằng, chới với trước sự thật này, anh thấy mình như rơi vào vực sâu. Tại sao lại vậy nhỉ, anh đau đớn khôn tả tự hỏi mình mà không thể tìm được ra câu trả lời thỏa đáng. Bốn mươi tuổi đầu, đi hết hai phần ba cuộc đời... có lẽ mọi chuyện trên đời này chẳng có điều gì để cho anh phải bận tâm nữa trừ điều cay đắng này.

-Cho em xin lỗi anh.

Bàn tay Rich Phạm nhẹ nhàng đặt lên vai anh. Cường ngẩng đầu lên đắm đắm nhìn chàng trai. Gương mặt thật thân quen với hơi thở nồng nàn ấm áp như còn mới thoảng qua đây, nhưng tại sao lại như vậy chứ, tại sao lại là anh với Rich Phạm, một gã đàn ông mà anh thật lòng quý mến, thật lòng mong muốn sẽ là con rể của mình. Phải chăng đây là trò điên khùng trở trêu của tạo hóa?

Ngồi xuống bên anh, mắt Rich Phạm nhòe lệ.

Rich từng không bao giờ tin rằng mình là một người đồng tính, tuy thế, những ám ảnh khôn nguôi từ nhỏ đã theo đuổi nhiều năm tháng, có lẽ từ khi còn là một cậu học sinh cấp ba cho đến khi qua Mỹ. Lớn lên Rich đã đấu tranh với điều ấy, hiểu rằng đấy không phải là chuyện sung sướng nên đã điều chỉnh bằng các mối quan hệ với phụ nữ. Nhiều cuộc tình đến rồi đi, nhiều đàn bà qua tay, nhưng tất cả cứ là mông lung không đâu đến đâu cả. Rich được nhiều phụ nữ yêu và có nhiều mối tình, nhưng chỉ một thời gian sau là tan vỡ ngay. Nhiều người đàn bà nói thẳng, họ không hiểu Rich là

người như thế nào và Rich cũng không hiểu bản thân mình, thế nên cứ cô đơn. Thú thật Rich cũng được nhiều người đồng tính theo đuổi bởi vẻ bề ngoài của Rich hấp dẫn họ. Thậm chí nhiều người yêu si mê ra mặt. Trái tim của Rich đến nay cứ trơ ra, đàn bà cũng không, đàn ông cũng vậy, đôi lúc Rich hốt hoảng tự hỏi mình là ai, tại sao lại vậy và không lý giải nổi. Rồi những ánh mắt khó hiểu, dò hỏi của bạn bè lẫn đồng nghiệp nhìn Rich. Người Mỹ không quá kỳ thị chuyện đồng tính, họ sống thoải mái, cởi mở và thích mọi sự rõ ràng, “bạn là ai để tôi đối xử với bạn như vậy”, mà Rich không có câu trả lời cụ thể. Sang tuổi ba mươi, Rich quyết định xin về Việt Nam làm việc như là giải pháp trốn chạy bản thân, bạn bè và hy vọng sẽ tìm thấy một người phụ nữ nào đó đủ sức lay động trái tim mình để đi đến hôn nhân. Rất nhiều bạn bè của Rich đã về Việt Nam và sau đó đều yên bề gia thất. Tiếc thay tất cả vẫn không thay đổi gì cho đến một ngày khi bất ngờ gặp Cường qua sự giới thiệu của Thương. Thật lạ, người đàn ông tuổi bốn mươi có mái tóc dợn sóng, đôi mắt buồn biết cười ấy, không hiểu sao ngay từ ngày đầu tiên gặp đã làm cho Rich có những cảm giác chơi vơi. Điều gì đó rất khó hiểu, khó giải thích mà mặc dù là một người có học, từng trải nhưng Rich cũng không lý giải nổi, không lẽ đây là một thứ tình yêu sét đánh đã làm cho trái tim Rich đập lạc nhịp, nhưng tại sao lại là Cường, là một người đàn ông? Đã nhiều đêm Rich trăn trở suy nghĩ mãi, vốn vẫn biết bản thân mình có điều không ổn, bất thường nhưng chưa bao giờ Rich hy vọng và nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ yêu đàn ông và càng không là Cường. Thành thật mà nói, Cường không hẳn đẹp trai hấp dẫn hơn những người đàn ông mà Rich từng quen biết, gặp gỡ, nhưng trái tim vốn có lý lẽ riêng của nó. Thế rồi công việc của Rich lại càng gắn với công ty của Thương và từ mối quan hệ công việc dẫn đến quan hệ cá nhân bạn bè, nhất là sau này khi Thương và Cường muốn làm mai Gia Khánh cho Rich. Gia Khánh là một cô gái đẹp, tài hoa và có bản lĩnh, tiếc rằng không phải cô ấy mà oái oăm thay lại chính là cha ruột của cô ấy làm tái tim Rich thổn thức. Đôi lúc Rich tự hỏi Thương để rằng, ông ấy muốn gì mà lại đưa mình vào hoàn cảnh oái oăm như vậy. Rồi Rich ngày càng lúng túng đến kinh hoàng

khi phát hiện ra hình ảnh Cường đã in sâu trong trái tim mình, đấu tranh xa lánh nhưng không thể và đành chịu thua.

Tất cả những diễn biến ấy chắc chắn Cường không biết và nực cười vẫn hy vọng vào chuyện tình cảm tốt đẹp giữa con gái anh với Rich, đúng là trò đùa trớ trêu của tạo hóa. Người anh mong muốn sẽ là con rể của mình lại yêu thương chính mình, Rich không tin vào số phận nhưng sau này buộc phải tự hỏi tại sao lại như vậy. Thời gian gần đây tình cảm dành cho Cường ngày càng lớn, gào thét như sóng biển trong lòng Rich, nhất là khi biết anh ấy sắp lập gia đình và hiểu rằng nếu không bày tỏ với anh biết thì sẽ không bao giờ có dịp, mà câm nín, thì đau khổ quá... Chưa kể không hiểu sao với những linh cảm mơ hồ, trái tim Rich mách bảo rằng, dường như anh cũng có điều gì đó có thể chia sẻ với mình. Nhất định có một con người khác tên Cường trong một người đàn ông cũng tên Cường mà Rich vẫn gặp gỡ, quan hệ hàng ngày. Con người ấy nồng nàn và đáng yêu vô cùng, sẽ làm cho trái tim Rich òa khóc vì hạnh phúc khi được gần bên anh, mong suốt đời được bên anh. Thật ra chuyện uống rượu vừa qua là do Rich cố ý sắp đặt, cũng mấy lần rồi nhưng lần nào anh cũng bận chưa kể có lần Thương ở nhà hoặc có bạn bè cùng đi nên không tiện. Cho đến lần này, kể ra cũng là cảm ơn Thương để, Rich không mong gì ở Cường và cũng không muốn phá hoại hạnh phúc gia đình anh, chỉ mong anh hãy hiểu Rich thôi.

Nghe chàng trai tâm sự, Cường thầm kêu khổ, quả thật tất cả chuyện này anh không hề hay biết gì cả. Té ra bao lâu nay chàng trai này thân quen với anh ở khía cạnh khác và những gì cậu ta nói về anh quả cũng có điều đúng. Cường thở dài buồn rầu, đăm đăm nhìn chàng trai. Tại sao vậy hả Rich, tại sao chuyện này lại xảy ra giữa hai chúng ta. Tại sao không là giấc ngủ yên mãi mãi, đánh thức nó dậy để làm cho thêm đau khổ về sau. Tại sao em không chịu hiểu rằng, đây không phải là điều vui sướng gì và từ nay anh biết làm sao đây. Em có biết trái tim anh buốt nhói đến chừng nào không.

Thấy gã đàn ông đang nhìn mình ánh mắt ngấn nước, Cường thoáng mỉm cười nhẹ, thế nhưng khi Rich dợm ôm choàng lấy anh thì Cường hốt hoảng đứng bật dậy bước thụt lùi, xua tay.

-Không được em ạ, không thể được.

-Tại sao?

-Tại sao ư? Tại vì chúng ta là những người đàn ông và phải có trách nhiệm với gia đình mình, bản thân mình.

-Em không tin – Rich Phạm kêu lên lạc giọng – Anh đang tự chạy trốn mình.

Chạy trốn mình, Cường ngẩn ngây ra. Bốn phận trách nhiệm làm chồng, làm cha đang siết chặt lấy trái tim anh, giày vò nó. Bốn phận trách nhiệm với xã hội, với bản thân và tất cả, anh đau khổ.

-Anh không biết... nhưng anh không thể...

-Anh đang tự làm khổ mình.

-Đúng thế - Cường buồn bã cúi đầu thú nhận – Anh hiểu điều anh đang làm là ngu xuẩn, nhưng anh lại không thể bước qua những chuẩn mực giá trị đạo đức mà anh được răn dạy bao nhiêu năm nay đó là bốn phận và trách nhiệm của một con người, của một thằng đàn ông... em à.

Rich Phạm đắm đắm nhìn người đàn ông yêu thương của mình và cảm nhận được những đau khổ lớn lao đang giày vò trong trái tim Cường. Lúc này khôn ngoan nhất là hãy để cho Cường được bình tĩnh trở lại và khi ấy anh sẽ tìm ra lối thoát.

Mặc cho Cường dùng dằng muốn rút tay lại nhưng Rich Phạm vẫn nắm chặt lấy bàn tay anh, đưa lên môi mình, thì thầm.

-Có lẽ mọi điều nói lúc này là thừa, em tin rằng một ngày...

-Anh xin em... hãy quên tất cả đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Nhìn người đàn ông so vai như xệ hẳn xuống bởi những sức nặng vô hình đè lên, cúi đầu đi như chạy trốn ra khỏi nhà mình, Rich Phạm thương anh vô cùng. Chao ơi, tại sao trong cuộc đời này con người ta cứ phải choàng lên vai mình quá nhiều những bốn phận và trách nhiệm mà đôi lúc chỉ là sự mù quáng để tự nguyện tuân theo nó làm gì. Tại sao con người ta không có quyền tự lựa chọn cho mình một cách sống, một thái độ sống như ý muốn miễn nó chẳng làm ảnh hưởng đến ai? Không là luật pháp, không là tôn ti trật tự, không là chuẩn mực đạo đức, chỉ để ta sống cho ta với chính ta thôi? Tại sao?

Ừ, nói thì bao giờ cũng dễ nhưng để thực hiện được lại là cả một vấn đề, thế mới là cuộc đời.

Chị hai ơi... em qua rồi nè.

Nó gọi lớn khi ló đầu vào nhà anh và một mùi thơm phức phả đến làm nó phải khịt khịt mũi. Hôm qua anh hứa hôm nay sẽ đãi nó món cơm hến. “Món ni là đặc trưng của Huế anh đó, bình dân lắm. Đến Huế mà chưa ăn cơm hến là như chưa đến Huế”. Anh khoe.

Từ trong bếp, anh mặc bộ đồ lụa màu vàng ươm may theo kiểu Huế với cổ áo cánh sen, có thêu hoa trên ngực, đang nhẹ nhàng bước ra, hai tay đang đưa cái mâm, nhìn nó cười thật tươi. Hôm nay anh đẹp quá.

-Nì, út ưng ăn chi hè. Cơm hến hỉ?

Nó nhe răng cười, giả giọng của anh.

-Nhìn răng chi mà ngon dễ sợ.

Anh khoái quá, hôn gió cái chụt, đặt mâm xuống bàn. Nó tót đến bên anh hau háu nhìn hai bàn tay anh đang thoăn thoắt dọn mâm cơm hến ra bàn, phân búa.

-Trong ni không được như ngoài anh, thôi có mần răng ăn vậy, hi?

Ý anh đang muốn nói cho nó hiểu rằng, đây chỉ là một bữa cơm hến “nấu quá” chứ không là gánh cơm hến truyền thống xứ Huế của anh. Nói là thế nhưng anh cũng bày ra bàn đủ thứ gia vị, từ ruốc, muối mè, ớt, bột ngọt, tóp mỡ, đĩa hến xào, hến luộc, hến trộn... làm thẳng bé hoa cả mắt. Nó chóp chép miệng, thèm quá.

-Ăn đi út, cơm hến ăn phải xốc vác vô mới ngon, để lâu cơm nở, rau xù, hến nguội, mất ngon.

Khỏi chờ anh nhắc lần thứ hai, nó đã làm ngay mấy thìa rồi. Anh ngồi bên cạnh, nhìn thẳng bé ăn nhồm nhoàm, cười mãn nguyện. Nhìn nó ăn là anh thấy đủ no rồi.

Sau lần tiết lộ bí mật với nó thì từ đó mỗi khi chỉ có hai anh em với nhau, anh thoải mái mặc đồ phụ nữ tung tăng tự nhiên đi lại trong nhà mà không còn e dè gì nữa. Thậm chí sau này, anh thích ra mặt nếu nó kêu anh bằng chị. Thời gian đầu thẳng bé khá miễn cưỡng với thú vui quái lạ mặc đồ lẫn trang điểm như phụ nữ của anh, kể đến là kiểu kêu chị chị em em như mấy thằng bóng đầu đường mà mỗi lần nhắc đến, ba và mấy anh nó khạc nhổ liên tục. Thậm chí có lần nhân bữa cơm anh hai kể, nhậu xỉn về đứng đái, có thằng bóng tới năn nỉ xin cho thôi kèn, làm ba và mấy anh cười rũ còn má thì la anh hai một trận toir bời. Nói bậy bạ, làm hư mấy đứa em mày. Nhưng rồi vì quý anh, chiều anh nên nó cũng chấp nhận thói quen kỳ cục ấy của anh và giữ bí mật này không hề hé răng cho bất kỳ ai biết, kể cả ba má. Nó dư sức hiểu rằng nếu ba má hay mấy anh chị biết thì chắc chắn nó sẽ không được qua nhà anh chơi nữa, chưa kể anh khó mà sống nổi trong khu tập thể Thương phế binh này.

Dần dần nó cũng quen với thói quen sở thích kỳ lạ của anh và đôi lúc còn đùa vui giỡn trò với anh thật vui vẻ.

-Út thấy hôm nay chị đẹp không?

-Đ e e ẹ p... ..

Nó kéo dài câu trả lời và cười khanh khách, biết nó chọc mình “chị” làm bộ giận, ngúng nguẩy hất mặt nhìn thật tức cười. Thấy vậy nó bèn bỏ chén cơm xuống, bò tới, ôm cổ “chị”, thì thầm:

-Chị đẹp lắm...

-Thiệt không...

-Thiệt mà...

-Út hôn chị đi.

-Ừa...

Trong mắt “chị”, nó là thằng trẻ con gà tồ của tuổi lên mười. Thế nhưng sợi dây tình cảm mật thiết vô hình giữa “chị” và nó ngày càng được thắt chặt. Hôm nào mà nó không qua chơi thì “chị” thất bứt rứt với những cảm giác nhớ nhung khôn tả còn hôm nào mà không gặp “chị” là như người mất hồn. Đạo này ba má gần như giao khoán nó cho anh, thậm chí má nó còn gửi anh chút tiền nhờ chăm sóc nó thêm. Chị ba nó sắp lấy chồng, chị kế cũng lăm le, mấy ông anh lớn đều có người yêu cả, ba thì sức khỏe xuống nhanh nên không còn dám nhậu nhiều như trước và cũng bắt đầu biết kiếm việc làm lại, má vẫn tất bật như xưa. Nhà này ai cũng có việc của người nấy, trừ nó còn nhỏ đang cắp sách đến trường thôi.

Có lần tình cờ nó bắt gặp “chị” đang hồn hển trong nhà tắm, thằng bé ngơ ngác đứng đực ra. “Chị” nhìn nó cười ngượng nghịu, giải thích sơ, ai

cũng vậy, lớn rồi út cũng sẽ thế thôi.

-Thiệt không?

-Thôi... - “Chị” xua tay – Út còn nhỏ, lo học hành đi, hỏi ma cái chuyện của người lớn làm gì. Mai một rồi sẽ biết thôi.

-Em muốn biết bây giờ kia.

Nó nhõng nhẽo, “chị” lắc đầu cương quyết không trả lời.

Tối nằm bên “chị”, vòng tay ôm “chị”, thằng bé thủ thủ.

-Nếu mai một lớn lấy vợ, em sẽ lấy một người như chị.

Nghe thế “chị” cười hi hi.

-Thiệt không?

-Thiệt mà... thế chị... ơ mà làm sao chị lấy chồng được? Thôi chờ em nhe.

Bẹo má thằng bé, “chị” cười.

-“Chị” không lấy chồng mà cũng chẳng lấy vợ.

-Thế... - Thằng bé tò mò – Em hỏi “chị” đừng giận. “Chị” là pêđê hả?

-Không!

Thằng bé tròn mắt nhìn “chị” trầm nghĩ, pêđê quá rồi mà còn giấu, chán “chị” thiệt. Nhìn thằng bé, thừa biết nó nghĩ gì, “chị” mỉm cười. Ừ mà cũng khó lý giải thật, biết nói sao bây giờ. Từ ngày phát hiện trong bản thân mình thích trang điểm phấn son và mặc quần áo lẫn sống như phụ nữ thì “chị” cũng chắc hẳn mình là người đồng tính rồi, chẳng nghi ngờ gì nữa. Sau khi rời Huế vào thành phố làm việc, tự do hoàn toàn và không còn sự ràng buộc

cấm kỵ nào nữa thì “chị” cũng đã nghĩ đến việc kiếm một người đàn ông cho mình. Và không phải là chị không gặp, thế nhưng thật kỳ lạ, khó giải thích nhưng có một sự thật là chị không hề thích đàn ông, từ đàn ông bình thường cho đến đàn ông đồng tính, “chị” đều không thích hay nói cách khác là chỉ quan hệ trên tinh thần bạn bè hoặc đồng nghiệp, kể cả đàn bà cũng vậy. Không hề có tình cảm hay tình dục, điều này làm cho “chị” bối rối. Xưa nay chị vẫn đoán chắc mình là người đồng tính, thôi thì yêu đương dăm ba gã đồng tính nào đó hoặc thương thầm nhớ trộm một vài đàn ông bình thường cũng được, đồng tính vốn là vậy mà, chị tự nhủ. Rồi chị cũng tìm kiếm và cũng gặp, nhưng thật kỳ lạ trái tim của chị cứ trơ ra không cảm xúc, vậy là sao? Chị bối rối quá. Cuối cùng có một lần, chị quyết định cùng một gã đồng tính bán dâm thuê khách sạn, thử xem sao, thế nhưng khi nhìn gã bán dâm trần truồng uốn éo để gợi hứng làm tình thì chị khiếp quá, đập tung nó xuống giường và chuồn thẳng. Sau lần đó chị từ hẵn chuyện tìm kiếm và tự nhủ, có lẽ mình là người lãnh cảm. Thế nên thú vui của chị bây giờ là được mặc quần áo của phụ nữ, trang điểm như phụ nữ và sống trong thân xác phụ nữ nhưng lại không cần đàn ông, từ đồng tính đến dị tính, đàn bà thì càng không. Cuộc đời như vậy kể ra cô đơn thật, cho đến ngày chị gặp thằng bé này, nó là niềm vui, nguồn ai ủi lớn lao đối với chị, thậm chí chị từng nghĩ nếu một ngày nào đó mình có chết đi thì bao nhiêu tài sản dành dụm bấy lâu nay sẽ cho cậu bé này hết.

Quay mặt lại, chị thủ thỉ cùng thằng bé.

-Út nói vậy chị vui lắm, nhưng mà đừng có lấy vợ những người như chị, khổ lắm.

-Em yêu chị mà.

Chị cười khanh khách nước mắt nhòe mi, may tối nên thằng bé không thấy.

-Út cần có một người đàn bà của út, nhưng là đàn bà chứ không phải là người như chị.

Ôm ghì lấy chị hít hà, dụi đầu vào ngực chị, nó thở thê.

-Người như chị thì có sao đâu. Em thích chị.

Chị ứa nước mắt và vuốt ve má nó, thì thầm.

-Thôi ngủ đi cưng.

-Chị ru em ngủ đi - Giọng nó nhừa nhựa.

-Ừ... - Bằng giọng trầm buồn, chị cất giọng hò mái nhì

Núi Ngự Bình mơ màng trăng gió

Niềm tâm sự ai thấu rõ cho mình

Đoái nhìn sông Hương nước chảy thanh thanh

Sông bao nhiêu nước dạ em si tình bấy nhiêu.

Thằng bé bỗng tỉnh ngủ mà thao thức câu hỏi, chị đã bao giờ yêu chưa và ai là người chị si tình?

Núi Ngự Bình trước tròn sau méo

Sông An Cựu nắng đục mưa trong

Mặc ai một dạ hai lòng

Em ôm duyên thủ tiết loan phòng đợi anh.

Nhất định lớn lên em sẽ lấy chị làm vợ, bất kể chị là ai và như thế nào, có già đi bao nhiêu thì em vẫn lấy. Hãy chờ em, nó mơ màng thiếp đi với

lời thì thầm ấy, không rõ chị có nghe không hay giả vờ không nghe.

Sầm...

-Trời ơi... chuyện gì vậy nè.

Cánh cửa bật mở, má ào vào và chết sững trước cửa đến mấy giây rồi mới gào toáng lên như cháy nhà. Mà làm sao không chết sững cho được khi trước mắt má là chị đang dắt nó trần truồng nhong nhong từ trong nhà tắm ra. Lâu nay thỉnh thoảng nó vẫn tắm bên này và được chị tắm gội như vậy, đó là điều bình thường.

-Cô... cô là ai dzậy?

Má ngẩn người nhìn gã đàn ông hỏi vậy vì không nhận ra là ai, rồi nhanh chóng nhận ra đó chính là người đàn ông hàng xóm mà bấy lâu nay mình vẫn gửi gắm trông giùm thằng con trai nên mới tá hỏa gào lên. Nhận ra má, nó hoảng hồn chạy tọt vào buồng mặc vội quần áo. Còn gã đàn ông thì đứng đực ra lúng túng không biết nói gì. Khi thấy con trai út lấp ló ở cửa buồng nhà anh ta, má nhào tới nắm chặt tay con, lôi nó ra và xù lông như một gà mái mẹ nằm ổ. Tất nhiên má chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì và là chuyện gì, thế nhưng trong tim má là sự sục sôi như núi lửa sắp phun trào đầy giận dữ vì nghĩ thằng bóng lại cái này đã làm gì con trai út cưng của mình. Chao ơi, đứa con vàng bạc bé bỏng, không biết có bị gì không? Má quắc mắt nhìn người đàn ông, gầm gừ.

-Mày đã làm gì con trai tao?

Ngôn ngữ hàng cá ở chợ của má được phát huy tức thời. Mặt tái nhợt, anh ta ấp úng.

-Xin chị hai đừng hiểu lầm... tôi... tôi... không có...

Má gào lớn hơn trong khi nó giật giật tay má, ấp úng nói.

-Má à, không có gì đâu.

-Mày dụ dỗ làm hư con trai tao phải không – Má dậm chân bành bạch, nhìn anh ta, rít lên the thé – Bà con ơi qua đây mà coi cái thằng bóng pêđê này nó dụ dỗ con tôi nè...

Chết sững vài giây, gã đàn ông ngồi sụp xuống nhà ôm mặt run rẩy. Anh yêu thương quý mến thằng bé thật lòng, càng ngày anh càng nhận ra điều đó, nhưng không hề vẫn đục một tý nhục dục nào. Thừa biết mình có thể dụ dỗ làm điều gì với thằng bé này, dù sao nó cũng còn quá bé để hiểu sự đời chống đỡ tự vệ. Nhưng không, anh không bao giờ cho phép làm điều gì. Trong tim anh không hiểu sao, anh luôn coi nó như em út, thậm chí là con trai của mình và chăm sóc nó bằng tất cả tình thương yêu ấy, chỉ vậy thôi. Nay trước hoàn cảnh trở trêu trái ngoe ngày, anh không biết phải thanh minh nói thế nào cho phải, một nỗi tuyệt vọng đau đớn đến tột cùng chợt trào dâng và bất thành lình anh ta đứng bật dậy, xô hai má con dạt qua một bên, vọt ra ngoài đường. Anh ta lướt qua nó nhanh như cơn gió thoảng và hình như có một giây quay lại nhìn nó đăm đăm. Ánh mắt đầm nước mắt đầy tuyệt vọng ấy đã ám ảnh nó suốt đời, theo vào trong từng giấc mơ năm tháng luôn là ánh mắt ấy.

Mâm cơm hến trên bàn ngón ngang chưa kịp dọn. Lúc này vừa ăn xong, nó nhõng nhẽo đòi đi tắm vì bị dây đồ bẩn, anh nói, chờ anh dọn dẹp xong đã. Nó không chịu, lôi tay anh xềnh xệch vào buồng tắm, vì thế mà quên khép cửa nên khi má có công chuyện qua kiểm mới vào nhà được. Thường khi anh rất cẩn thận, bao giờ cửa nhà cũng khóa kỹ, cũng là số phận.

Ngoài đường có tiếng người lao xao... có người bị xe cán, có người bị xe cán...

Đang dậm chân gào thét, nghe vậy, má ngừng im bật, đảo mắt lóng tai nghe ngóng sau đó nắm tay lôi nó ra ngoài.

Một đám đông xúm quanh trên đường, tiếng xe cộ inh ỏi. Anh nằm đó, người nát nhừ, đẫm máu, tiếng còi xe ô tô ầm ỉ.

Tất cả bỗng xa nhiên vời vợi, bàn tay của nó tuột khỏi tay má, nó khuyu xuống ngất lịm đi trong tiếng la hét hoảng cuống cuồng của má. Út ơi... út à... à... sao vậy con, út.

1. Hoàn toàn thích quan hệ tình dục (QHTD) với người khác giới -2. Chủ yếu quan hệ tình dục khác giới, đôi khi có QHTD đồng giới -3. Chủ yếu QHTD khác giới, có QHTD đồng giới ở mức độ nhiều hơn đôi khi -4. Thích QHTD khác giới ngang bằng QHTD đồng giới -5. Đa số thích QHTD đồng giới, có QHTD khác giới ở mức độ nhiều hơn đôi khi -6. Đa số thích QHTD đồng giới, đôi khi có QHTD khác giới -7. Hoàn toàn thích QHTD đồng giới.

Kết quả thế nào? Câu hỏi của Bằng làm Cường rùng mình ớn lạnh nhớ lại chuyện xảy ra giữa mình và Rich Phạm đêm hôm ấy. Đến bây giờ trong anh vẫn đầy day dứt tại sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy được, liệu có sự lầm lẫn nào chăng? Hoặc một giây phút yếu lòng của mình vì rượu, có thể lắm, Cường tự an ủi vậy và cố quên nó đi, nhưng khổ nỗi cố quên tức là cố nhớ. Là một điều gì không rõ ràng cứ lảng vảng thì thầm bên anh, dịu dàng ấm áp mượt mà trong anh. Nó hiển hiện ở bất kỳ nơi nào, lúc nào. Tất cả những điều đó làm cho Cường thấy mệt mỏi vô cùng, có cảm giác mình như là một đấu sĩ đang đấu vô vọng với chính cái bóng của mình. Nó cứ chập chờn ẩn hiện trong chính anh, không chịu buông tha. Mệt mỏi, Cường đột ngột đề nghị với Thương về Đà Lạt nghỉ ngơi mấy ngày, tiện thăm đứa con trai của nàng luôn. Rất ngạc nhiên và cũng rất bận công việc nhưng Thương cũng chiều lòng anh về Đà Lạt. Giấc mơ bóng ma áo trắng hôm ấy chính là những ám ảnh mà Cường không thể nào kể cho Thương biết được. Nói gì với nàng đây, thật đáng xấu hổ và phi lý quá. Về thành phố mấy tuần thì đột nhiên Bằng rủ cả hai người và Gia Khánh ra Nha Trang chơi nhân dịp Bằng khai trương một cửa hàng thời trang ngoài ấy. Muốn chạy trốn tất

cả, Cường hăng hái đòi đi ngay. Chiều chồng chưa cưới, một lần nữa Thương và Gia Khánh phải sắp xếp công việc để đi cùng anh. Trên chuyến bay ra Nha Trang, nhìn Bằng ân cần đi lấy nước cho Cường, Gia Khánh lăm lăm vẻ ghen tỵ, dè Thương thấy không, đi đâu làm gì ba cũng có người quan tâm chăm sóc. Thương chỉ lắc đầu cười cười, nàng cũng cảm nhận được những sóng gió trong lòng chồng mình dù không hiểu nó là gì.

Liếc nhanh nhìn Cường, Bằng cười to:

-Với mình dễ dàng để xác nhận rồi, phải không?

-Ừm... - Cường cười gượng, né câu trả lời Bằng. Có giác quan tinh tế của một người đồng tính, Bằng nhận ra sự bối rối của bạn và lờ đi. Khó nói tình cảm từ trước đến nay của anh dành cho Cường là thứ tình cảm gì nhưng chỉ biết rằng, anh thương bạn vô cùng và chẳng bao giờ muốn bạn như mình cả. Hãy sống và sống bình thường như biết bao người khác, đấy là hạnh phúc.

-Vào năm 1960, nhà di truyền học V.H.Maxter và vợ là nhà tâm lý học V.E.Johnson qua những nghiên cứu quá trình sinh lý của xúc động tình dục và sự thỏa mãn tình dục, đã khẳng định được quá trình giao tiếp tình dục luôn diễn qua 4 giai đoạn. Rồi năm 1968, hai nhà nghiên cứu người Tiệp Khắc là Phordo, Bach đã bổ sung thêm quan điểm này rằng các hình thức hoạt động tình dục của con người không đơn thuần chỉ nảy sinh từ trạng thái hoóc môn của cơ thể mà còn từ những yếu tố tâm lý xã hội. Tất cả những điều này khẳng định thêm những nghiên cứu của A.C.Kinsey.

Đã lấy lại bình tĩnh, Cường hào hứng nói tiếp:

-Sau khi nghiên cứu Phương pháp bậc thang của A.C.Kinsey lẫn Phân tâm của S.Freud, mình bắt đầu quan tâm đến những quan niệm của nhà tình dục học người Tiệp Khắc J.P.Maslova về sự phát triển giữa tình dục và nhân

cách, thể chất và tinh thần của một con người, nhất là ở những người trẻ tuổi.

Theo nhà nghiên cứu người Tiệp này, định hướng tình dục một phần do yếu tố sinh học quyết định, tức bẩm sinh thì người ta thường ý thức định hướng tình dục từ khi còn rất trẻ, nhiều khi trước cả có quan hệ tình dục, với định hướng tình dục đồng tính cũng vậy. Điều này cũng gần gũi với những nghiên cứu của A.C.Kinsey khi ông cho biết chỉ khoảng 10% người đồng tính là bẩm sinh, còn lại khá nhiều người trở thành đồng tính từ những hành vi dụ dỗ của người đồng tính khác đã dẫn dắt họ. Có nghĩa, việc quyết định hình thành giới tính của một thanh thiếu niên nam hoặc nữ phụ thuộc rất nhiều vào lần tiếp xúc tình dục đầu tiên, có đến 95% theo số liệu năm 1970 của Kinsey.

-A... - Bằng thốt lên vẻ ngạc nhiên.

-Thế nên trong thuyết “theo gương” của nhà nghiên cứu Hooker qua khảo sát vào năm 1972, ông ta đã cho rằng một cá nhân có thể bắt chước một người đồng tính hoặc người dị tính, khi bước vào tuổi dậy thì và sẽ định hướng tình dục của mình trở thành đồng tính hay dị tính, lưỡng tính. Sau này đây cũng là ý kiến của một số đông nhà nghiên cứu khi đặt vấn đề có yếu tố xã hội tác động hình thành nên định hướng tình dục con người.

Bằng lắc đầu vẻ phản đối, nhưng anh chưa kịp nói thì Cường đã ngăn lại, nói tiếp.

-Mình hiểu Bằng muốn nói gì, thế nên nếu không hiểu kỹ những quan điểm này thì người ta sẽ dễ dàng cho rằng đồng tính là một thứ bệnh lây lan nguy hiểm và cần loại trừ nó. Ngoài số 10% con số giả định về người đồng tính bẩm sinh như của Kinsey thì một người bình thường cũng rất dễ trở thành đồng tính như nhận xét của Hooker... nếu bị dụ dỗ, hay nói như J.P.Maslova, khi bị tác động bởi môi trường... Thực tế đúng mà cũng không hẳn đúng hoàn toàn như vậy mà cần công hưởng nhiều khía cạnh trước khi

kết luận. Bằng phương pháp bậc thang A.C.Kinsey đã khẳng định rằng, một con người không dễ dàng tách biệt được định hướng tình dục thành hai thái cực đồng tính hay lưỡng tính rõ trong bản thân mình mà việc hình thành định hướng tình dục của một con người có liên quan mật thiết đến các yếu tố xã hội tác động. Điều này gần với quan niệm Phân tâm học của S.Freud, khi ông cho rằng con người sinh ra vốn là lưỡng tính và sau đó những quan niệm sống lẫn các yếu tố của xã hội, gia đình đã tác động xác định rõ định hướng tình dục của người đó. S.Freud đã nói đến sự tiềm ẩn một ít bản chất nữ trong cơ thể nam và ngược lại, cũng như người Á Đông vẫn nói trong âm có dương trong dương có âm, và âm dương này vốn ai cũng có nhưng tại sao có thể một cá nhân A thành đồng tính mà cá nhân B lại không, dù đây là anh em ruột, thậm chí là anh em sinh đôi cùng trứng... đây còn là điều phải nghiên cứu dài lâu, bởi Bằng phải biết, có những người nhanh chóng xác định được bản chất đồng tính của mình ngay từ khi rất trẻ, có những người sau khi lập gia đình có vợ/chồng con cái đàn ông rồi nhưng một ngày đẹp trời nào đó sẽ phát hiện ra mình là ai và cũng có những người cả đời cứ phải loay hoay trong cái vỏ bọc tự hỏi mình là ai... thế nên sẽ là theo gương, là bắt chước, là dụ dỗ, là bản chất, là gia đình, xã hội... thực thể mọi chuyện đều có thể xảy ra và phải kết hợp tất cả những điều kiện cần và đủ này để kết luận việc hình thành khuynh hướng tình dục của một cá thể nào đó.

Bằng cười nhè nhẹ và siết chặt tay Cường tỏ ý tán thưởng những điều bạn của mình vừa nói xong.

Đồng tính của một cá thể người vốn không phụ thuộc vào vùng miền, thành phần xuất thân, giai tầng trong xã hội, trình độ nhận thức... Cho nên đến nay để có một câu trả lời thỏa đáng về nguyên nhân đồng tính thì vẫn chưa có và vẫn đang là sự thách thức đối với các nhà khoa học. Tất nhiên người ta vẫn có thể làm điều tra ở người đồng tính để đưa ra những con số tham khảo, ví dụ: những đứa trẻ là con trai út, con trai một, con trai trong một gia đình nữ nhiều hơn, con nhà khá giả được cưng chiều nhiều thì

thường “bị” đồng tính nhiều hơn những đứa trẻ khác. Người làm trong lĩnh vực nghệ thuật múa, hát, nhạc, họa, hoặc một số ngành nghề có khuynh hướng đồng tính nhiều, ở thành phố nhiều hơn vùng nông thôn, miền núi. Nói là vậy nhưng không có khu vực cấm đồng tính và không thể loại trừ được đồng tính một khi nó là bản chất tự nhiên, chỉ có điều người ta cố gắng đè nén bản thân, cấm đoán và giải tỏa bằng sự giả tạo qua kết hợp nam nữ nhằm ngăn chuyện đồng tính lẫn dùng đến tôn giáo thần quyền và pháp luật xét xử và sức ép của dư luận để ngăn lẫn đẩy đuổi đồng tính thôi.

Cường tư lự. Nên phải hiểu, là đồng tính, bị đồng tính, hay có khuynh hướng đồng tính luôn không phải là điều tự chọn của một đứa trẻ khi sinh ra, tuy nhiên một khi nó có trong ta thì tốt nhất nên vui vẻ chấp nhận mà sống chung với nó. Đau khổ rên la khóc lóc trách móc, chạy trốn nó, phỉ nhổ nó hay tự lừa dối mình thì cũng chẳng giải quyết được điều gì. Đồng tính vốn là bẩm sinh và quá trình hình thành luôn có sự tác động mạnh mẽ của các yếu tố văn hóa, đạo đức, động lực tâm lý và cấu trúc xã hội... sự thật vốn vậy. Với những thanh thiếu niên trẻ tuổi qua tiếp xúc tình dục đầu đời cũng sẽ chẳng trở thành đồng tính được nếu bản chất vốn không vậy, nhưng cũng không hay ho gì với những tiếp xúc vì tò mò, muốn biết, muốn tìm hiểu hoặc bắt chước ai đó, sẽ là những dấu ấn không đẹp trong cuộc đời mình. Hai nhà nghiên cứu J.P.Maslova và RossReynolds sau khi những quan sát đã đi đến kết luận “đa phần các em ở tuổi thanh thiếu niên có xu hướng đồng tính, sau đó lớn lên đều trở thành đàn ông bình thường. Trong khi đó có 31% gay lớn tuổi chưa quan hệ tình dục với bạn cùng giới trước khi tốt nghiệp phổ thông”.

“Dậy thì” (pubertal) thuật ngữ này xuất phát từ tiếng La tinh có nghĩa “Ẩn dưới lớp lông vũ”, mọi thiếu niên khi bước vào tuổi dậy thì đều như một con chim non đang đập chững chuẩn bị bay ra khỏi tổ và lông vũ cũng bắt đầu mọc đủ. Mọi con chim đều tự tin rằng rồi nó sẽ bay cao hơn, xa hơn cha mẹ chúng trong khi chúng quên mất rằng chúng còn quá ít kinh nghiệm trong cuộc đời đầy giông bão thử thách này. Các thanh thiếu niên trẻ bao

giờ cũng vậy, ở lứa tuổi dậy thì nhiều biến chuyển, chưa hẳn là người lớn nhưng cũng không còn là trẻ con nữa, đây là giai đoạn xuất hiện khuynh hướng nhận dạng tình dục bản thân và là sự phân hóa chưa đầy đủ, dễ bị kích động, quá trình hình thành khuynh hướng tình dục chưa hoàn thiện. Sự phát triển giữa tâm lý và thể chất không tương đồng. Trong giai đoạn này sự tác động của xã hội lẫn môi trường giáo dục của nhà trường và gia đình rất quan trọng.

Năng lực tình dục (Libido) xuất hiện mạnh ở độ tuổi dậy thì nên dễ xảy ra sự bùng nổ hoạt động tình dục ở các em, và theo S.Freud thì cường độ này rất mạnh mà ông gọi là siêu tình dục, trong khi khả năng tự kiểm chế ở thanh thiếu niên còn rất kém nên dễ dẫn đến những sai lạc, làm nhiều điều liều lĩnh đáng tiếc bởi tâm lý chưa ổn định, vụng vàng. Chính vì vậy có một số thanh thiếu niên tham gia vào những quan hệ tình dục đồng tính mang tính thử nghiệm, tò mò, tự khẳng định, bị khiêu khích... Tuy nhiên đa số vẫn coi mình là một người bình thường, rất ít tự xem mình là đồng tính, trong đó cũng có vài thanh thiếu niên cho mình là lưỡng tính (bisexual) và khi lớn lên, trưởng thành về nhận thức lẫn hoàn thiện giới tính bản thân thì họ sẽ xác định được giới tính của mình hoàn toàn khác với những quan hệ đồng tính từng xảy ra khi trai trẻ, cũng như có những thanh thiếu niên chưa từng có quan hệ tình dục đồng giới bao giờ nhưng đã chấp nhận bản thân mình là đồng tính rồi. Con số 1-5% người đồng giới trong tổng số dân số nói chung luôn là điều khiến phải suy nghĩ.

-Vẫn có quan niệm cho rằng có thể chữa được đồng tính đấy – Bằng cười khẩy lên tiếng.

Cường gật gù:

-Từ phân tâm học cho đến điều trị tâm lý (psychoanalysis), đến biến đổi hành vi lẫn điều trị sinh học, trị liệu tâm lý, tiêm thêm hóa chất nào đó... là nhiều quan điểm mà người ta vẫn cho rằng có thể làm thay đổi định hướng

tình dục của một con người, nhất là những xu hướng tình dục đồng giới ở những trẻ em, với hy vọng họ sẽ trở về bình thường(?).

-Liệu rằng khuynh hướng tình dục đồng giới của một người đồng tính như mình đây chẳng hạn – Bằng nói - Sẽ được trở về bình thường sau khi qua một số biện pháp chữa trị nào đó. Mình tin rằng không thể đơn giản như vậy một khi nó đã là yếu tố bẩm sinh. Hồi đó mình mong muốn tìm ra một phương thuốc nào chữa trị và đã cố gắng tìm cách chữa bệnh nhưng rồi vẫn là số không. Cuối cùng mình hiểu rằng đồng tính không phải là sự lây lan hay bắt chước ai đó lẫn là bệnh tật như một số người vẫn nghĩ. Suy cho cùng nếu tự nhiên sinh ra vốn vậy, thì cứ vậy mà sống. Việc thay đổi khuynh hướng tình dục, hay nói cách khác là định hướng tình dục của một con người thông qua chữa trị hay một liệu pháp tâm lý nào đó sẽ được hiểu là thay đổi nhân cách của một con người, điều này không đơn giản và không dễ dàng chút nào nếu như không muốn nói là không khả thi và không thực hiện nổi, mình tin vậy.

Cường triển khai rộng ý ra. Loài người đã và đang chinh phục vũ trụ, thế nhưng những hiểu biết của con người về đời sống tình dục của chính mình xem ra lại rất mơ hồ chẳng khác gì tổ tiên mình bao nhiêu. Việc nghiên cứu tình dục một cách nghiêm túc có ý nghĩa xã hội lớn. Thế nhưng hai chữ tình dục lâu nay luôn bị cấm kỵ, né tránh, nó bị gắn với sự đồi bại, xấu xa bẩn thỉu... gì đó. Cần phải hiểu nó còn là vấn đề sức khỏe của mỗi cá nhân, của cộng đồng và cần có sự quan tâm chung của toàn xã hội. Nó sẽ góp phần hạn chế các định kiến sai lầm, giúp đỡ con người thoát khỏi những dẫn vật và chịu đựng phi lý của những quan niệm phong kiến, chuẩn mực xã hội cũ kỹ sai lầm, của văn hóa phụ (subculture), thứ văn hóa cộng đồng nhỏ bao gồm tín ngưỡng và văn hóa làng xã, gia đình... Việc nghiên cứu nghiêm túc về tình dục sẽ đưa ra những khả năng chữa chạy các căn bệnh về rối loạn tình dục, khám phá những cơ sở sinh lý của con người, nhằm làm ổn định trạng thái tình dục của cá thể người, dựa trên những quy luật phát triển tâm

sinh lý và đưa ra những chương trình giáo dục tuổi trẻ về tình dục một cách khoa học.

Anh tin rằng rồi đây xã hội Việt Nam ngày càng cởi mở hơn với việc chấp nhận chuyện đồng tính, sẽ có những hiểu biết và thay đổi trong nhận thức chuẩn mực xã hội với khái niệm về văn hóa, đạo đức. Đây là một quá trình học hỏi (learning process) không bất biến mà thay đổi theo sự phát triển của khoa học và tri thức của nhân loại, có nghĩa những định kiến hoặc hiểu biết sai, kỳ thị đối với chuyện đồng tính cũng cần được điều chỉnh, phá bỏ. Đây là xu thế chung của thời đại, nhưng nó đến mau hay chậm thì anh không thể đoán định trước được, tuy nhiên ngày ấy sẽ đến và mong rằng không bao lâu.

-Thế nhưng - Thốt nhiên Cường cười khẽ và lăm bắm với bạn – Đôi lúc mình cũng thật mâu thuẫn, một mặt mình cho rằng cần có sự bình đẳng xã hội trong đối xử với vấn đề đồng tính, thì mặt khác, riêng đáy sâu trong tâm hồn, đôi lúc mình cứ lại thấy không vui, không bình thường, không thích lăm mỗi khi đối diện với một người đồng tính trẻ tuổi

-Tại sao? Bằng hỏi.

-Ừ... cũng chẳng biết, nó giống như một sự tiếc nuối đôi lúc rất lăm cầm đến buồn cười, giống một bà nhà giàu đi chợ quê cứ thích kéo nài chi ly từng xu dù biết rằng, mấy xu ấy chẳng làm được gì cả nhưng mà không thể không kéo nài được.

Bằng bật cười ha hả, Cường cũng cười theo, gãi đầu:

Thực lòng thăm sâu trong tim, mình vẫn muốn, giá mà tất cả mọi người được sống bình thường như mọi sự bình thường trên cuộc đời này, thế là hạnh phúc nhất.

Bằng chỉ nhìn bạn tròng mẩn và cả hai giật mình khi nghe tiếng Thương vang lên bên tai.

-Bởi đó là nhân văn, tình người hay còn là những giá trị đạo đức luân lý ngàn năm đã ăn sâu trong lòng mà anh đã được giáo dục từ nhỏ. Thế nên dù hiểu là không thể nhưng anh vẫn mong muốn vậy chứ sao?

Cả hai nhìn lên thấy Thương và Gia Khánh trong bộ đồ tắm hai dây cực kỳ hấp dẫn quyến rũ đang đứng bên cạnh.

-Nào... nào... có lẽ hai anh nói chuyện vậy đủ rồi – Thương kéo Cường đứng dậy – Đi bơi với em đi.

-Ừ...

Cường biến mất sau nhà tắm và lát sau bước ra, nhìn thân hình nở nang trai tráng trẻ trung đến không ngờ của anh Thương thầm tự hào về người đàn ông của mình.

Bằng thoáng thờ dài nhìn bạn và khoác vai Gia Khánh. Như một cặp tình nhân, hai chú cháu chạy ùa xuống biển và cười vang té nước vào nhau.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 6:

ạch đỏ chi chít trên xấp tài liệu, đẩy cửa lò đầu ra ngoài, Cường cau có vẫy tay nói với cô thư ký tên Loan.

-Kêu cậu Trung vào đây cho anh gặp.

-Dạ.

Tiếp tục đưa tay rà rà trên xấp hồ sơ trình ký, Cường không nén được bực dọc, tại sao lại có những sai sót sơ đẳng thế này cơ chứ.

-Anh ạ.

Kiến trúc sư Trung đứng tần ngần trước mặt Cường, vẻ mặt biết lỗi. Vừa đẩy cửa vào nhìn thấy nét mặt của trưởng phòng trước xấp hồ sơ trình ký của mình bị gạch đỏ là Trung biết ngay đã xảy ra chuyện gì.

-Tôi không hiểu – Cường dẫn mạnh tay lên xấp tài liệu trên mặt bàn, nhún vai, hỏi.

-Dạ...

-Hãy cho tôi nghe một lý do hợp lý đi - Cường nói như ra lệnh. Và rồi, nhìn gương mặt đỏ ửng bối rối của Trung đang cúi gằm, anh lại thở dài thương hại.

Trung hiện đang là kiến trúc sư thử việc, được phân về phòng của Cường phụ trách.

Cường nhận Trung về phòng của mình trong sổ kiến trúc sư trẻ nộp đơn xin việc tại viện vì biết cậu ta từ khi đang còn sinh viên thực tập tại đây. Đó là một chàng trai dễ mến, tính tình dịu dàng, ăn nói lịch sự, nhỏ nhẹ, lại đẹp trai với một vóc dáng thể thao cao ráo khỏe. Không hiểu sao ánh mắt buồn man mác của chàng trai này làm cho Cường chú ý, bởi nó ẩn chứa trong ấy điều gì đó khó định nghĩa, Trung không có vẻ sôi nổi trẻ trung như những thanh niên khác cùng trang lứa mà luôn có vẻ nhẫn nại cam chịu nào đó. Cậu ta là người nhạy cảm và nắm bắt công việc rất nhanh, có thể phát huy nghề nghiệp được nếu biết chịu khó học hỏi thêm nữa, Cường nghĩ có thể bồi dưỡng chàng thanh niên lâu dài. Nhưng, thực ra, giữa Cường và Trung còn có chung một bí mật mà trong viện không ai có thể biết được.

Trẻ, đẹp trai, có tài nên Trung là cái đích cho biết bao nhiêu cô gái trẻ nhắm đến. Ngay từ khi Trung mới về thực tập tại viện thôi, biết bao nhân viên trẻ khác đã phải ghen tỵ với anh ta về việc nhiều cô gái tỏ ra quan tâm đặc biệt. Lịch sự vừa phải, Trung vừa gần gũi nhưng vừa xa lạ với những cô gái quanh mình. Khối cô phải nhỏ lệ vì anh ta và lời rì rầm này kia cũng vì khối. Mỗi lần nghe về chuyện tình cảm của chàng trai kiến trúc sư trẻ mà mình quý mến thì Cường chỉ cười. Một thanh niên như Trung thì chuyện trai gái đương nhiên phải này kia và Cường không quan tâm. Theo anh chỉ cần làm tốt công việc, còn mọi chuyện khác là tự do cá nhân, chuyện ngoài giờ làm việc, miễn là đừng để ảnh hưởng đến cơ quan. Thế nhưng làm việc chung một thời gian, nhiều lúc anh cũng lấy làm lạ trong các cuộc vui cho đến những sinh hoạt cơ quan, chẳng bao giờ thấy Trung đi riêng với một cô gái nào cả. Ý đẹp trai có tài nên kiêu lắm, đấy là lời của mấy cô gái hay nói, mà cậu ta có quyền thế thật, Cường thầm nghĩ, mình thì cũng vậy thôi. Anh nhún vai.

Lần ấy, nhân có chuyến công tác ở Singapore, sẵn dịp anh và Thương vòng qua Thái Lan chơi vài ngày. Nàng có một nhóm bạn bè mới khai trương một khu du lịch sinh thái tại một tỉnh miền Đông bắc Thái Lan, đây là loại hình du lịch gồm nhà-vườn-và thăm các địa điểm thắng cảnh địa

phương, mới đưa vào khai thác hơn một năm nay, khá nổi tiếng. Buổi sáng, dậy sớm, Cường đi tập thể dục. Mỗi một nơi ở riêng là gồm có nhà sàn, vườn, ao cá rất đẹp. Khung cảnh thật yên tĩnh, nơi lý tưởng cho những cặp tình nhân muốn đến đây nghỉ ngơi, trốn tránh ánh mắt thế gian. Vườn vai chạy vài vòng theo con đường mòn Cường phát hiện ra hình như mình bị lạc bởi những khu nhà sàn nối tiếp nhau lẫn trong vườn cây, giống nhau quá. Đang cúi tìm lối ra thì bất chợt có linh cảm gì đấy khiến Cường ngẩng đầu nhìn lên. Phía bên kia một nhà sàn, vườn riêng, Cường phát hiện có hai người đàn ông đang dựa vai nhau trò chuyện gì đấy rất thân mật, tay trong tay, một kiểu thân mật âu yếm hơi khác thường giữa những người đàn ông với nhau. Vốn có kinh nghiệm trong chuyện này bởi có người bạn thân là Bằng nên Cường thấy hơi gai gai. Mặc kệ, chuyện thiên hạ mình quan tâm làm gì, hướng gì xứ Thái Lan này vốn nổi tiếng là thiên đường của giới đồng tính mà, nhủ vậy và anh đi tiếp. Thế nhưng khi anh vừa quay lưng đi thì bỗng một người đàn ông quay mặt lại và Cường bị choáng, Trung. Đầu tiên anh tưởng mình nhìn lầm, nhưng không thể nhầm được. Có lẽ trời còn sớm, đây lại là khu nhà sàn với từng vườn cây riêng bao quanh nên hai người đàn ông này mới tự nhiên như vậy. Đúng rồi, Trung, chàng sinh viên đang thực tập tại cơ quan anh, còn người đàn ông kia vì quay lưng lại nên Cường không thấy rõ mặt, tuy nhiên nhìn phía sau cũng thấy tuổi anh ta hơn Trung. Cường lẩm bẩm, thế mà hôm trước cậu chàng xin mình cho nghỉ một tuần đi Đà Lạt. Anh gật gù, té ra, chàng sinh viên này cũng khá giả chứ không nghèo như mình nghĩ.

Sự việc không dừng ở đó. Lát sau, đến bữa ăn sáng, đang ngồi ăn điểm tâm thì vô tình Cường và Thương gặp lại Trung ngay trong phòng ăn của khách sạn. Bị trưởng phòng bắt gặp nói dối, Trung đỏ mặt, ấp úng thanh minh lý do tại sao nói nghỉ đi Đà Lạt thì lại xuất hiện ở Thái Lan, Cường phẩy tay không quan tâm, nghỉ đi Sing hay Đà Lạt thì cũng là đi nghỉ mát cả, tùy. Tuy thế, anh buột miệng nói, sáng nay tôi đi tập thể dục sớm và, anh làm một cử chỉ mơ hồ bằng cái khoát tay hướng về góc khu vườn mà buổi sáng mình đi qua. Khuôn mặt đang ửng đỏ của Trung tái hẳn đi, đến nỗi

Thương phải kêu lên, em sao vậy, trúng gió à. Ly cà phê sữa trước mặt của Trung bị đổ tóe và cậu ta vội vã đứng dậy xin phép về phòng ngay vì mệt.

“Em là một người đồng tính, anh Cường ạ”. Lời thú nhận khó khăn thốt lên từ miệng gã đàn ông trẻ làm cho Cường thấy đau nhói lòng. Trẻ, đẹp, thông minh tài ba thế kia, tại sao cậu ta lại... Tuy nhiên anh tỏ ra bình thản, không có phản ứng gì tiêu cực như vẻ khiếp sợ, hay khinh khi phỉ nhổ, và điều ấy làm cho Trung thấy nhẹ lòng, nhìn anh biết ơn.

Lúng túng và lộn xộn về ngữ nghĩa, Trung kể cho Cường rằng, người đàn ông kia, là bạn tình của Trung. Trung quen anh ta từ hồi mới là sinh viên đại học, họ yêu nhau cũng đã mấy năm rồi. Người đàn ông kia đã lập gia đình từ lâu, tuy thế thỉnh thoảng họ vẫn lén lút đi lại với nhau.

Nhìn Trung, Cường trầm nghĩ, trên đời này có nhiều kiểu ngoại tình nhưng kể ra kiểu ngoại tình trai với trai thì quả không dễ chịu chút nào.

Từ lâu em đã khẳng định được thật sự mình là một người đồng tính rồi và em cũng không cần phải lý giải, cũng như tìm hiểu lý do tại sao mình lại như thế nữa. Tìm hiểu để thắc mắc để làm gì khi em sinh ra đã là người như vậy? Chẳng ai có quyền lựa chọn giới tính cho mình cả và em cũng chẳng có gì phải phàn nàn hay trách móc điều ấy, chấp nhận để mà sống miễn đừng làm điều gì xấu là được. Anh có khuyên em điều gì không?

Khuyên? Cường nhún vai. Bằng bạn thân của anh là một trường hợp, xoay quanh anh ta biết bao nhiêu kẻ sống trong cái thế giới phấn son đèn màu, trang điểm, uốn éo ấy, cũng là một trường hợp. Và giờ đây là Trung, một trí thức trẻ với căn nguyên đồng tính của mình thì, cũng là một trường hợp. Không những trường hợp nào giống trường hợp nào, nhưng tất cả cũng là yêu đương và chia tay, vui sướng, hờn giận trách móc hay đau khổ. Thì cũng là những câu chuyện tình bình thường như biết bao chuyện tình khác cũng vậy thôi, có khác chẳng là chủ thể yêu thích trong những quan hệ hướng về đối tượng nào và có hành vi gì, suy cho cùng cũng không đáng

quan tâm bởi là quyền tự chọn của mỗi người, hãy tôn trọng. Nhưng dư luận xã hội mới là điều khiến những người đồng tính phải suy nghĩ, mà xem ra cả thế giới này đâu cũng vậy. Nước Mỹ vốn xưng tự do, nhưng đừng tưởng muốn làm gì cũng được, qua hết đời tổng thống này đến tổng thống khác vẫn phải vật lộn với những dự luật cho hay không cho người đồng giới kết hôn. Đừng tưởng như ở Hà Lan hay Đan Mạch là có thể ra đường gào lên tôi là người đồng tính. Cuộc đời, ai biết được ngày mai ra sao.

-Anh biết không – Trung nói – xưa nay người ta không tin có tình cảm trong giới đồng tính anh ạ, chỉ cho là tình dục. Một phần đúng là như vậy, nhưng nếu chỉ nhìn qua lăng kính ấy thì là cả một sự ngộ nhận bởi người dị tính cũng thế cả thôi.

Cường cười, nhìn Trung. Chàng trai say sưa nói tiếp.

-Đã có một sự ngộ nhận lớn trong cộng đồng xã hội nhìn về người đồng tính, luôn luôn cho rằng đó là tội lỗi, là xấu xa là bệnh hoạn ghê tởm... mà ngộ nhận lớn nhất chính là cho rằng đồng tính đến với nhau chỉ vì tình dục. Tại sao người đồng tính lại không có tình yêu, thực tế tình dục chỉ mang tính bản năng và bên cạnh đó còn là nhịp đập của trái tim yêu thương, hạnh phúc bên nhau, đó là tình yêu chứ, phải không anh. – Anh biết không, trên thế giới này có biết bao người đồng tính đều là những người vĩ đại, nổi tiếng cả, như các triết gia Aristotle, Socrates cho đến Platon cho đến các văn hào Marcel Proust, Andre Gide...

-Thôi... thôi - Cường vội xua tay – Cậu không định giảng bài cho tôi về đồng tính đấy chứ?

-Không – Trung lắc đầu – Em chỉ muốn anh biết tương tận hơn để hiểu cho em hơn thôi mà. Chuyện đồng tính vốn có từ thời người nguyên thủy và đến nay nhiều nơi trên thế giới nó vẫn được công khai chấp nhận như tại nhiều bộ lạc ở châu Phi (Kiwai, New Guinea, Pauans...) Nam Mỹ, châu

Á... Nó chỉ bắt đầu bị cấm đoán lên án từ khi tôn giáo xuất hiện, những tập tục và nguyên tắc phong kiến ngăn cấm.

Cường nheo mắt nhìn chàng trai nói, cậu ta không hề biết rằng anh cũng có nghiên cứu về đồng tính và những điều Trung nói anh đều biết. Trong lòng anh dâng lên thoáng nuối tiếc, chao ơi trẻ trung đẹp dễ như vậy, thông minh là thế...

Trung hùng hồn kết luận:

-Con người của thế kỷ 21 đang dần tiến đến cuộc sống không mùi vị, màu sắc như trong các bộ phim viễn tưởng, với một viên thuốc là người ta sẽ giải quyết được các nhu cầu ăn, thở hàng ngày này. Rồi cũng sẽ có những thế hệ người không giới tính như các nhà khoa học đã dự đoán trước. Anh nghĩ thế nào nếu chúng ta đang trong một vòng quay tròn từ Thượng đế (vô tính hay không rõ giới tính) tạo ra thủy tổ Adam và Eva và họ sinh sản ra loài người (tức hữu tính) để nay chúng ta đang quay về với nhân bản vô tính (tức vòng quay trở lại vô tính của Thượng đế). Như vậy việc sinh hoạt tình dục của con người sẽ thuần chỉ để thỏa mãn nhu cầu cá nhân chứ không mang nặng yếu tố duy trì nòi giống nữa? Và như vậy thì những quan hệ đồng tính có còn bị lên án nữa không?

Lần này thì Cường bật cười to vẻ thú vị với luận đề của Trung, anh nhún vai, cắt ngang kết thúc câu chuyện đông dài của chàng trai.

-Em nói hay lắm và rất thuyết phục, nhưng anh nghĩ thế này. Đừng nhất thiết đi tìm nguyên nhân xuất phát của chuyện đồng tính nữa. Quan trọng hơn là làm sao cho cộng đồng xã hội nhìn nhận đúng, hiểu biết đúng và tôn trọng quyền tự do cá nhân của mỗi con người bất kể họ giới tính gì, yêu ai thích ai và thậm chí ngủ với ai. Cần hiểu rằng, dù là tập tính tình dục gì thì đều không gây nguy hại cho xã hội, để ai cũng có thể tự tin bước vào đời.

-Dạ.

Trung luôn luôn biết ơn Cường về chuyện này.

Thiên sinh nhờn hà nhờn vô tặc,

Địa sinh thảo, hà thảo vô căn

Một mình em ngồi giữa lòng thuyền dưới nước trên trăng.

Biết ai trao duyên gởi nợ cho bằng thế gian?

-Út biết không, “chị” lúc nào cũng ở bên út hết.

Những tiếng Hò mái nhì trầm bổng buồn buồn với những lời thì thầm
thầm nước mắt bỗng vang vẳng bên tai.

Gã đàn ông giật bắn người ngồi chồm dậy ngơ ngác nhìn quanh. Trời
vẫn còn rất tối, hình như có tiếng chuông nhà thờ lễ sớm vang vọng lại,
cũng sắp sáng rồi.

Cả người rēm rēm âm ư những cảm giác ê ẩm toàn thân. Từ tối, trước
khi đi ngủ, gã thấy rēm mình rồi, tivi mới đưa tin, cơn bão cấp 11, 12 gì đó
đang tràn vào vịnh Bắc bộ thì phải. Mình già mất rồi, quơ tay kiểm hộp
quẹt, châm điếu thuốc, gã đàn ông thở dài nhìn lên đỉnh mùng. Không thêm
ra khỏi mùng, gã cứ thế hút thuốc, thò tay ra ngoài vấy vấy tàn cho rơi
xuống sàn nhà và chột phì cười. Giá như lúc này còn mụ vợ thì chắc mụ ta
sẽ thét lên bằng cái thanh âm the thé cho mà xem. Một người đàn bà sạch sẽ
đến bệnh hoạn, đi đâu ăn gì, mụ cũng nhìn ra vi trùng. Không lẽ những ám
ảnh của một nhân viên phòng thí nghiệm của Viện vệ sinh dịch tễ thành phố
mạnh đến thế sao, nhiều lúc gã tự hỏi. Một ngày mụ tắm dăm ba lần, lần
nào cũng nửa tiếng trở lên chỉ để kỳ cọ. Nhà lúc nào cũng sạch bóng loáng,
đồ vật cũng bóng loáng, rửa rau quả thì ngâm muối và rửa muồn nát rau,
chao ơi không thể nói hết được thói quen sạch sẽ của mụ, sạch một cách
đáng kinh ngạc nếu như không muốn nói là có vấn đề về tâm lý. Thế mà
đáng ngạc nhiên làm sao gã cũng có với mụ đến hai mươi năm chung sống

vợ chồng. Nói thì bực, nhiều khi khi leo lên giường, vợ chun mũi hỏi ầm ớ, anh tắm chưa thì còn gì là hứng nữa. Với mẹ vợ chuyện ấy là một nghĩa vụ chứ không phải khoái cảm, đừng hòng có chuyện hôn hít hay cầm tay cầm chân, mẹ sợ bẩn. Sau lần sảy thai đứa con thứ hai thì mẹ coi như tịt hẩn về khoản đó và né tránh chuyện quan hệ. Từ đó hai vợ chồng sống với nhau như người dưng. Mà cũng lạ, mẹ chẳng thêm ghen tuông khi biết gã ra ngoài kiếm gái, cứ thế cho đến ngày gã không chịu nổi nữa đề nghị thử ly dị thì mẹ vợ nhảy tưng tưng như vớ được vàng làm cho gã ta ngỡ ngàng nghi hoặc, không lẽ mẹ chờ điều này lâu rồi mà không nói ra và đây là dịp may? Ra tòa thật chóng vánh, tài sản chia cũng nhanh, căn nhà này mẹ để lại cho gã sau khi ôm mớ đồ và khoản tiền tiết kiệm của cả hai ra đi.

Nay gã sống một mình, thoải mái ăn ngủ, vứt đồ lung tung và cứ như một tuần thuê bà hàng xóm qua dọn dẹp một lần. Cứ như trả thù vợ vậy, trước kia mẹ ở sạch bao nhiêu thì nay gã ở bẩn bấy nhiêu, lần nào bà hàng xóm qua dọn dẹp xong cũng than vạ.

Từ ấy căn nhà nhỏ có một buồng ngủ, một phòng khách, một nhà vệ sinh và là nhà bếp thêm cái gác xép nhỏ để chứa đồ, luôn trống vắng lạnh tanh hơi người. Nhiều đêm gã không muốn về nhà, cứ đến đầu hẻm nhìn căn nhà của mình lại thấy ngao ngán, muốn đi luôn, ăn nhậu và ngủ đâu đó cho rồi. Có vợ và nay thành không vợ, lợi hại bất cập như nhau, nhiều lúc buồn thật là buồn, đời thế đấy. Thịnh thoảng gã cũng lôi đàn bà về. Cũng có vài người đàn bà đứng đắn ngỏ ý muốn chung tình lâu dài, gã cũng đã thấy thịnh thích, cũng muốn có ai đó cho nhà thêm tiếng nhưng rồi những ý thích ấy nhanh chóng tan như mây khói. Cứ nghĩ đến hàng tá bốn phận trách nhiệm này kia mà gã ngán quá. Cũng đôi lúc trong đêm nhìn trần trần lên nóc nhà, gã nghĩ, nếu mình trúng gió chết trong căn nhà này chắc phải dăm bữa thiên hạ mới biết được. Không ngờ điều gã nghĩ lại thành hiện thực, quái quá.

Hút mấy điều thuốc liền, miệng đắng khét, gã đàn ông ế oải tốc mún chui ra ngoài. Mặc tiểu cứng cả người nên đành dậy. Dạng chân vẩy vẩy tồ tồ, gã liếc nhìn khuôn mặt mình trong gương hốc hác bờ phờ với mấy cọng tóc bạc rũ xuống bên trán, thốt nhiên gã thở dài. Ủ thì già rồi còn gì nữa, năm tháng qua nhanh quá. Vừa súc miệng, gã vừa lăm bằm chửi thề, sao dạo này mình có vẻ đa cảm quá nhỉ. Tự dưng cứ như con mẹ đàn bà vậy, ủy mị, yếu đuối, đa cảm, chó thật. Nó bắt đầu từ đâu? Từ ánh mắt tuyệt vọng, căm giận lẫn nhần nhục đau đớn của thằng bé ấy chăng? Có lẽ vậy, sau này nhiều lần gã tránh nhìn vào đôi mắt buồn ấy nhưng nhiều lúc lại muốn nhìn vào đấy, nhìn thật kỹ, thật sâu và cứ như muốn chìm hẳn vào trong đấy.

Ừc... tí nữa thì nuốt luôn ngậm kem đánh răng, khạc nhổ phun phì phì, gã đàn ông chồm ghé sát mặt vào tấm gương ố vàng vắn vện nứt ngang dọc, nhìn mình trong gương trờng trờng. Mẹ kiếp... mình vừa nghĩ gì vậy, điên thiệt rồi. Gã đàn ông rũ rũ đầu một lúc rồi cầm cây lược gẩy gần hết răng, cào xơ lên đầu và bỏ ra ngoài.

Ngồi thích xuống chiếc ghế bành rách nằm giữa nhà, gã ngả mặt nhìn lên trần nhà thờ dốc. Sao tự dưng mệt mỏi quá.

Hồi chiều đi công chuyện, gặp cơn mưa bất chợt, gã đành rê xe ghé vào hàng hiên một căn nhà bên đường Lê Quý Đôn tránh mưa. Mưa lất rắt, thế rồi một thanh niên vọt xe đến cửa nhà, bấm chuông inh ỏi. Một người phụ nữ tuổi trạc năm mươi, cầm cây dù che đầu từ nhà sau chạy ra mở cửa, nhìn thằng con trai, mừng yêu.

-Mụ cô mi, đi chơi mần răng mà giờ mới về.

Thằng con nhe răng cười, đẩy xe cùng mẹ đi vào nhà.

Thốt nhiên gã đàn ông thấy người nôn nao khi nghe những tiếng Huế ngọt ngào ấy và trong tâm trí gã đàn ông, anh ấy bỗng lại về lồng lộng như mây gió mà cũng với với buồn xa xăm như sương mù cuối tháng. Đêm ấy,

ngủ gần đến sáng thì gã thấy anh về ngồi bên cạnh, vuốt ve mái tóc và hát ru cho mình bằng giọng hát nhẹ bằng như mây trời, ngọt ngào như mật của ngày nào.

Sau tai nạn kinh hoàng ấy, thằng bé bị sốc một thời gian dài, gần như không đêm nào ngủ được bởi cứ nhắm mắt là lại thấy ánh mắt tuyệt vọng của anh nhìn nó, thân hình nát bét của anh dưới bánh xe tải. Nó la hét âm ỉ và không ăn uống gì cả. Gia đình phải cho nó tạm nghỉ học một thời gian, đưa đi bệnh viện chữa trị, ba nó suốt ngày càu nhàu trách má. Ai biểu bà, thằng bé vốn ốm yếu, đáng lẽ khi có tai nạn thì phải đưa con về nhà ngay, dắt nó ra đó xem làm chi cho bị ám ảnh. Không một thỏa thuận ngầm nào, nhưng cả má lẫn nó đều giấu biệt về những bí mật của anh. Cũng là sự tình cờ may mắn, ngay trong ngày anh bị tai nạn thì một người chị gái ngoài quê vào thăm em và đã dọn dẹp sạch lại căn phòng ngủ của anh trước khi công an đến tìm hiểu lý do vì sao anh tự tử. Mọi sự dần chìm vào quên lãng, sau này nó thi thoảng vẫn thơ thẩn đi qua căn nhà ấy mà nay đã có chủ khác, để ước mong cánh cửa kia bật mở và anh sẽ lộ đầu ra cười rạng rỡ, thì ào, út... cứng đó hả.

Ngày tháng qua nhanh, nó lớn lên có bạn bè nhiều hơn và rồi đăng ký đi công an với sự bảo lãnh của một người bà con làm lớn, lấy vợ và bươn chải làm nhiều nghề khác. Cuộc sống tranh giành làm cho thằng bé ngày nào đã là một gã đàn ông đang già cỗi cần đi nhanh, trái tim cứ rần lạnh lại với những âm mưu, thủ đoạn và cả sự tàn nhẫn với người đời, chỉ có lý ức về anh vẫn còn nguyên vẹn trong tim mà thỉnh thoảng lại trở về quẩn quýt.

Vài giọt nước mắt dùng đục chầm chậm lăn trên má của gã đàn ông tuổi bốn lăm.

Buổi chiều sau lễ sân nhà thờ bỗng vắng lặng đến lạ thường, ánh nắng vàng úa rơi trên từng đốm lá lả tiếng gió xào xạc nhẹ với những chiếc lá me vàng thong thả bay bay đáp mình xuống mặt đất.

Thỉnh thoảng sau buổi lễ chiều, thường thì cha sở và Cường ra ngồi trên chiếc ghế đá ngoài sân trò chuyện. Dạo này sức khỏe của cha không được tốt lắm, trước sự lo lắng của anh và Thương, vị linh mục già cười, có lẽ cũng đến lúc cha phải về với nước Chúa rồi, các con đừng quá lo lắng để làm gì, quy luật sinh tử là vậy. Ông từ chối việc Cường đòi truyền nước biển cho ông, dù rằng anh và Thương hết lời năn nỉ. Sống trong niềm tin, khiêm nhường và nghèo khó quen rồi, nên cha không muốn làm phiền mọi người, huống hồ ông đã già rồi, chuyện sống chết là lẽ thường tình, tại sao phải sợ. Đức tính khiêm nhường và sự nhẫn nại của ông làm cho Cường rất khâm phục.

Có một lần, anh và Thương đến thăm cha, trò chuyện qua lại, bất chợt Cường nhắc đến chuyện báo chí đưa tin Ủy ban Giáo hoàng do Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II thành lập năm 1979 để điều tra lại về việc nhà vật lý Galilê bị Tòa Điều tra của Giáo hội kết án năm 1616 với tội có những lý thuyết mâu thuẫn với Kinh Thánh. Tháng 10 năm 1982 Ủy ban Giáo hoàng ra thông báo nhìn nhận những sai lầm trong vụ án này. Hồi ấy Cường mới quen với Thương và cũng chỉ gặp cha đôi lần. Nghe giọng điệu chế giễu có phần khinh mạn của anh, Thương đã nổi nóng và thế là hai người to tiếng qua lại với nhau trong khi vị linh mục già vẫn bình tĩnh ngồi uống trà. Chỉ khi câu chuyện tranh cãi đi đến cao trào thì cha mới ngăn cả hai lại.

-Các con hãy nhớ, Giáo hội là quy luật của đức tin chứ không phải là nguyên do đức tin. Giáo hội công bố chân lý đức tin là nhân danh Thiên Chúa, đén quyền uy của mình làm chứng cho chân lý ấy và buộc các tín hữu phải chấp nhận. Tuy nhiên Giáo hội không phải là nguyên do cuối cùng khiến ta tin, chính vì thế mà Đức Giáo hoàng Léon I đã cấm dùng kiểu nói “credere in Ecclesia” là vì vậy.

Ông chậm rãi phân tích đánh giá toàn bộ nội dung của vấn đề này, những yếu tố khách quan lẫn chủ quan của hoàn cảnh lịch sử khi xảy ra vụ án, quan điểm của Tòa Thánh vào thế kỷ 16 và bây giờ như thế nào. Theo

cha, mỗi một thời khắc của lịch sử đều có những biến thiên nhất định theo ý chí chủ quan của con người. Thời điểm xảy ra vụ án, khi xác định nội dung và tính chất nghiêm trọng của vụ việc, Giáo hội cũng đã biết rõ tại sao phải làm vậy và ngày nay cũng biết tại sao phải làm vậy. Chính vì thế, ông kết luận, sau khi Ủy ban Giáo hoàng công bố thừa nhận sai lầm này thì trong dư luận giáo dân cũng có phần xôn xao và Đức Thánh cha đã có nhận định về vấn đề này với đại ý là, một Kitô hữu chân thành, đã tỏ ra nhận thức về khía cạnh này tốt hơn những nhà thần học đã chống lại ông.

Vị linh mục già nhìn hai người, thân ái.

-Có thể ở một thời điểm nào đó, chúng ta chưa hiểu hết những ý nghĩa nội dung vô tận của Mạc Khải, nhưng những điều gì mà Giáo hội đã hiểu và xác định thì vẫn đúng, nói cách khác thì các công thức tín lý luôn đúng, tuy nhiên vẫn có thể hoàn thiện thêm. Và... - Ông đặt tay lên vai Thương như để nói riêng với nàng - Mọi tín hữu buộc phải tin các tín điều do lòng vâng phục đối với chính Thiên chúa và lòng vâng phục với Giáo hội. Ai chủ tâm phủ nhận hoặc nghi ngờ một tín điều nào thì đều rơi vào lạc thuyết.

Liếc nhìn Cường, ông mỉm cười.

-Do con không phải là một tín đồ của Công giáo nên những điều cha nói ra đây không mang tính ràng buộc với con mà chỉ là để con hiểu biết thêm về Công giáo chúng ta. Riêng với người Công giáo sự vâng phục đối với Giáo hội là hết sức quan trọng, bởi phải hiểu rằng, Giáo hội vừa có tính chất thần thánh vừa có tính chất người. Nói cách khác, Giáo hội vừa vô hình vừa hữu hình như Đức Hồng y giáo chủ Suhard đã viết trong Sự phát triển hay suy đồi của Giáo hội trong Giáo lệnh mùa chay 1947 rằng “Giáo hội không có vết nhơ, không một nếp gợn, thánh thiện và trong trắng”. Cũng như, Kinh thánh chỉ là một trong nhiều cơ sở nhận thức của người Công giáo nằm trong hệ thống sách giáo lý, nhưng Kinh thánh chiếm vị trí quan trọng nhất và được Giáo hội chú giải cẩn thận chặt chẽ và buộc mọi tín đồ phải tuân theo, tin phục.

Sự kiên nhẫn nhẹ nhàng của ông tự nhiên làm cho Cường thấy xấu hổ bởi những lời nói có phần thô lỗ của mình. Anh xin lỗi cha và rằng, với anh không có bất kỳ thần thánh lẫn niềm tin mơ hồ nào mà chỉ là lẽ phải của cuộc sống qua khoa học với sự chứng minh tồn tại thế giới vật chất, có thể hiểu về một khía cạnh nào đó, anh là người vô thần.

-Này con... Vị Linh mục già cười thân ái – Martin Luther King có một câu nói rất hay về những người vô thần “Rất nhiều người vô thần không phải là người vô thần về mặt lý thuyết, họ là người vô thần trên thực tế. Họ không chối bỏ Thượng đế bằng môi miệng nhưng họ không ngừng chối bỏ sự hiện hữu của Người bằng cách sống của mình”. Con không có niềm tin về bất kỳ điều gì cả nếu chưa được chứng minh qua khoa học, cũng tốt, biết đâu cách sống của con lại chẳng là một cách biểu hiện của niềm tin nào đó còn hơn nhiều người luôn nói tin này kia nhưng thực tế chẳng có gì cả.

Ông cười như muốn vẽ chế giễu ai đó:

-Sẽ chẳng có kiểu tìm đến niềm tin Thiên Chúa như B.Pxcan lập luận trong Những suy tưởng (Thiên III, mục 233) khi ông ta đặt vấn đề con người có lợi hay không lợi với niềm tin vào Chúa.

Nheo mắt nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Cường, vị linh mục già cười thú vị, cao giọng:

-Ông ta nói thế này: nếu bạn có niềm tin vào Chúa tồn tại thì cái lợi của bạn chính là hạnh phúc vĩnh cửu và nếu giả như Chúa không tồn tại thì bạn cũng chẳng mất cái gì. Ngược lại, nếu bạn phủ định sự tồn tại của Chúa, giả như Ngài không tồn tại thì bạn chẳng mất cái gì nhưng nếu Ngài đang tồn tại thì bạn sẽ mất đi hạnh phúc vĩnh cửu, cho nên, với B.Pxcan tốt nhất cứ tin vào sự tồn tại của Ngài, vừa thực tế và được lợi ích hơn nhiều.

-Ôi... cha quả là tuyệt vời.

Cường thốt lên thán phục.

-Đôi lúc trong cuộc đời này, cha biết không, tin vào một điều gì đó không có nghĩa đơn giản đó là sự thật. Có rất nhiều con người vĩ đại, là những nhà khoa học lớn nhưng vẫn có một niềm tin nào đó và rõ ràng là họ muốn nhận thức thế giới này như biểu hiện niềm tin của bản thân mình. Và như Piccò thừa nhận, cả khoa học lẫn tôn giáo đều đưa ra những luận điểm có tính nhận thức, do vậy cần phải đánh giá khoa học và tôn giáo từ góc độ tính hợp lý của chúng.

-Hay lắm con trai của ta - Vị linh mục già gật gù tán thành – Là một người cả đời tận hiếu và vâng phục Thiên chúa cũng như Giáo hội, thật ra từ trước đến nay mọi điều cha nói với con đều trên quan điểm của chủ nghĩa Tân kinh viện mà thôi.

Chủ nghĩa Tân kinh viện là một nhánh triết học bao gồm nhiều luồng tư tưởng khác nhau và được chấp nhận rộng rãi trong tín đồ Công giáo bởi nó tạo cơ sở để phủ nhận các triết thuyết đi chệch khỏi đức tin của Giáo hội. Cơ bản của triết học kinh viện được xây dựng từ ý tưởng của Thánh Thomas Aquinas (1225 -1274) và cũng rất gần với tư tưởng của Aristotle, sau này còn được bổ sung thêm bởi các triết gia như Descartes, Kant, Heidegger... hai triết gia cổ xúy tích cực nhất là Jacques Maritain, Etienne Gilson và trong bức Thông tri Aeterni Patris năm 1879, Đức Giáo Hoàng Leo XIII đã tuyên bố rằng Tân thuyết Thomas là triết thuyết chính thức của Giáo hội La Mã.

-Con biết tại sao không? Vị linh mục già nhìn Cường nheo mắt - Đức tin và lý trí là hai dạng năng lực riêng biệt và đáng tin cậy như nhau trong quá trình nghiên cứu chân lý và hoàn toàn không đối lập nhau.

-Đấy là quan điểm của triết học kinh viện hay còn gọi là Tân thuyết Thomas, phải không thưa cha?

-Đúng vậy. Đức tin siêu việt hơn do có khả năng đón nhận sự thật nhanh nhạy và chắc chắn hơn cũng như có khả năng khám phá ra những chân lý

nằm ngoài phạm vi suy xét của lý trí nhưng lý trí lại không thể thiếu được bởi rất nhiều chân lý có được qua hoạt động của lý trí. Bởi vậy đã có nhiều chân lý không được ghi nhận trong Kinh thánh và độc lập với Đức tin của Giáo hội, đó là sự thật. Nhưng cũng có nhiều chân lý được phát hiện thông qua Đức tin hoặc năng lực suy luận của lý trí, ví dụ như sự tồn tại của Thượng đế và cũng có chân lý được phát hiện nhờ sự phối hợp giữa chân lý và đức tin, ví dụ như triết học về tôn giáo, cũng có chân lý chỉ xuất phát từ Đức tin, ví như niềm tin vào Thiên chúa. Thế nên đây là những quan hệ song hành, tương hỗ lẫn nhau để cùng tiến đến sự thật.

-Qua nghiên cứu Tổng thần luận củ Thánh Thomas, cha nhận thấy, Thánh Thomas muốn nói nếu một sự vật thật sự hiện hữu thì nó phải tồn tại như một thực tại siêu hình, không chỉ là yếu tính đơn thuần... nó còn bao gồm những hiện sinh và chân lý hiển bày qua quá trình tìm hiểu những hiện sinh ấy. Chân lý không chỉ nằm trong trí tuệ mà lộ ra khi trí tuệ chạm vào thực tại, nên chân lý là kết quả của hoạt động tư duy và hiện sinh tương ứng với hoạt động ấy.

Có vẻ như nhận thấy sự khó hiểu hiện trên nét mặt của Cường khi dẫn dắt anh vào sâu trong Tân thuyết Thomas của chủ nghĩa kinh viện nên vị linh mục già quyết định kết thúc câu chuyện.

-Điều mà Thánh Thomas muốn khẳng định, Thượng đế không là những dạng Thực thể mà là Đấng toàn năng và nếu có là Thực thể thì là thực thể Thuần nhất, Hoàn hảo và phi vật chất trong khi những tiềm năng khác vẫn còn thuộc tính của vật chất. Trong thế giới hiện đại ngày nay người ta coi Tân thuyết Thomas là Chủ nghĩa hiện thực ôn hòa, dung hòa giữa Duy tâm và Duy vật.

Cường gật gù vẻ hiểu biết và tiếp lời:

-Con nhận thấy các triết gia từ cổ chí kim, từ đông sang tây, thường hay xung đột quan điểm với nhau để khẳng định trường phái triết học nào là xác

đáng, hoàn hảo nhất và họ cứ tranh cãi nhau mãi đến tận ngày hôm nay vẫn vậy. Thế nhưng chính những bất đồng này lại là yếu tố tích cực đối với sự tiến bộ về tri thức của nhân loại và chẳng ảnh hưởng gì đến quá trình khám phá chân-thiện-mỹ như triết gia Platon đặt ra cả.

Vị linh mục già không nói gì chỉ gật gù mỉm cười và vỗ vỗ lên vai anh, cử chỉ cực kỳ thân ái.

Cường rất khâm phục cha, và chính từ đấy mà anh thấy mình ngày càng gần gũi với ông hơn. Là một người có học thức, đi nhiều, đọc nhiều, biết nhiều thế nhưng trước vị linh mục này Cường vẫn thấy kiến thức của mình còn thua ông xa. Và ông chưa bao giờ đòi hỏi anh phải theo tôn giáo hay đức tin của mình cả và cũng như chẳng bao giờ tranh thủ để thuyết giáo với anh về niềm tin Thiên chúa mà ông luôn diễn đạt điều ấy qua cách sống chân thành và bằng những hành động cụ thể, chính điều ấy làm cho Cường ngày thêm quý mến vị linh mục già này.

Đăm đăm nhìn cha, thoáng thở nhè nhẹ, Cường thay đổi đề tài.

-Cô đơn cha ạ, cô đơn thường trực mà đôi lúc còn thêm những mệt mỏi trong cuộc sống, công việc bởi những âm mưu lẫn thủ đoạn đấu đá của người đời... làm cho con thấy mình yếu đuối hẳn - Cường buồn rầu nói – Con nhận thấy xã hội càng hiện đại văn minh con người ta càng trở nên cô đơn hơn.

Vị linh mục im lặng nhìn anh. Khi con người ta sống trong một thế giới tôn thờ vật chất chạy theo vật chất nhằm thỏa mãn những nhu cầu cá nhân thì đời sống tâm linh của con người trở nên khô cạn, con người càng ngày càng trở nên cảnh giác, mất niềm tin, rút sâu vào cái vỏ ốc tâm hồn cô quạnh, thế nên tỷ lệ tự tử của thanh thiếu niên trong các nước công nghiệp tiến tiến khá cao, đến mức các nhà tâm lý phải lên tiếng báo động.

-Cô đơn và yếu đuối - Vị linh mục già nheo mắt nhìn Cường mỉm cười, nói khẽ - Không hiểu sao từ lâu cha cũng cảm nhận được điều ấy trong đôi mắt con, một đôi mắt biết cười nhưng luôn ẩn chứa trong đó những nỗi buồn mênh mông nào đó.

-Ôi, cha! - Cường thảng thốt kêu lên vì bất ngờ khi nghe cha nói vậy, nhiều năm quen biết cha, lần đầu tiên anh nghe ông nói điều này với mình, ông đã cảm nhận thấy nó từ anh bao giờ, Cường thấy bối rối.

Ông nhìn anh, ánh mắt tràn đầy tình cha con.

-Biết con nhiều năm và thật ra cũng từ rất lâu cha đã cảm nhận được ở con có những điều gì đó khá kỳ lạ mà con cố tình che giấu nó. Mặc dù Thương là một phụ nữ sắc sảo và thông minh, nhưng hình như trong tình yêu thì Thương lại hoàn toàn không cảm nhận ra được điều ấy. Vậy thật ra nó gì?

Cường buồn bã cúi đầu thú nhận.

-Cô đơn, con thật cô đơn và đôi lúc còn là sự trống rỗng tuyệt vọng của những khắc khoải trong tâm hồn yếu đuối nữa, nó ngày càng lớn dần trong trái tim con. Con đã cố tình chạy trốn chính mình trong nhiều năm nhưng rồi không thể.

Nắng vàng đang nhạt dần. Vị linh mục nhìn vẻ mặt đau khổ lẫn bối rối của Cường, ngẫm nghĩ, ông dè dặt nói:

-Trong Cr 12:9 có ghi “Tôi rất đổi vui sướng và vinh vang vì các sự yếu đuối của tôi”. Tuy nhiên có lẽ nó được hiểu theo một ý nghĩa khác với hoàn cảnh của con bây giờ

Cường ôm đầu thở dài.

-Trước khi quen Thương, con đã chạy trốn chính mình bằng cách lao vào các cuộc tình ăn chơi trác táng với tình yêu lẫn tình dục thỏa mãn đôi bên. Chẳng thế mà con từng nổi tiếng một thời gian dài vì chuyện này. Nhờ một chút hấp dẫn bề ngoài nên được rất nhiều phụ nữ yêu thương, chiều chuộng... cho đến khi gặp Thương, con hiểu rằng có lẽ nàng là bến đậu cuối cùng của đời mình. Đến nay đã sắp thành vợ thành chồng rồi, tuy nhiên con vẫn thấy tâm hồn mình trống trải không được yên ổn.

-Hừm... con không yêu Thương à?

-Không con rất yêu cô ấy, rất yêu - Cường khẳng định.

-Hãy giải thích cho cha hiểu thật ra là chuyện gì?

Ánh mắt anh đầy vẻ bối rối khi nhìn vị linh mục già quý mến của mình, có những điều khác muốn nói, muốn giải thích nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu và lý giải thế nào cho ông hiểu.

-Sao con thấy sợ hãi thật sự cha ạ - Tiếng Cường thì thào như gió thoảng và tự nhiên anh muốn được gục đầu vào lòng ông khóc thỏa thuê, muốn dằn trải với ông những điều không thể nói được bởi rất có thể đây sẽ là sự thật quá tàn nhẫn đối với bản thân mà chính anh còn hoài nghi nó từ lâu chẳng.

Im lặng nhìn Cường rất lâu, và Cường phát hiện dường như vị linh mục già có điều gì đó muốn nói với anh. Đúng vậy.

-Cách đây mấy hôm, cha có đọc trong Rm 12:2 và phát hiện một đoạn hay, rất có ý nghĩa con ạ. Theo quan niệm của Thiên chúa thì mọi quy luật biến đổi đều nhất quán và thông qua tự nhiên cũng như có sự ân sủng từ Đấng tối cao. Cây cỏ hay muông thú cho đến con người đều có sự biến đổi và tất cả đều nhờ vào ân sủng của Đức Kitô và đón nhận Ngài vào trong linh hồn của mình. Do vậy trong tình yêu thì tình yêu chính là sự biến đổi mình hòa nhập vào đối tượng mình yêu. Nhưng nếu đó là một tình yêu mà không hiểu theo ý của Đấng tối cao đã định liệu thì nó là gì? Một sự lạc loài

hồn mang chẳng, có cảm đoán được không? Ngài sẽ không ủng hộ điều đó đâu con trai của ta ạ, nhưng bằng tình thương bao la vĩ đại của mình, chắc hẳn Ngài cũng sẽ thấu hiểu và thông cảm cho nỗi khổ của con cái Ngài và sẽ tha thứ...

Cường hốt hoảng nhìn vị linh mục, lẽ nào đây là điều cha muốn nói với anh mà thật ra là ý gì? Ông lơ đãng nhìn ra cửa nói khẽ.

-Hôm rồi có một tín hữu đến thăm cha, đó là một con người kém may mắn.

Ông cho biết, người này nguyên là một Thừa tác viên chính thức chuyên phục bàn thờ giúp cha sở và cha phó khi cử hành phụng vụ. Đây là một thầy giúp lễ rất chu đáo, làm việc cẩn thận nên được cha quý mến. Thế rồi đã xảy ra những chuyện ngoài ý muốn với thầy ấy.

-Xảy ra chuyện gì vậy thưa cha?

-Có một số con người nhục cảm của họ không thể hướng tới người khác phái mà chỉ hướng đến người cùng phái thôi.

Cường dờ ra nhìn vị linh mục già, mặt tái hẩn đi.

-Từ lâu nay quan điểm của Giáo hội về vấn đề này rất rõ ràng, trước hết trong Mười điều răn thì ở điều răn thứ sáu đó chính là chớ làm sự dâm dục với sự xúc phạm nặng nề đến Đức khiết tịnh (2396) đã nói rõ đến chuyện này. Sách Sáng thế kỷ cho biết, việc Thiên chúa dựng lên người nam người nữ là để kết hợp họ lại bổ túc cho nhau, thế nên trong Tân ước, Thánh Phaolô coi chuyện này là sự mù quáng của con người và phá vỡ sự hòa hợp của Đấng tạo hóa bằng những hành động sai trái về luân lý (Rm 1.1832), không được coi là dân Chúa và không được vào Thiên đường (1Cor 6,8.10).

-Thế nhưng... - Cường dè dặt lên tiếng – Cha có hiểu rằng đây là điều ngoài ý muốn của con người không? Nếu nói rằng mọi sự đều do Thiên

chúa vạn năng tạo dựng và nằm trong ý Chúa thì chuyện này nếu xảy ra làm sao trách những con người ấy được?

-Cha hiểu... cha hiểu - Vị linh mục già gật đầu.

-Đây là quan niệm những thế kỷ trước, đến những năm giữa thế kỷ 20, trước phong trào đấu tranh đòi bình quyền nam nữ lẫn giới tính khác được bình đẳng thì Giáo hội vẫn khẳng định quan điểm của mình qua Tuyên ngôn “Persona humana” của Bộ Giáo lý Đức tin, cũng như đến tháng 10 năm 1986 một lần nữa Bộ này đã gửi thư nói rõ vấn đề này khi các linh mục làm mục vụ cho những người đồng tính. Nhìn chung quan điểm của Giáo hội là, khuynh hướng này ở một con người thì tự nó không phải là tội và lên án những ngược đãi, đây chính là sự thiếu tôn trọng đối với tha nhân. Tuy nhiên nếu từ chỗ có khuynh hướng ấy đi đến thực hành khuynh hướng ấy bằng hành động cụ thể, nhất là lan tới những người có khả năng tính dục và tình cảm bình thường thì bị coi như là hành động xấu, một tội lỗi xét về phương diện luân lý.

Ông thở dài buồn rầu.

-Sau khi nhận ra những bất ổn trong tâm hồn mình thì thầy ấy bị khủng hoảng tinh thần trầm trọng và tìm cách chạy trốn sự thật bản thân bằng cách tự kết thúc cuộc đời mình. May mắn làm sao là trước đó thầy đã tìm cha để xưng tội.

Cha đã nói với thầy ấy rằng, cha hiểu những đau khổ và khó khăn của thầy ấy và với Thập giá Chúa Kitô thì phải hiểu rằng Chúa vẫn mời gọi một cuộc sống nhân đức khiết tịnh như tất cả tín hữu Kitô khác nếu chăm chỉ tìm hiểu bản chất lời mời gọi của Chúa gửi đến thì sẽ được nhận lãnh bí tích một cách thống hối trung thành hơn và lãnh nhận ơn Chúa ban dồi dào.

-Cha có hiểu rằng đối diện với điều ấy là khó khăn như thế nào không?

Giọng nói của Cường chợt biến đổi méo đi cách kỳ lạ. Có vẻ không nghe thấy điều này, vị linh mục già nhìn lướt ra bên ngoài.

Giáo hội không thể tự giới hạn mình vào việc loan truyền luân lý, nhưng được mời gọi để mang lại sự cứu độ cho tất cả mọi người. Giáo hội cũng không thể áp đặt bất cứ quy luật nào một cách độc đoán nhưng cũng không thể thay đổi cấm cản hay cho phép tùy theo sở thích của con người. Đôi lúc, có những điều dù không tìm thấy trong Kinh thánh nhưng lại có trong truyền thống lâu đời của Giáo hội và tất cả cần được can đảm nói lên sự thật luân lý đồng thời biết tôn trọng thông điệp từng người lẫn mỗi nền văn hóa.

-Cha hiểu, thế nên nó còn tùy thuộc vào lương tâm của mỗi con người và chỉ có Thiên chúa mới thẩm định chắc chắn hành động của con người là có tội hay không, nặng nhẹ thế nào. Đáng tối cao thấu suốt mọi nguyên nhân đưa tới hành động của con người và tin rằng trái tim bác ái của Ngài luôn thương yêu con cái của mình.

Cường im lặng cúi đầu suy tư.

Lặng lẽ nâng hai bàn tay nhăn nheo mềm mại của vị linh mục già lên và thành kính hôn vào đó, rồi áp lên má của mình, anh ứa nước mắt khi nghe ông an ủi.

-Con người chúng ta sống trong lịch sử và sự sáng tạo của chúng ta chính là sự thích ứng với những thay đổi xung quanh, đó vừa là quá trình nhưng cũng vừa là kết quả của sự thích nghi về mặt sinh học lẫn xã hội. Lịch sử có vận mệnh của nó cũng như mỗi con người đều có con đường đi của riêng mình, có hiểu điều đó không?

Cường thật bất ngờ về một vị linh mục già cả đời sống trong niềm tin Thiên chúa lại có thể bàn bạc rành rẽ về triết học hiện đại theo quan điểm của O.Spengler với luận thuyết, lịch sử chung của mọi người là hư cấu, văn hóa và văn minh luôn mang tính cục bộ và có số phận của riêng mình. Tất

cả xuất hiện, phát triển rất phong phú, đa dạng và ảnh hưởng đến nhau để rồi tất cả đều bị hủy diệt. Rõ ràng những điều ông vừa nói không nằm trong những quan niệm về đức tin của mình mà ông nói với tư cách của một nhà nghiên cứu triết học, phải chăng cha đã cố ý nói điều này là để an ủi Cường? Anh tự hỏi.

-Con cảm ơn cha rất nhiều.

Vị linh mục già khoanh tay trước ngực trầm ngâm nhìn theo bóng người đàn ông bước đi liên xiên trong buổi chiều nắng nhạt, ông thở dài, làm dấu thánh giá. Lạy Thiên chúa tối cao, sao Ngài thử thách con cái Ngài nhiều quá, phải chăng chính qua sự thử thách này mới làm vinh danh sáng tỏ ý Chúa và để cho con cái Ngài nhận ra rằng, tình yêu của Ngài mang đến thế gian này nhiều lắm mà rằng liệu nào có ai nhận ra. “Chúng ta sinh ra để yêu, sống để yêu, và chúng ta sẽ chết để yêu nhiều hơn nữa” (Thánh Josep Cofasso).

Liếc mắt thấy ánh đèn xanh xanh từ phòng làm việc hắt ra, Thương biết là Cường vẫn cặm cụi trên máy vi tính. Nàng lên tiếng lần nữa nhắc anh nên nghỉ, khuya rồi, cần giữ gìn sức khỏe.

Hôm nay nàng rảnh nên điện thoại cho Gia Khánh, hẹn đi ăn cơm tối. Cả ba có một bữa tối vui vẻ lại còn đi nghe nhạc Trịnh tại quán Phôi Pha nữa. Từ ngày biết ba và dì Thương sắp lấy nhau thì tình cảm cha con của Gia Khánh ngày càng được cải thiện nhiều, gần như không còn những ngăn cách như trước kia nữa. Điều này làm cho Cường rất vui, giúp anh an ủi phần nào những thắc thỏm trong lòng. Dạo này cả Thương lẫn Gia Khánh đều thấy rõ những bồn chồn trong ánh mắt Cường và tuy không nói ra nhưng cả hai dì cháu ngầm hợp sức với nhau quan tâm chăm sóc đến người đàn ông của họ nhiều hơn.

Cường buông mình rơi cái thích xuống giường bên cạnh Thương và nhắm mắt nằm im, nhưng chỉ được một tý là lúc lắc người vì bị những ngón

tay của Thương chọc nhột. Cuối cùng anh chịu thua và mở mắt ra nhìn Thương, nàng cười chúm chím.

-Em vừa đọc một bài báo viết rất hay trên internet. Đàn ông các anh coi chừng trong tương lai phải đưa vào sách đỏ?

-“Động vật quý hiếm” - Cường bật cười ha hả - Dĩ nhiên đàn ông như anh thì phải là quý hiếm rồi.

-Thôi đi ông – Choàng tay qua cổ Cường, Thương cười, vân vê mấy lọn tóc xoắn xoắn trên trán anh, âu yếm – Kèm theo bài báo ấy còn là giới thiệu về một bộ phim viễn tưởng của thế kỷ tới nữa, khi mà phong trào đòi nam nữ bình quyền đã trở thành một thế giới chỉ rặt đàn bà làm lãnh đạo, từ tổng thống, thủ tướng cho đến các bộ trưởng...

- Và cả một nữ giám đốc nữa chứ - Cường cù trả thù vào nách nàng, Thương ẹo người né - Để nghe em nói nào. Điều làm em nghĩ ngợi không phải là phong trào nam nữ bình quyền đi quá lố trong việc phụ nữ ngày càng trở nên mạnh mẽ đến nỗi phải “cai trị” đàn ông mà, những phẩm chất của người đàn ông theo tác giả bài báo này, trong tương lai ngày càng mất đi.

-Mất đi – Khuôn mặt Cường bỗng thần ra vẻ suy nghĩ. Không để ý điều đó, Thương tiếp tục nói - Sức mạnh từ ngoại hình đến trí tuệ tạo đến sự quyến rũ nam tính ở người đàn ông không hiểu sao ngày càng mất đi. Nhà xã hội học Robert Ebguy cho biết, trong một nghiên cứu xã hội học của mình thì cái nhìn về người đàn ông trong tương lai sẽ là những người dễ bảo, dịu dàng và cũng mạnh mẽ. Đáng ngạc nhiên ở một nhóm nam bạn trẻ tuổi từ 20-25 còn tuyên bố, không sợ nếu được cấy thêm nữ tính

Say sưa nói nên Thương không để ý là Cường đã đứng dậy bỏ ra ghế ngồi từ hồi nào, anh châm thuốc và rít những hơi dài, chuyện lạ vì Cường đã hứa bỏ thuốc và chỉ hút khi xã giao.

Thương hào hứng nói tiếp.

-Trong một báo cáo khoa học của Đại học Oxford cho biết thì trong 50 năm trở lại đây, số lượng tinh trùng của đàn ông đã giảm đi đáng kể bởi môi trường hiện đại tác động đến. Ngoài ra còn là nhiễm sắc thể Y, nhân tố quyết định cặp XY (sinh con trai) cũng đang có nguy cơ bị thoái hóa không phục hồi được và, nguy cơ đàn ông bị “tuyệt chủng” là có thật.

Bấy giờ Thương chợt phát hiện trong phòng ngủ có mùi thuốc lá, quay lại nằng nhăm mặt, hỏi.

-Anh có chuyện gì à?

-Không... không... Cường dụi điều thuốc, cười gượng và bỏ đi vào buồng vệ sinh súc miệng. Thương hiểu rằng rõ ràng Cường đang có điều bối rối.

Kéo Cường lại giường, gối đầu lên ngực anh, Thương thì thầm như an ủi.

-Tất cả chỉ là lý thuyết và lý thuyết thôi anh à.

Cường phì cười điệu cợt.

-Bộ em tưởng rằng anh bị xúc động về những điều em vừa nói sao.

-Em không biết – Thương cười cười.

Ngồi dậy ôm gối, Cường lẩm bẫm.

-Theo anh hiểu rằng, người đàn ông của hôm nay là hình bóng của người đàn ông của hôm qua và cũng là tấm gương phản chiếu người đàn ông trong tương lai. Tuy thế họ không là bản sao của nhau bởi tất cả đều biến đổi không ngừng trong thế giới này.

Kết luận của anh thật là lạ và chẳng ăn nhập gì với đề tài vừa nói cả, Thương nghĩ vậy và im lặng.

Sáng hôm sau khi Cường dậy thì Thương đã đi làm rồi. Vệ sinh xong ra gặp người giúp việc, Cường trách sao không đánh thức anh dậy sớm. Người giúp việc thưa, bà dặn hôm qua ông mất ngủ nên hôm nay để ông ngủ thêm một chút nữa.

Ngồi trước bàn ăn, Cường ế oải mức từng thìa súp. Nhìn chị giúp việc bê đến một tô canh nữa màu đen đen, Cường nhăn mặt.

-Cái gì vậy?

-Dạ...

-Tôi đã nói với chị là tôi không sao mà.

-Dạ đây là bà bảo làm thêm cho ông, bà dặn sáng nay chắc ông sẽ ăn không ngon miệng nên nấu thêm chút canh sâm.

Ôi trời, Cường lắc lư ngán ngẫm. Thương bao giờ cũng vậy, nhiều lúc Cường cứ có cảm giác nàng chăm sóc mình như chăm một đứa con trai lớn đầu vậy. Từng hơi thở lẫn tiếng ho của anh, nàng đều chú ý lo lắng. Tình yêu của nàng nhiều lúc làm cho Cường thấy ngộp thở. Quả đúng là tối qua không hiểu sao Cường thấy khó ngủ thật, cứ trăn trở mãi, mặc dù anh cự quây rất khế nhưng Thương vẫn biết. Đạo này Thương nhận thấy Cường hay bồn chồn suy tư điều gì đó, sống với nhau gần chục năm, như là vợ chồng hiểu nhau đến từng hơi thở, ánh mắt, thế nhưng trong chuyện này Thương vẫn không hiểu Cường đã gặp chuyện gì, hỏi không bao giờ anh nói và luôn trấn an nàng rằng không có gì. Nàng nhớ lần gặp mới đây thì vị linh mục gài nhà thờ Thánh Tâm đã khuyên nàng nên quan tâm đến Cường nhiều hơn, bởi chính ông cũng nhận ra đạo này hình như Cường đang gặp điều gì đó làm anh khó xử. Chuyện gì, không tò mò tìm hiểu tuy nhiên Thương cũng rất ưu tư, huống hồ nàng với Cường đã sắp kết hôn rồi.

-Bà dặn...

-Thôi... thôi... tôi biết rồi - Cường xoa tay - Nếu tôi mệt thì gọi tài xế đưa tôi đi làm chứ gì.

Chị giúp việc cố nín cười, cúi đầu.

-Dạ.

Không muốn cho người giúp việc bị la, Cường cố uống hết chén nước sâm rồi đi lên lầu thay đồ đi làm. Anh biết, lát nữa thế nào Thương cũng gọi điện thoại về nhà hỏi người làm xem anh ăn uống thế nào và, nếu như hôm nào anh không ăn uống được thì nhất định người giúp việc sẽ bị la. Cũng mấy lần rồi, tội nghiệp cho chị người làm nên Cường đành cố ăn uống và, anh không ngờ rằng đây chính là điểm yếu của mình mà Thương phát hiện ra, tận dụng để ép anh trong việc ăn uống giữ sức khỏe.

Khi Cường đẩy xe vào cơ quan thì đồng hồ đã chỉ 8 giờ, vậy là hôm nay anh đi trễ nửa tiếng. Gật đầu chào mọi người, cầm cặp hồ sơ là anh đi như chạy vào phòng họp của Viện. Cũng may, do phải đón khách trên xuống đột xuất nên không giao ban. Quay về phòng làm việc, ngả người trên ghế, Cường đưa tay bóp đầu. Mấy nhân viên vào trình ký báo cáo, anh đều lắc đầu chỉ sang phòng vị phó bên cạnh giải quyết. Phòng của anh đông nhân viên nhất viện, 25 người với ba nhóm chuyên môn, do ba vị phó phụ trách, tuy nhiên do một phó phòng đang làm thủ tục nghỉ hưu, một đang đi tu nghiệp ngắn hạn ở Pháp nên công việc hiện nay dồn lại chỉ còn hai người, khá bận. Chưa kể tổ chức đang còn sắp xếp nhập hai phòng lớn nhất viện vào một và Cường được bổ nhiệm, phụ trách, công việc càng nặng nề thêm.

Họp hành, thông qua các đề án, làm việc với các đơn vị bạn... nhiều hôm Cường phải làm việc đến khuya mới về, mệt phờ. Thương rất xót ruột. Mang tiếng ở chung nhà, nhiều lúc cứ như vợ chồng ngẫu, bữa cơm bao giờ cũng chỉ có một người ăn, hiếm khi có đôi. Chưa kể là ngoài doanh nghiệp

của mình thì Thương còn vài chức danh kiêm nhiệm qua góp vốn các công ty cổ phần, ủy viên hội đồng quản trị ngân hàng này kia... tất cả làm nàng gần như không có thời gian cho mình lẫn Cường. Trên danh nghĩa là vợ chồng, sống chung với nhau nhưng thời gian giành cho nhau rất ít. Những chuyến công tác nước ngoài dài ngày, và công việc đôi lúc đã biến nàng như một cỗ máy.

Cũng đến mấy lần Thương gợi ý anh nên nghỉ việc ở viện và về công ty giúp nàng, anh làm giám đốc và nàng làm chủ tịch Hội đồng quản trị. Nhưng kệ Thương hờn giận, Cường không chịu vì không muốn mang tiếng. Là vợ chồng, không phải Cường không quan tâm đến công việc của Thương nhưng anh vẫn thường nói. Là một kiến trúc sư, Cường yêu công việc của mình và anh muốn theo đuổi công tác chuyên môn, ngoài ra làm niềm vui thỉnh thoảng tham gia giảng dạy ở trường chứ không thích công việc kinh doanh. Do vậy mà anh từ chối lời mời của Thương.

Dạo gần đây do áp lực của công việc nên Thương xuống sắc thấy rõ, theo lời khuyên của Cường, nàng cũng đang rút dần một số vốn đầu tư, chuyển sang môi trường khác an toàn hơn, dĩ nhiên lợi nhuận ít hơn nhưng nàng cũng bớt phải lo lắng hơn. Thật ra tiền của nàng đang có đến đời cháu chưa chắc đã dùng hết, thế nhưng như nàng thú nhận, kinh doanh đã ngấm vào máu mất rồi, Thương không thể nào chịu nổi cảnh ăn không ngồi rồi nhàn nhả của một người đàn bà chỉ biết sinh đẻ và chiều chiều ngồi chờ chồng đi làm về. Tuy vậy để giảm áp lực công việc, theo yêu cầu của Cường nàng chỉ còn đầu tư vào một số lĩnh vực nhất định và dần bàn giao công việc cho các thành viên khác. Dù gì nàng cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, năm tháng thời gian, tiền của và danh vọng có thừa nhưng nó cũng lấy đi nàng nhiều thứ, may mà nàng còn có Cường bên cạnh, vì thế nàng muốn giành nhiều thời gian hơn cho anh.

Dừng xe honda trước cửa tiệm cho thuê áo cưới có tên Milo rất to trên đường Đồng Khởi, Cường nheo nheo mắt nhìn vào trong và một chàng

thanh niên trẻ, đẹp trai từ trong nhà chạy ra, nhìn anh nhe răng cười thật tươi.

-Anh Cường ạ?

-Ừ... Bằng có nhà không?

-Dạ thưa anh có.

Cường gạt đầu đưa xe gắn máy cho chàng trai và lững thững đi vào trong, bầu không khí trong nhà êm dịu mát rượi làm cho Cường thấy thoải mái hẳn, mấy nhân viên gặp anh đều lễ phép cúi đầu chào, Cường chào lại và tiến đến cầu thang đi lên lầu hai. Tất cả nhân viên ở đây đều biết Cường là bạn thân của ông chủ và, thỉnh thoảng anh vẫn ghé qua đây.

Trước phòng làm việc của Bằng, cửa khép kín, Cường gõ khẽ mấy cái nhưng không thấy ai lên tiếng, anh đành tìm cái nút chuông trước cửa và nhấn nhẹ, một lát sau thì thấy đèn hiệu nhấp nháy cho phép vào. Bằng thích yên tĩnh và rất ghét bị ai bất ngờ phá đám đi vào khi đang suy nghĩ, nhất là đang lúc tính toán hay thiết kế thời trang, thế nên phòng làm việc của Bằng trên lầu có gắn chuông và mọi nhân viên lẫn khách mỗi khi muốn gặp thì đều phải nhấn chuông xin phép. Thật ra có ngoại lệ, đó là Cường, với anh thì Bằng nói cứ đẩy cửa đi vào đừng nhấn chuông làm gì, tuy thế chưa bao giờ Cường sử dụng đặc ân này, như anh có lần nói đùa với Bằng, nhấn chuông báo hiệu trước để lỡ có ai đó đang làm gì đó thì biết mà ngừng lại. Nghe câu nói này, Bằng đấm vai bạn đau điếng.

-Cường... - Bằng rời bàn làm việc, nhìn anh nhăn mặt – Sao lại nhấn chuông?

Cười hề hề, chẳng nói gì tiến đến ghế nệm ngồi phịch xuống thò tay vớ ly nước đang uống dở của Bằng để trên bàn, uống luôn. Ánh đèn hiệu nhấp nháy và từ bên ngoài người phục vụ nhẹ nhàng đi vào, đặt lên bàn mấy ly nước lọc và trái cây, gã ta nhìn Cường nở nụ cười tươi rói trước khi biến

mất. Đây là một thanh niên nhìn rất khỏe mạnh, cắt đầu đinh, một gương mặt nam tính nhưng có một đôi mắt quá ướt mướt khi nhìn Cường, anh nhún vai hất hàm.

-Mới tuyển đâu được em xinh trai vậy?

Bằng cười hích hích, nhìn bạn.

-Thích không, mình nhường đây thử một đèn xem sao?

Cường cười lớn.

Đôi lúc mình cũng muốn thử xem sao nhưng sợ Thương biết chắc xé xác quá.

-Biết đâu đấy, cuộc đời này thiếu gì điều mà nếu không biết lại trở nên hối hận.

Cường nhăn mặt không trả lời, vẻ băng khuâng thoáng hiện qua ánh mắt anh. Nhìn bạn, Bằng nói.

-Thôi nào đùa vậy đủ rồi - Bằng ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ tay lên nệm, êm ái nói - Nằm xuống để mình mát xa cho.

Những ngón tay mềm mại, êm dịu lướt qua trên người Cường đem đến cho anh những khoái cảm không thể tả được bằng lời, những cảm giác chơi vơi bồng bênh lâng lâng. Có lần nghe anh kể chuyện mình hay được Bằng mát xa, Thương đã thét lên vẻ khiếp hãi và hỏi cảm giác như thế nào, Cường thú thật là tuyệt vời, tuyệt đến mức sau đó dù thỉnh thoảng trước kia anh cũng đi bia ôm, tắm hơi, mát xa dăm ba nơi nhưng quả thật không ai đem đến cho anh những cảm giác dịu êm dưới đôi bàn tay ma quái của Bằng. Có lẽ vì là đàn ông nên Bằng biết được những điểm yếu khoái cảm nhất nằm đâu để mát xa. Nghe, Thương há hốc mồm lắc đầu vì không hiểu, và liệu sau đó... Nhìn ánh mắt nàng, Cường cười lắc đầu, áp bàn tay

Thương áp lên má mình, anh cười to, em đừng sợ, không có chuyện gì đâu, chỉ vì anh với Bằng là bạn bè rất thân nhau nên vậy. Chuyện nó bị đồng tính thì ai chẳng biết, chính vì bọn anh biết nhau, thân với nhau như vậy nên không thể nào xảy ra chuyện gì đâu. Thương nhún vai, nàng không thích cách giải thích ấy của Cường vì thấy bất an, nàng rất muốn nói với anh rằng nên chấm dứt chuyện đến nhà Bằng để mát xa đi, nhưng lại không tiện vì sợ Cường cho rằng nàng ghen. Nhưng nàng đâu có biết rằng từ năm 17 tuổi khi lên thành phố ăn học và quen Bằng thì Cường cũng quen luôn kiểu mát xa của Bằng dành cho anh rồi, chưa kể là sự chăm sóc chiều chuộng của Bằng từ ngày ấy. Tất cả bị gián đoạn thời gian Bằng chuyển về Đà Nẵng, đi nước ngoài, sau này khi Bằng về thành phố thì lại như cũ. Một tình bạn thân hay còn là thứ tình cảm gì nữa, rất khó nói, nhưng như là có sự thỏa thuận ngầm, Bằng có những gã đàn ông của Bằng và Cường có những người đàn bà của mình và trên tất cả là một tình bạn thân thiết với nhau, vậy thôi. Một tuần đôi lần mệt mỏi vì công việc hoặc bức bối căng thẳng chuyện gì đó thì Cường đều tìm đến với Bằng để được Bằng mát xa, ru ngủ và cũng chỉ thế thôi.

Khi Cường tỉnh giấc thì thấy bên ngoài trời đã tối hẳn, đèn phòng tắt, Bằng đã bỏ ra ngoài cho Cường ngủ. Nhảy vào buồng tắm thỏa thuê dưới vòi hoa sen nhưng Cường không mó vào đồng hồ mỹ phẩm đắt tiền của Bằng để lủ khủ trước gương soi, nhiều không kém gì của Thương. Anh nhìn và nhún vai vì thật không hiểu công dụng của mấy loại này mà Bằng dùng nó như thế nào, ra sao. Quấn một cái khăn bông lớn quanh bụng, Cường lững thững đi ra và leo lên ghế ngồi xếp bằng tròn ăn trái cây, uống nước, chờ người khô trước khi mặc quần áo. Với nhà của Bằng thì Cường hoàn toàn tự do muốn làm gì thì làm như nhà mình vậy, không lẽ cũng là một đặc ân chẳng.

Có tiếng chân và Bằng đi vào, trên tay cầm mấy bộ quần áo may sẵn cho Cường, số đo mà Bằng nắm chắc đến từng ly và tự tay cắt may cho Cường, cứ đôi tuần lại đưa cho Cường mấy bộ, Cường mặc không hết, cất đầy tủ,

và anh hay nhăn nhó vì thấy lãng phí quá. Nhìn Cường đang trần như nhộng, quần khắn, ngồi hút thuốc, đọc báo, dưới ánh đèn mờ đỏ là một thân hình trần trụi cường tráng khỏe mạnh với những đường cơ bắp hoàn chỉnh thật hấp dẫn đến không tả, không nén nổi Bằng huyết sáo nhỏ.

-Gì vậy? - Cường ngược nhìn Bằng, hỏi. Bằng cười nhẹ.

-Nhìn Cường hấp dẫn quá. Lần ở Nha Trang nhìn bạn cũng vậy.

-Này bỏ cái giọng dĩ thỏa đi, một lũ trai tơ bên ngoài sẵn sàng phục vụ cả ngày lẫn đêm chưa thỏa sao?

Bằng cười nhẹ với đôi môi ướt rượt, nhìn Cường vẻ mơ màng.

-Chuyện này khó nói lắm Cường ạ.

Tự nhiên thấy gai gai trong người, vẫn biết bạn mình vốn là vậy nhưng không hiểu sao hôm nay Cường lại thấy có những cảm giác bất an.

-Thôi... thôi... - Cường xua tay ra hiệu Bằng ngồi xuống ghế. Tuy thế, đây là lần đầu tiên sau mười mấy năm quen biết, ánh mắt có lửa của Bằng nhìn anh lại làm cho anh thấy bối rối thoáng đỏ mặt. Cường thầm tự trách mình sao lúc này không mặc quần áo luôn cho rồi. Rất tinh tế, liếc nhìn bạn, Bằng ngạc nhiên, xưa nay chuyện như thế này đâu phải là lần đầu và có gì ghê gớm lắm đâu bởi Cường thừa hiểu rằng Bằng sẽ và không bao giờ làm điều gì với mình cả, dù hơn mười năm về trước Bằng đã từng thú thật là Cường rất hấp dẫn, nếu là người khác thì đã khác, nhưng để giữ tình bạn cho đúng nghĩa nên không bao giờ Bằng lại nghĩ đến việc làm chuyện này kia với Cường, chọc vui đùa thì có và cũng chỉ đến thế. Sau lần Nha Trang về đây là lần thứ hai Bằng phát hiện Cường có vẻ hơi khác lạ, bối rối khi thấy anh nhìn mình.

-Không có chuyện gì chứ Cường.

-Không mình đi thay quần áo đây.

Cường nhanh chóng biến mất sau cánh cửa nhà tắm và khá lâu mới trở ra, dường như anh đã phải mất thời gian để lấy bình tĩnh thì phải. Một lần nữa Bằng ngạc nhiên nhưng không hỏi. Dường trong bạn anh đang xảy ra điều gì đó. Thật lạ, quen nhau đến gần hai mươi năm, nay đã xấp xỉ bốn mươi tuổi cả và Cường đã có gia đình nhưng không hiểu sao Bằng có cảm nhận những cảm giác bối rối vừa thoáng qua của bạn cứ như của gã trai tân lần đầu biết chuyện, ngạc nhiên thật.

Cường ngồi xuống ghế lười lười như mọi khi.

-Này lũ trai trẻ cũ ở đây, mình thấy hình như có thêm mấy đứa mới...

-Thôi đi - Bằng cắt ngang lời vì biết rằng Cường sẽ nói gì.

Từ lâu nay tuy thông cảm với chuyện đồng tính của Bằng nhưng Cường luôn tỏ ra không hài lòng vì mỗi khi đến nhà Cường thì lại thấy xuất hiện một gương mặt trai đẹp mới. Anh không muốn Bằng dùng tiền để dụ dỗ những trai này và đưa họ đi vào con đường đồng tính. Bằng không đồng ý, đúng là có yếu tố vật chất trong đấy thật, nhưng nếu là bản chất thật của người đàn ông thì chẳng ai có thể làm bất cứ điều gì nếu không muốn. Đổ lỗi cho hoàn cảnh, đổ lỗi cho sự khó khăn, bất đắc dĩ phải thế này thế kia theo Bằng đều không đúng nếu như không muốn nói rằng đó là sự nguy hiểm của những gã đàn ông đó. Hoàn cảnh đấy đưa quả là có thật, nhưng không quyết định được tất cả, hưởng hồ anh là đàn ông. Chẳng qua anh thích, anh muốn và khi có hoàn cảnh thuận tiện thì bước vào, nên nếu chỉ đổ lỗi cho hoàn cảnh là nguy hiểm. Đúng là Bằng rất thích đàn ông trẻ, đẹp đến với mình và dùng tiền để bao bọc họ, nhưng Bằng cũng sử dụng tiền một cách đúng ý nghĩa nhất với sự tự nguyện thỏa thuận giữa đôi bên cùng đồng ý và kẻ nào ham tiền nhưng giả nai trong chuyện này thì Bằng thẳng tay đuổi ngay tức khắc, Bằng thích sự sòng phẳng và thích sự tự nguyện giữa đôi bên. Cường nhăn mặt, vì mảy mĩu có tiền nên nói vậy. Cười buồn,

Bằng vuốt tóc nhìn anh, đúng thế, một thằng đàn ông đã đến tuổi bốn mươi như mình, nhão nhoẹt cả thì làm sao rủ rê cua kéo được trai trẻ theo nữa nếu như không dùng tiền. Sinh hoạt trong giới đồng tính, tuổi chỉ cần đến gần ba mươi tuổi là bị đánh giá quá đắt rồi và muốn có tình thì phải có tiền, vì thế mình dư sức hiểu những thằng đang bám theo nói lời yêu đương với mình hiện giờ tất cả chỉ vì tiền. Và vì biết chúng cần tiền nên mình cũng đối xử sòng phẳng, bởi đã vì tiền thì cần phải biết giá của đồng tiền.

-Cả cuộc đời mình ý nghĩa thật của tình yêu chỉ là thiên thần, sau thiên thần thì mình không còn yêu ai được nữa?

-Không lẽ từ ngày ấy đến giờ Bằng không tìm thấy một tình yêu đồng tính thật sự nào nữa sao? Cường tò mò.

-Có... - Bằng cười nhẹ - Vẫn biết trong quan hệ đồng tính thì tình dục nhiều hơn tình, tiền quyết định tất cả. Tuy thế cũng có những mối tình và những quan hệ của tình cảm thật sự chứ.

-Bằng hãy kể cho mình một quan hệ mà theo Bằng thật sự là tình cảm hay gọi là tình yêu đi – Nhìn vẻ mặt quan tâm của bạn, một lần nữa Bằng thấy ngạc nhiên, bao nhiêu năm nay đến đây với Bằng nhưng chưa bao giờ Cường tỏ ý quan tâm đến chuyện tình cảm của Bằng cả, luôn tỏ vẻ không thích nếu như không nói là ghê tởm nhưng vì Bằng là bạn bè nên Cường không để lộ ra. Đây là lần đầu tiên Cường tỏ ý muốn biết sâu về chuyện tình cảm của những người đồng tính.

-Biết nói thế nào nhỉ - Bằng nhìn lên trần nhà mơ màng – Sau này khi chuyển sang làm nghề, thiết kế thời trang, mình chấp nhận bản thân mình là một người đồng tính và công khai điều đó. Thôi, khỏi cần nói chắc Cường cũng hình dung sự phản đối dữ dội của gia đình lẫn bạn bè mình như thế nào. Thật lạ, tất cả mọi người đều coi mình như một con quái vật, coi mình như đã chết rồi, né tránh, xa lánh và dần dần cắt đứt tất cả quan hệ với

mình. Mình hiểu và chấp nhận, không oán trách, đời là vậy, dù có lúc cay đắng nghĩ, sống thật là mình, kể cũng khôn nạn.

-Rồi...

-Rồi mình lao vào các quan hệ mây mưa đồng tính, thật là rất thỏa thích và sung sướng trong những quan hệ đó – Nhìn Cường nhăn mũi, nhìn thấy thương quá, Bằng chỉ muốn cắn lên đấy – Cũng có vài người mình thật sự thương, thật sự yêu, nhưng quái lạ làm sao chẳng đi đến đâu đâu cả. Cũng có những tháng ngày mộng mơ hạnh phúc, cũng những vòng tay âu yếm làn môi ngọt ngào, nhưng tất cả chỉ thoáng qua dăm tháng nửa tuần cho đến lâu nhất là một năm rồi thôi. Có kẻ thì chán mình bỏ theo người khác và có kẻ thì mình chán để theo người khác, một cái vòng luẩn quẩn. Đôi lúc mình cứ tự hỏi liệu thật sự có tình yêu trong giới đồng tính hay không, hay chỉ như trong tiểu thuyết bởi là sự cùng quẩn không thật khi yêu, không chịu nổi áp lực của dư luận xã hội và nhanh chóng chán nhau một khi quá hiểu về nhau.

-Vậy chỉ có tình dục và tiền thôi sao?

-Không hẳn - Bằng lắc đầu – Có lẽ có nhưng ít và hiếm lắm, còn đa phần đúng là như vậy.

-Từ đó đến giờ Bằng đã tổng kết được là mình quan hệ với bao nhiêu người đồng tính chưa?

Chẳng ai dám hỏi Bằng điều ấy trừ thằng bạn thân nhất tên Cường.

-Nhiều lắm, không xuể đâu... cũng như Cường thôi, khó biết rằng từ ngày biết mùi đời đến giờ Cường ngủ với đàn bà bao nhiêu rồi. Nhưng e rằng nhiều hơn đấy Cường ạ. Với đàn bà chắc còn lưu tình sau ân ái, với đồng tính thì thường là chẳng có gì cả, phải dứt dẫy là quên ngay.

Cường im lặng nhìn bạn.

Thuật ngữ ái nam ái nữ (hermaphrodite) hiện không phù hợp nữa và các nhà y học đang đề nghị dùng thuật ngữ thay thế là giới trung gian (intersex), giới mập mờ hay lẫn lộn (ambigou androgyne). Chao ơi, nghĩ mà khổ cho những người đồng tính khi đến một cái tên gọi đích thực về bản chất của mình mà vẫn bị mập mờ hay lẫn lộn ngay với các nhà khoa học còn vậy thì chả trách người bình thường gọi họ bằng những cái tên dân dã nhưng đầy khinh miệt như bóng, lại cái, pêđê... là cũng dễ hiểu. Để nay người ta cứ tranh cãi nhau mãi nguyên nhân thật sự xuất hiện đồng tính ở một con người là gì, xuất phát từ đâu, tại sao lại thế và như thế. Là rối loạn về nhiễm sắc thể XY, hoóc môn hay hội chứng quá sản bẩm sinh... Cuối cùng có bao nhiêu những con người này trong tổng số dân của một tỉnh, thành, một khu vực hay một nước, một cộng đồng dân tộc, chẳng ai trả lời được và các cuộc khảo sát luôn mang giá trị ảo, tương đối khả dĩ mà thôi. Nhưng điều phải thấy rằng, tựu chung nhất, trước hết đồng tính vẫn là những bí ẩn bẩm sinh và sau đó mới có sự tác động thêm của môi trường, xã hội, gia đình và khi lớn lên đứa trẻ ấy sẽ nhận thấy sự khác biệt này để lựa chọn quyết định mình thuộc về giới tính nào. Đừng quá lo sợ lý do này kia, nếu bản chất một người vốn là không đồng tính thì sẽ chẳng bao giờ là đồng tính cả và cũng không ai quyến rũ hay làm gì được anh/chị ta, trừ phi muốn thế nhưng lại nguy biến với lý do này khác.

-Đôi lúc mình cứ tự hỏi, ước vọng lớn nhất của một người đồng tính là gì? Bằng lăm bầm nói như mê - Người ta nói nhiều đến những khát vọng, ước mơ hay thậm chí là một hình thái văn hóa nào đó... để rồi kêu gọi đấu tranh.

Đặt tay lên vai Cường, bóp chặt, Bằng rừng rừng lệ. Những người như mình chẳng cần gì cả đâu Cường ơi, đôi lúc làm to chuyện này kia nhằm kêu gọi sự quan tâm chú ý quá thái của dư luận xã hội cũng không hẳn là hay ho gì. Hãy bình thường mọi chuyện đi, hãy coi đó là chuyện riêng và là quyền tự lựa chọn của mỗi người khi đã đủ tuổi trưởng thành, có lý trí làm chủ bản thân thì hãy cho tôi cái quyền lựa chọn sở thích của chính tôi. Nó

sẽ chẳng đe dọa đến sự sống còn của con người, chẳng là áp đặt ảnh hưởng gì đến những giá trị chuẩn mực đạo đức, tinh thần hay bản sắc văn hóa cả. Đây chỉ là một cộng đồng người nhỏ nhoi bé mọn thảm hại, dựa vào nhau mà sống mà tìm hơi thở ấm tình thương yêu của đồng loại. Những con người mỏng manh và yếu đuối ấy, liệu họ có làm hại đến ai, đe dọa hay ảnh hưởng ghê gớm đến ai mà cộng đồng phải sợ hãi, lên án, đẩy đuổi họ, thậm chí còn dùng đến luật pháp, song sắt nhà tù, giá treo cổ để truy cùng giết tận họ như những thế kỷ trước và thậm chí nay vẫn tồn tại ở một vài chính thể trên thế giới này. Ngay trong thế giới tâm linh thần thánh kia mà người đồng tính vẫn bị phủ nhận và xua đuổi. Thế đấy, chỉ là niềm an ủi tinh thần thôi mà họ cũng bị phân biệt đối xử ngay trong các tôn giáo lớn. Sao không ai tự hỏi một điều cực kỳ hiển nhiên là, nếu đồng tính hay là trái quy luật, là tự tận diệt bởi không có kết hợp tái sinh sản, là sự truy cùng giết tận trước kia và nay là sự căm ghét phỉ nhổ, lên án, truy bức cho đến sự khinh khi thờ ơ lạnh nhạt... với muôn ngàn hình thức có kín đáo, có công khai áp đặt đối xử những người đồng tính, từ thế giới hiện hữu đến thế giới thần linh. Thì, đáng lẽ đồng tính phải bị triệt tiêu mới phải bởi ngay bản thân người đồng tính cũng đâu có mong muốn mình sẽ là người đồng tính và đồng tính chưa bao giờ là lựa chọn tự nguyện của bất kỳ cá nhân nào, nó là điều bất khả kháng ngoài mong muốn. Vậy, tại sao qua bao nhiêu thế kỷ nay, có thể nói từ khi có loài người đến nay mà đồng tính không bị triệt tiêu, tàn lụi đi. Lịch sử cho thấy những cái xấu xa, sai quy luật và tàn bạo thì trước sau gì nó cũng tiêu diệt, đó là sự thật. Bao nhiêu năm tháng thăng trầm của lịch sử đi qua mà hiện tượng đồng tính không chết, nó vẫn như sợi dây leo xanh manh mãnh uốn mình bám theo bánh xe của lịch sử, kiên cường sống, nhẫn nhục sống và âm thầm sống như muốn chứng minh với loài người rằng, chúng tôi cũng là con người, chúng tôi có quyền yêu, sống như biết bao nhiêu người khác. Chúng tôi được quyền tồn tại. Cường hiều điều đó không?

Nhìn vào ánh mắt sâu thẳm đắm nước của bạn, Cường nhẹ nhẹ gật đầu, anh hoàn toàn hiểu và thông cảm với những nỗi niềm của Bằng.

Lát sau Cường đứng dậy chào bạn ra về. Bỗng dúi vào tay anh một đồng hồ gồm những gì đó mà anh không rõ.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 7:

rường phòng Khảo khật khưỡng đi lên phòng giám đốc, không giấu vẻ bức dọc. Chẳng biết có chuyện gì mà giám đốc công ty kêu về gấp, tại sao giám đốc không biết rằng Khảo đang cùng mấy nhân viên công ty cả tuần nay đang hối hả khảo sát địa hình của một công ty của Đức tại khu công nghiệp mới mở tuốt ngoài Mũi Né chuẩn bị cho kịp hợp đồng đã ký. Bận tối mắt tối mũi thế mà sáng nay giám đốc điện thoại ra kêu về gấp, nghe Khảo trình bày, giám đốc Khiêm chỉ thị, giao việc lại cho nhóm nhân viên làm, Khảo về ngay. Nghe và Khảo đành lên xe về thành phố mà trong lòng không yên tâm lắm. Tính Khảo đã làm gì thì phải làm đến nơi đến chốn, bỏ dờ thế này áy náy lắm, nhưng biết sao được, đây là lệnh giám đốc mà.

Đẩy cánh cửa phòng giám đốc, Khảo bước thẳng vào không cần thông báo trước với thư ký. Cô thư ký chỉ nhìn mà không nói gì bởi biết giám đốc rất trọng dụng trưởng phòng Khảo, chưa kể hai người còn là bạn thân trước kia.

Giám đốc công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long nhìn nét mặt không vui của Khảo, thừa biết chuyện gì và chỉ cười cười, chỉ ghế Khảo ngồi và ký loẹt soẹt nốt chõng hóa đơn trên bàn cho kế toán cầm ra, tiến đến ghế ngồi xuống ghế salon, uống ly nước trà của Khảo rót sẵn.

-Này... có vụ này hay lắm mà cũng chỉ ông mới làm được thôi.

Quay lại bàn lấy ra một xấp hồ sơ mỏng, giám đốc Khiêm thả lên bàn trước mặt Khảo, nói với bạn.

Châm điều thuốc, Khảo nhướng mắt nhìn giám đốc Khiêm vẻ dò hỏi. Khảo và Khiêm là bạn cùng công tác chung trong ngành công an, sao đó vì

nhiều lý do mà cả hai đều chuyển ra ngoài. Khảo thì lang thang làm nhiều việc trước khi đầu quân về đây, còn Khiêm cũng trôi nổi kinh doanh buôn bán lung tung, cuối cùng nhờ gia đình có vốn liếng và tận dụng những hiểu biết khi còn làm trong ngành công an nên đã đứng ra thành lập công ty dịch vụ bảo vệ này. Công ty hoạt động được một thời gian thì Khiêm đã mời Khảo về làm cho mình, lý do, đây là một công ty làm dịch vụ bảo vệ nên rất cần người am hiểu nghiệp vụ công an để huấn luyện cho vệ sỹ. Khảo vốn là bạn thân và từng trong ngành nên Khiêm rất tin cậy khi trao cho bạn chức trưởng phòng nghiệp vụ. Chỉ điều đáng phàn nàn duy nhất là Khảo sống khá bừa bãi, nhất là từ khi bỏ vợ thì càng luộm thuộm hơn trước.

Rót thêm nước trà xanh óng vào chén, đẩy đến trước mặt Khảo, giám đốc Khiêm nhún vai nói:

-Một người đàn bà ghen tuông muốn nhờ công ty mình giúp đỡ.

-Nhưng công ty mình đâu có chức năng làm thám tử tư?

Khiêm gật gù.

-Tôi đã xin mở rộng thêm chức năng cho công ty chúng ta, có phải dịch vụ mới gọi là hỗ trợ khách hàng?

-Hỗ trợ khách hàng.

-Ừ... tức là hỗ trợ khách hàng khi có nhu cầu, ví dụ: truy tìm tông tích vật mất, xác định có giúp việc có nguy hiểm gì với gia đình mình không khi mướn về, hoặc làm rõ thêm thông tin về ông chồng có ăn chơi gái gú không chẳng hạn...

Khiêm xoa tay về khoái chí.

-Đây là một dịch vụ mang tính đón đầu bởi nó là nhu cầu có thật trong cuộc sống. Chúng mình từng đã làm công an và đều rõ là không phải việc gì

công an cũng nhúng tay vào làm bởi có những việc quá vất vả, riêng tư... thế nên rất cần thám tử tư là vậy.

-Hình như ngoài Hà Nội đã có loại công ty này rồi - Khảo dè dặt lên tiếng.

-Đúng vậy – Khiêm gật đầu – Tôi đã cho người tìm hiểu rồi và vì vậy mà quyết định công ty ta xin thêm loại hình này.

-Nhưng qua báo chí tôi biết, có vẻ như chính quyền thành phố chưa thuận loại hình này lắm.

Khiêm cười lớn.

-Đúng thế... đúng thế - Và bước tới vỗ vai Khảo - Thế nên tôi mới xin thêm chức năng hỗ trợ khách hàng chứ không phải là thám tử và công ty ta hiện vẫn là công ty dịch vụ bảo vệ.

Khảo nín thinh, là bạn bè hơn nhau đôi tuổi, từng cùng làm công an nhưng về mặt khôn ngoan láu cá trong tính toán thì Khiêm hơn hẳn Khảo rất nhiều. Vụ việc ngày ấy nếu không phải là Khiêm mở đường thì... Nhưng thôi, chuyện cũ nhắc lại để làm gì, dù sao Khiêm vẫn là bạn tốt, ít nhất khi nó mở công ty làm ăn, biết bạn đang sa cơ thất thế không việc làm thì vẫn dang tay kéo về đây cho công việc, trả lương cao, như vậy là quá tốt rồi, Khảo luôn biết ơn Khiêm về điều ấy.

-Hôm trước khi tôi cho quảng cáo chức năng mới của công ty ta trên báo thì sao đó ít ngày nhân viên văn phòng có chuyển lên tôi bức mail này.

Vừa nói Khiêm vừa đẩy tới chỗ Khảo xấp giấy để đọc.

“Thưa ông

Tôi là một người đàn bà cô đơn và đau khổ, cô đơn vì không biết chia sẻ cùng ai những nỗi niềm của mình và đau khổ, cái sự đau khổ gấp nhiều lần một người đàn bà bình thường phải chịu đựng về sự bội bạc của chồng con mình. Một người đàn bà bình thường khi có chồng phản bội thì có quyền làm toáng lên, đánh ghen... còn tôi, tôi phải im lặng chịu đựng trong giày vò và chẳng biết mình sẽ phải làm như thế nào đây. Tôi thấy bế tắc và tuyệt vọng quá, nay qua báo chí mà tôi biết đến công ty của ông. Sau nhiều lần suy tính, tôi đã quyết định nhờ đến các ông giúp đỡ, tiền bạc với tôi không quan trọng mà là cần làm rõ một số điều về chồng tôi. Mong các ông giúp đỡ”.

Khiêm giơ hai tay lên trời vẽ rất kịch và cười hăng hắc:

-Một quý bà phát hiện ra chồng mình ngoại tình – Khéo trong ngăn kéo ra mấy tấm hình, thả lên bàn, Khiêm nói dẫn từng tiếng – Ông chồng quý hóa ấy đây.

Khảo cầm mấy tấm hình màu chụp chồng của người đàn bà lên xem. Một khuôn mặt khá đẹp trai, nhìn có phần hơi chài chuốt. Nhìn chung đây là một mẫu doanh nhân thành đạt của thế kỷ 21 thường hay xuất hiện trên báo hay tivi.

-Nhưng bi kịch của bà ta là không phải chồng ngoại tình với đàn bà mà là ngoại tình với trai - Khịt khịt mũi vẽ kinh tởm, Khiêm nói tiếp – Tôi không hình dung ra được khi hai thằng ông ấy khi làm tình với nhau thì sẽ làm được gì, đấu gươm chắc?

Không thích cái vẽ mặt đều đều của Khiêm khi nói chuyện nhưng Khảo cũng phải bật cười về câu nói khôi hài của Khiêm và lấy làm lạ là sao Khiêm có vẻ rất rành vụ việc.

“Tôi đau khổ, đau khổ đến tột cùng, cuối cùng thì những nghi ngờ của tôi đã trở thành sự thật, một sự thật kinh hoàng khủng khiếp. Chồng tôi đã

phản bội tôi, anh ấy là một người đồng tính và đang nuôi trai. Sự thật đã quá rõ ràng, không còn gì để chối cãi được. Tôi đau khổ quá. Thú thật là trước kia tôi cố tình giấu giếm không cho ông biết về những “người tình” của chồng tôi. Bây giờ thì đã quá rõ, tôi cũng xin nói thật: cậu thanh niên này hình như sinh năm 1979,80 gì đó, gia cảnh có khó khăn gì đó. Cậu ta trình độ đại học thì phải. Cậu ta cao và mỏng mảnh. Có lẽ là người lãng mạn, hát hay, biết tiếng anh, vi tính. Cậu này bắt đầu quen biết với chồng tôi từ năm 2000. Có nghĩa là lúc đó cũng hơn hai mươi tuổi rồi. Hai người có lẽ rất hợp nhau nên thường nói chuyện điện thoại hàng ngày, vài lần, nói chuyện rất lâu từ 10-40 phút vào buổi chiều (lúc anh đang ở văn phòng). Đến tối 10-22 giờ thì thường nhắn tin qua lại. Sự liên lạc như thế này trong khoảng thời gian từ 2000 đến nay. Hàng tuần anh đều gặp cậu này. Họ đi hát karaoke, uống nước nói chuyện khoảng 3 tiếng và cuối cùng hai người vào khách sạn khoảng 1g30 phút.

Cậu thứ hai mà tôi biết, gia cảnh cũng rất nghèo, học chỉ hết lớp 9, làm tiếp thị nước giải khát, không có công việc ổn định. Anh ấy cũng gặp cậu này thường xuyên và họ vào khách sạn tuần khoảng 2 lần. Mỗi lần 1 tiếng vào buổi chiều sau giờ tập thể thao. Anh ấy rất ít nói chuyện điện thoại với cậu này. Tôi nghĩ rằng quan hệ này chỉ là quan hệ thể xác và hình như nay đã chấm dứt rồi thì phải. Ngoài ra, quan sát cách thức giao tiếp trên máy tính, tôi đoán rằng chồng tôi trước kia có quen biết với một vài thanh niên khác nữa nhưng nay thì hình như chỉ còn tập trung với hai cậu này.

Anh ấy có dùng bao cao su (tôi kiểm tra lén trong ví của anh và thấy)

Vốn là người cẩn thận và sạch sẽ. Nhưng có thể thấy anh ấy ngày càng thay đổi thấy rõ. Ngày càng dùng đồ sang trọng đắt tiền, chải chuốt rất kỹ hình thức từ đầu tóc, quần áo, giày dép, nước hoa.

Thú thật tôi rất muốn nói chuyện thẳng thắn với anh về việc mình đã biết anh có quan hệ đồng tính. Tôi sẽ hứa là không để lộ bí mật này. Tôi tôn trọng con người anh ấy, không kỳ thị khinh bỉ. Mục đích là để chúng tôi

thật sự biết rõ tâm tư tình cảm của nhau, không bị để sự mặc cảm, tự ái, hiểu lầm làm quan hệ bình thường giữa hai người lớn xấu đi. Tôi sẽ cùng anh ấy bàn bạc thu xếp một cuộc sống ít tổn thương nhất trong một thời gian thử xem có được không. Nếu không thì chia tay và làm sao đừng để ảnh hưởng đến các con nhất là các cháu đang tuổi lớn, dễ bị kích động. Đây cũng là ý của 5, 6 bác sĩ và nhà tư vấn tâm lý hôn nhân gia đình”

Khảo lắc đầu.

“Hiện nay chúng tôi sống cùng nhà nhưng không ai nói chuyện với ai. Chính xác hơn là anh ấy không muốn nói chuyện, không lại gần và không nhìn vào mặt tôi. Anh ấy cũng tránh đi cùng với tôi ra ngoài.

Tôi đang ở tình trạng rất khó. Nếu tôi nói ra thì anh ấy vì tự ái sẽ chia tay ngay. Nếu có sống thì cũng sẽ xa cách nặng nề hơn bây giờ. Bây giờ, dù có đoán biết là tôi đã rõ nhưng không ai nói ra với ai thì con như chưa biết. Cả hai người ở trạng thái hòa nhã rất bình yên. Gia đình tôi đang bình yên. Tôi rất buồn, chán, bế tắc. Nhiều khi cũng tìm công việc làm vui. Tôi luôn có cảm giác lơ lửng, không có chỗ dựa tinh thần là người chồng mình đã chọn nữa.

Anh ấy đau khổ nhưng cũng đã có cuộc sống tình dục, tình cảm, vui chơi giải trí riêng mình, giao lưu ngoài đời và nên mạng Internet. Anh ấy về đến nhà thì mọi việc vẫn yên ổn, con cái được chăm sóc tốt, không bị tôi làm khó điều gì. Như vậy là anh ấy rất cân bằng trong cuộc sống.

Tôi là phụ nữ nên không thể ngoại tình dễ dàng, không thể dành nhiều thời gian vui chơi giải trí. Tôi không biết sống như thế này được bao lâu. Bất cứ khi nào nghĩ về chuyện này tôi lại rơi nước mắt ở bất cứ nơi đâu: trên xe máy, trên máy bay, ban đêm thức dậy, khi đang ngồi viết cho anh v.v... Bây giờ thì đi đường tôi hay chú ý đến những người đàn ông đi một mình hay đi với bạn nam. Có vẻ như là có khá nhiều người mang nhiều nét của phụ nữ.

Báo Phụ nữ Thứ 6 tuần rồi, mục tâm sự có bài “Có chồng như không”. Trong bài ấy, chuyên gia khuyên người phụ nữ 30 tuổi tự giải thoát mình vì chia tay là kết cục không tránh khỏi. Chắc ông cũng biết chồng tôi là kỹ sư, từng làm nhà nước sau đó chuyển ra ngoài làm chủ một doanh nghiệp riêng. Gia đình bên chồng và gia đình tôi đều rất nề nếp, có học thức và thành đạt ở mức độ nào đó”.

“Chào ông.

Tôi buồn và muốn chia sẻ với ai đó nên tôi lại mail cho ông, dù công việc giữa chúng ta đã xong rồi.

Hôm nay là ngày Valentine. Tôi chuẩn bị tinh thần cho mình là “không mong đợi gì” cả để khỏi thất vọng. Trong cơ quan tôi làm, các chị em đã có chồng tự thưởng cho mình bằng cách cùng nhau đi coi bộ phim “Đẻ muộn”. Chúng tôi rất hài lòng về bộ phim này. Rất lâu rồi tôi mới xem bộ phim Việt Nam coi được về cốt truyện, hình ảnh, diễn xuất như thế. Đây cũng là một bộ phim về thân phận người phụ nữ, về gia đình thời nay.

Quả thật là tôi không nhận được gì từ chồng tôi. Những ngày Valentine trước đây cũng vậy. Chỉ có ngày Valentine đầu tiên tôi nhận được thiệp tỏ tình và ngày Valentine năm ngoái anh tặng tôi hoa hồng để xin lỗi khi tôi phát hiện anh ngoại tình.

Tôi có mua vé xem kịch cho cả nhà tối mai, rủ anh và con cùng đi. Đây coi như là quà tặng của tôi nhưng không phải vào ngày đầy ưu tư như thế này.

Hôm nay anh bị cảm rất mệt, mặt đỏ bừng, không ăn cơm, chỉ ăn bát mì cho dễ nuốt. Người nhà nấu lá xông hơi cho anh. Tôi ngồi đợi anh xông hơi xong cùng ngồi vào bàn ăn. Chúng tôi lặng lẽ bên nhau, bên con. Trong lòng mọi người có lẽ nhiều ưu tư lắm. Lòng tôi thật khó tả, vừa thương vừa buồn. Tôi dịu dàng và ân cần từ đáy lòng mình.

Tôi không rõ mình lựa chọn điều gì trong lúc này. Chỉ có điều, tôi thấy thật rõ là sẽ rất tôn trọng, mong muốn anh ấy có thể được sống đúng với bản thân mình nếu thật sự anh ấy là người như vậy.

Cái tên tôi vẫn dùng trên mail liên lạc với ông là do tôi đặt ra, không phải tên thật. Tên của tôi đẹp nhưng không buồn như cái tên này. Tôi cứ tự an ủi mình “hết đêm rồi trời lại sáng”. Bây giờ đây, không biết có phải là lúc đen tối nhất cuộc đời hay không. Tôi đã cố gắng không ngã gục và chờ đợi một điều kỳ lạ nào đó của số phận.

Tôi đang có một công việc nhàn nhã mà tôi yêu thích và thu nhập khá cao. Nhân viên của tôi không ai biết chuyện gì xảy ra với tôi. Họ là những người tốt ông ạ. Như vậy tôi còn nhiều thứ tốt đẹp cần phải giữ gìn phải không ông.

Chào ông”

Khảo nhúu mày vì chữ viết nhỏ khá khó đọc và nhiều chữ vừa đọc vừa đoán, thậm nghĩ, cuộc sống gia đình của người đàn bà này quả là bi kịch. Điều làm cho Khảo ngờ ngợ là có vẻ như đây là trò mèo vờn chuột gì đó. Người đàn bà cô đơn này cần tâm sự và đang bị kẻ khác lợi dụng khai thác thông tin thì phải.

“Chào ông

Tôi vẫn chưa nói với anh ấy tôi đã biết hết tất cả về anh ấy. Còn anh ấy có đoán biết gì hay không thì tôi không biết. Đúng như một bài báo có viết “thật căng thẳng trong cuộc sống gia đình, thường phải che giấu bằng thái độ bất cần cũng như tránh giao tiếp riêng”

Nhiều khi chính thái độ ấy làm tôi bị tổn thương nhiều hơn là việc tôi có một người chồng không thể gần gũi tôi. Tôi vừa bị mất tình cảm vừa cảm thấy bị xúc phạm bởi thái độ đó. Tôi phải kìm nén và tìm nhiều cách để suy nghĩ của mình cân bằng không phản uất, mất tự chủ.

Cứ cái đà này, vấn đề đồng tính được đề cập nhiều qua nhiều phương tiện thì một lúc nào đó, ở Việt Nam chuyện này sẽ trở thành bình thường. Những thế hệ chúng tôi trên 40 cả rồi thì khó thay đổi được suy nghĩ của mình. Anh ấy khó mà vượt qua dư luận.

Trước đây tôi cầu mong có một phép lạ để chúng tôi thay đổi được tình hình (vì tôi biết là không thể thay đổi được). Đến nay đột nhiên gần đây anh ấy lại muốn có thêm con để gia đình bền chặt hơn (bằng phương pháp thụ tinh ống nghiệm vì anh ấy hiện bị vô sinh). Chiều lòng anh mà tôi cũng đã điều trị tại bệnh viện nhiều lần rồi nhưng không có kết quả. Bác sĩ cũng giải thích cho tôi là vô sinh khác với việc không quan hệ tình dục. Việc sau vẫn có thể làm được nhưng vẫn vô sinh. Phép lạ ấy chẳng lẽ lại là bệnh hiểm nghèo của anh ấy? Chính vì nó anh ấy cần tôi và tôi không thể xa anh ấy? Nhiều lúc tôi lại nghi ngờ, phải chăng anh đang âm mưu gì đó chứ hai con của chúng tôi đã lớn, tuổi tôi cũng bắt đầu lớn, có thêm con để làm gì mà anh đòi hỏi vậy.

Cuộc đời, số phận sao nghiệt ngã quá. Không còn biết nói sao.

Tôi vừa đọc ở đâu đó rằng “một người đồng tính né tránh vợ với lý do là vô sinh để che giấu mình”. Trường hợp của tôi hơi khác. Chồng tôi vừa vô sinh (do sức khỏe đi xuống, trước kia vẫn có con) đồng thời là người đồng tính (với người đồng giới anh ấy vẫn quan hệ được).

Liếc mắt nhìn Khiêm, Khảo khịt khịt mũi vì bắt đầu đoán ra có trò ma quái gì đó của giám đốc Khiêm trong vụ này. Người đàn bà này đã và đang bị Khiêm dụ vào tròng một lúc nào không hay qua những bức mail kể tuần tuột chuyện riêng của gia đình mình.

“Quan hệ vợ chồng tôi đã chấm dứt từ nhiều năm nay rồi. Trước đó khi yêu nhau anh ấy cũng không nồng nhiệt. Chúng tôi không có một nụ hôn lúc đó. Sau khi cưới, quan hệ vợ chồng cũng đơn điệu, thừa thớt. Khi tôi

mang thai và sinh con, 9 tháng không quan hệ vì có mẹ chồng tôi vào ở cùng, nhà chật không ngủ chung được.

Những lần tôi muốn nói chuyện về mối quan hệ vợ chồng thì anh ấy nổi giận rất dữ dội và lẩn át không cho tôi có thể nói chuyện gì.

Tôi không sao có thể nói về sự bế tắc của mình. Nếu tôi nói thẳng và ra đi thì là chuyện quá đơn giản. Tôi có việc làm ổn định và thu nhập khá nên không phụ thuộc. Tôi bị kẹt giữa nhiều quan hệ ràng buộc, trách nhiệm với người chồng không may, trách nhiệm với con. Nếu như là người đàn ông bình thường, nếu không hài lòng về tôi thì tôi có thể cố gắng làm mọi cách để lôi kéo anh ấy trở lại. Nhưng đằng này, tôi tuyệt vọng là có cố gắng đến thế nào thì cũng không thể làm cho anh trở thành một người chồng yêu thương vợ trọn vẹn được.

Tôi biết anh vẫn đang quan hệ tình dục, giải trí với người tình trai của mình. Vẫn chịu đựng sự im lặng tuyệt đối khi anh ấy ở nhà, sự thịnh nộ giận dữ mỗi khi có điều gì trái ý. Nhưng tôi không dám nói thẳng với anh ấy những điều tôi biết. Tôi sợ anh ấy sẽ mất tự chủ làm điều gì không hay.

Nhưng sống mãi như thế này thì tôi cũng sẽ bị tâm thần mất.

Anh ấy có học thức, là chủ doanh nghiệp, rất chịu khó làm việc, không rượu bia, chăm chỉ rèn luyện sức khỏe, rất khó tính và sạch sẽ, gia đình cha mẹ nề nếp, anh chị có học thức cao và thành đạt về kinh tế. Trong những quan hệ của anh tôi nghĩ nó liên quan đến đạo đức và trách nhiệm làm người lớn. Anh quen biết và quan hệ với một cậu thanh niên hơn 20 tuổi một chút. Tôi rất lo ngại về cuộc đời của cậu ấy sau này. Anh ấy làm như thể là góp phần đẩy cậu ấy vào nỗi đau bi kịch tương tự như anh ấy bây giờ. Về mặt luật pháp thì không thể nói vi phạm nhưng về mặt đạo đức thì không thể chấp nhận được.

Tôi đã rất cố gắng suy nghĩ và chịu đựng. Tôi tạm thời coi chuyện này như là một điều không may trong cuộc sống cần thử sức chấp nhận, giống như những người có chồng bị bệnh hiểm nghèo vậy.

Thực là khó, bởi đây là quan hệ mang ý nghĩa tinh thần tình cảm. Ông có biết không, tôi có cảm giác hết sức lo lắng khi trong tim mình không có hy vọng về một người yêu thương mình, không có người chia sẻ vui buồn và không có chỗ dựa tinh thần. Tôi có cảm giác cô đơn, bơ vơ ngay trong nhà mình, ngay bên cạnh chồng. Nguyên nhân là thế nhưng anh ấy luôn la lối do tôi không tròn bổn phận làm mẹ làm vợ. Cay đắng quá phải không ông?”

-Thật ra là chuyện gì vậy?

Bỏ mấy tờ giấy lên bàn, không đọc tiếp những tờ còn lại, nhìn chăm chăm vào giám đốc Khiêm đang ngồi phía bên kia bàn, Khảo hỏi thẳng.

Bẻ ngón tay lóc cốc mấy cái, Khiêm thủng thẳng nói:

-Một vụ làm ăn được.

-Ông muốn tổng tiền?

Khiêm cười khùng khục trong họng.

-Ông quả là một người thông minh.

Rầm... Khảo đập mạnh tay lên bàn.

-Ông điên à...

Cũng may phòng kín máy lạnh nên chẳng ai nghe và cũng đoán trước thái độ của Khảo nên Khiêm không phản ứng mà chỉ nheo mắt nhìn thẳng bạn, chờ cho Khảo bình tĩnh ngồi xuống rồi thủng thẳng nói.

-Kiểm vài ba trăm triệu mà chẳng mất gì thì tại sao không làm.

-Vài ba trăm triệu... -Khảo cười gằn – Cũng những con số tiền ấy mà ngày hôm nay tôi với ông phải ngồi đây.

-Còn hơn mãi cứ làm thẳng công an nghèo kiệt xác sao?

-Thôi... thôi... - Khảo mệt mỏi xua tay không tranh cãi – Tôi xin ông, với tôi thế này đủ sống rồi, ông kiếm người khác làm đi.

-Không được – Khiêm lắc đầu – Ngoài ông ra không ai có thể đủ khả năng làm được cả.

-Sao? - Khảo găm gù - Ông tính ép tôi đấy à.

-Không – Khiêm nhìn thẳng vào mắt Khảo – Vì tôi tin ông.

-Tin - Khảo cười gằn – Nói hay đấy.

Đứng dậy bước đến bên thẳng bạn là cấp dưới của mình, Khiêm nói.

-Cuộc đời chúng ta có nhiều duyên nợ găn bó, tao luôn hiểu rằng tham thì thâm. Giả như nếu xảy ra chuyện gì nếu mà mày mất một tao mất mười.

Ừ, nó nói điều này có lý, thân mình bất quá cũng chỉ một mình còn nó đang là chủ một công ty có tên tuổi trên thương trường kia mà, tiền nó đâu có thiếu.

-Trong vụ này có một lý do riêng mà tao chỉ muốn mày làm. Ngoài sự tin cậy ra thì còn là...

Khiêm cầm tấm ảnh phóng lớn người chồng của người đàn bà kia dí sát mặt Khảo hỏi.

-Mày có biết ai đây không?

Khảo nhún vai lắc đầu.

-Chán thật. Mà có nhớ vụ công ty TNHH Trần Anh không?

Đến đây thì Khảo nhớ ngay, nổi đầu đầu dễ quên dù nhiều năm đã qua đi. Hồi đó, Khảo và Khiêm là hai điều tra viên của đội cảnh sát điều tra công an quận được giao thụ lý vụ công ty TNHH Trần Anh trốn thuế nhập một lô hàng lớn sai quy định. Cũng trong vụ này sau đó Khiêm và Khảo mất hết, cả hai đã nhận tiền hối lộ của giám đốc công ty này và bị tố cáo ngược, thanh tra công an làm rõ, cả hai đều kỷ luật bị sa thải, cũng hơn mười năm rồi còn gì.

-Thế mà có biết giám đốc công ty TNHH Trần Anh là ai không?

-Là hần ta sao - Khảo kinh ngạc hỏi – Tao nhớ hồi đó bọn mình tiếp xúc là một phụ nữ mà.

-Không... - Khiêm lắc đầu – Con mụ ấy chỉ là thành viên của Hội đồng quản trị được cử ra tạm quyền khi thằng này đang theo học một khóa đào tạo về kinh tế bên Anh. Khi xảy ra vụ việc, bọn mình chỉ làm việc với con mụ này chứ đâu biết có thằng kia. Nhận tiền cũng từ tay con mụ này nhưng sau đó thằng kia bay về chỉ đạo công việc thì chính nó chỉ đạo con mụ kia làm đơn tố cáo anh em mình.

-À... a... Khảo à to mấy tiếng và nhìn kỹ mặt kẻ đã làm cho mình phải rời bỏ bộ quân phục công an trong nhục nhĩ ngày nào.

-Thú thật tao cũng không biết. Nhưng sau khi vợ thằng này nhờ công ty ta đứng ra điều tra vụ chồng ngoại tình với trai, qua quá trình thu thập hồ sơ tài liệu về thằng đồng tính này tao cứ ngờ ngợ mãi về nó. Có lẽ hồi đó mà bị sa thải trước nên không biết chứ tao còn dùng dằng một thời gian nữa mới phải dứt áo ra đi, nhờ vậy mới biết thằng này. Mười mấy năm qua mặt mũi người ngợm nó chẳng thay đổi bao nhiêu nhưng đã từ giám đốc một

công ty nhỏ thành chủ tịch Hội đồng quản trị một công ty lớn, trong khi bọn mình thì thành thứ bá vợ hết.

Khiêm rít lên đầy căm thù.

-Đúng là quả báo vòng tròn. Qua việc thu thập tài liệu chứng minh nó đồng tính theo yêu cầu của vợ nó thì tao đã nghĩ ngay đến việc trả thù, hoặc làm cho nó thân bại danh liệt hoặc buộc nó phải “ói” ra cho anh em mình một khoản tiền tương xứng, gọi là đền bù những đau khổ bao nhiêu năm qua nó gây ra cho anh em ta.

Khiêm cười gằn, Khảo nhìn bạn im lặng.

Sau đó Khiêm chuyển cho Khảo cả xấp hồ sơ, gồm những bức mail mà Khiêm khéo léo khai thác được ở người vợ của Trần Anh, ngoài ra là những tài liệu khác như những hình ảnh chụp khi Trần Anh đi chơi với người tình trai, địa chỉ gã người tình này... Khiêm dặn, Khảo cần củng cố thêm tài liệu nữa, khai thác thêm qua vợ Trần Anh và người tình của hắn ta, sau khi có thật đầy đủ chắc chắn rồi thì sẽ buộc Trần Anh đưa tiền. Rút kinh nghiệm việc làm hấp tấp non tay mười năm trước với Trần Anh mà phải trả giá, lần này đã đánh là phải thắng, trúng đích và quả sẽ đậm, đây là lời dặn dò của giám đốc Khiêm khi tiễn bạn ra cửa.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 8:

ạo gần đây trong công việc, Trung có những dấu hiệu chệnh mảng thấy rõ. Hay cáu gắt và thỉnh thoảng lại đắm chiêu ngơ ngẩn, rất không bình thường. Anh em trong phòng xì xào, chắc lại thất tình rồi, có kẻ còn nói, cho bõ ghét, kiêu quá cứ tưởng mình là số một, nay rơi vào lưới tình để nó hành cho, đáng đời. Chỉ tội cho Loan, cô thư ký trẻ của phòng, người ngưỡng mộ nếu không nói là thương thầm Trung thì lo lắng ra mặt.

Riêng Cường thì cũng đoán biết chuyện xảy ra, nhưng không tường tận lắm.

Cách đây mấy tháng, một lần Trung rủ anh đi nhậu, đó là sự lạ, đoán chắc cậu ta có chuyện gì đó muốn nói và chắc rằng cũng chỉ cái chuyện mà riêng anh là người biết cụ thể thôi.

Một bar nhỏ, đẹp, yên tĩnh và khá sang trọng nằm trên đường Nguyễn Công Trứ, do Việt kiều về nước bỏ tiền đầu tư theo tiêu chuẩn có sao. Bar này chỉ dành riêng cho dân trí thức, lớn tuổi và có tiền mới đến bởi giá cả không bần.

Tiếng Pianô rơi từng giọt thánh thót kèm theo giọng ca của một nữ ca sĩ vô danh đang cố nhả chữ cho giống ca sỹ Lệ Thu trong bài Đêm đông. Sự cố gắng ấy cũng chuyển tải được phần nào hồn của bài hát đến với người nghe qua những tiếng thốn thức nhẹ nhàng chiều chưa màn đêm buông xuống, ôi... đâu đây lững lờ...

Ôi tình...

Im lặng rất lâu bên chai Heineken ướp lạnh, đã uống đến chai thứ tư rồi nhưng mà Trung vẫn chưa muốn nói gì. Tửu lượng Trung kém nên có lẽ chỉ đến chai thứ năm là đi tàu bay suốt, Cường thầm nhủ. Nhìn khuôn mặt đàn ông đẹp trai sau gọng kính trắng, một lần nữa Cường lại thở dài tiếc nuối. Thế đấy, thế đấy...

-Anh ạ... em bối rối quá.

Ngửa cổ tợp thêm một ngụm nữa vừa hết sạch chai bị, theo cái phẩy tay của Trung, phục vụ thanh nhện khui chai thứ năm. Nhưng Cường cản.

-Uống từ từ thôi... kéo cậu say rồi mà cũng chẳng nói gì được với anh nữa bây giờ.

-Tự nhiên bây giờ em rất muốn say anh ạ.

Giọng của Trung nghèn nghẹn có nước mắt. Cường thò tay qua bàn, vỗ vỗ vai, ai ủi.

-Có chuyện gì vậy, nói anh nghe đi.

-Chắc chuyện tình cảm của em, anh đã biết hết rồi.

Cường im lặng gật nhẹ đầu.

-Đồng tính là cái gì, thôi cũng đừng nói và đừng bàn về nó nữa, mệt mỏi lắm. Nhan nhản những bài báo, sách và phim nói về nó quá nhiều rồi. Thương, ghét lẫn chửi rửa đều có cả và để rồi đồng tính thì cuối cùng vẫn cứ là đồng tính, sự thật ấy chỉ có ai là người trong cuộc mới hiểu được, còn đừng có nghe những lời khoác lác nấp dưới mác nhân ái, thương xót giả hiệu. Đôi lúc em căm thù những lời nói ấy bởi em hiểu một điều rằng, tất cả chỉ là màu mè giả dối. Thiếu gì người luôn ra vẻ ta đây hiểu biết và kêu gọi hãy thương yêu, lo lắng quan tâm hay làm gì gì đó cho người đồng tính.

Thật ra chỉ rất một trò dối trá để rồi hể hả chứng tỏ ta đây là người nhân đạo trong khi thực tế chẳng là cái quái gì hết, rỗng tuếch.

Sự khinh bạc trong lời nói của Trung làm cho Cường ngạc nhiên, cậu ta say rồi chẳng?

-Em là một người đồng tính, đó là sự thật và, em chẳng cần ai phải quan tâm hay thương hại em hết. Thà rằng cứ chửi thẳng vào mặt em đi, mày là một thằng đồng tính, là đồ chó còn hơn là một sự an ủi quan tâm giả hiệu, em cóc cần điều đó.

-Bình tĩnh em, mà đã xảy ra chuyện gì vậy? Cường ngạc nhiên thật sự khi thấy Trung có vẻ nói to tiếng về chuyện này, không e dè như mọi khi.

-Em xin lỗi... chỉ vì em mỗi một quá khi cứ phải sống hai mặt, luôn luôn phải sống trong giả hiệu. Bề ngoài luôn phải là một con người lịch sự, nhã nhặn và galăng đàn bà. Lúc nào cũng có cảm giác mình đang là một diễn viên với cái mặt nạ che mặt, trước cả người sinh thành ra mình cho đến bạn bè, đồng nghiệp, trong khi mình thừa biết mình là ai, tại sao phải vậy cơ chứ?

Cường thở dài, biết nói gì về điều này nhỉ.

-Khủng khiếp lắm anh ạ, tất cả làm cho bản thân mình lúc nào cũng căng ra như một dây đàn. Cười, nói, làm việc, cẩn thận chi ly đến từng cử chỉ bởi nơm nớp nỗi sợ, giả như ai đó biết sự thật về mình thì sao. Một khi sự thật phũ phàng khi bị phá vỡ, đó sẽ là nỗi đau của cha mẹ, gia đình, nỗi thất vọng của người yêu, sự kính trọng của bạn bè đồng nghiệp... rồi tất cả sẽ ra sao, và ta là ai, về đâu... Trời ơi, em chết mất.

Trung khóc thật.

Giọng Trung khàn, khàn đặc.

-Đôi lúc em rất muốn sống thật với chính bản thân mình, ước muốn lớn nhất của đời em đó là, được ngang nhiên yêu, ôm và nép vào ngực người đàn ông mình yêu, đi một cách kiêu hãnh giữa mọi người.

-Nhưng đã xảy ra chuyện gì với em vậy Trung - Cường dịu dàng hỏi.

-Chuyện tình yêu của em.

Rồi Trung kể, chậm chậm.

-Em và anh ấy yêu nhau đến nay mấy năm rồi. Một mối tình mà em không thích lý giải theo kiểu này kia mà thiên hạ vẫn cho là không tưởng giữa những người đồng tính với nhau, nhưng với bọn em đó thật sự là hạnh phúc. Thú thật, trong chuyện đồng tính mà nói đến tình yêu và lại yêu nhau tha thiết như bọn em thì em có quyền tự hào nói với anh rằng hiếm, hiếm lắm, thậm chí gần như không xảy ra nếu như không muốn nói rằng chỉ xảy ra trong tiểu thuyết.

Cường gật gù, gì chứ chuyện này thì anh hiểu bởi Bằng cũng đã nhiều lần tâm sự nên anh không thấy lạ. Quả thật, ngày đầu tiên khi nghe Trung thú nhận mình là một người đồng tính cho đến biết câu chuyện tình của cậu ta kéo dài từng ấy năm trời với con người bí mật kia thì anh rất kinh ngạc, không tin. Đầu tiên anh cho rằng có sự ngộ nhận nào đó nhất là người kia lớn hơn Trung mười mấy tuổi và đã có vợ con gia đình đàng hoàng. Trong cuộc tình chênh lệch này, nhìn về khía cạnh nào thì anh ta vẫn có lợi hơn Trung rất nhiều, còn Trung, dù là người đồng tính nhưng cậu ta trẻ, đẹp trai, có học thức thì anh ta vẫn có thể tìm cho mình một người tình đồng tính ngang tài, ngang sức, ngang tuổi. Tuy không coi thường chuyện tình cảm của họ nhưng anh cũng hiểu rằng khó có một tình yêu như thế trên đời, nhất là khi Bằng cung cấp cho anh những thông tin về giới của mình với những điều không tốt đẹp chút nào. Thế nên anh rất tôn trọng, thậm chí khâm phục mối tình của Trung mặc dù đến giờ người đàn ông của cậu ta là ai thì anh vẫn chưa biết bởi tế nhị không muốn tìm hiểu sâu, nhất là Trung cho anh

biết rằng con người này là chủ một doanh nghiệp thành đạt có tên tuổi, có gia đình vợ con nên rất sợ những bí mật của mình bị phơi bày.

Bây giờ trái tim em vẫn dành cho anh ấy với một tình yêu không có gì thay đổi được, chúng em vẫn cho nhau tất cả những gì có thể. Tuy thế... Trung thờ dài. Em bắt đầu cảm thấy mỗi một vì sự lén lút đến với nhau mỗi khi.

-Em muốn công khai chuyện mình là người đồng tính à? Cường ngạc nhiên buột miệng thốt lên – Đây là sự điên rồ.

-Không... không... nhưng mà... - Trung ngắc ngứ khá lâu để tìm cách giải thích cho Cường hiểu vấn đề mình muốn nói.

-Em mỗi một vì cứ phải che giấu sự thật của bản thân mãi nhưng rồi cũng đành chấp nhận một khi mình vốn là người như vậy. Với lại, cũng quen rồi, bao nhiêu năm nay sống dưới một cái mặt nạ khác, ăn thờ với nó, riết rồi cũng quen chứ - giọng Trung cay đắng – Nhưng tình yêu của em, anh biết sao không, luôn luôn là sự lén lút trốn tránh, sao nhiều lúc nghĩ em thấy buồn tủi thương cho mình quá.

-Không lẽ em ghen với hạnh phúc đang có của anh ta?

-Không hẳn – Trung lắc đầu - Một khi yêu thì phải chấp nhận. Tuy thế thời gian gần đây lại nổi lên trong lòng em nhiều chuyện khác.

-Chuyện gì?

-Anh ấy có vợ và hai con đều đã lớn, hình như có một cô con gái đang đi du học. Thật lòng sau này nhiều lúc em rất áy náy vì thấy như mình đang tâm phá hoại hạnh phúc của gia đình anh. Nhất là khi chứng kiến anh ấy luôn bị dằn vặt về bốn phận, lương tâm trách nhiệm của mình, một người chồng một người cha, chưa kể anh là doanh nhân có tiếng tăm trong xã hội. Suy cho cùng chúng em đều khổ.

Cường gật gù. Là một người đồng tính phải sống ẩn mình, đó là nỗi khổ sở vô cùng, họ không bao giờ dám ra khỏi cái kén vỏ bọc bởi bên họ còn là uy tín địa vị xã hội đang có, trách nhiệm bốn phận với gia đình, họ hàng... tất cả đã tạo nên những sức ép rất lớn buộc những con người này không bao giờ và mãi mãi không dám sống thật với bản thân mình, thế nhưng đó cũng là nỗi giày vò đau khổ với những khát khao thầm kín chìm ẩn bên trong và luôn chờ chờ thức dậy. Nhờ Bằng và qua nghiên cứu sách báo thêm mà anh biết điều này.

-Đã năm lần bảy lượt, em và anh ấy thỏa thuận thôi thì chia tay nhau, đừng ràng buộc nhau nữa để cả hai khỏi phải khổ. Em thì luôn áy náy với hạnh phúc của gia đình anh ấy, còn anh ấy thì luôn cho rằng đã mắc nợ tuổi trẻ của em và anh chẳng bù đắp em được bao nhiêu... Chúng em cứ dẫn vật nhau như vậy và chia tay, nhưng chỉ cần xa cách một tuần không gặp, không gọi điện thoại cho nhau, nhắn tin cho nhau thì cứ như bị phát điên lên vậy và rồi lại lao vào nhau, yêu trong vội vàng đau đớn. Cứ thế nhiều lần rồi anh ạ. Em mệt mỏi lắm.

Cường thở dài, lắc đầu lăm bẫm, sao cuộc đời lại khổ thế không biết nữa.

-Em luôn cho rằng mình mắc nợ anh ấy mới đúng. Ngày ấy em nguyện suốt đời này, kiếp này được yêu anh ấy và không bao giờ hối hận, chỉ có điều...

Trung thở dài, ôm mặt, nước mắt trào qua kẽ tay. Cường nhú mày như muốn hỏi.

-Thế rồi gần đây đã xảy ra một chuyện...

-Chuyện gì.

Trung ngập ngừng khá lâu, rồi nhìn Cường, nói khẽ.

-Cho em xin lỗi vì chưa thể kể ngay cho anh nghe được, em đang cố tìm cách giải quyết và sau khi mọi chuyện xong thì em sẽ cho anh biết.

-Tại sao vậy - Cường nói vẻ không hài lòng – Hai người vẫn hơn một người chứ, anh giúp được em mà.

-Xin lỗi anh – Trung thở dài đau khổ - Có nhiều điều khó nói lắm, mà cũng không biết nói bắt đầu từ đâu, như thế nào, nhưng em tin rằng một khi anh biết sự thật thì sẽ bị sốc và chưa chừng...

Nhận ra vẻ đau khổ, hơn thế, sự đau đớn trong từng câu nói rời rạc của Trung thì Cường hiểu ngay đây quả là điều rất khó nói dù cậu ta rất tin tưởng anh, thế nên anh đưa tay lên ngăn lại.

-Thôi... không cần thiết phải vậy, ừ thì cứ để khi nào tiện hãy cho anh biết cũng được, không nhất thiết phải là bây giờ.

Trung nhìn anh biết ơn và nói tiếp:

-Tuy nhiên sau một sự việc nghiêm trọng xảy ra đã cho em hiểu thêm một điều rằng, chính tình yêu của em với anh ấy nay đã trở thành mối nguy hiểm cho anh ấy.

Nguy hiểm, Cường nhúm mày, sao có vẻ thần bí quá, nhận ra dấu hỏi trong ánh mắt của anh nên Trung vội khóa lấp.

-Ý em muốn nói nếu chuyện tình cảm này nếu mà lộ ra thì sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến hạnh phúc gia đình và công việc của anh ấy.

Cậu ta nói không thật, đang có điều giấu mình, biết vậy nhưng Cường vẫn gật gù không nói gì.

-Thế nên suy nhiều đêm trăn trở suy nghĩ, nên lần này em đã đi đến quyết định dứt khoát là sẽ rời xa anh ấy.

-Được lắm - Cường gật gù vẻ khen ngợi và nheo mắt – Nhưng liệu em có làm được không?

-Anh có hiểu em đau đớn đến như thế nào không?

Giọng nói của Trung đầm nước mắt và rồi chàng trai ngửa cổ tu sạch chai bia. Nhìn dòng nước lẫn nước mắt chạy dài, Cường im lặng, chàng trai đang trải qua những xúc động lớn lao, tội nghiệp thật. Tưởng Trung say khi nằm gục đầu trên bàn, Cường se sẽ ra hiệu cho phục vụ tính tiền, nhưng bất ngờ Trung ngẩng đầu lên, đòi uống nữa dù anh cản.

-Thế rồi... anh không tưởng tượng ra được đâu. Khi em nói ra điều ấy, anh ấy đã gần như chết sững trước mặt em.

-Thế em có nói vì lý do gì mà em chia tay với anh ta không?

-Tất nhiên là không – Trung lắc đầu – Em kiếm cớ nói rằng em và anh không hợp nhau và em muốn chia tay để em tìm người khác phù hợp hơn.

Chìm trong tê dại, Trung nói rất khẽ:

-Em cố tình làm cho anh ấy đau đớn bằng sự thô bạo phũ phàng khi cho rằng anh ấy già rồi, không phù hợp với em nữa mà em thì cần người tình trẻ tương xứng với mình hơn.

Trung đau khổ nhìn Cường.

-Thà rằng anh ấy trách mắng em, chửi bới em là kẻ phản bội, là thằng ăn cháo đá bát đi cũng được, nhưng không, anh chỉ nhẹ nhàng nói rằng, em hãy đi đi, hãy yêu và tìm người tương xứng với mình và đến một ngày nào đó khi không còn ai nữa, khi cánh chim bay đã mỏi cánh thì hãy bay về và anh ấy luôn là tổ ấm chờ em mãi mãi, bởi anh ấy yêu em bất kể năm tháng qua đi như thế nào, trái tim của anh vẫn dành cho em như ngày đầu tiên gặp gỡ.

Trung nắc nện, Cường lắc lư đầu, thật chẳng hiểu nổi, anh hỏi.

-Đã bao giờ em hỏi anh ta rằng, thật ra anh ta yêu em hay là yêu vợ con mình?

Sẽ là sự tham lam đến dốt trá ở câu trả lời yêu cả hai với ý thức trách nhiệm, bốn phận của gia đình... Cường tưởng đoán ra được câu trả lời.

-Yêu em. Anh ấy từng nói rằng nếu em muốn thì anh sẵn sàng bỏ hết tất cả từ gia đình, vợ con sau khi lo cho họ đầy đủ về vật chất, cho đến công danh sự nghiệp của mình và sẽ đi cùng với em đến cùng trời cuối đất, nếu em muốn. Nhưng em lại không thể làm điều đó được bởi hiểu rằng anh ấy cũng cần có vợ con mình, họ không có lỗi, hưởng hồ còn công việc và nhiều thứ ràng buộc khác mà không cứ đơn giản bảo bỏ là được.

Cường như muốn hét lên khi nghe câu nói này. Thật ra đây là tình yêu hay là một sự vô trách nhiệm về bốn phận trách nhiệm của một gã đàn ông khi nói điều này với người tình đồng tính của mình. Thốt nhiên anh thấm thía vì đã hiểu thêm về một sự thật khác của những cuộc hôn nhân gượng ép của một người đồng tính vì lý do này kia cũng như bốn phận lẫn trách nhiệm phải lập gia đình. Làm vậy, tất cả chẳng đi về đâu cả và suy cho cùng dẫn thêm đến sự đau khổ hệ lụy cho nhiều người khác.

-Tim em như tan vỡ ra khi nghe anh nói điều ấy bởi hiểu rằng anh đau đớn đến chừng nào. Chia tay thời gian ngắn, có lần không chịu nổi, em đã tìm đến nhà anh ấy, đứng dưới đất nhìn lên ô cửa sổ phòng của anh ấy nơi ánh đèn vẫn sáng từ khi em chia tay. Em biết, sau bức màn cửa sổ là người mà em yêu dấu, vẫn đang chờ em. Em cứ đứng mãi đến khuya thì mới mệt ra về, và cứ vậy.

-Trời... - Cường trợn mắt nhìn Trung như một quái vật. Thật không thể tưởng tượng ra nổi, anh chịu thua. Anh thở dài.

-Nhiều đêm ngủ, nước mắt ướt đầm gối và tự nhiên em thấy thù ghét chính bản thân mình, thù ghét sự yếu đuối đồng tính của mình mà chẳng biết phải làm gì. Đôi lúc em chỉ muốn đi thật xa, thật xa mãi mãi, đến một nơi nào đó mà chẳng ai biết em là ai, một làng chài ven biển chẳng hạn, hay một vùng núi đồi xa lắc xa lơ ở tận đâu đó, để em được hòa nhập vào với mọi người ở đó, tự nhiên mà sống mà thở và sẽ tìm thấy một tình yêu mới cho mình. Và để vượt qua nỗi đau, em luôn tự nhủ rằng mình làm điều này vì anh ấy, tốt cho anh ấy, để gượng vượt qua nỗi đau trong tim.

Tiếp tục cạn thêm một chai bia nữa, giọng Trung ráo hoảnh.

-Và trong khi em đang ngỡ rằng rồi mình sẽ tìm được sự bình yên để sống một thời gian nữa thì, sóng gió lại nổi lên, sao số phận bao giờ cũng tàn nhẫn với em...

Lại chuyện gì nữa, Cường nhướn mày và tự hỏi xem chàng trai này đã say chưa.

-Người ấy đã quay trở lại, người đã từng làm cho trái tim non nớt đầu đời của em phải run rẩy mỗi khi gặp gỡ, nói không được thậm chí thở cũng không được bởi những cảm giác kỳ lạ vây quanh mỗi khi gặp anh ta. Tình yêu ư, hay nó còn là cái gì khác, em không lý giải nổi nhưng em hiểu một điều, em yêu anh ta, yêu rất nhiều. Trong em giờ đây lại là những cảm giác giày vò của tội lỗi, em đã cố gắng chia tay với con người mà em thương yêu nhất, với lý do, vì hạnh phúc của gia đình anh, bảo vệ anh nhưng rồi té ra em lại về với người cũ khác, em không ngờ mình lại tồi tệ đến vậy.

Lẳng nghe Trung tự xỉ vả mình, thú thật anh cũng chẳng biết nói gì, Cường lăm bắm, một khi em đã chấp nhận sự thật con người mình là vậy và, không muốn làm tổn hại đến người yêu mình thì theo anh giải pháp chia tay như em vừa nói xem ra là tốt nhất. Còn hiện nay cũng chẳng có gì để ràng buộc nhau, anh ta có gia đình vợ con của anh ta và em cũng có quyền tìm hạnh phúc mới của em. Cho nên, theo anh, không ai có lỗi và em chẳng

việc gì phải dẫn dắt bản thân mình cả, nhưng... Cường hơi tò mò, con người này tuyệt vời lắm ư.

Gò má ửng hồng như men gốm hơi quá lửa, cặp mắt sáng long lanh sau cặp kính trắng và bằng một giọng nói dịu dàng say sưa, Trung mô tả về con người này bằng những lời lẽ du dương dịu ngọt như những vần thơ của Tagore nói về tình yêu. Và, kết quả Cường chẳng hiểu gì cả, chẳng hiểu con người ấy là ai, mang máng biết rằng Trung gặp anh ta ngay từ những ngày đầu chập chững bước chân vào thế giới đồng tính. Anh ta bảo ban và che chở cậu ta, cho cậu ta vị mật ngọt đầu đời hiểu thế nào là tình dục lẫn tình yêu đồng tính. Trung yêu anh ta từ ngày ấy, nhưng đây lại là một con người khó hiểu, vẫn có đàn bà bên cạnh nhưng vẫn thương yêu chăm sóc cậu ta. Thế rồi anh ta biến mất không lý do trước khi Trung gặp và yêu doanh nhân này. Nay anh ta đột ngột quay trở về cũng không có lý do như khi đột ngột ra đi và đem đến cho cậu ta những hạnh phúc tràn ngập. Nhìn và anh cũng hiểu một điều, tình yêu của người đồng tính thì cuồng nhiệt vô cùng, một khi họ đã yêu rồi thì tất cả những điều khác đối với họ trở thành vô nghĩa. Đó là thứ tình yêu lén lút, thiếu thốn khi tìm đến với nhau và đôi lúc còn là đau khổ bên nhau nên họ sẵn sàng hy sinh cho nhau rất nhiều. Bởi một tình yêu dị tính trong thế giới này xem ra không khó nhưng một tình yêu đồng tính quả là khó thật, khó có, khó kiếm, khó bền vững.

-Nhưng em nghĩ rằng rồi em sẽ đau khổ - Trung ủ rũ.

-Tại sao?

-Luôn luôn mà những linh cảm không yên ổn anh ạ. Anh ấy lúc lạnh lùng xa cách lúc cuồng nhiệt bên em, thế nên em có cảm giác anh ấy thật gần mà cũng thật xa. Thú thật đến bây giờ em cũng chẳng hiểu anh ấy thật sự là ai, làm gì, ở đâu và giới tính là gay hay be hay chỉ đây là trò vui qua đường.

Cường nghe nhún vai, sao rắc rối quá vậy.

-Đã có khi nào em tự hỏi mình rằng trong hai người đàn ông này, ai là người em yêu thật sự chưa?

-Rồi anh ạ và trái tim em không trả lời được.

Ôi trời, Cường ngán ngấm lắc đầu, làm sao mà hiểu nổi đây.

-Anh đã đến lấp những khoảng trống vắng trong tâm hồn khi em buộc phải chia tay với người mình thương yêu nhưng cũng làm dậy sóng những nỗi giày vò mỗi khi nhớ về người kia.

Những lời tâm sự không rõ ràng khiến Cường nghe cũng chẳng giải quyết được điều gì. Thế nên Trung dừng lại.

-Có lẽ là thế... Cảm ơn anh đã chịu khó nghe tâm sự của em.

-Em bao giờ cũng vậy - Cường cười.

-Anh biết một người đồng tính như em cần gì nhất không?

-Không.

-Cần sống như mọi người đang sống. Xin ai đừng tỏ vẻ tò mò hay thương hại giả hiệu, cũng đừng vội lên án bọn em, bởi có ai muốn thế đâu. Do vậy, những người như em chỉ mong có được một cuộc sống bình yên với những gì mình đang có, còn tất cả xin hãy hiểu là chuyện riêng. Tốt xấu trên đời này thì ai chẳng có, cứ đâu là đồng tính.

-Ừ.

Và bây giờ đứng trước mặt kiến trúc sư trẻ của mình trong phòng làm việc, trên cương vị một trưởng phòng, Cường nghiêm khắc nói.

-Đã xác định là chuyện riêng tức là chuyện riêng, còn công việc là việc chung của tập thể và không thể để ảnh hưởng đến mọi người, em hiểu

không?

- Em xin lỗi anh.

Hiểu rằng thời gian này Trung đang gặp nhiều ưu tư nên cũng không muốn trách móc nặng cậu ta làm gì, Cường bước tới vỗ vai Trung.

-Cậu có thể xin nghỉ mấy ngày, anh giải quyết cho. Xin nghỉ đi.

-Dạ.

Nhìn chàng trai so vai bước ra cửa, Cường lắc lư đầu thở dài, cuộc đời sao rắc rối quá nhỉ. Là một kiến trúc sư trẻ, có khả năng và có một ngoại hình rất đẹp, cuộc đời Trung đáng lẽ phải là những trang sống đầy niềm tin của những ước mơ và khát vọng vươn lên trong công việc, cuộc sống, tình yêu và hạnh phúc như biết bao thanh niên trẻ khác khi vào đời. Tiếc rằng số phận không chiều chàng trai này, cậu ta đã rơi vào cái vực sâu đồng tính không lối thoát và từ đó cứ luẩn quẩn loanh quanh trong ấy, điều đó làm cho Cường rất tiếc. Nhiều lần anh muốn nói với Trung rằng, hãy dẹp bỏ chuyện đồng tính sang một bên, hãy sống và làm việc như một người bình thường đi. Hãy để chuyện ấy thành chuyện riêng trong chốn riêng tư, tuy nhiên anh nhận thấy với chàng trai này hình như mọi sự còn phức tạp hơn nhiều, điều đó làm anh ngạc nhiên. Trung không có vẻ đau khổ hay day dứt về bản thân mình là người đồng tính. Có học, có hiểu biết nên cậu ta đã nhìn nhận kỹ về mình để không còn buồn về điều ấy, tuy nhiên cậu ta lại sa vào những mối tình đồng tính lãng nhăng nào đó để nay phải đau khổ không lối thoát và cứ vật vã về nó, đây là điều làm Cường chú ý, suy nghĩ. Trung mới tốt nghiệp ra trường, gia đình vốn dưới quê nghèo, cuộc sống cũng đơn giản nên không rõ cậu ta có những mối quan hệ gì với những ai, anh cảm nhận được sự phức tạp của những mối quan hệ này dù Trung không kể rõ. Xem ra kiến trúc sư trẻ này không đơn giản như anh vẫn tưởng, Cường thầm nghĩ.

Bây giờ thì cơ quan điều tra đã làm rõ được người trong ảnh mà thám tử Khảo theo dõi lâu nay đó chính là Trần Anh - Tổng giám đốc một công ty TNHH lớn tại khu công nghiệp Mây Thần, công ty của ông ta đã tham gia thị trường chứng khoán và giá trị cổ phiếu khá cao. Ngoài ra ông ta còn tham gia vào Hội đồng quản trị vài ba công ty khác, tóm lại là một doanh nhân có uy tín trong xã hội.

Trước đó các điều tra viên công an sau khi thu nhập khá đủ tài liệu, đã tấn công trực diện thẳng vào giám đốc công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long sau khi chứng minh cho ông ta rằng, công ty ông ta có làm dịch vụ thám tử mà người thực hiện cụ thể là trưởng phòng nghiệp vụ Khảo. Trước những tài liệu chứng minh, giám đốc Khiêm rũ xuống chịu thua.

-Thưa các anh, cho tôi xin lỗi vì đã giẫm giẫm các anh – Khiêm nói về hối lỗi, hai mắt sụp xuống nhưng thỉnh thoảng vẫn lảo liên – Cũng vì chúng tôi chưa xin được giấy phép mà đã tiến hành làm nên buộc phải nói dối các anh.

Chỉ đơn giản thế sao, một vài điều tra viên chăm biến nhìn giám đốc Khiêm khi nghe ông ta khai.

-Thế ông Khảo đang làm dịch vụ thám tử tư gì cho công ty.

-Chuyện là thế này – Giám đốc Khiêm nói về thành thật – Qua các dịch vụ bảo vệ khách hàng, có một nữ khách hàng đặt công ty chúng tôi theo dõi chồng mình vì nghi ngờ ông ta ngoại tình. Lúc đó Khảo đã năn nỉ tôi cho làm, thú thật là tôi lưỡng lự lắm vì không phải là chức năng của công ty, nhưng Khảo nói quá, coi như là thí điểm làm trong khi công ty đang xin thêm chức năng này, nên tôi cũng xiêu lòng.

-Ông Khảo đã theo dõi ai?

-Dạ Tổng giám đốc Trần Anh. Bà vợ ông này nghi ngờ chồng mình có bồ nhí.

-Thế kết quả ông Khảo báo ông như thế nào?

-Chưa đến đâu cả - Khiêm trả lời – Đang trong gian đoạn theo dõi. Khảo chỉ cho tôi biết rằng Trần Anh là người quen biết rộng, đi lại nhiều nên việc theo dõi khó khăn, thế rồi... các anh biết rồi đấy.

Lại một câu nói lòng vòng của giám đốc Khiêm nhằm che giấu những sự thật nào đó, các điều tra viên biết chắc gã giám đốc cáo già này tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột, biết đến đâu nói đến đó theo kiểu nhỏ giọt. Tuy nhiên vẫn chưa có chứng cứ gì cụ thể để siết hãm lại, đành phải từ từ vậy.

-Ông có nghĩ rằng có sự liên quan nào đó giữa công việc thám tử của ông Khảo khiến bị giết chết?

-Dạ thưa... tôi không biết – Khiêm trả lời thật nhanh và lảng tránh ánh nhìn soi mói của các điều tra viên công an.

Hiểu rằng có nói chuyện nữa cũng vô ích với một kẻ khôn ngoan lọc lõi này nên các điều tra viên đành phải ra về với thông tin duy nhất, nạn nhân Khảo đang làm công việc thám tử thì bị giết và người đặt hàng làm là vợ của Trần Anh - Tổng giám đốc một công ty TNHH ở khu công nghiệp Mây Thần. Nhất định trong vụ việc này có những bí mật nào đó mà giám đốc Khiêm đang cố tình giấu, nó phải liên quan đến luật pháp hoặc cái chết của nạn nhân Khảo nên ông ta mới có vẻ lo lắng như vậy. Cần làm rõ, đó là quyết tâm của họ.

Nghiên cứu tài liệu, các điều tra viên công an được biết, Tổng giám đốc Trần Anh là một doanh nhân lớn có tiếng tăm trên thương trường. Đây cũng là một doanh nhân làm ăn nghiêm túc đứng đắn, không có dấu hiệu bất minh trong hoạt động kinh doanh. Về đời tư, Trần Anh có một vợ và hai con, con gái lớn đi du học ở nước ngoài, con trai đang học cấp ba. Vợ ông ta ở nhà và làm chủ một cửa hàng buôn bán điện thoại di động lớn ngay trên con hẻm vào khu nhà cao cấp. Đây là một gia đình hạnh phúc, về đời tư

không có điều tiếng gì, trong sinh hoạt cá nhân lẫn công việc, ông ta là một người đàn ông điềm tĩnh. Thỉnh thoảng Trần Anh cũng có nhậu nhẹt tiếp khách, đi đây đó, nhưng không có ghi nhận chuyện trai gái gì. Trong tổng công ty của mình, Trần Anh được mọi người kính trọng và được các đối tác làm ăn trong ngoài nước đánh giá cao.

Trong ảnh là một người đàn ông trung niên, có khuôn mặt dễ nhìn, các điều tra viên tự hỏi, thật ra còn bí mật gì khác ngoài chuyện bồ nhí của Trần Anh mà thám tử Khảo phải theo dõi và giám đốc Khiêm phải giấu giếm? Liệu có phải là trường hợp một đối tác nào đó sắp sửa làm ăn với Trần Anh đã thuê công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long điều nghiên kỹ để yên tâm khi bắt tay làm ăn, nhưng nếu như vậy có gì mà phải giấu và có gì mà thám tử Khảo lại bị giết. Cũng như vợ Trần Anh nghi ngờ chồng mình có bồ nhí, vợ bé đã thuê công ty Thiên Long cử thám tử theo dõi chồng mình, không lẽ vì vậy mà Khảo bị giết, ai giết, và có khi nào Trần Anh phát hiện Khảo đã biết được bí mật gì đó của mình nên ông ta thuê người giết, hoặc Khảo đang nắm bí mật nào đó liên quan đến Trần Anh và đã bị một kẻ thứ ba giết chết. Với Khiêm, rõ ràng ông ta cũng biết bí mật nào đó qua những báo cáo của thám tử Khảo, nhưng dù có là gì thì cũng chẳng liên quan đến ông ta. Vậy tại sao ông ta lại phải che giấu cơ quan điều tra, hay ông ta cũng liên quan. Và khai nhỏ giọt, vậy ông ta có ý đồ gì?

Ý kiến chỉ đạo: Gặp Tổng giám đốc Trần Anh, sau đó nếu cần gặp cả vợ ông ta. Tuy nhiên cần hết sức khéo léo.

Cuối cùng thì vị linh mục già cũng đã bình yên về nước Chúa. Sau một buổi tối trên giường bệnh chịu thánh lễ lần cuối cùng, ông đã nhẹ nhàng thanh thản ra đi. Rất tiếc Cường không có mặt ở thành phố, lúc đó anh đang dự một hội nghị ở Hà Nội còn Thương thì cũng đang đi công tác ở Anh, không ai biết mà báo tin nên cả hai chỉ hay chuyện khi cũng về đến thành phố. Sững sờ Cường và Thương vội vã đến nhà thờ Thánh Tâm thì cha đã được an táng rồi.

Nhìn vẻ mặt đau đớn của Cường khi quỳ trước ngôi mộ của vị linh mục già, Thương cảm động thật sự. Nàng không ngờ Cường quý mến cha đến vậy. Vẫn biết bao nhiêu lâu nay, thỉnh thoảng anh cùng nàng đến thăm cha, cũng có khi anh đến một mình để trò chuyện cùng ông, nhưng đến giờ thì nàng mới nhận thấy rằng là anh thật sự yêu quý ông và sự ra đi của cha làm cho Cường đau buồn biết dường nào dù rằng, với tuổi gần tám mươi thì việc cha về với Chúa trong bằng an là điều hoàn toàn hợp lý. Nỗi đau của Cường như vượt ngoài mối quan hệ thông thường mà mang tình thân phụ tử hơn.

Gió thổi nhẹ nhẹ lay mấy bông huệ trắng trong bình mùi hương thoang thoang. Phía trước, trong di ảnh vị linh mục già đang nở nụ cười hiền hậu nhìn hai người, dường như ánh mắt của ông đang nheo nheo lại như mọi khi với lời nói nhẹ nhàng, tất cả chúng ta đều là con cái của Thiên chúa và sẽ có một ngày tất cả đều được đón nhận ân sủng trở về bên Ngài, tại sao chúng ta phải đau buồn.

Cường buồn bã nhìn ảnh vị linh mục già, trái tim của anh như đang ứa lệ. Tại sao cha không chờ anh về để kịp nói lời chia tay lần cuối. Lời hứa hôm nào của ông sẽ dự đám cưới của anh và Thương nay đã thành trề hện. Anh rất muốn được trách hờn ông như đứa con trẻ trách bậc sinh thành, hứa nhưng không giữ lời, cha ơi sao cha đi vội vã thế, không chờ con về để còn cho con lời khuyên bảo như mọi khi. Vẫn biết sinh tử là lẽ thường tình của đời người, nhưng việc cha ra đi vĩnh viễn thì đối với con vẫn là bất ngờ quá, con rất đau lòng, cha có biết rằng hơn lúc nào hết lúc này là lúc mà con cần cha biết bao. Cha ơi, con chẳng xin cha điều gì cả mà chỉ xin cha là bóng dựa cho đời con được ấm áp, được sống và tin rằng mình không bao giờ cô đơn vì có người hiểu mình. Cha ơi, tại sao vậy cha...

Thốt nhiên Cường thấy cảm giác đau nhói nhói ở ngực và người chao đảo, choáng váng xây xẩm mặt mày muốn té. Anh vịn vào góc bức tường, thở nặng nhọc, mặt tái đi mồ hôi vã ra trán đầm đìa. Lúc đó Thương đang

mãi nói chuyện với một vị nữ tu đằng kia nên không thấy. Thở dốc, Cường ngồi bệt xuống bên thành lan can của khu mộ và thấy mình bỗng yếu đuối với linh cảm không lành.

Sinh ra trong một gia đình điền chủ Nam bộ giàu có và rất phong kiến, tuy là con trai út nhưng Cường rất ít được hưởng hơi ấm tình thương từ người cha ruột của mình, nếu không nói chỉ là đòn roi và sự đe nẹt. Người cha ấy luôn là hình ảnh một người quyền uy, nghiêm khắc mà người ăn kẻ ở vào ra đều phải thừa thốt cẩn thận, cúi đầu không dám nhìn, bất kể là vợ con cho đến tá điền. Vì thế, phải nói thật, người cha ruột này không để lại trong lòng anh một ấn tượng tình cảm nào. Sau năm 75, tuy gia cảnh có sa sút, ruộng đất Nhà nước thu hồi đưa vào Hợp tác xã nông nghiệp hết, cuộc sống gặp nhiều khó khăn, nhưng đây là với mọi người, còn cha anh thì vẫn thế, vẫn ngất ngưỡng trên cao với sự phục dịch của mọi người. Cũng may của ăn của để nhà cũng còn, chưa kể một số người thân đi nước ngoài gửi tiền về giúp đỡ nên cha anh vẫn tiếp tục hưởng thụ sự phục dịch như ngày nào. Sau câu chuyện tình cảm tai tiếng Cường bị đưa về thành phố đi học, tình cảm cha con càng thêm lạnh lẽo, trừ má anh là người còn níu kéo lại chút tình cảm với gia đình. Chính vì thế, mặc dù có một đại gia đình đông đúc anh em và cha mẹ là điền chủ ruộng cò bay thẳng cánh, nhưng Cường lại rất ít quan hệ với gia đình. Sau này qua Thương mà anh biết cha sở nhà Thánh Tâm, không hiểu sao chỉ sau vài lần gặp gỡ là giữa anh và vị linh mục già này nhanh chóng thiết lập được mối quan hệ tình thương như gia đình. Với cha cũng vậy, tuổi gần 80, hầu như đến nay ông không còn một người thân con cháu nào cả. Ông vào Nam từ năm 1954 và từ đó mãi đến sau giải phóng mới lần tìm về quê hương con cháu tứ tán phiêu bạt khắp nơi không còn ai, vì thế, vị linh mục già sau khi nghỉ công việc mục vụ thì cũng rất cô đơn và gặp Cường, hình ảnh anh làm sống lại trong tim ông những hình ảnh người thân ngày nào. Chính vì vậy, khi hai tâm hồn cô đơn gặp nhau thì nhanh chóng thiết lập mối quan hệ gần như là cha con vậy. Nay vị linh mục già kính yêu này đã đi xa mãi mãi, Cường thấy đau lòng quá, giá như...

Gần đây anh gặp quá nhiều chuyện, nhất là khi xảy ra chuyện giữa anh và Rich Phạm đã làm cho Cường bối rối không còn tự tin vào bản thân mình nữa. Xưa nay Cường luôn là một người đàn ông sống rất phóng khoáng mạnh mẽ và tự tin. Mạnh mẽ từ sức lực cho đến tâm hồn và luôn yêu đời, tự tin vào cuộc sống. Thế nhưng khi sự thật ấy xảy ra đã làm cho anh bàng hoàng khiếp sợ mất hẳn phương hướng. Thú thật đến tận bây giờ anh vẫn không hiểu điều gì đã xảy ra cho mình và không muốn tin vào sự thật ấy, có thể nói là anh đã bị sốc rất nặng, một cú choáng như bị ai đó thẳng tay nện một búa tạ vào giữa đỉnh đầu. Cuối cùng thật ra là gì cơ chứ, nhiều lần Cường đau khổ tự hỏi, không lẽ anh thật sự là một người đàn ông đồng tính? Có phải anh là một người đồng tính không, Cường đắn đo. Nhiều ngày sau đó, Cường không liên lạc với Rich Phạm và anh ta cũng không điện thoại cho anh như mọi khi, cứ có vẻ như Rich Phạm cũng hiểu điều gì đang xảy ra trong Cường. Được Thương chăm sóc vỗ về, dần dần Cường cũng nguôi ngoai. Thế nhưng chính khi đã bình tĩnh rồi, qua cơn sốc ban đầu, cũng là lúc Cường nhìn nhận lại toàn bộ sự việc. Anh cẩn thận đánh giá lại chính bản thân mình từ trước đến giờ, để rồi càng bối rối, sợ hãi đến đau đớn bởi sự thật tàn nhẫn. Anh đau khổ trong câm lặng, thấy mình có lỗi, mình không phải với Thương trong khi nàng hết lòng thương yêu anh. Tất cả nỗi giằng vò trong câm lặng nhiều lúc làm cho Cường thấy mình như kiệt sức, muốn gục ngã. Anh vẫn hy vọng vào một sự nhàn lặn nào đấy, nhưng anh cũng hiểu không thể trốn chạy chính mình được.

Chính lúc ấy, vị linh mục già đã là cứu cánh để cho tìm đến một chỗ dựa an ủi về mặt tinh thần. Nói ra thì kỳ quặc, anh chưa bao giờ kể cho cha nghe những chuyện đã xảy ra với bản thân mình, thế nhưng anh cảm nhận được rằng, dường như ông đoán đó là chuyện gì. Và, có lẽ chính vì sự tế nhị ấy lại làm cho Cường thấy tự tin hơn khi nói chuyện với cha. Thật ra bây giờ điều mà anh cần nhất chính là có người trò chuyện với anh, nghe anh tâm sự giải bày, phần còn lại hãy để anh tự quyết định bởi dù gì anh cũng là một người đàn ông đã bốn mươi tuổi rồi. Tự biết mình là ai và cần phải làm gì. Nói là thế thôi, mỗi khi bên cha, Cường luôn cảm thấy mình nhỏ bé và luôn

mong mỗi được lắng nghe những lời khuyên dạy của ông. Nay cha đã đi xa mãi mãi rồi, sẽ còn ai để cho anh nương tựa nữa đây.

Cha ơi, tại sao cha lại vội vã ra đi như vậy. Cha có biết hơn lúc nào hết con cần cha biết bao nhiêu không hả cha. Cần được cầm đôi bàn tay mềm ấm của cha, được nghe giọng nói trầm trầm của cha chỉ dạy, được nép vào vạt áo chùng thâm hít hà hơi ấm tình thương, được mong đổi hờn như một trẻ nhỏ mà tin rằng trên cõi đời này còn có người hiểu mình, thương yêu mình thật lòng. Cha ơi.

Cường nức nở nghẹn ngào, nước mắt chảy ra dàn dụa. Thương quý bên cạnh cũng sụt sùi theo.

Một vị xơ tiếp hai người ở phòng riêng của cha. Bà cho biết, trước khi về với Chúa, cha có gửi lời chào hai người và xin lỗi vì không dự được đám cưới như đã hứa, bà cho biết cha có gửi Cường một món quà. Anh biết đó là món quà gì.

Trước khi đi công tác Hà Nội, Cường có ghé qua thăm cha vì anh biết hơn tuần nay ông mệt, hầu như không đi nổi, chỉ nằm trên giường. Hai cha con trò chuyện khá lâu, sau đó cha đã lấy cuốn Thánh kinh của mình vẫn thường để đầu giường ra cho Cường xem và nói cho anh biết về lịch sử của cuốn kinh Thánh đặc biệt này. Đó là một cuốn Thánh Kinh, được bọc giấy nilon bên ngoài, bên trong là những trang giấy học trò với nét chữ nhỏ, tròn rất rõ nối đuôi nhau đều đặn. Cha cho anh biết, ngày đầu tiên khi ông được cha mẹ gửi vào Tiểu chủng viện với lời khấn nguyện suốt đời phụng sự Thiên chúa, thì bắt đầu từ ngày đó ông tự tay mình chép một cuốn Thánh kinh Tân Ước trên giấy học trò. Cũng mất mấy năm mới hoàn thành và ông đã sử dụng cuốn Thánh kinh này trong các hoạt động mục vụ của mình, dù rằng sau đó ông có nhiều cuốn Thánh kinh khác đẹp hơn, tốt hơn. Cha dùng cuốn Thánh kinh chép tay của mình như một kỷ niệm, dùng nhiều nên khi trang nào rách thì ông lại tần mẩn ngồi chép lại, cứ thế, cứ thế, trong cả cuộc đời làm mục vụ của mình không biết cha đã chép bao nhiêu lần rồi.

Việc vị cha sở xứ Thánh Tâm sử dụng một cuốn Thánh kinh chép tay giấy học trò từ lâu đã trở thành lời đồn kính trọng trong giáo dân.

Hôm ấy cũng là lần đầu tiên nhưng không ngờ là lần cuối cùng cha đã nói chuyện với Cường về đức tin Thiên chúa. Ông cho anh biết, giữa Mạc Khải của Thiên chúa và cách diễn tả của loài người đôi lúc cũng có sự chênh lệch. Tuy nhiên sự chênh lệch ấy không phải là làm sai lệch không xứng, không đúng nghĩa mà bởi vì có thể ở một thời điểm nào đó loài người chưa hiểu hết được ý nghĩa vô cùng tận của Mạc Khải, đấy cũng là những ý nghĩa nhiệm mầu sâu xa của Kitô giáo. Do vậy, trước hết, đối với một người tín hữu Kitô thì điều đầu tiên phải xây dựng được cho mình chính là đức tin. Đức tin là sự sống vĩnh cửu của Thiên chúa trong mỗi con người. Phải hiểu, chân lý đức tin là bất di bất dịch còn ngôn ngữ, cách hiểu và giải thích của con người về Mạc Khải có thể tùy theo thời gian, từng nền văn hóa, từng sự hiểu biết khác nhau nên diễn tả nhiều lúc không tránh khỏi sai lạc những tín điều trong Mạc Khải. Những người Tin lành tự do thì cho rằng: các tín điều có thể tiến triển về thực chất, có nghĩa nội dung tín điều có thể thay đổi theo thời gian. Còn phái Duy tân thì cho rằng: sự tiến triển của khoa học buộc phải thay đổi các quan niệm về Thiên chúa, về Mạc Khải, về ngôi vị của Đức Kitô... nghĩa là không có tín điều tự thân, thường tồn, tín điều chỉ có một giá trị tương đối.

Một nhọc ngừng lại để thở, đón từ tay Cường ly nước lọc, kê cho anh ngăn cản xin ông tạm ngừng nói, hãy nghỉ một lát, vị linh mục gài vãn thêu thảo nói trong vội vã, có lẽ ông cảm thấy rằng mình không còn thời gian nữa và sẽ không kịp nói những điều tâm huyết nhất của đời mình với Cường, đứa con mà ông vô cùng thương mến.

-Cả cuộc đời cha sống trong vòng tay Thiên chúa, mọi sự hiểu biết của cha hoàn toàn phục vụ chân lý bất thụ tạo chính là vâng phục Thiên chúa trong đức tin của Ngài với Mạc Khải. Vì thế cha muốn nói với con rằng, Mạc Khải là Thiên chúa nói với loài người và Đức tin chính là loài người

đáp lại Thiên chúa. Có sự tiến triển của Đức tin nhưng không có sự thay đổi trong Đức tin, hãy hiểu như vậy con trai của cha.

Nhìn vị linh mục già nói chuyện, Cường bần khoản vì không hiểu sao cha lại đột nhiên bàn với anh về chân lý của Đức tin qua Mạc Khải, mặc dù từ trước đến nay thỉnh thoảng trong trò chuyện anh cũng thắc mắc hỏi này kia, nhưng cha chỉ cười, rất ít khi giải thích cũng như bàn sâu vào vấn đề này. Nay thì anh đã hiểu, có lẽ dự cảm được đây là lần cuối gặp anh nên cha đã quyết định trao đổi với anh về Đức tin, ông muốn gieo vào anh một hạt giống của niềm tin và qua đó để nó tự nảy nở phát triển trong anh với một hy vọng sẽ có ngày được gặp anh ở Đức tin của ông. Có lẽ chính vì thế nên trước khi về với Chúa ông đã chọn Cường, tuy không là một con chiên nhưng lại được cha tặng cuốn Thánh kinh chép tay này, đủ biết cha yêu quý tin tưởng anh biết dường nào.

Cầm cuốn kinh Thánh, áp vào ngực, Cường ứa nước mắt. Hình như cha chưa đi đâu xa, ông vẫn đâu đó bên anh, nhìn anh cười trìu mến như mọi khi.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 9:

ũng phải năm lần bảy lượt hẹn xin gặp cuối cùng thì Khảo mới được Tổng giám đốc Trần Anh đồng ý tiếp. Mà cũng chỉ trong vòng mười phút trước khi ông ta đi họp, thư ký thông báo như vậy. Nghe mà Khảo tức điên nhưng cố nặn ra một nụ cười trước khi bước qua mặt bà thư ký có khuôn mặt thịt, phấn son trét đầy, vênh vênh nhìn thấy ghét.

Một căn phòng thật rộng, mát lạnh, đồ vật trang nhã lịch sự, ánh sáng vừa phải.

Trên cái bàn to tương với ba bốn máy điện thoại, mấy xấp hồ sơ cao ngất và những vật dụng vàng xanh gì đó mà nhìn xa Khảo không thấy rõ. Dưới ánh đèn bàn lờ mờ, khuôn mặt Trần Anh chìm sẫm tối và ông ta đang chăm chú đọc gì đó.

Khảo cầm xấp hồ sơ, hít một hơi dài rồi tiến đến bộ salon đặt ở góc phòng, ngồi xuống, thăm chửi thề, thẳng đếu, kiêu quá, chắc nó lại tưởng mình đến xin xỏ.

-Xin chào...

Đang rút điều thuốc, ngẩng người trên ghế nhìn lên trần nhà lim dim, Khảo giật mình khi nghe giọng nói nhẹ nhàng ấm áp của Trần Anh vang lên.

Tổng giám đốc Trần Anh biết Khảo vào phòng của mình từ khi nãy bởi chiếc đèn đặt góc bàn nhấp nháy báo hiệu khách đã vào, tuy nhiên ông ta cố tình giả như đang đọc hồ sơ để ngầm quan sát Khảo. Không rõ đây là lần thứ năm hay sáu gì đó người đàn ông này khăng khăng đòi gặp ông ta. Là Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc một công ty lớn mà thực tế

hoạt động gần như một tập đoàn kinh doanh đa chức năng, công việc của Trần Anh rất nhiều. Thế nên ông ta ít tiếp những khách không hẹn trước hoặc lý do vu vơ xin gặp mặt. Những công việc hành chính bình thường Trần Anh đều phân công cho những người phó giúp việc của mình lẫn các trưởng phòng ban quyết định theo nhiệm vụ được phân công. Không rõ con người này bằng cách nào có số điện thoại di động của cả hai máy riêng công và số điện thoại để bàn đặc biệt của Trần Anh mà điện xin gặp. Ông từ chối và luôn chuyển máy cho thư ký xử lý. Trong đầu Trần Anh hình dung đây là một kẻ vu vơ nào đó muốn nhờ vả xin xỏ điều gì hoặc là một đối tác lãng nhãng nào đó chẳng hạn, mà những chuyện này thì đã có những cấp phó của ông ta làm rồi. Thế nhưng người này tiếp tục điện thoại trực tiếp lẫn qua thư ký văn phòng nói xin gặp vì có việc hệ trọng. Trần Anh rất bức mình, việc hệ trọng là việc gì, lại ba trò làm quan trọng hóa vấn đề để xin xỏ gì đây, Trần Anh lại từ chối nữa nhưng cuối cùng đành phải tiếp bởi sự đeo bám vừa ồm ồm vừa dai dẳng của hắn ta. Hắn ta cho biết có những thông tin quan trọng mong gặp riêng để thương lượng, điều này làm Trần Anh rất bức mình, một lần nghe điện thoại ông ta tính quạt thẳng cho tay khách không mời này một trận ra trò để chấm dứt kiểu nói chuyện ấy, tuy thế, giác quan của một kẻ kinh doanh lọc lõi trên thương trường đã cho ông ta biết, có vấn đề, thế nên Trần Anh quyết định bỏ ra một ít thời gian tiếp kẻ phá bình này xem nó muốn gì và có gì để mà gọi mà thương lượng.

Thái độ khiêu khích một cách cố ý của hắn ta hiện giờ làm Trần Anh rất bức. Quần áo xoàng xĩnh, râu ria lởm chởm trên khuôn mặt ít được chăm sóc nhìn bẩn bẩn. Gã ngồi xoạc chân vẽ ngạo nghễ, đặc biệt hút thuốc liên tục trong căn phòng máy lạnh kín nên chẳng mấy chốc khói mù, hôi rình dù hắn ta thừa biết ngay từ ngoài cửa ra vào đã có tấm bảng không hút thuốc.

Khảo cười thầm khi thấy ánh mắt khó chịu của Trần Anh đang nhìn mình và cũng tranh thủ ngắm nghía con mồi. Kể ra mấy lần đeo bám theo Trần Anh từ nhà đến nơi làm việc lẫn những lần hẹn hò người tình thì gã cũng biết mặt ông ta rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Khảo gặp mặt trực tiếp

con người này. Nói về chuyện thương trường kinh doanh thì ông ta khét tiếng là một doanh nhân sắc sảo, khôn ngoan và rất thành đạt, được nhiều người ngưỡng mộ. Hai vợ chồng ông ta xem xêm tuổi nhau, đều 45 tuổi và chồng làm doanh nghiệp, vợ ở nhà làm chủ một cửa hàng buôn bán điện thoại di động lớn, có lẽ cũng chỉ là làm cho vui. Hai con, con gái đã đi du học tại Pháp, con trai nhỏ đang học cấp 3. Một gia đình hạnh phúc, một cặp vợ chồng xứng đôi. Đường như mọi sự ưu đãi của trời đất đều dành cho người đàn ông này hết vậy, chẳng bù cho mình tý nào, Khảo thầm ghen tỵ.

-Chào ông.

Khảo đứng dậy ngó quanh không thấy cái gạt tàn thuốc đâu bèn lấy trong túi ra một tờ giấy và dụi điếu thuốc vào đấy rồi tỉnh bơ gói lại đút vào túi mình, phớt lờ vẻ khó chịu hiện rõ trên mặt Trần Anh.

-Thưa ông là Tổng giám đốc Trần Anh - Khảo hỏi câu thưa và Trần Anh chỉ nhún vai không thèm trả lời. Gã nói tiếp.

-Tôi có một việc cần thương lượng với ông.

-Thương lượng - Trần Anh mỉm cười, nhẹ nhàng nói – Tôi rất sẵn sàng, chỉ có điều, tuy tôi là Tổng giám đốc thật nhưng những công việc này có lẽ để phòng nghiệp vụ tiếp ông thì hay hơn... để tôi gọi...

-Không... - Khảo thô lỗ cắt ngang – Tôi chỉ muốn thương lượng với chính ông thôi.

Một kẻ tâm thần, một gã cùng đường phá bĩnh muốn kiếm tiền hay một thằng ma cô nào đấy... thời buổi hiện đại, kẻ điên nhiều lắm, Trần Anh thầm nghĩ và liếc nhanh nhìn khuôn mặt căng căng của người đối diện. Mỗi buổi sáng cứ lật các trang báo, vào mạng internet sẽ thấy đầy các thông tin vụ án, nơi này bắn, nơi kia chém giết, nơi nọ thế này kia... làm doanh nhân thời này nhiều lúc phải cảnh giác, bạn bè ông vẫn bảo nhau vậy. Vậy kẻ này là ai, hần muốn gì, kể ra thì Trần Anh cũng không sợ lắm nếu đây là một

thằng điên xách súng đòi tiền như trong các bộ phim Mỹ. Công ty ông ta có thuê mấy vệ sỹ của một công ty bảo vệ có tiếng, riêng Trần Anh cũng có đến hai vệ sỹ, tuy thế ông ít dùng đến mà chỉ để làm nhiệm vụ gác cửa phòng và cùng đi công tác với mình đến những nơi xa. Chỉ cần một nhấc nút ngấm ở bàn này, lập tức mấy vệ sỹ sẽ nhào vào ngay. Tuy nhiên Trần Anh thấy chưa cần thiết.

Lấy mấy tấm hình trong kẹp giấy của mình ra, Khảo thả lên bàn, trước mặt Trần Anh và dẫn giọng:

-Đây là điều mà tôi muốn thương lượng với ông.

Cả căn phòng bỗng dưng lạnh xuống âm dưới không độ, Trần Anh biến sắc khi thấy người trong ảnh là mình và một thanh niên khác. Ông ta run rẩy cầm mấy tấm hình lên nhìn và không nghi ngờ gì nữa khi thấy rõ đó là mình và người thanh niên kia, nay nói chính xác là người tình trai của mình. Những cái khoác vai cực kỳ thân mật, không, phải nói là âu yếm mới đúng hơn.

Mồ hôi toát ra ướt trán, mắt hoa lên, phải mấy giây mới trấn tĩnh được. Rất nhanh trong đầu Trần Anh đã hiểu ngay ra vấn đề và mục đích của kẻ này.

-Ông muốn gì? Giọng Trần Anh khản đi.

Khảo cười nhếch mép.

-Tôi nghĩ là ông thừa biết tôi muốn gì chứ?

-Ông muốn tổng tiền tôi? - Trần Anh chậm rãi nói sau khi đã lấy lại bình tĩnh, điều này làm Khảo rất phục. Chỉ một thoáng bối rối thôi nhưng sau đó con mồi đã nhanh chóng trấn tĩnh cho thấy Trần Anh quả là một kẻ rất có bản lĩnh. Cũng may qua rút kinh nghiệm bài học đau đớn nhiều năm trước với Trần Anh nên Khiêm và Khảo đã củng cố rất kỹ những tài liệu có liên

quan đến mối tình đặc biệt giữa ông ta và chàng thanh niên này trước khi đến gặp. Đánh giá rất cao con người này, cả hai bàn một số biện pháp phòng ngừa cũng như ép như thế nào để Trần Anh phải đầu hàng, bởi...

-Có lẽ thế...

-Tôi sẽ báo công an.

Nghe giọng quả quyết có phần đe dọa của Trần Anh, Khảo cười giễu cợt.

-Tổng tiền... có lẽ thế mà cũng là không, đây chỉ là tùy theo cách nói và hiểu. Còn báo công an - Khảo giơ tay, nhún vai – Ông cứ việc nếu thấy điều đó là cần thiết.

-Ông muốn gì? Một lần nữa Trần Anh hỏi lại, vẻ đầu hàng.

-Hạnh phúc gia đình, uy tín công việc... và cả gã trai này nữa - Khảo chỉ chỉ ngón tay lên trên mặt người thanh niên trẻ trong ảnh và bỗng nhiên nhận thấy ánh mắt đau đớn của Trần Anh nhìn theo ngón tay gã ta. Không lẽ chúng yêu nhau thật sao, Khảo tự hỏi và nhớ sau khi mình bắt bí được thanh niên này rồi thì mỗi lần Trần Anh cùng anh ta đi chơi đâu, Khảo đều theo sát. Nét mặt rạng ngời sung sướng hạnh phúc của họ mỗi khi bên nhau mà thật lòng Khảo không tin đó là tình yêu mà chỉ cho rằng thanh niên kia đến với Trần Anh là vì tiền, còn Trần Anh tung tiền để trao đổi tình dục với thanh niên này. Bọn đồng tính vốn vậy, tiền và tình dục thôi, Khảo thầm nghĩ.

-Tôi hiểu... - Tiếng Trần Anh rời rạc – Ông cứ ra giá đi.

Cuộc thỏa thuận nhanh chóng được ngã giá, Trần Anh trao ngay mấy ngàn đô cho Khảo tại chỗ gọi là tiền trà lá và sẽ chuyển một khoản lớn bằng tiền Việt vào một tài khoản sẽ cho biết sau.

Bồi thêm một đòn nhấn, Khảo nói toạc với Trần Anh rằng với bản thân gã ta chẳng có gì để mất nhưng Trần Anh sẽ mất nhiều. Gã độc thân sống một mình nên chẳng có gì mà sợ cả. Nếu cơ quan công an có bắt Khảo về tội tống tiền thì những tấm ảnh này sẽ được chuyển cho vợ con ông ta và được đưa lên mạng internet gửi đến công ty ông ta lẫn những doanh nhân đối tác khác và phát tán trong nhân viên công ty. Kể cả thanh niên kia cũng không thoát vì Khảo sẽ truy ra anh ta đang làm ở đâu, gia thế như thế nào và gửi những tấm ảnh này đến tận nơi. Và Khảo còn giữ nhiều tấm hình “độc” khác, nên Trần Anh muốn sẽ tặng riêng mấy tấm.

Trần Anh suy sụp hoàn toàn.

Cuộc đời đẹp thật, Khảo vừa huýt sáo vừa đi ra khỏi phòng vẻ mặt tươi tỉnh, xấp tiền trong túi gã như đang reo vui. Tha hồ ăn nhậu, đập phá, bài bạc và gái gú, từ nay gã đã có một cái mỏ tiền để dùng thoải mái rồi. Tất nhiên Khiêm sẽ chỉ biết số tiền chuyển vào tài khoản chứ không thể biết số tiền lẻ mà Trần Anh đưa cho riêng Khảo. Khi kết thúc vụ này thì thi thoảng mình sẽ mượn tiền Trần Anh khi cần. Chẳng làm gì cả mà vẫn dư sống thoải mái, Khảo cười khoái trá trong tâm trạng vui vẻ gã còn đá lông nheo với bà thư ký già có khuôn mặt thịt vênh vênh khi nãy làm bà ta ngạc nhiên quá đổi.

-Thưa ông...

Bà thư ký ló đầu vào rụt rè lên tiếng và thấy Trần Anh đang ôm đầu, chống tay trên bàn nhìn đăm đăm vào xấp ảnh trước mặt.

Trần Anh giật nảy mình, vội xòe tay che xấp ảnh, gắt:

-Vào... tại sao không xin phép tôi.

-Dạ... có ạ, đến ba bốn lần nhưng không thấy ông lên tiếng nên tôi mới... dạ cho tôi xin lỗi.

-Thôi... thôi được rồi. Chị đi ra đi.

-Thưa ông có cuộc họp lúc ba giờ...

-Tôi mệt, chị hãy báo Hội đồng quản trị như vậy, cứ họp, báo cáo tôi sau.

Bà thư ký ngẩn ngơ đi ra, làm việc cho Trần Anh đến hơn chục năm nay rồi, lần đầu tiên bà mới thấy giám đốc Trần Anh có thái độ cáu gắt mất tự chủ như vậy. Xưa nay ông ta vốn nổi tiếng là người lịch sự nhã nhặn không những đối với đối tác mà với tất cả nhân viên từ người bảo vệ, gác cổng, vệ sỹ cho đến nhân viên văn phòng. Hình như không có điều gì có thể làm cho Trần Anh mất bình tĩnh được cả. Đây là lần đầu tiên.

Chẳng biết mình có nhìn nhầm không, bà thư ký lăm bắm vì như thấy Trần Anh đăm đăm nhìn vào tấm ảnh một thanh niên nào đó trên bàn, ánh mắt đầy trù mến thì phải.

Chắc mình nhìn nhầm. Bà quả quyết vậy.

Không nói ra nhưng tất cả trong động của má Pho đều nhận ra rằng gã trai này là người được quản lý Hoàng Long quan tâm nhiều nhất. Không những vậy, sau này gã thỉnh thoảng còn ngủ qua đêm tại nhà riêng của Long ở chung cư Phạm Văn Hai, thế nên có thêm lời xì xào là Long yêu chàng trai. Nhiều đứa ghen tị tức tối ra mặt. Nhìn bề ngoài thì gã trai có vẻ dễ thương thật qua đôi mắt to tròn sáng long lanh thăm thăm buồn trên gương mặt sáng sủa ngây thơ của tuổi 20. Gã trai sinh viên làm nghề call boy này thời gian đầu thu hút khá nhiều khách, điều này làm cho má Pho rất hài lòng, còn chuyện gã ta có cặp Long không thì má không quan tâm. Mà nhiều lúc má còn khoái nữa là khác, vì như vậy cuối cùng thì quản lý của má Pho cũng có điểm yếu như ai. Nói là thế, tính bà tám của má đâu dễ bỏ qua, quan sát một thời gian thì má nhận ra rằng gã trai này yêu Hoàng Long thì chính xác hơn, còn Long chỉ quan tâm đến gã ta chừng mực vừa phải,

bởi Pho biết, hiện Long đang cặp kè với mấy em vũ nữ lặn. Thằng trai nào một lần qua tay Long mà chẳng yêu, má lắc đầu, chỉ khổ thôi, tính Hoàng Long kỳ lạ lắm, trai nào dính vào thì từ khổ đến khổ thôi, đến già đời như má đây mà nhiều lúc còn phải thổn thức trong tim nữa là.

Tuy nhiên trong đám trai bánh bao của má mì Pho thì gã trai này lại không phải là gà chiến nổi trội của má, chỉ vì trai mới và vẻ ngây thơ của gã ta nên thu hút được một số khách chứ còn so ra với các trai khác thì gã này thuộc loại trên bình thường một chút. Trong tay Pho có hàng tá trai rất chiến đấu cả về danh tiếng ngoài đời lẫn trong chuyện ấy, thế nên má cũng chỉ quan tâm đến chàng trai như đám con call boy của mình. Điều đặc biệt là hiện gã trai này vẫn đang là sinh viên đi học, ít qua lại động, khi nào có khách có nhu cầu thì má cho gọi. Vì không thường xuyên xuất hiện tại động và cũng vì không đi khách xô bồ nên hóa ra sau này thu nhập của gã ta lại hẻo hơn so với đám call boy khác, Pho biết rằng vì gã trai này ngại và phải giữ tiếng cho mình. Tuy nhiên má biết là dạo này gã ta cần tiền, thế nên nhiều lúc gã trai cũng đành ra mặt tiếp khách tại động và đôi lúc mượn tiền của má. Cho trai mượn tiền cũng là một cách giữ chân của Pho, nhưng mỗi khi cho trai nào mượn thì Pho đều nhắm đến giá trị của trai đó đi khách để cho mượn, mà gã trai này thì ít quá. Chuyện có lần đến tai Long, gã gầm gừ hỏi, nó mượn bao nhiêu, nghe Pho nói, Long khoát tay. Bà cứ trừ vào lương của tôi ấy, đừng ngại, Pho ngơ ngác, hay là Long yêu gã trai này. Khó hiểu quá, Pho nhún vai, hai thằng này có vấn đề.

Vào dịp hè năm ấy, bất ngờ quản lý Hoàng Long cho Pho biết có việc riêng và biến ra Bắc mấy tháng liền nên tất tậ mọi việc gì đều đến tay, má la bai bãi suốt ngày, cũng thời điểm này gã trai bắt đầu tăng cường việc đi khách vì nhu cầu cần tiền đột nhiên tăng cao không rõ lý do. Thế là gã chuyển đến hẳn động của Pho để tiếp khách và má có cảm giác gã trai này cần tiền như kẻ khát nước. Ngắm nghía tướng tá hiên lành của gã trai, Pho suy nghĩ mãi. Không lẽ thằng này đang hút chích, nhưng Pho loại ngay ý nghĩ ấy bởi là thằng nào chơi ma túy nhìn lướt qua là Pho biết liền. Hay gã

ta đang nuôi trai gái nào đó, rất có thể nhưng qua ngấm ngấm quan sát thì Pho thấy ngoài Hoàng Long là người mà gã ta có thể tự nguyện leo lên giường thì chẳng có ai lấy được tiền của gã cả. Nó cần tiền gì làm gì mà dừ vậy, hôm dúm cho gã trai mượn chục triệu, Pho ngấm nghĩ mãi. Về mặt buồn rầu nhẩn nhục cam chịu của gã trai này mỗi khi đi khách và đôi mắt ướn nhìn như muốn khóc, trái tim chai sạn của Pho nhiều lúc cũng thấy tội tội dù chưa hiểu lắm về hoàn cảnh của gã ta. Nam, thằng bạn đưa gã trai đến đây thì cũng chỉ Pho biết là nghe đâu hoàn cảnh gia đình của gã này đang gặp khó khăn, thế thôi. Gã trai tăng cường tiếp khách rất ghê, ngày nào cũng sẵn sàng đi khách đến ba bốn bận. Có những hôm chờ khách, gã chúi vào một góc mệt mỏi, ngủ gục, nét mặt hốc hác, nhìn đến tội.

Thế nên một hôm Pho gọi chàng trai vào phòng riêng. Nhìn gã trai đứng trước mặt, nét phong trần bắt đầu hiện hằn rõ trên gương mặt, sự ngây thơ trong sáng ngày nào đã biến mất nhường về dày dạn qua từng cử chỉ lẫn ánh mắt ướn của gã, Pho thầm nghĩ, thằng này nếu không biết giữ gìn thì chỉ dăm tháng nữa năm nữa sẽ xuống giá thành hàng dạt ra gốc cây vĩa hè đứng đường ngay. Đời má thấy nhiều trường hợp rồi và má cũng chẳng thèm quan tâm, mọi sự trên đời này đều có giá cả, cứ thương người mãi quá thành Bồ tát cũng nên. Nói là thế nhưng với gã trai này má lại thấy mình có một chút tình cảm đặc biệt nào đó, thành thử... ngấm nghĩa một lát, vẩy tay ra hiệu cho gã trai ngồi xuống ghế, má nói:

-Má nói cho con nghe, má không cần biết con cần tiền nhiều như vậy để làm gì, nhưng con thì cần biết mấy điều.

-Dạ con biết – Bây giờ thì gã trai gọi Pho là má như mấy trai khác rồi.

-Làm đàn bà, thích hay không thích thì cũng cứ việc dạn ra là xong tuốt, lâu lâu la hét oai oái cho khách sướng còn không thì hót nịnh nó vài câu, nhưng call boy thì khác.

-Con hiểu – Gã trai lí nhí nói, cúi đầu tránh ánh mắt sắc lẹm của Pho đang nhìn.

-Cần phải biết tái đầu tư sức lực, ngoài chuyện bề ngoài quần áo chưng diện thì con còn phải biết giữ gìn sức khỏe. Đi khách liên tục như con không chóng thì chầy sẽ kiệt sức thôi – Pho hăng giọng – Nói gì thì nói, với call boy thì cái cần câu cơm nếu không khỏe mạnh nữa thì coi như đời tàn.

Thấy lên mặt bàn mấy cái mắt cừu, crin, vòng đeo lẫn bao su có gai và kem gây tê... Pho hất hàm:

-Mấy thứ này chắc con có hết rồi chứ.

Gã trai cúi đầu, gật khể, làm call boy thì mấy món đồ nghề này chẳng nào mà chẳng thủ sẵn trong túi, nó là “bảo bối” mà. Hồi đầu gã cũng chẳng biết ất giáp mô tê gì cả, mà là Hoàng Long đưa cho, chỉ cách thực hành.

-Chắc anh Long cũng đã dạy con một số kỹ thuật rồi chứ.

-Có má à.

-Ừ... thế thì tốt.

Tuy vậy Pho vẫn giảng giải thêm. Đây là món khoái khẩu của má khi dạy trai cách làm tình và tiện thể thì má thực hành “dợt” luôn một thằng nào nếu thích. Luôn sẽ là bài học lê thê của má nói về kỹ thuật chăn gối kama sutra của người Ấn Độ, Tố nữ kinh của người Trung Quốc cho đến các phương pháp bế tinh của Đạo giáo hay Hải Thượng Lãn Ông mà theo má, bất kỳ thằng call boy nào cũng phải biết dù rằng, tất cả những điều trong các cuốn sách kia đều nằm đến quan hệ nam-nữ chứ không dùng cho call boy, nhưng theo má, thì bọn mình vốn cũng có phải là trai đâu?

Làm cử chỉ âu yếm, má vuốt nhẹ trên gương mặt gã trai. Gã không né tránh mà chỉ tự hỏi, màn tiếp theo của má có phải là sẽ đè mình ra trên cái

bàn gỗ lớn này không? Nếu là trước kia thì gã ta sẽ rất kinh nếu biết rằng có một ngày mình sẽ ăn với người nhót nhất như Pho. Nhưng nay, thân xác nhàu nát rồi xem ra Pho còn tốt chán so với nhiều khách kinh dị khác, thế nên thậm chí gã còn mong có một ngày Pho sẽ lôi mình lên giường, đấy cũng là một cách tỏ tình thân mà sẽ có lợi về sau. Trai trong động này chẳng có thằng nào mà không bị chính má gọi và bọn nó đều coi đó là điều tự nhiên bình thường, hình như đến nay chỉ có gã ta là chưa, có lẽ vì Pho nề Hoàng Long chẳng.

Nheo mắt nhìn Trung, Pho hỏi:

-Má hỏi thật, dạo này con khác thường quá. Con mượn tiền của má, của đám trai vãi đi khách liên tục đến muốn kiệt sức...

Gã trai buồn bã nhìn Pho, có nên nói thật cho Pho không nhỉ? Gã ta tự hỏi mình, làm ở động này cũng gần cả năm, tính tình của Pho, gã cũng hiểu đôi chút. Thật ra Pho cũng không phải là kẻ xấu, tuy kinh doanh trên thân xác đám trai nhưng chưa đến nỗi bóc lột tàn tệ trai và vẫn lưu chút tình trong ứng xử, chưa kể Pho cũng rất sòng phẳng với trai trong làm ăn và cũng tạo điều kiện cho trai nếu có thể. Cùng là những thân phận đồng tính khổ khổ cả, giúp nhau được điều gì thì cố mà giúp, âu cũng hồng mong kiếp sau trở thành người đàn ông hoàng, thi thoảng má vẫn tâm sự vậy và đấy là cái tâm của Pho.

-Má à...

Nghe gã trai nói xong, Pho ngẩn người nhìn gã rồi lẩm bẫm.

-Chuyện lớn vậy mà má đâu có hay. Bấy lâu nay má cứ tưởng mày cần tiền để bao trai và đang bị thằng nào bóc lột mồ hôi nước mắt thân xác mày, đâu dè...

Pho đứng dậy, bước lại gần, vuốt tóc gã trai vẻ thương cảm.

-Thôi được... thôi được, để má tìm cho con mấy mỗi lớn mà kiếm tiền giúp gia đình.

Nhìn gã trai lầm lũi đi ra, Pho xuýt xoa đầy vẻ tội nghiệp thế rồi lại ngó người ra, ủa sao dạo này mình hay thương cảm quá dzậy, tính đi tu chẳng, Pho phì cười và đứng dậy khép cửa phòng lại. Nói gì thì nói, đã hứa thì phải giúp, Pho loay hoay mở chiếc két sắt của mình ra, tìm cuốn sổ bí mật trong đó chỉ chút những tên người địa chỉ của những khách hàng bí mật và đã được Pho mã hóa bằng những ký hiệu riêng để tìm cho gã trai một khách sộp như đã hứa.

-Tôi nghiệp thằng nhỏ, má nó đang bị ung thư vào giai đoạn cuối, tiền thuốc men tháng lên đến vài chục triệu – Pho vừa lăm bắm vừa đưa tay rà ra danh sách trên cuốn sổ - Thôi coi như làm phước vậy. Kiếp sau ông trời cho mình là đàn bà đẹp.

Với lời hứa của má Pho, gã trai rất hy vọng. Cùng là call boy của động nhưng gã biết xưa nay mình không được Pho yêu quý lắm. Đám trai của động vẫn thì thảo, thằng nào mà được má thương, chỉ cần lâu lâu má giới thiệu cho một mỗi khách sộp thôi, tiền sài một nghỉ. Cả bọn vẫn biết Pho có một sổ khách hàng bí mật, vốn là người có danh vọng, địa vị lẫn tiền của nhiều như quân Nguyên nhưng bọn họ không thể nào ra mặt kiếm trai thỏa mãn dục vọng nên phải cần những người như Pho làm mai mối. Yếu tố giữ bí mật là quan trọng nhất còn tiền đối với bọn họ là không quan trọng. Trai nào lọt vào mắt xanh của Pho là cả một vấn đề và sau khi được má chấm rồi thì cứ việc luyện tập cho chắc cho khỏe và chờ đi khách khi má kêu.

Gã trai rất hy vọng.

-Đây là em – Trung thở dài, mắt ướt nhòe khi nói về quá khứ kinh hoàng của mình.

Cường choáng váng chăm chú nhìn người kiến trúc sư trẻ của mình, anh không thể nào tin vào những điều khủng khiếp mình vừa nghe xong. Có điều gì đó nghe cứ như tiểu thuyết vậy, không lẽ đó là Trung, một người mà anh rất quý mến đó sao. Cường lắc đầu về không tin.

Khóc không thành tiếng, những giọt lệ lăn dài, Trung gục đầu trên mặt bàn, nước nở:

-Từ lâu em coi như mình là thằng bỏ đi rồi anh ạ. Còn điều gì khổ nạn hơn cho một thằng đàn ông phải đi bán thân xác của mình để kiếm tiền?

Trầm ngâm một lát rồi Cường đứng dậy, đi vòng qua bên này bàn, rót ly nước lọc đặt trước mặt Trung, anh bóp nhẹ vai chàng trai an ủi.

-Đừng buồn nữa em, dù sao quá khứ đã qua rồi và đây là hoàn cảnh đẩy đưa bắt buộc chứ anh tin rằng em không hề muốn.

-Cũng chỉ khoảng một năm làm call boy trong cái động trai ấy thôi nhưng luôn luôn là những ám ảnh khôn nguôi trong tâm hồn em từ đó đến nay. Nhiều lúc em kinh sợ và ghê tởm chính bản thân mình đến nỗi không dám soi gương nhìn mình nữa... Lúc nào đi đâu em cũng có cảm giác sẽ có người nào đó nhận ra mình từng là ai, làm gì và sẽ có người chỉ thẳng vào mặt mình mà nói này nói mày là thằng đi điếm bán thối.

Là một người có học, vì hoàn cảnh gia đình mà Trung đã rơi vào cái vực sâu tối tăm ấy, dù nay đã thoát ra được nhưng rõ ràng quá khứ vẫn còn ám ảnh cậu ta rất nặng nề, Cường hiểu điều đó. Đúng vậy, trên đời đối với một thằng đàn ông không có sự hèn hạ nào hơn việc bán chính thân xác mình để kiếm tiền, nhưng cuộc đời làm sao mà biết trước được.

-Sau đó thì sao/

-Đến bây giờ em vẫn biết ơn Pho, dù gì thì anh ta đã giúp em rất nhiều. Chính Pho đã tìm cho em một khách sộp như đã hứa và em được con người

này bao tất cả, nói gọn em chuyển từ call boy chuyển sang thành trai bao. Anh ta đã cung cấp chu toàn cho em nhu cầu tiền bạc thuốc men cho má em lẫn chuyện học hành của em. Sau đó cũng chính anh ấy khuyên em nên từ bỏ con đường làm call boy, thật ra có bao giờ em mong muốn trở thành kẻ bán thân nhục nhã như vậy đâu, cùng cực quá mới vậy thôi. Thế nên sau khi má mất, sức ép tiền bạc đối với em không còn căng thẳng như trước nữa, em đã từ bỏ ngay con đường ấy và trở về là một sinh viên đúng nghĩa. Không ngờ đó lại là điều may mắn cho em.

Trung ngược đôi mắt bồ câu buồn bã nhìn Cường.

-Nửa năm sau thì động trai này bị công an phát hiện. Chắc anh còn nhớ hồi đó báo chí có đăng tin ì xèo về một vụ cháy nhà trên đường 3/2 chứ, động của Pho đấy. Khi công an ập đến bắt quả tang, đang lập biên bản thì Pho lẩn được lên lầu trên, vào phòng riêng của mình. Cũng chẳng biết lúc ấy anh ta nghĩ gì nhưng Pho đã đổ xăng châm lửa tự tử. Vì em không còn làm ở động này cả nửa năm và nhờ Pho châm lửa đốt nên mọi thứ giấy tờ liên quan đến động trai này coi như mất hết và thế là em bình yên vô sự - Trung lắc lư đầu như kẻ lên đồng – Em luôn thấy mình mắc nợ Pho và thi thoảng trong những giấc mơ em vẫn thường thấy anh ấy.

Cường thở dài nhìn Trung, một thanh niên trẻ trung đẹp đẽ, có học thức, thật không biết đến bao giờ những ám ảnh quá khứ này mới có thể nguôi trong lòng Trung. Một quá khứ buồn đến kinh hoàng. Mỗi người có một con đường riêng khi vào đời, nhưng con đường của Trung thì gập ghềnh.

Vuốt ve mép bàn, giọng nói của Trung bỗng nhẹ hẫng triền mền hẳn.

-Về người đàn ông ấy, thú thật thời gian đầu em đến với anh ấy chỉ với một ý nghĩ duy nhất là tiền, vì tiền và moi tiền của anh ta. Nhưng rồi em dần hiểu anh ấy thương em thật lòng dù biết rằng em chỉ là một thằng call boy muốn tiền, xấu hổ, em quyết định tránh xa anh ấy vì xấu hổ.

Cường nheo mắt nhìn Trung vẻ tò mò.

-Tuy nhiên anh ấy vẫn tìm ra em. Em hiểu rằng đây là tình yêu. Có thể giữa chúng em có một khoảng cách chênh lệch về tuổi tác nào đó nhưng điều đấy chẳng ngăn cản nổi tình yêu.

-Anh hơi tò mò... nhưng mà người ấy là ai vậy?

Trung cười thật tươi.

-Anh đã từng gặp rồi còn gì.

Gặp rồi, khi nào và ở đâu? Cường lắc lắc đầu chịu thua vì chẳng nhớ ra, hay anh ta trong đám bạn bè của Bằng, có thể lắm. Trong giới đồng tính của thành phố này thì Bằng vốn khét tiếng là trùm, thế nên bạn bè của anh ta nhiều không kể hết. Nhưng Trung lắc đầu.

-Anh ấy đã có gia đình vợ con đũa huề rồi và là một doanh nhân thành đạt, có tên tuổi, nên chắc rằng không giao du với chỗ anh Bằng đâu. Anh ấy rất đứng đắn nghiêm túc và...

-Vậy à?

-Anh có nhớ đến lần anh gặp em tại Thái Lan khi em còn là sinh viên thực tập tại viện mình không?

Cường gật đầu.

-Thì anh ấy đấy.

-À... à... Nhưng mà anh có thấy mặt đâu, chỉ thấy sau lưng và đoán rằng hơn tuổi em.

-Dạ vâng, hơn em mười mấy tuổi. Chúng em quen nhau cũng mấy năm rồi.

Ra vậy, Cường gật gù. Tiếng Trung rì rầm như gió thoảng.

-Đây là nhịp đập của trái tim, là sự chia sẻ tuyệt vời nhất với vị ngọt của đôi môi và đây là tình yêu, tình yêu của những kẻ mãi mãi đi tìm một sự thật về mình để rồi nếu có thì nó quý hơn tất cả điều gì trên đời này. Nó là sự sống và cái chết để chia sẻ cho nhau...

-Thế rồi những chuyện tình cảm về sau giữa em và anh ấy thì em đã kể cho anh nghe rồi.

-Ừ...

-Mọi sự cứ kéo dài nhùng nhằng nhùng nhằng mãi. Và một chuyện nghiêm trọng đã xảy ra giúp em có nghị lực để tránh xa anh ấy. Có lần em đã xin lỗi anh vì không thể kể hết mọi chuyện cho anh nghe.

Trung buồn rầu, nói khẽ.

-Chuyện tình cảm giữa em và anh ấy cuối cùng cũng đã bị lộ, có người biết.

Bị lộ? - Cường nheo mắt nhìn Trung vẻ tò mò. Vợ con anh ta biết, hay đồng nghiệp, bạn bè, suy cho cùng chẳng có bí mật nào có thể giấu mãi được trên đời này cả.

-Không biết vì sao mà có kẻ đã phát hiện ra chuyện tình cảm giữa em và anh ấy, dù tụi em giấu rất kỹ, kẻ này đã tổng tiền anh ấy, và em.

-Tổng tiền...?

Câu chuyện đã trở nên hấp dẫn hơn đây, Cường thầm nghĩ và hỏi theo quán tính.

-Em đã báo công an chưa?

-Không anh ạ - Trung lắc đầu – Báo cái gì, báo là em hay anh ấy bị tổng tiền vì là hai kẻ đồng tính lén lút yêu nhau ư?

-Ừ nhỉ, Cường xoa cằm.

-Vì lý do nào đó mà kẻ này biết được chuyện tình cảm giữa em và anh ấy thì em không rõ, nhưng hẳn ta đã đe dọa sẽ lộ bí mật này cho vợ con anh ấy biết, kể cả trong công ty của anh nữa. Là một doanh nhân thành đạt, có uy tín, gia đình hạnh phúc, nếu mọi sự đổ bể thì anh ấy khó mà làm việc được cũng như giữ được hạnh phúc gia đình. Kết quả anh đã nhiều lần phải âm thầm đưa tiền cho hẳn, số tiền bao nhiêu thì em không rõ, nhưng chắc là rất nhiều.

Thế còn em? Hiếu ánh mắt của Cường, Trung nghen ngào.

-Hắn tổng tình em.

-Tổng tình? Cường trố mắt không hiểu - Hẳn ta cũng là người đồng tính ư?

-Em không biết... - Trung lắc đầu - Hẳn buộc em phải quan hệ tình dục với hẳn, phục vụ hẳn, thỏa mãn thì hẳn sẽ tha cho anh ấy. Lúc đầu em tưởng hẳn đùa và muốn thử cho biết vậy thôi, từng làm call boy nên em hiểu nhiều đàn ông cũng từng làm vậy, bọn họ muốn “đổi gió” chứ không hẳn là đồng tính, nhưng với hẳn ta thì không hẳn. Cuộc đời em có còn gì đâu hả anh, từng là một thằng bán thân được thì sá gì chuyện này.

Đưa hai tay lên ôm mặt, Trung rên rỉ.

-Vì anh ấy thì dù có chết em cũng sẵn sàng, thế nên em đã đồng ý phục vụ hẳn với điều kiện duy nhất là hẳn phải buông tha anh ấy, còn với em thì hẳn muốn làm gì thì làm.

-Ôi... em trai.

Cường thốt lên thương cảm, một lần nữa anh đứng dậy ôm đầu Trung vào lòng vỗ về, sao cuộc đời em lại khổ đến vậy. Trung gục đầu trong anh khóc vùi.

-Hắn giày vò em hàng ngày, hàng tuần mà không bao giờ thỏa mãn. Trong thời gian này em đã kiếm cớ để chia tay với anh ấy bởi hiểu rằng chuyện tình yêu giữa em và anh đã trở thành mối đe dọa cho anh ấy.

-Thế rồi... thế rồi... - Trung nức lên – Cho đến cách đây mấy tuần em đã phát hiện ra rằng, hắn vẫn tiếp tục tống tiền anh ấy và vẫn tiếp tục buộc em phải phục vụ hắn ta – Hắn là thằng đểu – Trung gằn giọng đầy vẻ căm thù.

-Trong một đêm mưa, khi nói việc bị lộ, hắn đã khả ố nói với em rằng, anh ấy giàu có lắm, có mất mát chút tiền bạc cũng chẳng đáng là bao. Bây giờ hắn cần em, hắn thích em và em cứ tiếp tục quan hệ với hắn, còn chuyện kia coi như là chuyện riêng giữa hắn và anh ấy, không liên quan gì đến em cả.

Hắn, kẻ tống tiền lẫn tống tình Trung và người yêu cậu ta là ai thì Cường không rõ, nhưng trong đầu anh hình dung ra đây là một kẻ hết sức nham hiểm. Hắn ta đã bắt chẹt được người tình của Trung lẫn cậu ta và biến cả hai trở thành những nô lệ phục vụ cho mình, người cung cấp tiền và người thì nô lệ thân xác.

Bỗng anh giật nảy người tưởng nghe nhầm.

... Và trong cơn tức giận không kìm chế được em đã với lấy cục gạch kê chân giường lên đập thẳng vào đầu hắn. Hắn ta chết rồi.

-Em nói gì? - Cường ngấn người vì tưởng nghe nhầm.

-Em đã giết người anh ạ - Giọng Trung rất bình thản - Kẻ ấy phải trả giá cho những việc làm tội lỗi của hắn đã gây ra.

-Em đã giết người?

-Dạ vâng...

Cường bối rối muốn hỏi, em bị nhầm lẫn không, nhưng nhìn vào cặp mắt long lanh sáng rực của Trung thì anh hiểu rằng chàng trai này nói thật. Có lẽ bị dồn đến đường cùng và phần uất quá nên Trung đã trở thành sát nhân.

Trung cúi đầu buồn rầu.

-Hôm nay đến đây em đã kể thật với anh tất cả về cuộc đời em, cuộc tình của em với lời cảm ơn chân thành vì bao nhiêu tháng ngày qua anh là người hiểu em nhất, là chỗ dựa tinh thần và an ủi giúp đỡ em rất nhiều.

-Em...

-Bây giờ thì em sẽ đi đầu thú.

-Đầu thú...

-Vâng, không thể trốn tránh pháp luật mãi được anh à, mình làm mình chịu.

-Anh hy vọng bên công an sẽ hiểu hoàn cảnh của em.

Mắt Trung nhòa lệ.

-Em cảm ơn anh nhiều lắm.

Một lần nữa Cường ôm chàng trai và vỗ vỗ lên lưng Trung.

-Cuộc đời là vậy đấy... thôi thì hãy cố gắng lên em nhé.

Cường lấy xe hơi của phòng tự chở Trung đến cơ quan công an. Trên xe Trung cho anh biết, sau khi giết người xong, Trung rất hoảng loạn, nửa

muốn ra đầu thú nửa sợ hãi, cứ thế cho đến khi cậu ta nghe tin cơ quan công an đã bắt giám đốc Trần Anh, người tình của cậu ta về tội tổ chức giết người thì Trung quyết định phải ra đầu thú. Dù gì anh ấy cũng còn công danh sự nghiệp lẫn hạnh phúc gia đình, Trung thì thâm và tội lỗi này do em gây ra mà. Rõ ràng chuyện anh ấy nhận tội giết người chẳng qua là vì em thôi. Nhìn khuôn mặt hốc hác của Trung, Cường vừa thấy thương vừa thấy tội. Anh muốn quát to rằng, tại sao lúc nào em cũng chỉ nghĩ cho anh ta, thế còn em thì sao, đã bao giờ em nghĩ cho mình chưa?

Miệng cười như mếu trước khi xuống xe bước cơ quan công an, Trung nhìn anh thì thâm.

-Em biết ơn anh nhiều lắm.

Cường thấy mắt mình cay cay.

Chao ơi đó cũng là tình yêu sao, tại sao có những tình cảm lại luôn gặp những đắng cay khổ ải đến vậy. Yêu trong lén lút, trong đau đớn, trong sợ hãi và bao giờ cũng phải trả giá cho những tình cảm ấy. Tại sao vậy, tại sao trong cuộc đời này luôn xảy ra những điều oái oăm để làm gì... Tự dưng anh thấy nao lòng vì nhớ ai đó.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 10:

ang ngồi đọc sách nghe nhạc, Cường giật mình bởi tiếng nói gay gắt của Thương ở phòng bên, thò chân tìm dép lê, xỏ vào, anh đi sang.

-Cái gì? Tiếng Thương la lớn trong điện thoại, nét mặt nàng đầy vẻ căng thẳng, giọng gay gắt - Tại sao lại như thế được... không... tôi nói là không...

Nhìn nàng lúc này như một diễn viên kịch câm, đang vung tay múa chân và miệng quát tháo om sòm nói điện thoại cầm tay với ai đó phía bên kia máy. Rõ ràng nàng đang rất bức bối vì đã có việc gì đó xảy ra.

Một lát sau Thương quay lại phát hiện Cường đang đứng khoanh tay, dựa cửa nhìn nàng dò hỏi. Thương cười vẻ biết lỗi.

-Chuyện gì vậy em? Cường hỏi.

-Thật không thể nào hiểu nổi, mới đó là đã thay đổi rồi, tại sao vậy – Thương nhăn nhó – Hôm trước ra Hà Nội em đã làm việc với ông Vụ trưởng vụ xuất khẩu đa biên và đã thống nhất với nhau về những lô hàng sẽ xuất của công ty em sang Nga và mấy nước Đông Âu từ nay đến cuối năm được miễn giảm thuế theo nghị định mới của chính phủ sắp ban hành. Nhưng không hiểu khi vừa rồi nhân viên của em ra làm thủ tục ngoài ấy điện báo về cho biết họ lại không chấp thuận vì như vậy sẽ trái với một nghị định liên ngành khác cũng của Chính phủ đã ban hành.

Lại hạch sách những nhiễu để đòi hỏi rồi, Cường nhún vai. Thương nhìn anh, nàng hiểu ý nghĩ trong đầu Cường và nói.

-Làm kinh doanh chuyện ấy đương nhiên không tránh khỏi, nhưng điều làm em điên là tính bất nhất của một số quan chức Nhà nước mà cứ như vậy làm sao giữ uy tín trong kinh doanh buôn bán với nước ngoài. Như trường hợp công ty em thì đối tác liên doanh sẽ nghĩ sao.

Thương mệt mỏi dựa vào vai anh, nhắm mắt. Nhìn vợ, Cường thấy thương vợ vô cùng, dạo này nàng xuống sắc thấy rõ.

-Tuy nhiên - Bổng Thương ngẩng đầu lên – trong chuyện này cũng có phần đáng trách từ phía bộ phận văn phòng công ty, đó là thu thập thông tin không đầy đủ về vấn đề này. Thật nực cười là trong thời buổi thông tin tràn ngập như bây giờ, chuyện tìm kiếm thông tin không phải là khó, nhưng trong thực tế kinh doanh nhiều lúc bọn em bị những cú ê ẩm. Nếu không biết cách hoặc nắm thông tin không chính xác để dự báo, phân tích, đánh giá tình hình, thì chuyện lỗ lã là hoàn toàn có thể.

Nàng cho biết, trong hoạt động xuất nhập khẩu hiện nay mặc dù Chính phủ đã ban hành nhiều quyết định để hoạt động này thông thoáng hơn, thế nhưng mỗi quyết định lại chịu sự điều chỉnh của rất nhiều thông tư, hướng dẫn thi hành khác của chính chính phủ lẫn các ban, bộ, ngành ở Trung ương. Thậm chí đôi lúc còn bị các đơn vị cấp vụ, cục trực thuộc bộ... can thiệp vào làm lệch hay méo mó đi chỉ thị của cấp trên. Ngoài ra còn hàng trăm công văn chỉ đạo, chỉ thị, trao đổi giải quyết những vấn đề vướng mắc khác. Vì thế việc tìm kiếm thông tin các văn bản quy phạm trên là hết sức khó khăn đối với các doanh nghiệp, đó chưa kể là làm thế nào để hiểu đúng nội dung tinh thần của các văn bản này. Mặt khác còn là sự bất cập của các văn bản so với thực tế phát sinh và sự chồng chéo lên nhau không phải là ít.

-Nhìn chung hoạt động sản xuất kinh doanh của các doanh nghiệp Việt Nam trong thời điểm hiện nay đang bị thử thách rất nhiều. Không có một nguyên tắc chuẩn nào của nền kinh tế được gọi là kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa cả, vẫn còn nhiều điều rất mơ hồ từ trong lý luận đến thực tiễn, chính vì thế mà chúng ta vừa làm vừa mò mẫm tổng kết

rút kinh nghiệm, cứ sai đâu sửa đó, sai đâu sửa đó dẫn đến tình trạng rất bất cập trong hoạt động sản xuất kinh doanh, dù hiện nay đất nước chúng ta đã và đang tiến nhanh hội nhập với thế giới.

Thương thở dài, Cường vuốt tóc nàng, im lặng. Người vợ nhỏ nhắn này luôn không ngừng gây cho anh sự ngạc nhiên pha lẫn kính trọng thật lòng. Nếu ai từng gặp nàng gần chục năm về trước thì chẳng ai có thể tưởng tượng ra đây sẽ là một giám đốc một doanh nghiệp có tầm cỡ quốc tế như hiện nay. Như nhiều lần Thương từng tâm sự, nàng sinh ra không phải để làm kinh doanh mà là lấy chồng, đẻ con rồi ngồi nhà giặt áo. Thời cuộc đưa đẩy và nàng bất đắc dĩ phải nắm lấy cơ nghiệp của chồng sau khi người chồng nàng bị tai nạn qua đời. Khi ấy nàng dự tính bán hết tài sản của công ty chồng đi và thu vén về sống ở Đà Lạt với con và gia đình. Thế nhưng khi cùng luật sư kiểm kê tài sản công ty và phần vốn của chồng nàng thì Thương mới phát hiện ra rằng công ty đang trên đà phá sản vì hoạt động kinh doanh lỗ lã, chưa kể là có dấu hiệu thâm lạm tiền bạc từ đối tác... do vậy, có bán cũng chẳng được bao nhiêu nếu như không muốn nói rằng sẽ trắng tay. Trước tình thế ấy không còn cách nào khác là Thương phải đứng ra gánh vác công việc, điều duy nhất mà nàng nghĩ lúc ấy là phải làm để kiếm tiền trả nợ. Nghề dạy nghề nhưng dường như trời đã tặng cho nàng sự nhạy bén năng động kinh doanh. Mười năm qua đi, với cái công ty con con với vốn chưa đầy một tỷ năm xưa nay đã trở thành một doanh nghiệp lớn mạnh với sự tham gia liên doanh của đối tác nước ngoài, có thêm nhà máy đặt tại hai, ba khu công nghiệp.

Một người đàn bà có ánh mắt nhìn thẳng và một giọng nói nhỏ đủ nghe và cũng đủ uy lực để khuất phục kẻ đối diện. Dáng đi mềm mại với những bước chân nhanh nhẹn, dứt khoát. Mềm mỏng trong quan hệ công việc nhưng cũng cứng rắn khi cần thiết. Tất cả nhân viên trong tổng công ty đều gọi nàng bằng bà đầy vẻ kính trọng, còn phía đối tác nước ngoài luôn tỏ tin tưởng và nể trọng nàng khi bàn bạc công việc kinh doanh. Và, nhiều lúc Cường chẳng hiểu nổi tại sao anh và nàng lại gặp nhau và yêu nhau được

trong khi hai người khác nhau về tính tình lẫn công việc. Là một phụ nữ thông minh sắc sảo, Thương có đủ phẩm chất của một nhà kinh doanh thành đạt, còn anh, chỉ là một kiến trúc sư, trưởng một phòng của Viện thiết kế quy hoạch miền Nam, mức lương vừa đủ sống, luôn tự bằng lòng với những gì mình đang có và sống khá an nhàn thì không hiểu sao lại có thể hòa hợp với Thương được. Cuộc sống xem ra khá lạ khi ông tư bà nguyệt xe duyên hai người với nhau. Thật ra gần mười năm quen biết không phải đôi lần Cường không nghiêng ngả chỉ vì anh thấy giữa mình và Thương khác biệt nhau quá, từ tính cách đến cuộc sống, chưa kể nàng là con người của công việc với những chuyến đi nước ngoài, trong nước dài ngày, những buổi họp hành liên miên những lần làm việc có khi thâu đêm suốt sáng. Cũng không phải đôi ba lần anh tìm cách tránh Thương và nói xa gần với nàng rằng hai người nên chia tay, rồi Thương sẽ tìm thấy một người đàn ông bản lĩnh nào đó cũng say mê kinh doanh như nàng làm bạn đời thì sẽ tốt hơn anh rất nhiều. Nhưng anh biết Thương yêu anh thật lòng và nàng không hề muốn xa anh. Mặc dù bị công việc chi phối, lôi kéo, nhưng Thương vẫn cố giành những thời gian ít ỏi cho anh như chứng minh với anh rằng, nàng luôn yêu anh. Do thế mà Cường cứ lưỡng lự, chuyện tình cảm của hai người lành lặn gần cả chục năm nay là vì vậy. Dạo này anh rất mệt mỏi và bị sốc chuyện của mình vừa qua, chính vì thế mà anh quyết định cần nhanh có một mái ấm gia đình, dù muộn, và cần phải kết hôn ngay, anh sợ. Thương đồng ý liền vì nàng thấy như có lỗi với Cường vì để anh chờ đợi quá lâu rồi.

Tuy nhiên đám cưới không diễn ra ngay như dự kiến vì vị linh mục già nhà thờ Thánh Tâm mới qua đời, rồi mẹ đỡ đầu của nàng trở bệnh nặng. Hai người chỉ đăng ký kết hôn, chờ mọi sự thư thả thì sẽ làm lễ cưới sau.

Có một điều Thương chưa cho Cường biết, rằng nàng đã mang trong người giọt máu của anh.

Gã đàn ông ngồi bất động đăm đăm nhìn cái bóng của mình in trên vách nhà, một thói quen mà mấy mươi năm nay gã tưởng rằng đã quên, nhất là từ khi quen anh và sau khi anh chết thì thói quen này gã bỏ hẳn, không ngờ sau bao nhiêu năm nay nó đột nhiên lại ủa về trong gã. Cái bóng đen cam lạng chập chờn trên vách nhiều lúc sống động như người thật, chột nhòa chột hiện.

Đưa tay với gói thuốc, gã buộc miệng chửi thề vì bao thuốc xẹp lép, hết sạch. Bây giờ mà ra đầu đường mua, thì lười quá, gã ế oải nằm xuống giường mắt nhìn chong chong vào màn hình tivi 21 inh đang nhấp nháy phía trước nhưng lại chẳng nghe nhìn thấy gì cả. Gã thấy trong lòng mình trống rỗng. Một cảm giác trống trải xa vắng. Ngẫm nghĩ một lát, gã móc điện thoại di động bấm số quen thuộc, những tiếng chuông đổ dài. Gã hình dung người bên kia đang nhìn số máy rất lâu trước khi trả lời.

-A lô...

-Anh muốn gặp em – Gã nói bằng giọng dịu dàng nhất có thể với người bên kia máy.

-Em... em bận...

Nếu là ngày xưa gã đã nổi khùng chửi thề ngay và buộc người này phải đến tức khắc nhưng nay thì khác, một sự thay đổi đáng ngạc nhiên.

-Em bận à... không sao. Anh muốn gặp em – gã kiên nhẫn nhắc lại yêu cầu lần nữa, đằng kia máy im rất lâu cứ tưởng như người kia đã tắt máy.

-Anh muốn mấy giờ? - Giọng nói đầy vẻ nhẫn nhục chịu đựng đã làm cho tim gã trùng xuống.

-Anh muốn gặp em, thật mà – Tý nữa thì gã đã thốt lên câu, anh nhớ em, may mà kìm được.

-Anh muốn mấy giờ?

-Tối nay anh ở nhà, em đến lúc nào cũng được.

Không có tiếng trả lời, máy ngắt.

Gã đàn ông tư lự, những cuộc gặp gỡ chàng trai sau này với gã không đơn thuần là trao đổi xác thịt nữa mà càng về sau gã kinh hoàng nhận thấy mình đã có tình cảm với con người ấy, tình cảm thật sự, điều đó làm cho gã bối rối, mất hẳn tự tin khi gặp chàng trai. Những cử chỉ thô bạo khi làm tình, những lời mắng chửi tục tằn hứng thú dần biến mất và nhường vào đó là sự dịu dàng êm ái đến không ngờ. Sự thay đổi lớn của bản thân đã làm gã đàn ông kinh sợ không hiểu tại sao lại như vậy, mình bị đồng tính chăng? Gã hoảng hốt tự hỏi và sau đó đã lao vào ăn ngủ với đàn bà. Tiền có sẵn trong tay, bất kể gái đẹp, sang cỡ nào gã cũng tung tiền ra đưa về khách sạn được. Thế nhưng càng về sau gã nhận ra, đàn bà lúc này đối với gã chỉ là phương tiện thỏa mãn dục vọng lúc nhất thời, họ không còn làm cho gã sung sướng như trước kia nữa. Sự dẻo dai trên giường của gã làm cho nhiều đàn bà khâm phục, nhưng có một thực tế không ai hiểu là bởi trong gã nay không còn sự hứng khởi nào nữa mà như bài phải trả. Hùng hực, xong rồi thôi. Với chàng trai ấy, thời gian đầu quả chỉ là sự tò mò muốn thay đổi không khí tình dục bấy lâu nay của bản thân, nhất là sau khi chia tay với con mụ vợ già chán ngắt nên gã muốn thử qua cho biết. Nói thì tục, nghe nói bọn đồng tính làm tình vốn điệu nghệ chuyện này lắm, tay chân môi miệng, qua một lần là mê mẩn. Gã nghĩ vậy và một lần rồi hai lần đến ba lần và đến lần thứ mấy gã không nhớ rõ nhưng rõ ràng sau này mỗi khi gần gũi thì chàng trai đã mang đến cho gã những kích thích cao độ, những cảm giác sung sướng tuyệt vời mà bao nhiêu năm nay từ vợ gã cho đến những đàn bà khác đều không cho gã cảm xúc ấy. Gã đàn ông bối rối tự hỏi thật ra nó là cái gì, có phải bao nhiêu năm nay nó đã ẩn sâu đâu đó trong lòng gã vì không có điều kiện và nay đang trở về với chính nó? Gã không biết, nhưng gã biết chắc một điều rằng tình cảm của gã giành cho chàng trai ngày càng

nhiều hơn. Hình ảnh của chàng trai dần dần chiếm trọn trái tim gã với những dịu êm mật ngọt. Và đôi lúc hình ảnh chàng trai cùng anh nhập nhòa hai con người này thì nhận thấy họ khác nhau nhiều, chàng trai cao lớn mạnh khỏe, rất đẹp dễ, còn anh ốm yếu mong manh, có thể nói họ chẳng có gì giống nhau cả. Thế nhưng không hiểu sao gã cứ thấy ẩn hiện trong hai con người này điều gì đó trùng lẫn vào nhau, đều cô đơn đến ngút ngàn, yếu đuối vô cùng và là vẻ dịu dàng mệnh mông buồn trong những đôi mắt ấy, gã không biết, nhưng rõ ràng là vậy. Đến bây giờ gã hiểu một điều rằng, không đơn giản gã đến với chàng trai chỉ có là tình dục mà còn có cả anh trong đó. Anh mơ hồ như ảo ảnh thoáng đâu đó trong chàng trai, ôm chàng trai gã tưởng như vòng tay nhỏ bé ngày nào của mình ôm ghì chặt anh, hít hà mùi hương thơm dịu dịu của anh và lắng nghe giọng anh ru trầm buồn man mác vang bên tai. Té ra, bao năm tháng cứ tưởng anh trở thành lãng quên nhưng không phải, anh vẫn ở đâu trong trái tim gã, chợt về mỗi khi gã buồn bã cô đơn, khi bệnh tật yếu đuối. Tự dưng gã muốn khóc. Gã vẫn nhớ đến lời nói của mình năm nào, khi lớn gã sẽ “lấy” anh và nay gã đã “lấy” anh qua chàng trai này. Phải, nhiều lúc ôm chàng trai mà gã tưởng như đang ôm anh, nhìn vào đáy sâu ánh mắt để nói rằng, yêu anh nhiều lắm. Một tình yêu hoang tưởng không thật nhưng gã đàn ông vẫn muốn nói với anh rằng, mãi yêu anh.

Nay gã cũng nhớ đến chàng trai nhiều hơn, nhớ đến đôi môi mềm ẩm áp ướt rượt, cặp mắt long lanh buồn và cả vẻ nhẫn nhịn của chàng trai mỗi khi làm cho gã. Một điều sau này gã rất muốn là chàng trai hãy đến với gã bằng sự tự nguyện, chí ít là trong tâm trạng thoải mái chứ không phải là bị ép buộc như xưa. Tuy nhiên gã biết điều ấy là vô ích, trái tim chàng trai đã trao hết cho kẻ kia rồi. Nhiều lúc gã đã tức điên lên và hành hạ chàng trai thật hung bạo trong cảm giác ghen tuông cay đắng, để rồi đôi lúc lại muốn ôm chàng trai vào lòng vuốt ve nói lời xin lỗi. Gã hiểu mình chẳng thể nào chiếm một góc nhỏ trong trái tim chàng trai nhưng gã mong chàng trai đừng thù ghét gã như xưa nữa, đừng căm hận gã nữa và hãy mang đến một chút tình với gã mỗi khi, bây giờ gã thật sự cần chàng trai ấy.

Sau khi nhận từ Tổng giám đốc Trần Anh mấy ngàn USD lót tay và đưa sổ tài khoản cá nhân của giám đốc Khiêm cho Trần Anh chuyển vào đấy mấy trăm triệu thì cũng từ đó Khảo thỉnh thoảng lại nhăm nhử đe dọa Trần Anh và buộc ông ta phải bịt miệng y bằng những khoản tiền đưa đều đặn dăm chục triệu một lần. Chưa hết, vợ của Trần Anh cũng buộc phải đưa tiền cho Khảo, điều này ngoài tính toán của y và dĩ nhiên y không bao giờ từ chối món tiền trời ơi này.

Lần ấy, thống nhất với Khiêm, trước khi tổng tiền Trần Anh cần phải củng cố thêm tài liệu, mặc dù với những thông tin của vợ Trần Anh cũng đủ, nhưng Khiêm vẫn cẩn thận và Khảo đồng ý. Trần Anh là một con cáo già trên thương trường làm ăn buôn bán, đâu dễ gì bắt chẹt được ông ta nếu không đủ cơ sở. Khảo mất thêm một thời gian theo dõi Trần Anh và người tình trai của ông ta, cũng may, nhờ có vợ Trần Anh làm tay trong nên thời gian đầu ông ta đi đâu làm gì Khảo đều rõ cả và từ đó đeo bám. Khi đủ tài liệu rồi, nhất là qua người tình trai lẫn vợ Trần Anh cung cấp, Khảo và Khiêm quyết định tấn công trực diện vào Trần Anh.

Tuy nhiên sao đó xảy ra một việc là vợ Trần Anh đã mời Khảo đến nhà nói chuyện, bà ta khẩn khoản xin hủy hợp đồng theo dõi chồng mình, đối với bà ta việc chứng minh Trần Anh đồng tính là quá đủ rồi, nay không cần thiết nữa. Người đàn bà này hoàn toàn không biết mưu đồ của Khiêm và Khảo, bà ta cứ tưởng việc theo dõi này là thực hiện theo hợp đồng của bà ta. Nhìn người đàn bà đang van nài mình, ngay lúc đó Khảo hiểu rằng bà ta sợ. Có lẽ bà ta đã hình dung ra nếu chuyện này đổ bể thì không những hạnh phúc gia đình tan nát mà uy tín làm ăn của Trần Anh trên thương trường sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Nhìn vẻ mặt cười đều không trả lời của Khảo, người đàn bà biết mình đã bị đưa vào tròng rồi. Bà ta run rẩy:

-Các ông muốn gì?

Khảo cười nhạt.

-Tôi chẳng muốn gì cả thừa bà. Tôi chỉ đang thực hiện hợp đồng giữa bà và công ty tôi thôi.

-Tôi xin hủy hợp đồng và xin bồi thường phần hủy hợp đồng.

-Chỉ có vậy thôi sao?

Khảo cười châm biếm.

Liếc nhìn khuôn mặt căng căng trâng tráo của Khảo, người đàn bà đứng dậy đi vào trong buồng đem ra mấy chục triệu đồng đặt lên bàn, nhìn y nói vẻ van nài.

-Tiền mặt tôi không thể để nhiều trong nhà, sẽ thêm nữa, chỉ xin ông hãy buông tha vợ chồng tôi.

-Việc này không do tôi quyết định - Khảo ồm ờ - Tôi phải báo cáo xin ý kiến của giám đốc.

-Tôi biết... nhưng mà tôi nghĩ tất cả vẫn do ông là chính.

Khảo rút gọn mấy chục triệu vào túi và ư hử ra về chẳng thém hứa hẹn gì với người đàn bà cả, bỏ lại sau lưng ánh mắt tuyệt vọng của bà ta nhìn theo. Sau đó thỉnh thoảng Khảo lại điện thoại cho vợ Trần Anh và lập tức người đàn bà này cắn răng đưa tiền cho hắn để mua sự im lặng. Thời điểm này, tiền vào túi Khảo nhiều vô kể và gã thoải mái ăn chơi, thậm chí bắt đầu chơi cờ bạc mà chẳng cần biết hơn thua.

Chuyện Khảo vô tình thành tổng tiền vợ Trần Anh, giám đốc Khiêm hoàn toàn không biết. Khảo giấu nhem chuyện này cũng như chuyện nhận tiền của Trần Anh mà hắn coi như là làm ăn riêng. Với giám đốc Khiêm, sau khi nhận mấy trăm triệu của Trần Anh chuyển vào tài khoản, trong cái

đầu như mưu ma chước quỷ như Khiêm đã có những tính toán khác và vụ tổng tiền ấy chỉ là bước một nắn gân để hấn đang nhắm tới cho những phi vụ lớn trong tương lai với Trần Anh và việc này Khảo không biết, theo Khiêm, với Khảo vậy đủ rồi.

Họ từng là bạn cùng trong ngành công an.

Trong căn phòng làm việc mát lạnh rộng lớn của mình, tổng giám đốc Trần Anh tiếp các điều tra viên công an. Mặt thoáng biến sắc rất nhanh nhưng trở lại bình thường cũng rất nhanh, bằng một giọng nói đều đều không âm sắc Trần Anh lắc đầu, cho biết mình không hề quen biết ai tên là Khảo cả. Các điều tra viên nhìn nhau, ông ta nói thật chưa? Vẫn xảy ra khả năng Trần Anh không hề biết việc mình bị thám tử tư theo dõi, trước đó qua làm việc riêng với vợ Trần Anh thì bà ta thú thật là có thuê công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long theo dõi chồng mình, lý do, thời gian gần đây có nhiều biểu hiện thay đổi của Trần Anh mà theo bà ta có khả năng ông ta có nhân tình. Vì thế người đàn bà này đã thuê công ty thám tử theo dõi chồng mình, có một sự trùng khớp không biết vô tình hay cố ý, người đàn bà này cũng cho biết, đến nay công ty Thiên Long vẫn chưa cung cấp được tài liệu gì chứng minh chồng bà ta phản bội cả và sau đó bà ta đã chấm dứt hợp đồng theo dõi chồng mình. Người đàn bà này xin cơ quan công an đừng tiết lộ chuyện này cho chồng mình biết bởi rất có thể sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình.

Tuy nhiên sắc mặt bà ta thay đổi đến kỳ lạ khi nghe tin thám tử Khảo đã bị giết chết, vẻ sợ hãi hiện rõ trên nét mặt. Một lần nữa các điều tra viên khẳng định nhất định người đàn bà này có liên quan mức độ nào đó đến cái chết của Khảo, nếu không muốn nghĩ xa hơn là bà ta giữ vai trò đồng phạm lẫn là kẻ chủ mưu cầm đầu. Vậy vì lý do gì mà bà ta muốn giết Khảo, phải chăng thám tử tư này đã nắm giữ được một bí mật nào đó về Trần Anh hoặc về chính bà ta nên đã bị giết để giữ bí mật, rất có thể.

Hôm ấy nhìn người đàn bà sang trọng quý phái từ lời ăn tiếng nói đến cử chỉ cho thấy đây là con nhà gia giáo và được ăn dạy đàng hoàng, một điều tra viên còn nghĩ tình quái, hay Khảo đã có gì với bà ta và bị Trần Anh biết, ghen tuông nên thuê người giết. Cũng có thể lắm, tuổi bốn mấy hồi xuân của vẻ đẹp rực rỡ lần cuối của người đàn bà quả có sức thu hút kinh người. Nhưng nếu nhìn bề ngoài thì Khảo không thể so sánh nổi với Trần Anh. Thám tử Khảo mập mạp, người thô, xấu, trình độ không cao và tiền cũng không nhiều, làm sao có thể so sánh với Trần Anh, một con người gần như toàn diện hoàn hảo từ thể hình đến công việc, tiền bạc, tiếng tăm... Nhưng đời làm sao biết trước được, một vài điều tra viên cười, thiếu gì gã đàn ông vợ đẹp như tiên nhưng vẫn cặp bồ với những cô xấu quá thị nỡ thì sao, cơm hay phở cũng tùy nữa là.

-Thám tử Khảo đã bị giết chết vào đêm ngày 16, ông có biết tin này chưa?

-Bị giết, tại sao - Giọng Trần Anh thì thào đến khó nghe.

-Hiện nay cơ quan công an chúng tôi đang điều tra về cái chết này và cũng muốn tìm hiểu thêm chỗ ông.

Trần Anh nín thinh né cái nhìn sẫm soi của các điều tra viên. Đến thời điểm này thì chưa có chứng cứ gì buộc tội ông ta cả, kể cả mối quan hệ nếu có giữa ông ta và thám tử Khảo cũng chẳng chứng minh điều gì.

-Nhưng tại sao lại là tôi?

-Bởi chúng tôi được biết, nạn nhân này đang bí mật theo dõi ông theo một hợp đồng thuê thám tử.

-Theo dõi tôi - Vẻ mặt Trần Anh đầy ngỡ ngàng - Tại sao?

Không ai trả lời ông ta cả, nhìn Trần Anh khó biết ông ta nghĩ gì trên khuôn mặt biến đổi liên tục ấy, có vẻ như Trần Anh cũng bất ngờ khi biết

mình bị thám tử theo dõi.

-Các ông có biết người thuê theo dõi tôi không?

Nhớ đến lời cầu khẩn của vợ Trần Anh xin mọi người giữ bí mật cho bà ta cũng như thời điểm này chưa tiện tiết lộ mọi chuyện nên một điều tra viên trả lời vu vơ:

-Hiện chúng tôi đang điều tra.

Biết rằng có hỏi thì cơ quan công an cũng chẳng trả lời mình nên Trần Anh im lặng. Các điều tra viên chào ông ta.

-Chúng tôi hy vọng nếu ông có thông tin gì có liên quan thì hãy báo cho chúng tôi biết.

-Thưa vâng.

Khi các điều tra viên đứng dậy, bất ngờ Trần Anh lên tiếng.

-Thưa các ông, thế các ông có biết vì lý do gì mà thám tử này theo dõi tôi không?

Các điều tra viên nhìn nhau mỉm cười, một người lên tiếng.

-Chúng tôi biết.

Trần Anh biến sắc mặt khi nghe trả lời vậy, vẻ điềm tĩnh của ông ta đã biến mất nhường vào đó là nét nhột nhạt khó coi trên gương mặt ông ta. Đây là thời cơ đột phá tấn công nhanh, một điều tra viên nghĩ vậy và móc túi lấy ra tấm ảnh rõ nét nhất của Khảo chụp Trần Anh đang choàng vai một người đàn ông nào đó, đó là một thanh niên trẻ nhìn rất bảnh trai, đặt lên bàn, nói.

-Ông biết người trong tấm ảnh này chứ?

Trần Anh run rẩy cầm tấm ảnh lên nhìn đăm đăm, không nói gì. Như tiện nay, điều tra viên này đưa ra mấy tấm ảnh chụp xác nạn nhân Khảo và nói:

-Còn đây là nạn nhân.

Khó biết trong lòng Trần Anh nghĩ gì nhưng cứ nhìn nét mặt biến đổi liên tục của ông ta thì các điều tra viên đoán biết con người này đang đấu tranh dữ dội lắm. Mồ hôi ông ta vã ra trên gương mặt và những tấm ảnh trong tay Trần Anh cứ run lẩy bẩy như đang gặp bão lớn.

Cuối cùng Trần Anh thở nhẹ, ngược nhìn các điều tra, nói khẽ.

-Các ông cho tôi vào nhà vệ sinh một lát.

Mọi người nhìn nhau, gật đầu/

Trần Anh biến mất sau buồng vệ sinh riêng khá lâu đến nỗi có người lo ngại, biết đâu con người này làm điều gì đại dột, nhưng không, ông ta đã bước ra vẻ mặt trấn tĩnh. Có lẽ sau những suy nghĩ dằn vặt thì nay ông ta đã lấy lại bình tĩnh.

Ngồi xuống ghế, Trần Anh đảo mắt nhìn mọi người rồi nói khẽ.

-Tôi xin khai... tôi đã thuê người giết thám tử Khảo.

-Lý do?

Tôi là một người đồng tính luyện ái nam hay nói cách khác là người có khuynh hướng đồng tính nam, tôi biết điều đó vào những năm đầu học cấp ba trường Nguyễn Thị Minh Khai. Nhưng các ông biết đấy, đây không phải là điều vui vẻ gì, tôi đau khổ che giấu và đấu tranh mòn mỏi với nó năm này qua tháng kia, thật khó khăn. Tôi sinh ra trong một gia đình tri thức lớn, cha mẹ là những người có uy tín trong xã hội, anh chị của tôi đều thành đạt,

thế nên tôi không thể nào bộc lộ sự thật về bản thân được, huống hồ những năm đầu thập niên tám mươi điều này còn xa lạ và cấm kỵ lắm. Đồng tính ư, là một sự không thể chấp nhận nổi, chính tôi ngay thời điểm ấy cũng chỉ hiểu lơ mơ về những khác lạ lẫn khát vọng trong bản thân mình và chỉ biết nhận chìm nó xuống.

Tôi được nuôi dạy theo khuôn mẫu sẵn của gia đình trí thức với những tôn ti trật tự là học hành thành tài, lấy vợ, đẻ con, đẩy vốn là nề nếp của gia đình tôi bao nhiêu đời nay. Thế nên sau khi tốt nghiệp đại học ra trường, rất nhiều cô gái theo đuổi bởi tôi học hành giỏi, bề ngoài không đến nỗi, gia đình đảng hoàng và khá giả. Nhưng thành thật mà nói, trái tim tôi hoàn toàn nguội lạnh trước bất kỳ cô gái nào, nó chỉ đập lạc nhịp khi gặp đàn ông thôi. Thế rồi khi ba má nhắc nhở mai mối thì tôi đã cam chịu lấy một cô gái mà không hề yêu nàng chút nào, nhưng tôi luôn biết ơn bởi nàng đã sinh cho tôi hai đứa con thiên thần và chăm sóc tôi chu đáo đến tận ngày hôm nay. Không hề có tình yêu mà là lòng biết ơn, chúng tôi sống với nhau hơn hai mươi năm rồi. Thú thật biết bao nhiêu năm tháng nay tôi luôn dùng nghị lực lý trí để vượt qua những khát khao thèm khát của thể xác mình, đấu tranh với nó, chắc các ông không hình dung nổi đâu. Bất kỳ một người đàn ông trẻ trung, khỏe mạnh, đẹp đẽ nào lướt qua dù vô tình thôi cũng đều làm trong tôi có những cảm giác nóng ran đến không chịu nổi. Thế nhưng bề ngoài tôi luôn giữ một vẻ lạnh lùng bình thản che đậy dưới trái tim sục sôi thèm khát đến muốn điên lên được. Thế rồi càng về sau này tôi càng mệt mỏi với những điều đó và cuối cùng đã không thắng được thèm khát bản thân mình. Những năm tháng tuổi trẻ, có lẽ nghị lực ý chí còn mạnh mẽ nên tôi đấu tranh ghìm nén được bản thân nhưng một ngày khi phát hiện mình đã qua tuổi 40 thì tôi quyết định đã đến lúc cần phải sống cho chính mình. Tôi có tiền, nhiều tiền, vậy tội gì cứ phải như thầy tu mãi cho khổ, một mai nhắm mắt xuôi tay xem ra chỉ có mình thiệt. Với ý nghĩ đấy, tôi đã tìm đến điều mà tôi khao khát bao nhiêu năm tháng qua nhân trong một chuyến đi công tác lẻ nước ngoài.

Khó nói cho các ông hình dung nỗi cảm xúc lần đầu tiên khi tôi trở về là chính tôi như thế nào... - Trần Anh ôm đầu.

Các điều tra viên nhìn nhau ngỡ ngàng, quả không ai ở đây lại nghĩ rằng sẽ được nghe một câu chuyện đầy ly kỳ đến vậy về Trần Anh. Lúc này một điều tra viên dở nghiệp vụ điều tra bắt thóp Trần Anh để ông ta khai ra các mối quan hệ với nạn nhân Khảo, nếu có, để làm rõ về cái chết này chứ không ai ở đây nghĩ đến chuyện nghe Trần Anh tâm sự thế này.

-Tuy nhiên dù sao tôi cũng là người có học, có lòng tự trọng và vẫn biết kiềm chế bản thân mình, thế nên điều này làm tôi đau khổ vô cùng bởi cảm thấy mình đã xúc phạm phản bội vợ con khi tìm đến những người đàn ông khác, dù đây là những kẻ cùng cảnh ngộ. Nhưng tôi biết làm sao bây giờ? Tôi đâu có muốn điều đó nhưng tôi không biết phải làm sao để chiến thắng nó, vượt qua nó. Là một người thành đạt trên thương trường, có bản lĩnh, thế nhưng với riêng cái tôi của tôi thì thật yếu đuối, nhiều lúc tôi nguyện rửa và căm ghét bản thân mình, thấy sao mình hèn yếu quá, nhu nhược quá...

Nhìn vẻ mặt đầy đau khổ của Trần Anh, các điều tra viên hiểu rằng ông ta nói thật, họ cũng ngán người khi nghe những lời khai của ông ta.

Quả là bất ngờ, Trần Anh lau mồ hôi và nói tiếp.

-Thế rồi tôi đã gặp và yêu một người - Cầm tấm ảnh của thám tử Khảo chụp trộm ông ta với một chàng trai mà các điều tra viên tưởng là bạn, Trần Anh âu yếm nói – Chính là chàng trai này.

Sau này tôi không ra nước ngoài để mua dâm đồng tính nữa, dù cho điều đó sẽ an toàn hơn cho tôi. Tôi muốn xây dựng một quan hệ tình cảm thật sự với ai đó hiểu mình, nói gọn lại là tôi muốn có tình yêu chứ không nhất thiết là tình dục, dù hiểu rằng điều này cực kỳ khó và rất nguy hiểm cho danh dự uy tín của tôi, nhưng tôi chấp nhận, tôi cô đơn quá. Cuối cùng

chúng tôi gặp nhau qua mai mối, hồi đó cậu ta còn là sinh viên và vì hoàn cảnh gia đình mà phải đi bán dâm kiếm tiền. Quả là mối tình sét đánh, trước khi đến với cậu ta thì tôi cũng có đặt tình cảm với dăm ba người rồi, không kể chuyện quan hệ qua đường từ trong nước cho đến nước ngoài. Từ khi gặp cậu ta thì tôi hiểu rằng đây là số phận nghiệt ngã của đời mình. Tôi yêu trong điên cuồng, tha thiết và đau khổ. Tôi cứ nguyên rủa là tại sao không cho tôi được gặp em sớm hơn, tôi đừng là Trần Anh của ngày hôm nay mà là một gã đàn ông độc thân không bị ràng buộc gì để được đến với em thật thanh thản. Những cảm giác yêu đương lẫn đau đớn tội lỗi cứ giày vò tôi mãi, tôi bị khủng hoảng tinh thần và trở nên khó tính, gắt bẳn với vợ con lẫn nhân viên mình.

-Bây giờ tôi mệt lắm - Giọng Trần Anh thì thầm – Tôi luôn phải là một diễn viên kịch với nhiều vai diễn trên sân khấu cuộc đời này, diễn trong tuyệt vọng và chỉ mong có ngày mình được gục ngã mãi mãi, các ông có hiểu điều đó không?

Thoang thoang xa xôi đâu đó như có tiếng nước nở đẫm nước mắt thì phải, các điều tra viên im lặng, một người hỏi sang chuyện khác.

-Thế vợ ông có biết gì không?

-Tôi nghĩ là không - Trần Anh lắc đầu.

Các điều tra viên nhìn nhau nhiều ý nghĩa, vợ Trần Anh đã không nói thật và rõ ràng bà ta đã nghi ngờ chồng mình, có thể thời gian đầu chỉ là nghi ngờ chuyện chồng mình có bồ nhí vì vậy mới thuê thám tử tư theo dõi.

-Thế rồi chẳng hiểu sao tay thám tử Khảo này lại biết chuyện tình cảm giữa tôi và chàng thanh niên này, hẳn xuất hiện với những tấm ảnh chụp khi chúng tôi lén lút bên nhau. Khảo đã buộc tôi phải đưa tiền cho hắn, nếu không những tấm hình này sẽ bị tung lên internet, gửi cho các đối tác của

tôi, cho nhân viên tôi nhằm phá hoại uy tín tôi và thậm chí còn gửi cho vợ con tôi nữa.

-Sao ông không báo công an?

-Tôi cũng đã từng nghĩ đến việc ấy, nhưng không biết phải báo cáo với các ông như thế nào. Báo rằng tôi - tổng giám đốc Trần Anh là một kẻ đồng tính, có người tình trai và đang bị đe dọa tống tiền ư?

Trần Anh tuyệt vọng nhìn các điều tra viên, họ im lặng, thế là đã rõ. Chuyện thám tử Khảo theo dõi Trần Anh bắt nguồn từ chính vợ ông ta nghi ngờ chồng mà thuê thám tử theo dõi chồng và sự giấu giếm của người đàn bà này khi tiếp xúc các điều tra viên như muốn tố cáo rằng, bà ta cũng đã biết chuyện tình đồng tính của chồng nên sau đó mới ngừng hợp đồng thuê theo dõi chồng mình.

-Tôi đã đưa tiền mua sự im lặng của Khảo, một lần cho đến nhiều lần mà hắn ta thì như cái thùng không đáy nuốt tiền vô độ. Cho đến một ngày tôi hiểu rằng, dù mình có là tỷ phú thì cũng bị bại sản bởi kẻ này, nên cần phải giải quyết dứt điểm hắn ta.

-Và...

-Vâng... tôi đã thuê người giết hắn.

Qua nhiều đường dây móc nối khác nhau, Trần Anh đã có được lời hứa của một băng xã hội đen là sẽ thanh toán Khảo trong thời gian gần nhất, với một khoản tiền khá lớn. Tiền đối với Trần Anh không quan trọng bằng bí mật đời tư của ông ta sẽ không bị đưa ra ánh sáng và không bao giờ còn bị kẻ này đến đe dọa và quấy rầy đòi tiền bạc nữa. Giá cả nhanh chóng được thỏa thuận, và bọn chúng tiến hành.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 11:

ai vợ chồng Cường về Đà Lạt nghỉ ngơi, thăm con trai của Thương và dự hội thảo do tập đoàn UBS đa quốc gia của Mỹ tổ chức tại khách sạn Bông Hồng dưới sự bảo trợ của tổ chức Doanh nghiệp Vừa và Nhỏ mà trưởng văn phòng là Rich Phạm. Thương là khách mời, có bài phát biểu trong cuộc họp chuyên đề, nàng muốn Cường cũng dự nhưng anh thì không bởi phát hiện Rich Phạm là một trong những người tổ chức hội thảo này. Nhưng vì không tìm được lý do chính đáng thoái thác nên Cường đành dự trong cảm giác không yên lòng. Anh đã cố vượt qua sóng gió lòng mình, mong mỗi tìm được bến bờ yên ổn và cho rằng cách tốt nhất là đừng bao giờ gặp Rich Phạm nữa.

Sau khi đăng ký kết hôn thì Thương ngỡ ý muốn chồng về làm cho công ty của nàng, đây không phải là lần đầu tiên nàng tỏ ý này mà đã xa gần nói từ nhiều năm trước khi hai người yêu nhau. Hơn Cường mấy tuổi và bắt đầu có thai, nàng cảm thấy mệt mỏi, muốn được nghỉ ngơi, giảm cường độ công việc, tuy nhiên gánh nặng này không thể trao cho ai ngoài chồng mình. Tiếc rằng lâu nay Cường cứ lững lờ mãi, nhưng nay đã thành vợ chồng và khi nàng chính thức nói Cường khó mà từ chối. Thương khuyến khích anh, anh hãy tập sự công việc bằng chức danh trợ lý tổng giám đốc để tìm hiểu công việc và nàng sẽ giúp đỡ anh thêm trước khi choàng hẳn gánh nặng lên vai anh. Như vậy Cường phải nghỉ việc Nhà nước, điều mà lâu nay anh không muốn.

-Em là đàn bà, nay đã có chồng, em muốn làm vợ, làm mẹ - Thương bá cở anh thì thăm - Mười năm lăn lộn bươn chải, đối với em vậy là đủ rồi. Nay em muốn được chồng nuôi.

Cường phì cười khi nghe vợ nói vậy, quả thật khó từ chối. Chuyển đi về Đà Lạt thăm con, nghỉ ngơi và dự hội thảo cũng nằm trong ý đồ của Thương, tập cho anh làm quen dần với công việc kinh doanh.

Nhìn nét mặt chồng căng thẳng khi xuống xe, Thương hơi ngạc nhiên, chuyện tham dự những hội nghị hội thảo như thế này đối với Cường cũng đâu có gì là lạ bởi dù sao anh cũng làm một cán bộ nhà nước, họp hành, dự hội nghị là chuyện thường. Nghĩ có lẽ đây là lần đầu tiên Cường tham dự hội thảo với tư cách một nhà kinh doanh nên vậy, nàng níu vai anh, nói nhỏ:

-Dần dần rồi anh sẽ quen thôi.

Cường gạt đầu và đảo mắt nhìn quan khách, không thấy Rich Phạm. Những tiếng chào lao xao, dăm ba người Việt lẫn nước ngoài tiến đến thăm hỏi vợ chồng Cường. Thương vui vẻ giới thiệu chồng mình luôn, lời giới thiệu của nàng mang nhiều ý nghĩa và mọi người nhanh chóng nhận ra, đây là chồng nàng và cũng sẽ là người thay thế nàng trong tương lai. Dần dần Cường cũng nói chuyện vui vẻ, nhìn thái độ tự nhiên điềm tĩnh của Cường, Thương rất hân diện, nàng tin tưởng trong tương lai anh thừa khả năng để thay thế nàng điều hành công việc của công ty. Thực tế Thương không hẳn rút lui khỏi thương trường mà nàng muốn xé công việc, phần ổn định hiện nay trong kinh doanh cho Cường thay mình điều hành, còn nàng sẽ chuyển sang một lĩnh vực mới với những đối tác mới và trợ lý của nàng không ai khác, chính là Gia Bảo, con gái của Cường. Hôm rồi nàng có buổi nói chuyện với Gia Bảo và cô bé đã nhận lời.

-Xin chào...

Một giọng nói quen thuộc bất ngờ vang lên. Thương reo:

-Ồ ông Rich, đã lâu lắm không gặp.

-Thưa... bà vẫn khỏe chứ.

-Khỏe, rất khỏe nữa là khác.

Thương cười giòn trả lời Rich Phạm và bấy giờ Cường mới từ từ quay lại. Khuôn mặt anh hơi cứng, tránh nhìn thẳng vào Rich Phạm. Một cái siết tay đủ ấm giữa hai người và anh cũng chào hỏi xã giao. Thương rất tinh ý, nàng liếc nhanh, cảm thấy giữa chồng mình và Rich Phạm có điều gì không ổn. Mấy tháng nay nàng không thấy Cường đi chơi tennis ở Thủ Đức nữa, anh than mệt nói cổ tay nhức nên không đi. Cũng đã lâu nàng không gặp Rich Phạm, hỏi Cường thì anh chỉ ậm ừ trả lời không rõ ý. Nàng hơi ngạc nhiên, không lẽ giữa chồng mình và Rich Phạm có điều mất lòng nhau, tuy nhiên vì Cường không nói ra nên nàng cũng không tiện hỏi. Chuyển đi Đà Lạt này nàng biết trước sau gì cũng gặp Rich Phạm, nên rất muốn mời cơm anh ta, tiện thể hàn gắn tình cảm giữa Cường và Rich Phạm, nếu như họ có điều gì không bằng lòng nhau. Thật lòng nàng rất mến chàng trai này, trên cương vị của mình, anh ta đã giúp nàng rất nhiều trong công việc kinh doanh vừa qua.

Đi bên cạnh Rich Phạm là một thanh niên châu Âu nhìn nhỏ tuổi hơn Rich Phạm một chút, người tầm thước, có một khuôn mặt rất điển trai hao hao giống danh thủ Davit và thu hút người đối diện bởi nụ cười duyên dáng với hàm răng trắng đều nhìn thật tươi. Rich Phạm giới thiệu, đó là Luca Toni, trợ lý của mình, mới ở Mỹ sang. Thoáng nhiên trong lòng Cường có điều gì đó ngờm ngợm, anh khẽ chào Rich Phạm và kéo tay Thương đi vào khán phòng. Suốt này giờ nói chuyện với vợ chồng Cường, nét mặt Rich Phạm vẫn lạnh lẽo như mọi khi, không biểu lộ bất kỳ một điều gì.

Hội nghị một ngày rưỡi, nửa ngày còn lại dành cho du khách tham quan các cảnh đẹp của Đà Lạt. Trong vai trò điều phối viên tại hội thảo, Rich Phạm và trợ lý của mình khá tất bật, thoáng thấy anh ta ở đây thì lát đã mất hút đâu đó.

Khi nghe vợ nói muốn mời Rich Phạm và mấy người bạn nước ngoài về thăm nhà, ăn bữa cơm, Cường ngần ngại, sợ họ bận. Thương nói:

-Tất cả cũng đều là những quan hệ kinh doanh trong tương lai thôi.

-Em đi thì lúc nào cũng kinh doanh, kinh doanh... - Cường vừa ăn vừa cắn nhai.

Chống đũa nhìn chồng, Thương cười âu yếm:

-Biết làm sao được hả anh. Trót làm ăn thì phải vậy mà, mai này anh cũng thế thôi.

-Thế họ nhận lời chưa...

-Rồi, có các ông... - Thương nhắm tít và Cường nín thinh khi nghe tên Rich Phạm trong đó mà anh thừa biết là làm gì Thương lại không mời.

Đoàn khách nước ngoài liên tục trầm trồ khi đến thăm nhà hai vợ chồng Cường, ngôi biệt thự cô đơn kiêu hãnh trên đồi thông lộng gió. Đà Lạt lập đông, dã quỳ nở vàng chân núi, đồi thông reo trong gió lạnh, khung cảnh mê mông man mác buồn. Camera quay liên tục và ánh đèn chớp nhóa của những khách mời tranh thủ chụp hình kỷ niệm. Lần đầu tiên trong nhà có nhiều người như vậy, thằng Triệu khoái quá, toét miệng cười suốt, nó bám chặt lấy ba Cường không rời nửa bước. Trong số doanh nhân nước ngoài này, biết có người kinh doanh trong lĩnh vực y tế, Cường tranh thủ trao đổi ngỏ ý nhờ có thể sau này đưa Triệu qua bên ấy chữa trị, có người nhận lời. Thương rất hạnh phúc khi thấy con trai mình đeo dính lấy Cường và anh đi đâu cũng dắt thằng bé theo bên cạnh, đổ ai có thể biết đó là con trai riêng của nàng. Sau bữa tiệc rượu khai vị tại nhà, hai vợ chồng mời mọi người đến Nhà hàng thủy tạ trên hồ Xuân Hương. Chiều đông sương xuống lan nhanh trên mặt hồ mờ ảo mây khói, xung quanh hồ đèn bắt đầu nhấp nháy.

Khung cảnh thật tĩnh mịch thanh bình.

Cường hơi khó hiểu, từ khi hội thảo cho đến tận bây giờ thấy lúc nào bên Rich Phạm cũng có người trợ lý Luca Toni, cứ nhìn cái cách anh ta đeo sát Rich Phạm đủ cho biết là họ rất thân nhau, tự nhiên trong lòng Cường lại thấy nôn nao, tuy vậy anh vẫn làm tròn vai trò chủ nhà.

Trong bữa cơm tối, hơi ngà ngà say, đột nhiên Rich Phạm cầm ly rượu đứng lên chúc sức khỏe và hạnh phúc của vợ chồng Thương-Cường, trước khi chia tay. Hai vợ chồng ngỡ ngàng, Rich Phạm cho biết, nhiệm kỳ của anh ta làm cho tổ chức Doanh nghiệp Vừa và Nhỏ tại thành phố đã hết, lần này về thành phố là sẽ bay đi Mỹ luôn. Thương thoáng nhìn Cường vẻ trách móc, cũng mấy tháng nay không gặp nên chuyện Rich Phạm về nước cả hai vợ chồng đều không hay. Dù gì thì giữa Rich Phạm và gia đình Cường cũng có bao mối quan hệ thân tình.

Cường nín thnhm cảm cúi ăn và uống cạn ly rượu trước mặt, không hề ngược mặt lên nhìn Rich Phạm lấy một giây.

Cường loạn choạng bước vào nhà vệ sinh, hình như anh uống nhiều lắm thì phải, Thương phải mấy lần lên giật áo chồng nhắc chừng nhưng Cường cứ lằm lỳ uống mãi.

Một hơi thở nồng ấm thân quen lướt qua, Rich Phạm và Luca Toni cùng vào sau, vì Cường đứng bên này ngạch nhà vệ sinh nên không thấy rõ họ, chỉ nghe tiếng rầm rì của hai người nói chuyện.

Khi anh bước ra thì chỉ còn mình Rich Phạm đang đứng trước vòi nước vệ sinh rửa tay. Cường chậm chậm cúi đầu đi qua, anh liếc nhanh vào gương và thấy ánh mắt buồn bã của Rich Phạm đang dõi theo mình. Thế rồi thật bất ngờ, Cường quay phắt lại, túm lấy cà vạt áo của Rich Phạm kéo sát lại mặt mình.

Đôi môi mềm ấm áp và ánh mắt buồn sâu thẳm long lanh đắm nước...

Thương bối rối nhìn quanh chẳng thấy chồng mình đâu cả, nàng bấm điện thoại di động nghe đổ chuông nhưng không thấy Cường trả lời, thắc thỏm, nàng lúng túng xin lỗi mọi người và đứng dậy đi tìm Cường. Loanh quanh một lát nàng phát hiện ra Cường đang ngồi một mình trong xe hơi, gục đầu lên tay lái.

-Anh say à...

-Ừ... giọng Cường nghe rất lạ - Anh mệt quá.

-Để em đưa anh về.

-Thôi em cứ vào tiếp khách đi, anh nghỉ một lát sẽ khỏe ngay.

-Không được.

Thương dứt khoát đứng dậy đi vào chào mọi người để đưa chồng về, kể ra cũng bất tiện thật, chủ nhà mời khách đi ăn mà lại bỏ về trước. Thật bất ngờ Rich Phạm từ phía trong đi ra, giọng tỉnh táo.

-Có chuyện gì vậy chị Thương?

Gặp Rich Phạm, Thương mừng quá.

-Anh Cường say quá...

-Vậy sao... - Giọng Rich Phạm cũng rất kỳ lạ mà Thương không để ý.

-Tôi đang tính vào chào mọi người để đưa anh Cường về trước, nhưng mà...

Thương ngập ngừng, Rich Phạm hiểu khó xử của nàng và đề nghị, để mình lái xe chở Cường về nhà rồi quay lại, Thương cứ ở lại tiếp khách. Đề nghị rất hợp lý nhưng Thương ngại ngại vì ai lại nhờ vả như vậy, Rich Phạm phải thuyết phục một lúc nàng mới đồng ý.

Chiếc xe lẳng bánh, Cường say ngã người trên ghế trước, nhắm mắt, không động đậy. Khi xe đổ vòng trên dốc, Rich Phạm liếc nhìn khuôn mặt thân thương của Cường dưới ánh đèn mờ rồi se sẽ thò tay mình qua nắm lấy bàn tay to ấm áp của Cường, siết thật chặt. Xe đến nhà, mọi người đã đi ngủ, Rich Phạm cùng ông giúp việc chăt vật mới khiêng được anh vào phòng riêng của vợ chồng anh.

Rich Phạm ngồi bệt xuống nền nhà tự tay tháo đôi giày tây cho Cường và lưỡng lự khá lâu việc có nên cởi bớt quần áo cho Cường không, lúc này ông già giúp việc có chuyện đã đi xuống nhà rồi.

Nhìn người đàn ông nằm nghiêng, mặt ửng hồng, mắt nhắm hờ, thật đáng yêu làm sao. Đặt một bàn tay lên ngực Cường, Rich Phạm lắng nghe trái tim mình đổ dồn đến run rẩy nhịp đập mà ứa nước mắt nhìn Cường, chính lúc ấy Cường mở to mắt thật tỉnh táo như chưa bao giờ say và nhóm từ từ dậy, ôm siết chặt Rich Phạm.

-Cho em xin lỗi, em không bao giờ muốn phá hoại hạnh phúc của anh cả.

-Anh biết.

-Thế nhưng trước khi về Mỹ mà không gặp anh lần nữa thì em không chịu nổi. Hội thảo này do tổ chức em bảo trợ mà thật ra nhiệm kỳ của em đã hết. Đáng lẽ em đã về Mỹ rồi nhưng cứ lẩn chần lầy lý do muốn dự hội thảo lần cuối mà thực chất là để gặp anh.

-Người thanh niên kia là ai vậy?

-Anh ghen à?

-...

-Một người thích em, hay nói cách khác là yêu em đã lâu. Luca Toni từng là học trò của em và theo đuổi em lâu rồi.

-Anh bối rối quá Rich à, anh chỉ mong mình đã làm lẫn điều gì đó và tất cả chỉ như một giấc mơ của những giây phút xao lòng yếu đuối nào đó... nhưng không thể.

Nhìn ánh mắt long lanh tuyệt vọng của Cường, Rich Phạm dụi đầu vào ngực anh thì thầm. Em hiểu anh đang nghĩ gì. Sau khi xảy ra sự việc giữa chúng mình và từ đó anh trách không gặp em nữa thì lại càng củng cố những cảm nhận của em về anh. Em hiểu rằng anh đang chạy trốn bản thân mình, lòng tự tin của anh đã bị giảm sút nặng nề, kể ra đó là điều cay đắng với một người đàn ông đúng nghĩa, nhưng em cũng tin rằng anh đủ khả năng nhận biết mình là ai và hiểu phải làm gì.

Anh đang đứng giữa ngã ba đường, tranh đấu, dằn vặt, kìm nén bản thân mình. Cường buồn rầu thú nhận. Một đẳng là những khao khát của bản thân rất bản năng và cũng là sự giải tỏa những ảm ức mơ hồ nào đó còn là bốn phận, trách nhiệm, lương tâm của anh đối với vợ con, chưa kể nó còn là sự đè nén sức ép của dư luận xã hội, những giá trị đạo đức nhân phẩm của con người theo những chuẩn mực ngàn năm nay mà anh đã trở thành một thứ barie vô hình không cho phép anh vượt qua và anh cũng tự nguyện không vượt qua, dù có chết vì ngu xuẩn này, anh cũng đành vậy, em có hiểu không?

Em cũng hiểu phần nào những day dứt trong lòng anh vì thế mà sau sự kiện ấy em đã không tìm cách để anh nữa, Rich Phạm đưa bàn tay vuốt ve trên khuôn mặt lờm chờm râu của Cường, thì thầm. Anh quyến rũ quá.

Cả hai người trên chiếc gối, trở trêu làm sao đó lại là đôi chim bồ câu trắng bay trong vòng tròn trái tim thêu hai chữ Thương - Cường quấn quýt lấy nhau.

Hít hà hơi trên ngực Cường, Rich Phạm nheo mắt nhìn anh cười vẻ láu lỉnh:

-Anh biết tại sao em đưa Luca Toni lên Đà Lạt không?

-?

-Sau khi anh chạy trốn em, thú thật em rất mong được gặp anh một lần nữa trước khi ra đi chỉ để hỏi anh một câu.

-Câu gì?

-Anh có yêu em không?

-...

-Việc em cố tình đưa Luca Toni lên trên này chính là làm một test với anh. Em biết chắc chắn rằng sẽ gặp anh và chị Thương. Luca Toni yêu em và em cũng có cảm tình với cậu ấy, em muốn anh chứng kiến để xem phản ứng của anh thế nào, và... - Rich Phạm cười hớn hờ - Em đã thấy và đã có câu trả lời.

Dang tay ôm chặt người tình, Rich Phạm thì thầm. Với em như vậy đủ rồi, anh đừng nói gì nữa, yêu và được yêu đó là điều quan trọng nhất chứ không hẳn mình phải sống bên nhau. Anh hãy sống hạnh phúc và làm tròn trách nhiệm với vợ con anh, còn em sẽ đi con đường mà em đã tự chọn. Chỉ cần đôi lúc ta nghĩ về nhau và hiểu rằng người ấy vẫn trong trái tim mình là quá đủ rồi.

Cường trều mến nhìn chàng thanh niên.

-Chùng nào em về Mỹ?

-Có lẽ ngày mai thôi, bay về Sài Gòn là chuyển chuyển em bay đi Mỹ luôn. Anh có tiễn em không?

-Tiễn chứ.

-Anh Cường này...

-Gì cơ...

La lá là lá la... la... la lá là lá la...

Những tiếng hát chập chờn trong sương mù và một cánh bướm trắng nhật nhòa dang ra như cánh tay người đang phất phơ bay lượn trên hồ nước mênh mông. Sương mù dần phủ kín mặt hồ.

Người, hoa, cánh bướm và hư ảo, chẳng rõ đâu là giả đâu là thật giữa trời nước như thế này.

-Này người kia, là ai sao vào đây?

-Tôi... tôi là du khách...

-Du khách...

-Dạ vâng, dạ xin lỗi tôi bị lạc đường.

-Lạc đường...?

Tiếng cười khanh khách vang lên giữa trời sương sớm nghe ròn rợn đến gai người.

-Lạ nhỉ, chốn này đâu phải là nơi để có người tới mà lạc.

-...

-Tới đây.

-Dạ.

Cường căng mắt dò dẫm lần từng bước từng bước đến bên mép hồ, mà, thú thật, anh cũng chẳng thể nào phân biệt nổi đâu là đất đâu là nước ở nơi này.

Cánh bướm hư ảo sà xuống bên Cường và anh nhận ra đó là gương mặt của một cô gái trẻ nhìn trắng toát, cứng đờ gương gượng bất động như một pho tượng đá. Không màu, không sắc và nhợt nhạt như một xác chết.

-Có muốn theo tôi và trong kia không?

Đi đâu, ánh mắt Cường ngơ ngác hỏi. Người đẹp nhếch mép nở nụ cười huyền bí quyến rũ đến mê hồn.

-Chốn này là của anh, một khi đã đến đây rồi thì nó sẽ là của anh mãi mãi.

Vậy sao?

-Phải nơi này là của anh, tôi chờ anh đã lâu lắm rồi và anh sẽ là người cuối cùng mà tôi chờ đợi để cùng đi.

Hai cánh tay của người đẹp chập chờn như cánh bướm dẫn Cường lần lần từng bước xuống dần mép nước hồ. Nước cứ từ từ dâng cao đến ngang ngực thì, một cảm giác tức ngực ghệt thở làm cho Cường thấy khó thở và anh cố vùng vẫy thoát ra khỏi. Buông tôi ra... buông tôi ra...

Cường ngồi thừ người đăm đăm nhìn hồ nước trong vắt với khát khao khôn tả được bước xuống đấy, được trần mình xuống đấy mãi mãi, bỏ sau lưng những ưu phiền đau khổ của một đời người. Thế là hết, nhẹ nhõm xiết bao, trong anh dâng trào những ước muốn. Trong đời mình, anh đã làm được nhiều điều nhưng chỉ có một điều mãi mãi anh không thể làm được, điều ấy làm anh xiết bao phiền muộn. Phải chăng cuộc sống cứ mãi mê theo đuổi nó cho đến khi thân xác rã rời mệt mỏi? Đôi lúc chỉ cần là một dấu

chấm hết của bóng đêm nhạt nhòa, chẳng vui mà cũng chẳng buồn, thế không phải hay lắm sao.

Nhưng ánh mắt của Thương buồn bã, mặt nhòe nhoẹt, anh nở lòng nào bỏ mẹ con em lại sao, mẹ con em cần có anh. Tiếng Gia Khánh như khẩn khoản van nài, ba ơi từ lâu con tha thứ cho ba rồi, nay con cần có ba. Và tiếng của Rich Phạm nhẹ bằng. Em yêu anh, dù chúng ta không được sống gần nhau, nhưng trái tim là của nhau thì em cũng mãn nguyện lắm rồi. Anh sẽ sống hạnh phúc với vợ con em, còn em sẽ tìm người chia sẻ với mình nhưng vẫn có một ngăn riêng của anh trong đó, bởi em yêu anh và nó luôn rộng mở chờ anh. Rất nhiều người cần anh vậy, lý do gì mà anh bỏ mọi người để ra đi.

-Anh Cường ơi... đừng... anh Cường ơi...

Tiếng Thương kêu lạc giọng trong rừng thông, Cường giật mình quay lại, thấy vợ hốt hải từ trên đồi thông chạy xuống, vừa chạy vừa vấp té, anh vội chạy lại đỡ nàng dậy. Ôm chầm lấy anh, bấu thật chặt Cường, nàng òa khóc. Bối rối vuốt tóc vợ, Cường hỏi:

-Có chuyện gì vậy em.

-Tại sao anh ra đây?

-Ừ...

-Em mơ thấy anh đến cái hồ nước này... và... và... - Nàng nước nở - Giật mình tỉnh giấc, không thấy anh bên cạnh, nhớ đến giấc mơ, em sợ quá vội vã đến đây ngay. May mà em đến kịp.

Cường phì cười, lắc đầu.

-Em chỉ mơ mộng lung tung, vì anh thích khung cảnh yên tĩnh nơi này nên đến chơi vậy thôi chứ đâu có gì.

-Không... - Thương lắc đầu – Trong mơ em thấy anh đi xuống hồ nước này và lúc này em cũng thấy anh hình như muốn xuống nước. Đừng làm gì bậy bạ nghe anh!

-Thôi mà... - Vuốt tóc vợ, Cường cười trấn an nàng – Không có chuyện gì đâu, thôi ta về đi.

-Ừ... về đi – Thương có vẻ khiếp sợ và níu chặt tay Cường khi đi lên.

Quả là nàng vừa gặp một giấc mơ sợ hãi. Trong giấc mơ ấy nàng thấy Cường vẻ mặt đầy phiền muộn, cô đơn một mình ngồi trên một tảng đá trước hồ nước này, thế rồi anh nhìn quanh quất và từ từ bước chìm xuống nước. Hốt hoảng Thương gào thét thật to, nhưng thấy anh cứ chìm dần đến mất hút, nàng bật tỉnh giấc, khiếp sợ nhìn quanh và chẳng thấy Cường đâu cả. Nhớ đến cơn ác mộng, nàng hấp tấp chạy ra xe ô tô, đến đây ngay. Khung cảnh ấy lập lại đúng như giấc mơ nàng vừa thấy, Cường ngồi đó cô đơn buồn bã trong một buổi sáng mùa đông, và Thương hét thật to. Chưa bao giờ nàng yêu anh nhiều như lúc này và cần anh hơn bao giờ hết, người đàn ông của nàng, tình yêu của nàng.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 12:

ét... tiếng cửa rít lên nhẹ nhẹ và chàng trai ló đầu vào, căn phòng của Khảo bỗng như sáng bừng hẳn lên. Hẳn đứng bật dậy nở nụ cười âu yếm nhìn chàng trai.

-Mưa... em có ướt không?

-Không, dạ... em có đem theo áo mưa.

Khảo ân cần cời giúp chàng trai chiếc áo mưa ra, khoác lên thành cửa và thân ái đẩy chàng trai vào trong nhà trong. Dạo này thái độ của Khảo đối với chàng trai thay đổi rất nhiều, sự thay đổi bất ngờ ấy làm chàng trai ngỡ ngàng và cảnh giác bởi không hiểu con người ma quái này đang âm mưu gì. Trong ánh mắt của anh thì đây là một con quái vật không hơn không kém.

Lần ấy, hẳn đột ngột xuất hiện với danh xưng công an đang tiến hành điều tra một vụ án kinh tế lớn có liên quan đến Tổng giám đốc Trần Anh. Bộ dạng hung tợn, cách nói chuyện đầy vẻ đe dọa lẫn thần bí của gã đã làm cho chàng trai chết khiếp và chẳng cần hỏi, anh đã khai tuốt tất cả những gì mình biết. Có điều mãi sau này chàng trai mới nhận ra rằng những điều mình khai về Trần Anh chẳng có liên quan gì đến chuyện buôn bán kinh doanh của Trần Anh cả mà chủ yếu liên quan đến những quan hệ đời tư của Trần Anh, nhất là những quan hệ có liên quan đến anh. Thời gian đầu anh chỉ biết là đang làm việc cho cơ quan công an mà người điều tra viên này là đại diện, cần ngoan ngoãn hợp tác. Ngay sau đó anh nhận ra sự đại đột của mình, chẳng có cơ quan công an nào lại đi điều tra chuyện tình cảm của Trần Anh, chưa kể thái độ kiêu cách của con người này đã tố cáo hẳn ta là kẻ giả mạo. Nhưng tất cả đã quá trễ, với những tài liệu Khảo có trong tay

đủ sức phá hoại hạnh phúc gia đình lẫn uy tín công việc của Trần Anh. Bộ mặt thật đều giả của Khảo hiện rõ nhưng anh đã như con cá mắc lưới, vùng vẫy cách mấy cũng không thoát khỏi lưới nữa rồi.

Tại sao Khảo lại biết rõ chuyện tình cảm giữa anh và Trần Anh để đến dọa nạt, bắt chẹt thì anh hoàn toàn không rõ, nhưng hiểu rằng, sau khi Khảo ép mình cung cấp thêm những tài liệu khác về chuyện tình của mình và Trần Anh, coi như bây giờ Trần Anh khó mà có thể chối cãi gì nữa và kẻ này đang có âm mưu gì đấy. Chàng trai tuyệt vọng và đau đớn về sự đại khờ của mình cũng như hoảng sợ trước viễn cảnh không lấy gì làm tốt đẹp cho Trần Anh với tên gian manh này. Anh chỉ còn biết van xin Khảo tha cho Trần Anh, thậm chí sau đó có được bao nhiêu tiền dành dụm được bấy lâu đã đưa cho hẵn hết, chỉ mong gã hãy tha cho Trần Anh.

Lần ấy nhìn chàng trai run rẩy như một con thỏ trước mặt mình, ngắm nhìn thân hình nở nang và gương mặt đẹp đẽ, đột nhiên trong đầu Khảo nảy ra một ý nghĩ kỳ quái. Bao nhiêu năm nay ngoài vợ ra thì hẳn cũng có nhiều đàn bà. Có một sự thật là Khảo khét tiếng trong ấy. Đàn bà, nhiều kẻ đeo theo hẳn để van xin chung tình. Nhưng cũng có một sự thật khác mà chẳng ai biết trừ Khảo, đó là sự không thỏa mãn của hẳn khi làm tình với đàn bà, vì thế mà hẳn trở nên dẻo dai là vậy.

Cầm ly rượu để lớn đưa cho chàng trai, anh ta lắc đầu, Khảo trừng mắt. Chàng trai vội uống gọn và ho sặc sụa, Khảo cười khoái trá, hẳn uống gọn một ly.

Bất ngờ Khảo đứng dậy, tháo dây thắt lưng quần, thả chiếc quần jean cẩu bẩn, hơi hám rơi xuống tận đầu gối, nhìn chàng trai, hất hàm.

-Quỳ xuống...

-Ông muốn gì? – Chàng trai lắp bắp.

-Tao muốn mày làm cho tao cái việc mà mấy thằng pêđê chúng mày vẫn làm với nhau ấy.

-Không – Chàng trai bước thụt lùi.

Khảo cười gằn.

-Mày đang van xin tao tha cho thằng người tinh của mày kia mà. Tao không phải là pêđê, tao có quá nhiều đàn bà rồi, nay tao muốn thử biết cái trò của mấy thằng chúng mày vẫn thường làm với nhau xem như thế nào.

-Ông...

Chàng trai nghẹn ngào trào nước mắt và run run quỳ sụp xuống trước háng của Khảo, một mùi khai hôi âm ẩm bốc nồng lên. Túm tóc chàng trai, ấn miệng anh ta vào, Khảo rít lên, làm đi. Hắn ngấn người trong cảm giác mê mê sung sướng bởi đôi môi mềm và cả những giọt nước mắt hôi hối của chàng trai rơi lên trên nữa.

Đây chỉ là màn một, màn hai, hắn đẩy chàng trai lên giường và lật úp, hùng hục trong cảm giác khoái trá thô bạo. Chàng trai giãy giụa vì đau đớn mà cũng có thể vì nhục nhã ê chề, thấy thế hắn càng thích thú. Chính lúc ấy những cảm giác mà bao nhiêu năm nay hắn không có được đột nhiên hùng hục xuất hiện, biến hắn thành mãnh thú tàn bạo.

Qua cơn sung sướng, Khảo nhòm dậy nhìn chàng trai nằm co quắp trên giường, có mấy vết máu chảy dài bên bẹn và người thâm bầm bởi những vết ngắt véo, đang nức nở, mặt đầm đìa nước mắt. Hắn nói:

-Về đi...

Chàng trai loạng choạng đứng dậy xỏ chân vào quần, lết ra cửa. Thốt nhiên, Khảo gọi giật:

-Khoan đã.

Chàng trai bám vào cửa quay lại nhìn hăn, tuyệt vọng. Khảo nhếch mép.

-Nghỉ đi. Ngày mốt hãy tới đây.

Thật ra đối với chàng trai, chuyện quan hệ tình dục đồng tính không là chuyện lạ. Tuy nhiên cảm giác bị giày vò trong nhục nhã đến ê chề như thế này thì đây là lần đầu tiên anh ta phải chịu đựng, một nỗi đau không thể nào quên được. Cứ tưởng chỉ một lần của gã đàn ông đối thú vui, nhưng không, sau đó chàng trai đã phải đến với Khảo hàng tuần, thậm chí hàng ngày nhằm thỏa mãn những dục vọng điên cuồng của hăn ta, với lời hứa, nếu hài lòng thì hăn sẽ buông tha Trần Anh. Con người này lúc nào cũng như thú vật trên giường, có cảm giác như hăn không bao giờ thỏa mãn thì phải.

Thật ra chàng trai nhầm, hăn đã thỏa mãn, rất thỏa mãn trong chuyện tình dục đồng tính, đến nỗi đã trở thành món không thể thiếu trong đời Khảo, sau này với đàn bà, hăn đã quan hệ ít dần, nguội dần cho đến nguội hăn và chính lúc đó Khảo chợt nhận ra rằng trong trái tim hăn, hình ảnh chàng trai đang lớn dần. Khảo buộc phải đầu hàng chính mình. Chàng trai hay đó chính là anh, người đã ám ảnh suốt cuộc đời, Khảo không phân biệt nổi nữa. Hăn đối xử với chàng trai ngày càng trở nên dịu dàng ân cần hơn và bắt đầu ao ước, giá như đêm nào cũng được nằm ngủ ôm chàng trai ấy, được yêu thương chiều chuộng cậu ta thì tuyệt biết mấy. Nhưng Khảo biết rằng tất cả chỉ là những mơ mộng hão huyền bởi chàng trai không bao giờ có cảm tình với hăn cả. Chàng trai này đến với hăn là bị ép buộc bởi người tình của cậu ta, đó là Trần Anh. Nhiều lúc hăn thật sự ghen tuông lồng lộn, tức điên lên nhưng không biết làm sao để cột chặt chàng trai được nếu không có con bài Trần Anh trong tay. Giả không có chuyện Trần Anh, liệu chàng trai này có giành cho mình chút tình cảm nào không nhỉ? Khảo tự hỏi và lắc lư đầu khi nhìn bóng mình trong gương. Béo ị, đen thui và tóc đã phơ màu sương của tuổi năm mươi với một gương mặt nhàu nát đầy mệt mỏi, nếu đứng bên chàng trai quả là công với quạ, chán thật, gã lâu bầu

chửi thề quay lưng đi. Đến bây giờ Khảo cũng chẳng biết mình là ai và muốn gì nữa, chỉ có điều gã thấy rất cô đơn, một nỗi cô đơn mà trước kia gã vùi vào trong rượu chè, cờ bạc và đàn bà của những cuộc vui thâu đêm bất tận, còn nay sao tự dưng Khảo thấy tất cả trở nên vô nghĩa quá. Điều Khảo muốn bây giờ là một vòng tay nồng ấm nằm bên nhau, thủ thủ tâm sự trong bình yên tháng ngày qua. Thế nhưng làm sao có được, trong lòng gã dâng đầy những cảm giác nuối tiếc mơ hồ không lý giải nổi.

Có lúc Khảo ước mong nhỏ nhoi trong tim là chàng trai dành cho gã một chút tình, một chút thôi thì hay biết mấy.

Căn phòng trang hoàng đẹp mắt, ánh đèn cầy lung linh, mùi nước hoa thơm phưng phức và nhạc êm dịu. Trên bàn bày sẵn thức ăn lẫn mấy chai bia. Chàng trai cảnh giác nhìn quanh.

Khảo ấn chàng trai ngồi xuống, rót bia.

-Em làm với anh một ly đi.

-Dạ...

Ngắm nhìn khuôn mặt đẹp buồn của chàng trai dưới ánh đèn lung linh, Khảo thấy thương quá, tí nữa hẳn chồm qua ghì lấy, đặt lên đó một nụ hôn ngọt ngào.

Mặc cho Khảo gọi chuyện, cười nói luyên thuyên, chàng trai vẫn dè dặt uống bia và trả lời hẩn nhát gừng. Khảo không nản lòng.

Lâng lâng trong cảm giác say, Khảo dìu chàng trai lên giường, hẳn không để cậu ta cởi quần áo mà tự tay mình âu yếm nâng niu bỏ từng món đồ. Nhìn Khảo, chàng trai lấy làm lạ. Sao dạo này Khảo thay đổi nhiều lắm. Hẳn ta không còn chửi thề tục tĩu, quát tháo và có những hành động thô bạo khi làm tình nữa. Cư xử nhẹ nhàng hơn, thậm chí là âu yếm làm cho chàng trai ngỡ ngàng. Thời gian đầu chàng trai nghi ngờ hẳn sắp dờ trò gian manh

gì nên rất thận trọng, nhưng rồi nghi ngờ thành thừa, Khảo thật sự như thế. Nhiều lúc chàng trai cứ ngẫm nghĩ mãi, tại sao Khảo lại thay đổi đến như vậy. Hẳn ta muốn gì, hay hẳn ta có cảm tình với mình. Không thể, chàng trai lắc đầu.

-Tối nay em ở lại đây với anh nghe.

-Không, em bận.

Khảo không giấu được thất vọng khi nghe chàng tri từ chối, hẳn biết cậu ta chẳng bận gì cả mà là không chấp nhận chuyện ngủ qua đêm với hẳn thôi. Khảo rất muốn nổi khùng, rất muốn đấm đá hay làm điều gì khi nghe chàng trai từ chối, nhưng lại hiểu rằng mình không thể làm được. Chàng trai không ngủ qua đêm với hẳn, có nghĩa cậu ta không chấp nhận hẳn. Khảo thoáng thở dài, thôi đành vậy, hy vọng một ngày nào cậu ta sẽ khác.

Khảo với tay tắt đèn.

-Cái gì đây?

Nghe tiếng rít lên của chàng trai sát bên tai, Khảo mở to mắt nhìn thấy trên tay chàng trai xấp ảnh và mấy tờ giấy biên nhận tiền của công ty Trần Anh, Khảo hiểu ngay mọi sự và thăm rủa mình đang trí.

Hai bên đã có một thỏa thuận ngầm, chàng trai sẽ phục vụ Khảo vô điều kiện vào bất kỳ khi nào hẳn cần, cho đến khi hẳn chán thì thôi. Đổi lại, hẳn không được quấy rầy, đe dọa làm tiền Trần Anh nữa. Từ đó chàng trai đến phục vụ Khảo mỗi khi có yêu cầu và Khảo cũng hứa sẽ không bao giờ tìm đến công ty Trần Anh nữa. Thế nhưng sự thật hẳn vẫn bí mật lấy tiền của Trần Anh đều đặn. Sau này Trần Anh không trực tiếp đưa tiền cho Khảo mà chuyển thành một khoản thanh toán qua kế toán công ty và Khảo đến đấy lãnh. Những giấy tờ liên quan hẳn giấu kỹ trong chiếc tủ con nằm ngầm dưới giường. Hôm qua, nhậu say về nhớ chàng trai quá, điện thoại thì máy tắt, Khảo mở tủ lấy mấy tấm ảnh của chàng trai mà hẳn chụp được trước kia

ra ngắm nghía, hôn hít. Sáng nay đi làm vội, đến tối về quấy quá cũng quên luôn cho đến khi chàng trai đến.

Nhìn khuôn mặt tức giận của chàng trai, Khảo chồm dậy, giật phắt mấy tấm hình và các tờ biên lai tiền, cười ruồi.

-Thôi thì đăng nào em cũng biết rồi.

-Ông là thằng đểu, ông đã hứa mà lừa tôi.

-Lừa... - Khảo cười gằn - Chuyện này chẳng liên quan gì đến mày cả. Đó là chuyện của tao và thằng tình nhân mày, hiểu chưa!

Nhìn khuôn mặt nhâng nháo của Khảo, chàng trai tức nghẹn. Bao nhiêu tháng ngày nhẫn nhục phục vụ cho một kẻ cuồng dâm đồng tính cũng vì lời hứa của hắn. Gần như đêm nào hắn cũng giày vò thân xác cậu và nghĩ ra đủ thứ trò quái gở không có trên đời, buộc chàng trai phải phục vụ trong đau đớn, nhục nhã, cũng tất cả vì một lời hứa mà với chàng trai đó là cách tốt nhất để bảo vệ người tình mình, thế mà...

Nổi điên lên, liếc nhìn hòn gạch kê dưới chân giường, không giữ được bình tĩnh, chàng trai nhảy vọt tới. Khảo muốn đưa tay lên đỡ nhưng không kịp... bụp, tất cả tối sầm.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 13:

úi Ngự Bình trước tròn sau méo

Sông An Cựu nắng đục mưa trong

Mặc ai một dạ hai lòng

Em ôm duyên thủ tiết loan phòng đợi anh.

Dòng Hương Giang dưới ánh trăng vàng cứ loang loáng như lát bạc, những con thuyền nhỏ như chiếc lá tre xuôi xuôi dòng nước. Tiếng chuông chùa đùng đùng lan dài trên sông lẫn tiếng hò mái đẩy man mác.

... Chị đó sao? Hôm nay chị mặc một chiếc màu hoàng yến rất đẹp với nụ cười thật tươi, đang từ ngoài đi vào, dáng dong đưa với nụ cười đáng ghét mỗi khi muốn chọc nó điều gì.

-Chị đến đón út đây.

-Chị... - Khảo nấc lên và dòng máu tươi từ trong miệng ộc ra, hấn cổ ngẩng đầu nhìn lên. Chị đứng đó lơ mơ huyền ảo, Khảo cố đưa cánh tay lên với chào bóng của chị, thều thào.

-Cuối cùng thì chị cũng đã đến đón em, chị có biết rằng bao nhiêu năm nay lúc nào hình ảnh của chị cũng trong trái tim em không. Không ai, không người đàn bà, đàn ông nào có thể thay thế được chị cả, em yêu chị xiết bao.

-Ừ... chị biết mà út.

Cái bóng trắng chợt toan loãng ra, Khảo lấp bắp.

-Chị... chờ em... chờ Khảo với.

Thiên sinh nhờn hà nhờn vô tặc,

Địa sinh thảo, hà thảo vô căn

Một mình em ngồi giữa lòng thuyền dưới nước trên trăng.

Biết ai trao duyên gởi nợ cho bằng thế gian?

-Thôi hai chị em mình đi hỉ. Út mệt không?

-Em mệt lắm.

-Đi với chị, út không còn mệt đâu.

Giọng ca vang vẳng loang loãng trong đêm vắng. Gã đàn ông nấc lên và nỡ một nụ cười thật tươi trước khi gục chết.

Căn biệt thự to lớn của Tổng giám đốc Trần Anh nằm trong một hẻm nhỏ có nhiều biệt thự sang trọng mà chủ nhân đa phần là các doanh nhân lớn hoặc người nước ngoài. Khi cơ quan công an áp giải ông ta về nhà làm thủ tục khám xét khẩn cấp thì hầu như hàng xóm chẳng ai biết cả, các biệt thự độc lập, xa cách nên chẳng ai quan tâm đến ai.

Vợ Trần Anh đón chồng ở cửa và chết điếng người khi nghe đọc lệnh bắt khám xét khẩn cấp của cơ quan công an. Bà ta khuyu xuống bên cửa thềm thào:

-Đã xảy ra chuyện gì?

Nét mặt tái nhợt vẻ căng thẳng, Trần Anh bước đến bên vợ.

-Cho anh xin lỗi. Tại anh tất cả...

Như người mộng du, người đàn bà ngơ ngác bước theo chân các điều tra viên vào trong chính căn nhà mình mà chẳng hiểu phải làm gì. Hai người giúp việc sợ quá, chạy tót xuống bếp ngồi co rúm bên nhau, mặc cho các điều tra viên an ủi, đừng sợ.

Vợ Trần Anh đi theo các điều tra viên để chứng kiến việc khám xét, còn ông ta im lặng ngồi trên chiếc ghế salon lớn cùng mấy điều tra viên khác, nét mặt khó coi đến nỗi một điều tra viên phải chủ động ngồi sát bên, sợ người đàn ông này quẫn quá làm điều gì đó dại dột.

Nhà rộng, nhiều phòng nên thủ tục khám xét khá lâu. Cũng may đứa con trai đang đi chơi xa cùng với đám bạn nên không phải chứng kiến cảnh đau lòng này.

-Thưa các ông tại tôi... tôi xin khai, tôi đã giết người.

Người đàn bà bất ngờ gào thét trong căn phòng khách rộng của mình khi cuộc khám xét kết thúc, đang nghe đọc biên bản, các điều tra viên bất ngờ. Có lẽ thần kinh của bà ta đã không chịu nổi chuyện này chẳng.

-Xin bà bình tĩnh. Luật pháp rất công bằng, ai làm nấy chịu...

-Không... không... - Người đàn bà thở hổn hển, trườn qua tay người giúp việc đang ôm mình, nói như van nài với mọi người – Các ông hãy tin tôi. Chính tôi mới là kẻ giết thám tử Khảo, tôi đã thuê người giết ông ta.

-Kìa em - Trần Anh vội lên tiếng - Tội lỗi của anh, anh làm anh chịu. Em đừng nói vậy.

-Không... anh không hiểu đâu - Người đàn bà ghen ngào nhìn chồng - Tất cả tội lỗi này do em gây ra thì em phải gánh chịu. Anh đâu có lỗi.

Nhìn hai vợ chồng họ tranh nhau nhận tội giết người, các điều tra cũng phải ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

-Thôi được, vậy bà hãy cho chúng tôi biết, lý do nào mà bà giết thám tử Khảo.

-Thời trai trẻ, Trần Anh là một người đàn ông trong ước mơ của biết bao cô gái hồi ấy mà trong đó có cả tôi. Anh là một người đàn ông đẹp trai, chàng hoàng tử đứng đắn và có học thức. Gia đình tôi và gia đình anh vốn chỗ thân quen với nhau nhiều chục năm rồi, phải nói tôi thầm yêu anh từ khi còn là một cô gái nhỏ. Thế rồi khi nghe cha mẹ nói chuyện sẽ gả tôi cho Trần Anh thì tôi rất sung sướng hạnh phúc quá nên nhận lời ngay, không một chút phân vân và cũng không tự hỏi rằng anh có yêu tôi không, lý do nào anh đồng ý lấy tôi. Riêng tôi, lấy được một người đàn ông toàn mỹ như anh thì quả chẳng còn gì để nói nữa.

Khi đã là vợ chồng rồi thì tôi phát hiện rằng chồng tôi có điều gì đó rất kỳ kỳ mà cũng khó giải thích đó là điều gì. Anh yêu thương chăm sóc tôi rất chu đáo, phải nói cực kỳ chu đáo, trong quan hệ với hai bên gia đình nội ngoại cũng rất tốt, tiếng khen nhiều, quan hệ với bạn bè cũng vậy. Tuy nhiên trong cuộc sống riêng vợ chồng thì anh rất lạnh nhạt, hờ hững nhất là trong chuyện ân ái. Điều đó thú thật làm tôi không hiểu, chồng tôi là một người đàn ông rất khỏe mạnh, hoàn toàn bình thường về thể xác, không có dấu hiệu bệnh tật gì. Nói thì xấu hổ, ngay thời gian đầu là vợ chồng trẻ mà trong quan hệ với nhau anh đã tỏ ra miễn cưỡng rồi, không có sự hứng hực đam mê mạnh mẽ của một người đàn ông, cũng không có sự ân cần dịu dàng thích thú bên nhau mà là sự lạnh nhạt thờ ơ theo kiểu trả bài, xong lăn ra ngủ ngay. Nhiều lúc tôi rất tủi thân. Có những lúc tôi phải tìm đủ cách mới dụ dỗ được anh với mình, tôi nghĩ có lẽ chồng tôi bị lạnh cảm. Tôi đã từng đề nghị anh nên đi khám bác sỹ và anh gạt phắt ý kiến đó, thậm chí tỏ ra bị xúc phạm. Tôi chẳng biết làm sao. Ngoài chuyện kiếm tiền nuôi vợ con và ân cần với mọi người thì giữa vợ chồng tôi luôn có một khoảng cách vô hình với vợ con, phải nói hầu như không chia sẻ với bất kỳ ai cả. Anh trốn kỹ trong cái vỏ ốc cô đơn của mình anh trong bao nhiêu năm trời nay. Đôi lúc tôi cũng cảm nhận được chồng tôi rất buồn, dường như có cả sự đau

khổ dẫn vật nào đó trong anh, thế nhưng tôi và các con không thể nào mon men đến được bởi chỉ cần tỏ ý quan tâm là anh né ngay. Có những lúc tôi biết anh dẫn vật bản thân dữ dội đến nỗi phải lấy rượu giải khuây nhưng mẹ con tôi cũng đành bất lực nhìn bởi hiểu tính anh, không bao giờ anh hé răng với ai trong gia đình về những chuyện của mình. Từ công chuyện làm ăn cho đến những tâm tư vui buồn, đó là thế giới riêng của anh mà không ai có thể biết được. Sau này các con của tôi khôn lớn, chúng từng khen tôi, má là người chịu đựng giỏi với ba. Ba là một người khó hiểu, kỳ lạ. Vâng, đúng là thế.

Cho đến một ngày tôi ngẫm nghĩ, nếu cuộc sống vợ chồng là cực hình đối với anh và riêng tôi thật ra cũng chỉ là những cảm giác thoáng qua cho có thì tại sao chúng tôi phải làm vậy. Thế nên sau này thậm chí tôi từng chủ động né tránh việc ấy, coi như là giúp anh. Tôi rất cay đắng về điều này. Không lẽ vợ chồng chúng tôi lại ly dị vì chuyện này, không hòa hợp trong đời sống vợ chồng, vâng tôi biết đấy là một lý do mà tòa án có thể giải thoát cho chúng tôi. Nhưng chao ơi, tôi còn là một người mẹ, người vợ, các con tôi vô tội, nếu chia tay tất cả sẽ đi về đâu, nghĩ đến đấy thì tôi đành cắn răng âm thầm chịu khổ một mình. Bao nhiêu năm nay tôi cố làm tròn vai trò một người mẹ hiền, một vợ đảm, lặng lẽ chịu đựng nuôi con trong chua chát mà không biết bày tỏ cùng ai. Nói thật, tôi không thể lảng tránh bậy bạ bên ngoài được dù nhiều lúc trong lòng rất khát khao. Tôi lớn lên được giáo dục gia phong nề nếp và lòng tự trọng không cho phép tôi làm điều đó. Thế nên, nói thật nực cười, rõ ràng tôi có một người chồng khỏe mạnh, đàn ông, giàu có bên cạnh nhưng hạnh phúc không có. Các con lớn khôn dần, cuộc sống vợ chồng chúng tôi cứ âm thầm lặng lẽ trôi qua, tôi chịu đựng và quen dần đi cho đến thời gian gần đây, anh đã có những thay đổi kỳ lạ. Trước hết là anh trau chuốt đến bản thân nhiều hơn. Tất nhiên là một doanh nhân đi nhiều, giao thiệp rộng nên chuyện ăn mặc lịch sự sang trọng là điều cần thiết và anh vẫn thế bao nhiêu năm nay, nhưng lần này sự thay đổi khác lạ hơn. Nó không hẳn là thể xác mà còn ẩn sâu trong tâm hồn anh, những thay đổi... - Vợ Trần Anh quơ tay làm một cử chỉ bất lực khi muốn giải thích

cho mọi người hiểu, sự thay đổi đột ngột của chồng mình là gì. Một điều tra viên mang đến ly nước. Người đàn bà vội cầm lấy uống ừng ực vẻ như rất khát, thật ra bà đang bị xáo động mạnh. Trên gương mặt lộ rõ vẻ căng thẳng, từng đường gân máu xanh rần rật nổi bên thái dương.

-Thái độ của chồng tôi càng về sau này nhiều lúc rất bất thường và bắt đầu nóng nảy, nhiều lúc gay gắt với tôi và các con, điều mà trước kia chưa bao giờ xảy ra. Gia đình chúng tôi bối rối lo sợ, chẳng hiểu điều gì đã xảy ra với anh. Thế rồi thậm chí trong khi ngủ, tôi từng nghe anh gọi tên ai đó và có lúc anh khóc trong mơ nữa, vẻ mặt anh rất đau khổ. Tôi theo dõi những thay đổi của anh và cuối cùng kết luận rằng, có lẽ anh đã có ai đó.

Người đàn bà mỗi mệc đưa mắt tuyệt vọng nhìn khắp. Ánh mắt buồn bã đầy ai oán làm cho mọi người tự nhiên như thấy mình có lỗi trong chuyện này và ai cũng thấy day dứt trong lòng. Chẳng rõ Trần Anh nghĩ gì nhưng gương mặt của ông ta lại bình thản lạ lùng. Một cử chỉ bất thường phải để ý mới thấy, Trần Anh đang hút thuốc. Đầu điều thuốc luôn đỏ rực làm lóa sáng những khoảng đỏ trên gương mặt cứng bất động của ông ta.

-Tôi giàu sang, có chồng làm ăn thành đạt, có con ngoan, học hành đang hoàng nhưng có ai hiểu nỗi lòng của tôi không? Tôi cay đắng nghĩ, té ra bao nhiêu năm nay mình không công phục vụ cho anh để nay anh đem lòng yêu người khác, tại sao anh nỡ đối xử với tôi như vậy? Lòng ghen tuông của người đàn bà chắc mọi người điều hiểu rồi. Thế nên tôi quyết định làm rõ trắng đen mọi này để nói chuyện với anh. Bao nhiêu năm nay có thể anh không yêu tôi, ừ thì không có tình cũng còn nghĩa, còn những đứa con và tôi cũng rất muốn hỏi, ngày ấy anh không hề yêu tôi vậy nhận lời với ba má lấy tôi để làm gì, để nay cả hai đều khổ. Và nay nếu thật sự anh đã tìm thấy người của trái tim mình thì tôi sẵn sàng chia tay. Dù sao các con chúng tôi lớn rồi, chúng đã có hiểu biết và chắc sẽ thông cảm cho cha mẹ. Có lẽ chúng tôi nên giải thoát cho nhau. Từ quyết tâm đó tôi âm thầm tự mình điều tra về anh, ghi lại những cuộc điện thoại bất thường của anh, chú ý giờ

giấc đi về làm việc lẫn hẹn hò bên ngoài tiếp khách của anh và thậm chí còn xem lén biết mật khẩu trong máy vi tính xách tay của anh để chui vào lục lọi những tài liệu của anh. Và rồi một lần tình cờ đọc báo tôi thấy rao quảng cáo của công ty dịch vụ bảo vệ Thiên Long có làm dịch vụ hỗ trợ khách hàng mà nên tôi đã quyết định liên hệ với họ nhờ điều tra thêm về anh. Tôi muốn khi có đầy đủ tài liệu về anh thì sẽ nói chuyện cụ thể, rõ ràng hơn.

Sau một thời gian tự mình điều tra và kết hợp với tài liệu thám tử Khảo của công ty Thiên Long đưa cho, lòng tôi tan nát trước một sự thật phũ phàng hơn tất cả những gì mà tôi tưởng tượng xưa nay về chồng tôi: anh là một người đồng tính, và mấy năm nay anh đã giấu giếm tôi để nuôi trai. Thú thật, bằng linh cảm của một người đàn bà, một người vợ, từ lâu tôi cũng đã nghi ngờ về chồng tôi rồi. Càng về sau này trong tôi day dứt ý kiến dường như chồng tôi có điều gì đó không ổn về giới tính. Nhất trong khoảng mấy năm trở lại đây sự thay đổi ở anh trở nên trau chuốt bóng bẩy hơn trước. Tuy nhiên tôi không muốn tin vào sự thật đó, chồng tôi là một doanh nhân thành đạt, một trí thức và là một người đàn ông khỏe mạnh bảnh bao, sao anh lại có thể... như vậy được.

Kể đến đây có vẻ như người đàn bà quá mệt mỏi, đôi vai rũ xuống như những cánh cò gặp bão. Nét mặt Trần Anh lúc này trở nên nhăn nhúm đau đớn, ông ta gục đầu trên bàn, vai rung lên bần bật. Một dòng nước mắt chảy dài qua kẽ tay che mặt của người đàn ông. Và điều tra viên thở dài.

-Nhiều đêm tôi cứ thao thức tự hỏi mình sẽ phải làm gì đây, có nên nói cho chồng tôi rằng, tôi đã biết hết sự thật về anh và chúng tôi nên giải quyết với nhau như thế như thế nào trong tương lai. Ly dị có lẽ là giải pháp tốt nhất, tôi hiểu điều đó bởi chồng tôi là người tự trọng khi anh biết rằng bí mật của mình bị lộ. Thế nhưng làm sao cho khéo để cho hai con của chúng tôi đừng bị sốc, chúng cần học hành nên người và chính lúc này tôi đã nhận ra rằng mình còn yêu anh nhiều lắm, tôi đã hiểu nỗi day dứt đau khổ âm thầm trong bao nhiêu năm nay của anh và lý do tại sao mà anh không thể

tâm sự hay chia sẻ cho vợ con biết là vì vậy. Chồng tôi là một người đàn ông tội nghiệp, ông trời cho anh nhiều thứ và lại lấy đi của anh thứ quý giá nhất, phải chăng đấy là sự cay nghiệt của trời xanh? Tôi tìm đọc và nghiên cứu về chuyện đồng tính, dần dần vỡ ra nhiều hiểu biết, nay thì tôi sẵn sàng tha thứ tất cả cho anh, miễn anh đừng như vậy nữa. Hãy là một người đàn ông đúng nghĩa, là chồng tôi. Thế đấy, tôi cứ bị giày vò mãi, loay quanh luẩn quẩn không lối ra, nhiều lần dự định sẽ nói cho anh biết để bàn tìm lối thoát nhưng cứ đến lúc thì lại bị ngăn ngứ, cứ kéo dài vậy mãi. Trong thời gian ấy anh vẫn day dứt bên người tình trai trẻ của mình còn tôi thì âm thầm chịu khổ một mình, không tìm được lối ra. Thế rồi tôi quyết định chấm dứt hợp đồng thuê thám tử của công ty dịch vụ Thiên Long bởi những gì tôi cần biết về anh thì đã biết đủ cả rồi, nhưng không hiểu sao họ vẫn cử người đại diện là thám tử Khảo đến, nói là làm chưa xong hợp đồng. Tôi đã nhanh chóng nhận ra sự nguy hiểm trong chuyện này. Nếu không cẩn thận thì mọi chuyện sẽ tan nát bởi rất có thể chồng tôi sẽ không tha thứ cho tôi chuyện thuê thám tử theo dõi anh, chưa kể nếu chuyện này lộ ra ngoài cũng ảnh hưởng đến uy tín làm ăn của anh. Tôi đã hiểu ra sự đại dột của mình, tự chui đầu vào thòng lọng của những kẻ bất lương, nhưng tất cả đã quá trễ. Thám tử Khảo lộ rõ bộ mặt của một kẻ tổng tiền. Hắn ta buộc tôi phải đưa tiền đều đặn hàng tháng cho hắn nếu như không muốn những tài liệu về chồng tôi bị lộ ra ngoài. Thế là tôi phải cắn răng dành dụm tiền lén lút đưa cho Khảo mỗi khi hắn cần, thậm chí sau này có một lần hắn còn tổng tình tôi. Người đàn bà che mặt khóc nức lên. - Đến đây thì tôi hoàn toàn tuyệt vọng và đã nảy ra ý định thuê người giết Khảo, hắn chết thì tôi lẫn chồng tôi mới có thể yên ổn được.

Cả hai vợ chồng Trần Anh đều bị mời về cơ quan công an.

PHƯƠNG PHÁP CỦA A. C. KINSEY

Bùi Anh Tấn
www.dtv-ebook.com

Chương 14:

hực nghiệm lại hiện trường vụ án được cơ quan điều tra cho tiến hành ngay sau đó dưới ánh mắt theo dõi chăm chú của các điều tra viên và ánh đèn nháy liên tục lần camera ghi hình lại toàn bộ diễn biến vụ việc xảy ra. Lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần duy nhất trong cuộc đời mình, kiến trúc sư Trung trở thành một diễn viên bất đắc dĩ.

Run rẩy và cử chỉ loạng choạng gần như hụt hơi, Trung diễn lại tư thế cầm viên gạch đập vào đầu nạn nhân Khảo như thế nào. Có lẽ vì quá hồi hộp lẫn sợ hãi mà Trung diễn không đạt, phải đến hai ba lần có người giúp đỡ, cuối cùng chàng trai mới có thể hoàn thành vai diễn của mình. Nhìn nét mặt nhột nhột, cử chỉ như vô hồn của chàng trai thật đáng thương làm sao. Như cổ máy, Trung chậm chạp làm tới làm lui mấy lần theo yêu cầu của các điều tra viên và thậm chí còn phải diễn lại một vài cử chỉ âu yếm trước đó trên giường với nạn nhân. Khó biết chàng trai đang nghĩ gì trong ánh mắt buồn mênh mang đến tuyệt vọng, Trung chờ dẫn làm theo mọi yêu cầu.

Trước màn hình phẳng chiếc tivi 29 inch đặt trong phòng làm việc của cơ quan điều tra, hai vợ chồng Trần Anh hồi hộp nhìn nhau và ánh mắt họ đều trợn lên kinh ngạc khi thấy Trung xuất hiện trên màn hình.

Nét mặt tái nhợt đến khó coi, Trần Anh rên rỉ:

-Tại sao lại là em cơ chứ... tại sao vậy Trung ơi.

-Là cậu ta - Vợ Trần Anh lắp bắp khi thấy người tình trai của chồng mình.

-Sao... đây là kẻ giết người mà ông bà đã thuê chẳng?

-Anh xin lỗi em - Trần Anh quay lại, cầm tay vợ, đặt lên ngực mình, rưng rưng nước mắt - Lỗi tại anh, vì anh mà em khổ. Cho anh xin lỗi em, chỉ có điều cậu ấy quá trẻ, tương lai còn dài, không đáng phải chịu như thế này.

-Em hiểu - Vợ Trần Anh òa khóc nức nở - Mọi sự là từ em, phải chi em chịu nói chuyện với anh, phải chi biết quan tâm đến anh nhiều hơn, đừng nghi ngờ anh để đến nỗi phải thuê người theo dõi anh thì đâu có xảy ra cơ sự như ngày hôm nay.

-Xin các ông - Trần Anh thở hắt ra đứng dậy búi lấy một góc bàn - Tiền, danh vọng địa vị hay bất kỳ cái gì tôi có không quan trọng, xin các ông cứ xử tôi vào tội giết người. Họ, vợ con tôi và chàng trai ấy, chẳng ai có lỗi cả, có chăng là tôi. Tôi lôi họ vào con đường tội lỗi này, hãy xử bắn tôi cũng được.

Mấy điều tra viên phải cúi đầu Trần Anh ngồi xuống vì phát hiện ông ta có dấu hiệu mất bình tĩnh, không làm chủ được bản thân mình.

-Là một kẻ đồng tính, tôi nguyện rửa bản thân mình vì điều đó. Tôi đã làm khổ vợ con mình bao nhiêu năm nay, thế rồi tôi gặp em, yêu em và đâu có ngờ một ngày kia mình lại đẩy em vào con đường giết người. Tội lỗi này do tôi tất cả, các ông có hiểu điều đó không?

Ông ta đã mất bình tĩnh bắt đầu nói sáng. Vợ Trần Anh ôm chồng, òa khóc to.

-Anh ơi đừng vậy mà, em hiểu và không oán trách anh đâu. Có trách là trách em không tin cậy anh, thuê bọn bất lương để rồi vợ chồng ta đều trở thành nạn nhân của chúng. Có trách là trách em...

Nhìn hai vợ chồng Trần Anh vật vã bên nhau, tranh giành nhau tội lỗi quả là đau lòng. Bây giờ đã rõ ràng là vợ chồng Trần Anh thuê thám tử Khảo và sau đó bị gã ta tống tiền, thế nên cả vợ chồng họ từng có ý định

thuê giết người để thoát khỏi gã ta, nhưng mọi việc chưa đâu thì hắn đã bị giết chết.

-Anh...

Vợ chồng Trần Anh ngẩng đầu lên thấy kiến trúc sư Trung đứng ở trước cửa. Chàng trai mặc áo sơ mi trắng, quần xanh, nét mặt xanh xao mệt mỏi.

Trần Anh dợm đứng dậy nhưng rồi lại ngần ngừ ngồi xuống, tay nắm chặt tay vợ. Một thoáng sau, ông ta siết chặt tay vợ và từ từ đưa lên môi hôn, nước mắt dàn dụa, nói khe khẽ:

-Hết tất cả rồi em ạ... những gì anh phải chịu đựng và giấu em từ thời trai trẻ nay chắc em đã biết cả. Tha lỗi cho anh. Anh biết trước sau gì cũng có ngày mọi sự lộ rõ và sẵn sàng chấp nhận điều xảy ra. Anh đã âm thầm chuẩn bị những khoản tiền lẫn nhà cửa cho em và các con, để sau này nếu chúng ta có chia tay thì cuộc sống vẫn được bảo đảm. Chỉ mong em và các con hiểu tha thứ cho anh, kẻ bội bạc này.

-Đừng... anh đừng nói vậy, em yêu anh, các con cần có anh.

Trần Anh bật cười khan, bỏ tay vợ xuống và tiến về phía Trung, ánh mắt dịu dàng âu yếm vô bờ bến nhìn chàng trai.

-Thưa các ông, tôi biết rằng, tội ai làm nấy chịu, tuy nhiên xin các ông cũng hãy xử tôi. Xử tội chính tôi là người gián tiếp xô đẩy chàng trai này đi đến chỗ giết người.

-Chính vì vậy mà ông đã nhận tội?

-Phải - Trần Anh gật đầu – Khi các ông đến hỏi tôi về thám tử Khảo, tôi quyết định coi như không biết gì cả, nhằm bảo vệ bí mật đời mình. Thế nhưng khi các ông đưa ra những tấm ảnh chụp tôi và em ra, thêm mấy tấm ảnh của Khảo nữa thì tôi hiểu rằng chuyện mình bị đồng tính đã bại lộ.

Trong một tấm ảnh chụp xác Khảo thì bên cạnh đấy có một sợi dây chuyền của em, đấy là vật mà tôi đi nước ngoài về mua tặng cho em. Khi đó tôi không hiểu tại sao nó lại nằm ở bên xác của Khảo, nhưng như vậy là em có quan hệ với Khảo. Tôi biết em từng có một quá khứ buồn nên chuyện em và Khảo biết nhau chắc cũng bình thường. Tôi suy đoán rất có khả năng vì một lý do gì đó mà em đã giết Khảo. Cuộc đời tôi điều may mắn duy nhất là được gặp em, yêu em và được em chia sẻ tình yêu ấy, quá hạnh phúc rồi. Tôi luôn thấy mình mắc nợ em bởi cả tuổi xuân trai trẻ em dành hết cho tôi, em yêu tôi trong âm thầm, trong khi tôi có danh vọng tiền bạc, vợ đẹp con ngoan, xem ra tôi lời hơn em rất nhiều. Vì thế tôi luôn thấy mình mắc nợ em và nhân chuyện Khảo tổng tiền thì tôi đã quyết định dựng lên chuyện mình thuê người giết Khảo, là vì vậy. Thực tế tôi cũng đã từng thuê xã hội đen rồi.

-Anh...

Nước mắt Trung chảy dài trên gương mặt đẹp, Trần Anh đưa tay vuốt ve âu yếm trên gò má đầy nước mắt của chàng trai, thì thầm:

-Đời anh nợ em nhiều lắm.

-Ông không biết lý do nào kiến trúc sư Trung quen Khảo sao?

-Không.

-Khảo giả danh công an để ép Trung tiết lộ bí mật chuyện tình cảm với ông, sau đó gã ta dùng những bí mật này để tống tiền vợ chồng ông và sau đó là tống tình Trung. Gã buộc Trung phải quan hệ tình dục đồng giới với mình thì sẽ buông tha cho ông. Cậu ta không còn con đường lựa chọn nào khác là phải phục vụ kẻ này, thế rồi khi biết rằng mình bị lợi dụng thân xác trong khi ông vẫn bị tống tiền nên đã quyết định giết hẳn ta nhằm mục đích giải thoát cho ông.

Thốt nhiên Trần Anh phá lên cười, những tiếng cười vang, đau đớn, khắc khoải đến tuyệt vọng.

Em đã làm tất cả cho tôi, thậm chí là hy sinh cả mạng sống cũng vì tôi. Tại sao em lại buộc đời tôi mang nặng một món nợ mà có thể hết cả cuộc đời này cũng không trả được là vì sao?

Bất ngờ, Trần Anh chụp cổ áo Trung lắc lắc và rít lên vẻ giận dữ:

-Vì sao em làm vậy hả...

Mọi người phải xô vào gỡ tay ông ta ra, đưa lại ghế ngồi. Còn đâu một doanh nhân thành đạt kiêu hãnh từng trả lời phỏng vấn trên báo chí lần tivi ngày nào, còn đâu một chủ tịch Hội đồng quản trị một tổng công ty nghiêm khắc khi làm việc, còn đâu một con cáo già sành sỏi trên thương trường và một người đàn ông lịch sự, nhẹ nhàng... Tất cả nay chỉ còn lại một người đàn ông đầu tóc rũ rượi, mặt nhoe nhoẹt nước mắt đầy cô đơn khổ sở đến thất thần trước những sự thật phũ phàng của đời mình.

Vợ Trần Anh ôm chồng khóc rấm rức, cũng khó biết lúc này bà ta nghĩ gì, hối hận chăng vì nguyên thủy mọi chuyện này cũng từ bà ta mà ra cả. Nhưng suy cho cùng bà ta đâu có lỗi đáng trách khi mọi việc xảy ra như thế này, không đáng thương cũng đáng trách.

-Mọi người hãy bình tĩnh, cơ quan điều tra đã tìm ra thủ phạm rồi.

Cánh cửa bật mở, hai điều tra viên áp giải hung thủ giết người đi vào. Kiến trúc sư Trung kêu lên thất thanh.

-Anh Hoàng Long.

Vẫn nụ cười lạnh lùng bất cần đời trên gương mặt chữ điền có hàm râu quai nón, Hoàng Long nhìn Trung thoáng mỉm cười. Một nụ cười thật nhẹ sau làn khói môi hồng bao la tình thương dành cho chàng trai.

Là con trai của một gia đình cán bộ cao cấp, có cha làm đến thứ trưởng, mẹ tổng giám đốc một công ty lớn của nhà nước, từ nhỏ Hoàng Long đã sinh ra trong bao bọc nhung lụa, rất được chiều chuộng. Cũng vì được cưng chiều từ bé nên Hoàng Long ham chơi hơn ham học. Có cái mẽ bề ngoài bảnh trai, cha mẹ làm lớn, tiền nhiều nên lúc nào vây quanh Long cũng một bầu gái đẹp và đám bạn ăn chơi bạt mạng. Thế rồi khi cha Long, vị thứ trưởng trong một lần đi công tác bị tử nạn, thời gian ngắn sau này mẹ Long bị bãi chức vì làm quản lý yếu kém, bao nhiêu năm nay bà ta biết chỉ dựa bóng chồng mà làm việc, may chưa đến nỗi bị ra tòa. Kinh tế gia đình suy sụp, anh chị em mạnh mỗi người tự thân vận động, còn bà mẹ chúi đầu vào chuyện nhảy nhót hầu bóng cho quên nỗi buồn, Long càng lêu lổng hơn. Không có tiền nhưng nhờ có mẽ bề ngoài nên Long nhanh chóng được nhận vào làm trai nhảy trong vũ trường rồi trở thành trai bao cho quý bà lúc nào không hay. Từ trai nhảy chuyển sang thành trai bao và bước đường sa chân cuối cùng của Long chính là dính vào một đường dây buôn ma túy Trung Quốc - Việt Nam. Đầu tiên cũng từ những tép thuốc lẻ cho đến một đường dây lớn và khi đường dây bị công an phá vỡ, Long trốn vào thành phố. Thời gian còn làm trai nhảy ở vũ trường, Long được Pho nhiều lần mon men đến làm quen, làm gì Long không biết tổng ý đồ của gã đồng tính này. Hoàng Long vốn không phải là dân đồng tính mà thi thoảng vì vu đối gió nhằm tìm cảm giác lạ để phục vụ những quý bà của mình, khi trốn chui trốn nhủi công an, Long nghĩ tốt nhất là tìm đến động của Pho lánh nạn một thời gian, nếu không muốn bị dựa cột. Cũng không ngờ trong thời gian làm quản lý tại động này Long khám phá ra những cảm giác tình dục đồng tính mới lạ mà bao nhiêu năm nay quên không quan tâm đến, tuy nhiên Long vẫn quan hệ với đàn bà để cân bằng giới tính và tránh sa đà nhiều vào chuyện đồng tính. Thế rồi Long gặp Trung, chàng sinh viên trẻ đẹp trai có đôi mắt mênh mê buồn, vì hoàn cảnh gia đình mà phải đi bán thân kiếm tiền. Thời gian đầu Hoàng Long chỉ quan tâm đến Trung như một trai mới vào động và cũng chỉ là những tình cảm mến thương nhẹ nhàng. Tuy nhiên mọi sự chưa đi đến đâu thì Long bị đồng bọn trong đường dây buôn ma túy lôi ra Bắc làm ăn lại. Đường dây sau một thời gian bị tan nay đã lập lại,

Long muốn tránh cũng không được vì lỡ đã nhúng chàm rồi. Khi yên ổn mọi việc, Long vào Nam thì được biết động trại của Pho bị phát hiện, Pho tự tử chết, trại tứ tán mỗi đứa một nơi và Trung biến mất không tăm hơi. Không hiểu sao lúc này Hoàng Long rất nhớ Trung, một nỗi nhớ khó gọi tên. Thế rồi cũng mất nhiều thời gian tìm kiếm chấp nỗi cuối cùng Long cũng tìm ra Trung. Cuộc sống đã thay đổi nhiều, nay Trung đã có công việc làm đảng hoàng, thế nhưng tình cảm của Trung dành cho Long vẫn như xưa. Quấn quýt một thời gian ngắn, Hoàng Long biết được những khó khăn của Trung trong quan hệ với gã thám tử Khảo kia, dù chàng trai giấu chuyện này. Vừa ghen tức và thương Trung, nghĩ rằng đời mình chẳng còn gì để mất, là một tên tử tội buôn bán ma túy với mấy án tử hình lơ lửng rồi nên Hoàng Long quyết định phải giết Khảo giải thoát cho Trung.

-Tại sao anh làm vậy? – Trung ghen ngào hỏi.

-Anh không bao giờ tin mình là người đồng tính, trước kia đến với em chủ yếu là để gia ơn và tìm cách giác lạ trong tình dục như với nhiều trai khác trong động của Pho. Thế rồi khi xa em, nỗi nhớ cồn cào đầy trong tim khiến anh phải tìm em, gặp em, hạnh phúc bên em và...

Hoàng Long bỏ lửng câu nói, Trung túm vai Long lay lay:

-Anh nói đi... và gì nữa...

Vẫn nụ cười lạnh lùng cố hữu thoáng nhếch mép qua làn môi đỏ mỏng, gã đàn ông nhìn thẳng vào mắt Trung, nói thì thầm.

-Em chả là cái gì với anh cả. Hãy quên anh đi.

-Không – Trung kêu lên lạc giọng – Anh lừa dối em. Đừng tàn nhẫn nói với em điều đó.

Hoàng Long cúi đầu theo các điều tra viên đi ra, một giọt nước mắt thoáng lặn nhanh trên gò má mà không ai kịp nhìn thấy trừ vợ Trần Anh vì

ngồi phía bên này, bà ta ngậy ra nhìn theo kẻ giết người.

Đêm ấy Hoàng Long bám theo sát Trung đến chỗ hẹn với Khảo. Long tính toán, sau khi Trung rời nhà Khảo thì sẽ lén vào giết Khảo bằng dao, tuy nhiên chỉ lát sau thấy Trung hốt hải chạy ra, nét mặt đầy sợ hãi, Hoàng Long mò vào và ngạc nhiên thấy Khảo đang nằm bất động dưới đất. Thật ra nhất đập gạch của Trung rất nhẹ, sượt qua chỉ làm Khảo bị choáng ngất đi một lát và trước khi gã tỉnh dậy thì Hoàng Long dùng chính viên gạch ấy đập mạnh vào đầu gã ta, giết chết Khảo. Sau đó Long cẩn thận gói viên gạch lại, đem về và còn lục lọi tìm vàng của Khảo giấu trong tủ nữa.

Khi nghe tin Trung ra đầu thú với cơ quan công an vì nghĩ rằng chính mình giết Khảo thì Hoàng Long đứng ngồi không yên. Đường dây buôn ma túy tiếp tục bị công an phá vỡ lần nữa, đồng bọn lần lượt đưa tay vào còng số 8, Long đang bị truy nã gắt gao và án tử hình là cái chắc bởi số lượng buôn bán nhiều. Hoàng Long đã quyết định đến cơ quan công an tự thú mà quan trọng nhất là xác nhận chính mình là thủ phạm giết thám tử Khảo. Thực nghiệm điều tra tại hiện trường, so sánh dấu vân tay đã chứng minh lời khai của Hoàng Long.

Cả ba người, vợ chồng Trần Anh và kiến trúc sư Trung được thả ngay sau đó. Dĩ nhiên họ sẽ còn phải lên cơ quan công an vài lần nữa để hoàn chỉnh các thủ tục, các điều tra viên thống nhất với nhau rằng, họ vô tội và đều là nạn nhân của chính thám tử Khảo. Chuyện của họ thật đáng thương và nên giữ bí mật. Nay Khảo đã chết nhưng đồng phạm của gã ta là giám đốc Khiêm sẽ phải chịu một phần trách nhiệm, nhất là chuyện tổng tiền tổng giám đốc Trần Anh, hồ sơ tài liệu do Trần Anh cung cấp cho cơ quan điều tra đủ cơ sở để khẳng định điều này.

Trước cửa cơ quan điều tra, ánh nắng lóa ngập tràn, Trần Anh băng khuâng nhìn vợ mình, khó thốt nên lời gì lúc này.

Đứng bên kia, hai tay Trung cố bám lấy cửa sổ chiếc xe tù chở Hoàng Long đang chậm chậm lăn bánh, ánh mắt đỏ hoe, hỏi gạn.

-Lúc này anh nói dối em phải không?

Trong bóng tối mờ mờ của chiếc xe tù, Hoàng Long dăm dăm nhìn Trung buồn bã không trả lời mà lùi chìm dần vào phía trong.

Trần Anh do dự một lát rồi cầm tay vợ và nhìn kiến trúc sư Trung đang đứng lóng ngóng một mình phía bên kia.

Phía trước ba người là một ngã năm đường rộng, thốt nhiên Trần Anh hoang mang.

-Mình đi đâu bây giờ hả em?

Ừ... đi đâu bây giờ?

Đáng lẽ hai vợ chồng đã về thành phố rồi, nhưng vừa xảy ra một sự việc khiến Thương và Cường phải lưu lại Đà Lạt mấy ngày. Đêm ấy, Cường đã quay lại tiệc để phụ vợ tiếp khách, tiệc tan, anh đưa Thương về nhà ngủ và tiễn Rich Phạm về khách sạn, tâm sự đến sáng. Sáng sớm, hai vợ chồng Cường chạy xe ra tận sân bay Liên Khương để tiễn Rich Phạm cùng mấy người bạn nước ngoài về thành phố, riêng Rich Phạm và người trợ lý sẽ chuyển chuyến bay về Mỹ luôn.

Buổi chia tay thật lưu luyến, Rich Phạm hai ba lần nhắc lại lời mời vợ chồng Cường sang năm nếu sang Mỹ thì nhớ báo tin trước để anh đón. Thương vui vẻ nhận lời, năm tới, lịch làm việc của nàng có kế hoạch sang Mỹ. Thật ra Cường rất mệt, sáng về đến nhà là anh chỉ muốn nằm ngủ cho khỏe, khỏi tiễn đưa làm gì nhưng mà Thương nhất định đòi đi nên anh phải chiều. Một lý do khác đó là hôm qua Cường nhận được điện thoại của Bằng báo tin sẽ lên Đà Lạt và đề nghị nếu không có công việc gì gấp thì vợ chồng Cường lưu lại một vài ngày với Bằng cho vui. Giọng Bằng nghe reo như

tiếng nhạc, Cường lắc đầu phì cười. Bằng đang yêu, đó là một diễn viên điện ảnh trẻ vừa tốt nghiệp trường Cao đẳng điện ảnh sân khấu xong. Nghe, Cường giơ ngón tay lên đe dọa, coi chừng tiền mất tật mang đó. Bằng cười ngất, quả là anh đang dự định bỏ một số tiền lớn đầu tư nhằm đánh bóng và nâng tên tuổi người tình trẻ của mình thật.

Chàng trai ấy đã dọn về nhà Bằng ở, có ra chào Cường. Khi người tình đi khuất, Bằng nhìn bạn thì thầm.

-Cường có thấy gì không?

-Thấy gì - Cường nhún vai - Ừ thì... rất đẹp trai, trẻ trung và... - Anh lúng túng vì chẳng biết phải mô tả thế nào về đẹp đàn ông theo khuôn cách của Bằng. Biết anh đang nghĩ gì, Bằng xua tay.

-Bộ Cường không nhận thấy điều gì thật sao?

Nhìn vào đôi mắt thất vọng của Bằng, Cường cố, cố thử nghĩ xem gã trai đẹp mà anh vừa gặp kia có điểm gì khác lạ. Anh cũng hiểu rằng nhất định diễn viên này có điểm gì đó thu hút được Bằng. Là một trùm đồng tính, trai nào cũng từng trải qua, tiền có nhiều, vung tay một cái là trong tay Bằng sẽ có cả xấp diễn viên, người mẫu, ca sỹ nổi tiếng ngay, thành thử gã trai vừa rồi ngoài vẻ đẹp trai như thường thấy cả những người làm nghệ thuật thì Cường chẳng thấy cậu ta có điểm gì đáng chú ý cả. Anh lắc đầu mãi nhìn Bằng cười gượng vẻ biết lỗi, trời mà biết được bạn anh tìm được ở gã trai này điều gì.

Bằng không trách Cường, bởi bạn có phải là anh đâu mà biết anh muốn gì.

-Thế Cường có thấy cậu ta giống một người nào đó không?

Giống ai nhỉ, không lẽ giống mình, Cường tùm tùm cười. Diễn viên này đẹp trai thật nhưng đó là một vẻ đẹp yếu đuối, không nam tính, khác hẳn

anh. Biết anh nghĩ gì, Bằng xoa tay, nói khẽ.

-Thiên thần đấy.

-À... à... à...

Cường à đến mấy lần, bây giờ Bằng nói anh mới để ý. Hèn gì khi này diễn viên này ra chào anh, trong Cường cũng có cảm giác là lạ, cứ y như mình đã gặp gỡ anh ta đâu rồi thì phải, một vẻ phảng phất quen quen, nhưng lúc đó anh chỉ nghĩ đơn giản rằng vì cậu ta làm diễn viên, cũng từng tham gia vào bộ phim, vở kịch này kia và có thể anh đã từng xem trên tivi nên thấy vậy. Còn với Thiên thần của Bằng thì Cường chịu bởi chẳng để trong anh một ấn tượng nào, trừ vẻ thân quen như bạn này. Nhìn bạn, Cường thấy thương Bằng quá, không rõ liệu thiên thần ngày ấy liệu có chút tình cảm nào với Bằng không nhưng rõ ràng với bạn anh có lẽ là tất cả. Mười mấy năm rồi nhưng mà trong tim Bằng vẫn in đậm hình ảnh chàng thanh niên ấy. Cho nên không phải ngẫu nhiên mà Bằng chịu bỏ tiền ra đầu tư cho diễn viên này cũng như yêu anh ta bởi có lẽ qua đó, Bằng muốn tìm một chút gì hình bóng của thiên thần ngày xưa.

Hôm nay đoàn làm phim lên Đà Lạt, có mấy cảnh quay, Bằng đi theo với tư cách người có phần hùn làm phim và cũng nhân tiện tung tăng vài ngày với người tình trẻ trên này. Cũng thêm lý do này nữa mà Cường mới chịu cùng vợ ra sân bay Liên Khương tiễn khách, tiễn đón Bằng luôn.

Đoàn khách nước ngoài lục tục làm thủ tục đi vào phòng trong, Luca Toni với vẻ tận tụy hiếm có đã ôm hết hành lý của Rich Phạm đi vào bên trong trước, anh ta cũng về Mỹ cùng chuyến bay với Rich Phạm. Bên ngoài chỉ còn Thương đang tranh thủ ghi mấy địa chỉ và nhắc lại một vài chi tiết quan trọng trong kế hoạch làm ăn với Rich để khi anh ta về Mỹ vẫn có thể phối hợp được. Nhìn vợ và chàng thanh niên đang sôi nổi trao đổi với nhau bằng tiếng Anh, Cường nhún vai, máu kinh doanh thật đã ngấm sâu vào vợ anh mất rồi.

Liếc nhìn đồng hồ, Cường đoán có lẽ Bằng đã xuống máy bay, phần ga nội địa.

-Cường ơi... Cường...

Đằng xa, Bằng toét miệng cười, hớn hở vẫy vẫy tay tiến lại phía bạn, kẻ sát bên anh là chàng diễn viên trẻ có nụ cười ngượng ngập, đang lóng ngóng xách mấy túi đồ. Đoàn làm phim đã ra xe hết, riêng Bằng từ chối đi cùng đoàn vì biết có vợ chồng bạn ra đón.

Siết chặt tay Bằng và vỗ vai chàng diễn viên vẻ thân ái, Cường nheo mắt, mỉm cười với hai người.

-Anh Cường... ơ... anh Bằng...

Đằng xa Thương quay lại gọi to và nhận ra có cả Bằng nữa. Đã đến giờ Rich Phạm lên máy bay, tiếng loa nhắc vang vang, anh ta đến chào Cường.

Nhìn người đàn ông cao lớn, lịch sự trong bộ âu phục may rất khéo, đang tiến lại, trong lòng Cường thoáng những cảm giác nao lòng.

-Rich đi đây anh Cường.

Giọng Rich Phạm nhẹ nhàng, Cường cười gượng.

-Rich đi mạnh khỏe.

Bỗng... soảng... tiếng Bằng vang đến lạc giọng.

-Em... em... có phải thiên thần đó không?

Chiếc túi khoác trên vai Bằng rơi xuống đất, đồ tung đồ đạc lăn lóc mỗi thứ một nơi. Mặt tái nhợt, Bằng mở to mắt trừng trừng nhìn Rich Phạm và kêu lên lạc giọng. Vẫn nắm chặt tay Cường, đảo ánh mắt liếc nhìn Bằng, gương mặt Rich Phạm trở ra bất động không phản ứng gì.

-Đúng em rồi... Thiên thần...

Lần này thì Bằng xô tới chỗ Rich Phạm như có vẻ muốn ôm anh ta vậy. Rich Phạm vội bước thụt lùi.

-Xin lỗi... ông là ai vậy?

Bằng òa khóc không xấu hổ.

-Vậy là em còn sống, em còn sống... anh Bằng đây, thầy giáo Bằng của em đây thiên thần ơi.

Cường ngẩn người nhìn gương mặt bất động của Rich Phạm và vẻ đau khổ đến tột cùng của Bằng, anh hiểu ngay ra sự việc. Tất cả như lý giải tại sao anh cứ có cảm giác quen quen khi gặp Rich Phạm ngay từ này đầu tiên. Nhớ lần đầu khi vợ giới thiệu Rich Phạm với anh là Cường cứ thấy ngỡ ngợ như gặp anh ta ở đâu rồi, té ra mỗi khi đến nhà Bằng chơi bao giờ anh chẳng thấy tấm ảnh truyền thần của thiên thần to tướng được Bằng treo trên tường. Chưa kể trong buồng ngủ, phòng khách, nơi nào Bằng cũng cho treo ảnh thiên thần cả nên hình ảnh con người này đã nhập tâm vào Cường, vì vậy khi gặp Rich Phạm anh thấy thân quen là phải. Ngay đến người tình diễn viên trẻ của Bằng thôi, không phải Cường từng xem anh ta diễn ở đâu đó mà bởi anh ta có nét giống Rich Phạm nên mới gặp Cường cũng thấy quen là vì vậy.

Tiến sỹ Rich Phạm hay Phạm Vũ, cậu học sinh lớp 11 trường phổ thông huyện Núi Thành cách đây gần hai mươi năm nay đã trở nên xa cách quá. Chẳng con gì lưu lại trừ một thoáng mong manh nỗi buồn trong đôi mắt và những ẩn hiện mơ hồ nào đấy mà chỉ có trái tim yêu thương mới nhận ra thôi.

Tiếng loa vang lên lần nữa nhắc tiến sỹ Rich Phạm nên nhanh chóng làm thủ tục. Nhìn Bằng đưa tay chỉnh lại cặp kính trắng, nét mặt vẫn bất động.

Anh ta khẽ cúi đầu chào hai vợ chồng Cường, Thương rồi quay gót tiến đến quầy vé.

-Đừng... thiên thần ơi... em đừng trừng phạt anh như vậy. Anh sẽ chờ em năm năm, mười năm, hai mươi năm nữa cũng được... để cầu xin em một lời tha thứ. Hãy nói với anh điều gì đi chứ, đừng bỏ anh như vậy.

Những lời nói ấy nghe như muối xát vào lòng Cường, không chịu nổi anh ào tới chỗ Rich Phạm và chặn anh ta ngay tại cửa soát vé, gần giọng.

-Rich...

-Trên cuộc đời này làm gì có thiên thần hả anh. Thiên thần ư, chết lâu lắm rồi - Những giọt nước mắt lăn dài trên má Rich Phạm khi nhìn Cường, cũng may hai người đứng quay lưng nên cô soát vé hàng không không thấy - Chỉ có một Rich Phạm của anh thôi, anh không hiểu điều đó sao?

Cường đứng thẫn thờ nhìn theo bóng Rich Phạm khuất dần sau khung cửa, trái tim anh đột nhiên nhói đau đến xây xẩm mặt mày. Cuộc đời ơi, tại sao chúng ta cứ phải sống và dẫn vạt nhau mãi vậy để làm gì.

Giống như bị đột quỵ, Bằng gục hẳn, hai vợ chồng Cường phải đưa Bằng đi cấp cứu. Sau khi Bằng khỏe, hai vợ chồng đưa Bằng về nhà mình nghỉ, vì thế mà phải hoãn về thành phố, dù công việc khá nhiều.

Mấy ngày liền Bằng cứ ngẩn ngơ như người mất hồn, đi ra đi vào miệng luôn lẩm bẩm hai chữ thiên thần, thiên thần... đến nỗi mọi người sợ tâm trí anh ta không bình thường. Lúc này kể cả chàng diễn viên người tình kia cũng chẳng thể gần Bằng được, trừ Cường. Anh là người duy nhất Bằng chịu trò chuyện và ép bạn ăn uống được.

-Thiên thần đã nói gì với Cường khi ấy vậy? Bằng nức nở hỏi bạn đến hàng trăm lần câu hỏi ấy và cũng đã hàng trăm lần Cường trả lời nguyên

văn, “trên cuộc đời này làm gì có thiên thần hả anh. Thiên thần ư, chết lâu lắm rồi”.

-Thiên thần đang trừng phạt mình, đang trừng phạt mình...

Bằng cứ ôm đầu lẩm bẩm như điên. Cường thương xót ôm bạn, tự nhiên anh thấy như mình có lỗi trong chuyện này. Nếu giả như Rich Phạm chẳng xảy ra chuyện gì với anh cả, biết đâu với tình cảm chân thành của Bằng sẽ lay động được trái tim cậu ta thì sao, rất có thể. Cường cũng trần trở đến mấy ngày với câu hỏi ấy, anh hiểu Bằng rất yêu thiên thần. Thiên thần, hình ảnh cậu học trò trong sáng nhỏ bé mong manh ngày ấy đã đánh thức bản chất đồng tính trong trái tim thương yêu của Bằng và đã in đậm trong anh bao nhiêu năm nay, nhất là sau khi có tin thiên thần vượt biên bị chết. Sự ân hận dày vò, những khoảnh khắc êm đềm, tất cả đã làm cho Bằng không thể quên người mình yêu. Nhưng thiên thần ngày ấy và Rich Phạm ngày hôm nay đã là hai con người hoàn toàn khác nhau rất xa. Rõ ràng Rich Phạm cũng nhận đã ra Bằng, nhưng những phản ứng của anh ta cho thấy anh ta hoàn toàn không lưu một chút tình cảm nào với Bằng cả, đó là sự thật.

Khi nghe bạn phân tích, mắt Bằng nhòe lệ.

-Mình yêu thiên thần.

-Ừ... thì Bằng cứ yêu thiên thần. Hãy giữ trong tim Bằng hình ảnh thiên thần nhỏ bé ngây thơ ngày nào đi.

-Thế còn... còn...

-Tiến sỹ Rich Phạm - Cường lắc đầu – Anh ta không phải là thiên thần của bạn đâu.

Thốt nhiên Bằng cười khanh khách, tiếng cười lạnh lùng hoang vắng ấy Cường nghe muốn sởn gai ốc.

-Có lẽ Rich Phạm nói đúng... trên cuộc đời này làm gì có thiên thần. Bao nhiêu năm nay mình đã ngộ nhận điều đó, mình ngu xuẩn thật Cường à.

-Ngộ nhận, ngu xuẩn... không hẳn - Cường khe khẽ nói – Yêu một người và được một người yêu, dù chúng ta chẳng bên nhau nhưng biết rằng không giây phút nào người kia khôn nguôi nhớ về mình bằng cả trái tim, thế thì hạnh phúc quá rồi còn gì nữa hả Bằng. Trong cuộc đời này đâu cứ phải sống bên nhau mới là tình yêu.

Bằng ngẩn người Cường và bạn anh tiếp tục nói như mê, giọng thoáng ngậm ngùi.

-Bạn chẳng ngu xuẩn tí nào, bao nhiêu năm nay bạn đã sống và có một tình yêu đẹp trong tim, quá tuyệt rồi còn gì.

Rồi Bằng cũng lấy lại bình tĩnh, anh làm việc với đoàn làm phim số vấn đề liên quan đến tiền bạc. Vợ chồng Cường mời Bằng, nếu được cùng về thành phố bằng xe ô tô riêng, Bằng nhận lời, lúc này Cường đối với anh bỗng trở nên quan trọng nhất, Bằng rất muốn trở về thành phố. Mọi quan hệ giữa Bằng và chàng diễn viên kia bỗng nhạt hẳn khiến cậu ta ngỡ ngàng chẳng hiểu lý do vì sao.

Tất cả những sự việc vừa qua làm Thương rất bối rối chẳng hiểu chuyện gì cả. Cũng khó cho Cường khi cần giải thích cho vợ hiểu. Không thể để cho vợ hiểu sai về hình ảnh của Rich Phạm, một đối tác làm ăn của nàng trong tương lai, Cường chỉ giải thích rằng, Bằng đã nhầm lẫn Rich Phạm với một người tình của anh ta trong quá khứ nên mới có những phản ứng rồ dại như vậy, Thương gật đầu hiểu thông cảm.

Sáng nay dậy sớm, dạo quanh vườn hồng và thốt nhiên Cường thấy nhớ đến cái hồ nước từng ám ảnh anh mãi đây mà Cường quyết định một mình đến đó. Không ngờ, Thương lại có linh cảm chuyện xấu và khi tỉnh, cố gắng

cuồng tìm chồng không thấy đâu cả, nàng cấp tốc lái xe đến nơi này và đã gặp anh.

Cường dìu vợ đi lên đỉnh dốc, vừa đi anh vừa ngoái lại nhìn phía sau. Hồ nước vẫn lặng êm trong vắt như gương soi và thấp thoáng đâu đó trên mặt hồ bóng người đẹp áp trắng như đang lửng lơ, nhưng lạ làm sao nàng nhìn anh và khuôn mặt băng giá ấy bỗng nở nụ cười tươi như nụ hồng dưới nắng. Và kia, dã quỳ, những cánh hoa đơn sơ mỏng manh dẻo dai bám đầy ven đường mà mỗi khi xuất hiện như muốn báo hiệu, thu đã sang đông sắp về trên phố núi. Bao nhiêu năm tháng lang thang trầm mình trong dòng nước lạnh, nàng ôm mãi trong lòng mối hận tình, có lẽ giờ người đẹp đã hiểu, thù hận không bao giờ làm nảy nở tình yêu. Vòng đời quay quay mãi vô tận, mọi sự đến đi đều có lý do của nó, chấp nhận mà sống, thanh thản mà sống còn hơn ôm thù hận trong lòng. Có lẽ rồi nàng cũng sẽ hiểu điều đó.

Đà Lạt lập đông rồi, nhanh thật, Cường thở dài nhìn những hàng cây thông xanh rì rào nói chuyện trong gió. Mới đó mà đã một năm trôi qua kể từ ngày giấc mơ ám ảnh anh hôm nào. Năm tháng đến rồi lại đi như đời người hữu hạn, hãy sống và yêu thật nhiều.

Đà Lạt lập đông,

tháng 12 năm 2004-2005

HẾT